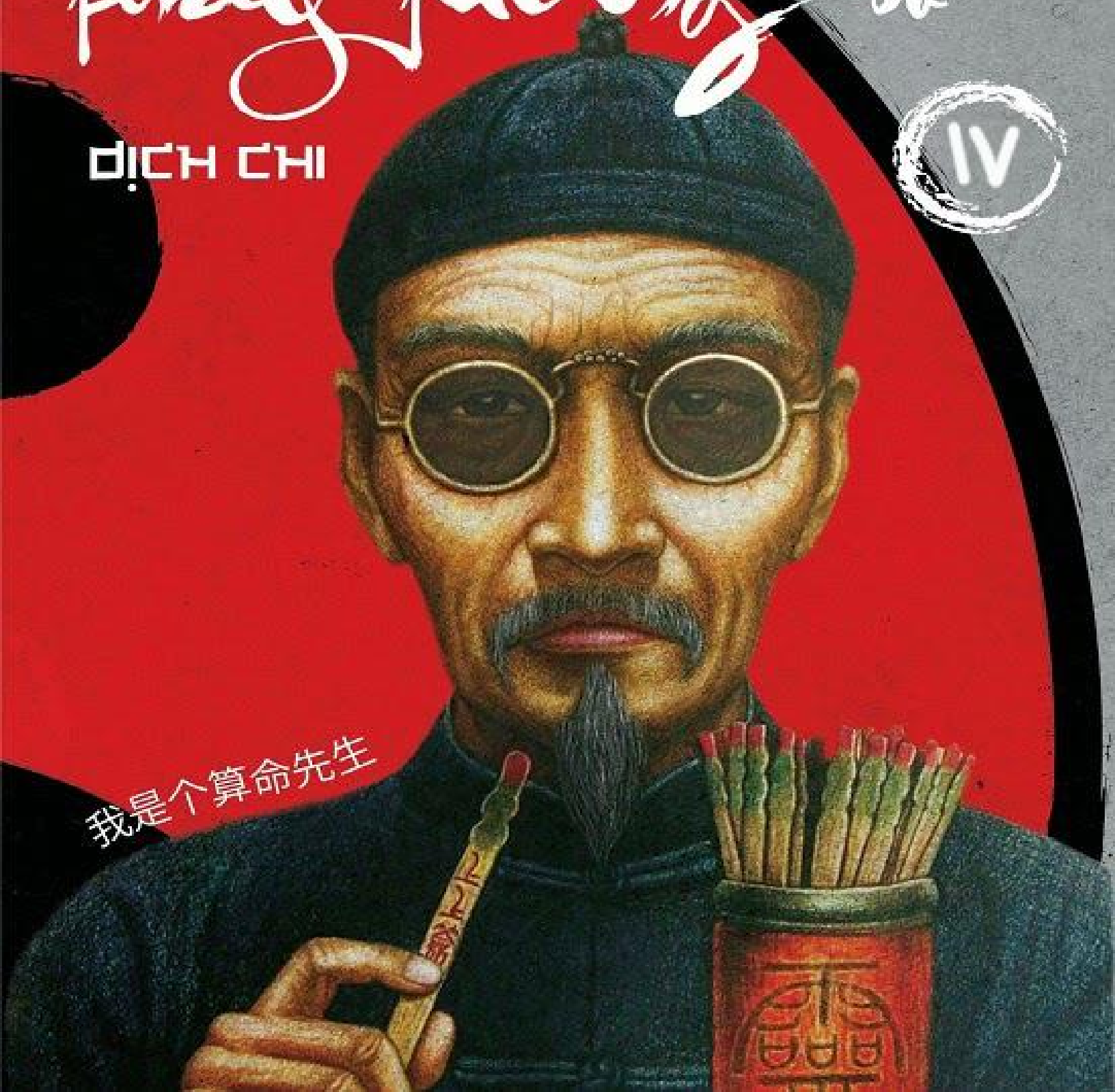

Hồi Lạ, Phật Tướng Số

DỊCH CHI

IV

我是个算命先生

CHƯƠNG 1: TIẾT LỘ TOÀN BỘ TỬ ĐẠI BÍ TỊCH TRONG BÓI TOÁN

Tổ Gia tiết lộ bí mật cách bói toán ngũ hành nạp âm.

Khi anh bước vào giang hồ, giống như đại dương. Vận duyên lên xuống thăng trầm.

Cơm giang hồ không dễ ăn, giang hồ không dễ đi lại. Ba trăm sáu mươi nghề, mỗi nghề có cái khó riêng, kinh nghiệm của các thầy tướng số lại cực hơn. Trộn lẫn giữa tốt xấu, danh, tài, cả giàu lẫn sắc. Dắt ngựa ngửa ven đường trong gió lạnh, đừng quên thao thao bất tuyệt về âm dương bát quái toát ra khí chất rằng chính mình như là một vị thần tiên.

Tổ Gia trở thành thầy tướng số từ năm 15 tuổi, ông mặc áo dài, quạt giấy trắng, đôi thiết bản trên tay, Người duy nhất ở vùng Giang Hoài biết dùng thiết bản để xem bói, được người dân xem như thần tiên.

Tuy nhiên, Lão Tử từng nói: “Phúc báo tùy duyên, họa phúc tùy duyên” Vận may và tai họa giống như cá âm dương quẩn lấy nhau trong Thái Cực Quyên. Hơn 30 năm qua, Tổ Gia đã chiến đấu chống lại yêu ma, đại thần, thăng trầm, sinh tử, chỉ để kiệt quệ về thể xác lẫn tinh thần, tóc hai bên đã bạc, ông đã già và mệt, muốn được nghỉ ngơi.

Nhưng bàn tay to lớn của số phận lại một lần nữa đẩy ông ra đầu sóng ngọn gió không thương tiếc, có lẽ anh hùng sinh ra đã mang một loại tà khí, anh càng cố dứt nó ra thì nó càng bám theo anh suốt đời.

Tư lệnh quân đội bất ngờ ra lệnh bắt Tổ Gia! Lần này ông không cố chạy trốn.

Hôm đó, Tổ Gia đang nghĩ thiến mình, Nhị Bá Đầu từ tiển sảnh chạy vào.

“Tổ Gia, không ổn!, có người xông vào!”

Tổ Gia liếc nhìn anh ta, bình tĩnh.

“ Ai đó đột nhập” Nhị Bá Đầi nói thêm.

“ Tiếp đãi cẩn thận khi người qua lại”. Tổ Gia lạnh lùng nói.

“ Người có sủng! Không phải đến để xem bói!”

Trước khi giọng nói cất lên, bên ngoài đã có tiếng hét lớn: Đây là phủ đệ của tiên sinh?

Tổ Gia mạnh bước ra ngoài, cất tiếng: đúng vậy, có gì chỉ giáo?

“ Rắc rối đi với chúng tôi một chuyến!”

Đi đâu?

Tới nơi sẽ biết!

Tổ Gia nhận thấy đi đâu gì đó không ổn. Sau khi Đới Lạp đâm phải núi, Tổ Gia đã chuẩn bị tâm lý, bởi vì ông đã đề nghị Đới Lạp sử dụng cái tên ngũ hành. Và Đới Lạp bị đâm vào núi “ Đại Sơn” ngay khi đặt tên Cao Sùng Vũ. Nhưng Tổ Gia không tin vị tướng quân bị trừng phạt bằng cách này, con người không ngu ngốc tin một cái tên có thể hại chết người khác.

Nhưng Tổ Gia biết các chết của Đới Lạp ảnh hưởng như nào đến Cục Quân Thống, người trong cục gọi ông ta một cách triêu mến là “ Boss Đới” , có thể thấy rõ tình nghĩa chủ tớ. Đới Lạp là một người cực kỳ mê tín, ông là người duy nhất trong hệ thống điệp viên thế giới xem bói toán như tài liệu giảng dạy.

Trong mắt các thủ hạ, Đới Lạp không chỉ là hóa thân của quân đội mà còn là một vị thần tiên.

Bây giờ, vị thần tiên ấy đã chết, thủy chung cả đời người đau khổ ra sao? Đâu phải kẻ bất lương yểm bùa, chỉ vì một cái tên trái ngũ hành mà phải ra đi hay sao?!

Bên ngoài cục quân thống, các vị lãnh đạo Quốc Dân Đảng cũng đang bí mật điều tra vì đơn giản họ không Đới Lạp bị tai nạn mà là do ám sát. Còn

hung thủ là ai thì còn quá sớm để nói.

Cùng lúc đó, các đặc vụ phụ trách đi điều tra nhận được tin báo, có một lão nông chần chừ nhìn thấy máy bay bốc cháy trước khi đâm vào núi. Điều này cho thấy máy bay đã bốc cháy trước khi va vào núi, rất có thể cabin bị tai nạn hoặc bị giải bom.

Trong thời cuộc rối ren, chỉ có một người bình thản nhất. Ông ta cẩn thận đọc qua đồng hồ tài liệu dày cộp về chuyến đi cuối của Đới Lạp: Vào tháng 2, Boss Đới bí mật tới Thượng Hải gặp Thiết Bản tiên sinh, thầy tướng số một ở Giang Hoài, Thiết Bản tiên sinh giang hồ nhân xưng “Tổ Gia”. Truyền nhân của Thiết Bản Thần Số, và các mối quan hệ gần gũi với Vương Á Tiềm.

“Haha mọi thứ dễ dàng hơn.” Người đàn ông cười lạnh rồi hét ra ngoài cửa: Nào!

Một đặc vụ chạy vào.

Điện báo từ Quân đoàn thống nhất Quân khu ba ra lệnh cho Phùng Tư Viễn bắt Thiết Bản tiên sinh.

Đúng!

“Đợi một chút, mang theo một số người đáng tin cậy đến phòng trước”.

Xử trưởng, đi đâu này là sao ạ? Tên tiểu đặc vụ thắc mắc.

Làm sao ta biết được Phùng Tư Viễn thường xuyên dao du với mù phù thủy kia có trở mặt hay không? Đề phòng hắn ta tiết lộ tin tức, tạo hiện tượng giả.

Cục trưởng anh minh!

Cục trưởng ở đây là Lưu Hoàng Sơn, một nhân vật chủ chốt trong chi nhánh thứ ba của cục quân thông. ông ta quê Bình Dương, Chiết Giang, tàn

nhấn và đẩy mưu mô. Những năm đầu gia nhập Thanh Bang, về sau thì quy phục dưới trướng Đới Lạp.

Chẳng bao lâu, Phùng Tư Viễn, người còn lưu luyện Giang Phi Yến, nhận được điện báo, xét cho cùng, Phùng Tư Viễn là người đã theo sát Đới Lạp trong nhiều năm, sự nghiệp điệp viên đã rèn luyện cho anh ta tính cách suy nghĩ chính chắn trước khi hành động.

“không đúng, không đúng....”

“Sao vậy” Giang Phi Yến hỏi.

Hội đạo môn do tôi do tôi giám sát hỗ trợ Đới Cục Trưởng. Trước đây, các vụ án liên quan đến hội đạo môn đều do tôi giải quyết. Lưu Hoằng Sơn muốn can thiệp vào thì cũng không được, nhưng giờ Đới Cục Trưởng đã chết. Toàn quân đều biết ta và họ Lưu kia đối địch. Lưu Hoằng Sơn kia hoàn toàn có thể tự mình bắt được Tổ Gia. Nhưng hắn lại chọn đi đường vòng..... hỏng mất! hỏng!

Ý ông là ông ta biết chi tiết chuyện chúng ta?

Vẫn chưa chắc chắn, ít nhất là tôi nghĩ vậy!

Sau đó làm gì?

Phùng Tư Viễn không nói chuyện, cầm điện báo đi đi, lại lại một vòng sau đó ngẩn đầu lên nói: Tổ Gia nhất định phải bị bắt!

Không! Giang Phi Yến hét lên.

Yến tỷ! chị hãy suy nghĩ kỹ đi, nếu không bắt được Tổ Gia, chị sẽ mắc vào bẫy của Lưu Hoằng Sơn, đến lúc đó, bất mật của Giang Tướng Phái sẽ bị phơi bày cho cả thế giới! Chỉ sau khi bắt được Tổ Gia thì chúng ta mới có thể bàn biện pháp đối phó.

Giang Phi Yến suy nghĩ một lát rồi bất lực gật đầu.

Ngay sau đó, đội ngũ trăm người đã bao vây Mộc Tử Liên, Tổ Gia không còn cách nào khác ngoài ngoan ngoãn bị giải đi.

Trên đường bị áp giải về phía tây, Phùng Tư Viễn xuất hiện nói ra sự thật một cách bí mật. Tổ Gia cảm thấy bị ai, là một loài động vật như các loài động vật khác, con người có linh cảm trước cái chết. cảm giác xao xuyến khôn tả xuyên thấu tâm trí con người,

Tổ Gia rất tự tin vào trực giác của mình, nhờ có nó, ông đã tránh được nhiều kiếp nạn lớn. Nhưng lần này ông cảm thấy khác lạ, hoàn toàn sợ hãi, mơ hồ một luồng sát khí ập tới, thông qua linh khí trời đất, chạm đến cánh cửa số phận.

Linh cảm của Tổ Gia đã đúng, Lưu Hoảng Sơn muốn mạng sống của Tổ Gia.

“Cái Thế Thái Bảo” chết, dư luận trong nước dậy sóng, có người chỉ tay Tưởng Giới Thạch, có người chỉ về Đảng Cộng Sản, chỉ có bọn đặc vụ nhỏ là phỏng đoán về số học, các nhà lãnh đạo rất bình tĩnh. Làm thế nào để giải quyết vấn đề chính trị này trước cuộc chiến giữa Quốc Dân Đảng và Cộng Sản, đã đến lúc kiểm tra năng lực của quân đội.

Lưu Hoảng Sơn là người thông minh đến mức nào, không ai muốn đi điều tra cái chết của Đới Lạp, chỉ cần xử lý không tốt là bị mất đầu. là nhân viên dưới trướng, hay cộng sản, hay ai khác.... Một khi đã mắc dây tại sao không tự mình dẫn thân vào. Nhưng Lưu Hoảng Sơn đã chủ động yêu cầu được đi điều tra, đây chính là sự xảo quyết và khôn lanh của hắn ta. Có những người biến khủng hoảng thành cơ hội, lại có những kẻ kém năng lực tự biến đi đầu tốt thành xấu.

Lưu Hoảng Sơn xem đây như cơ hội ngàn năm có một. Đới Lạp đã chết và việc thống nhất quân đội đang thực hiện cải tổ lớn. Nếu việc này xử lý tốt đẹp thì vị trí của ông ta trong mắt các vị lãnh đạo sẽ có trọng lượng hơn. Sẽ còn leo cao hơn nữa.

Lưu Hoảng Sơn biết rằng vụ án Đới Lạp còn phải được đi điều tra, chứ đừng nói là đi điều tra thêm, ông ta đã có kế hoạch cho riêng mình rồi- thuyết

âm mưu.

Loại vụ án này tốt nhất phải giải quyết lạnh lùng. Các giải thích tốt nhất là tìm người thay thế. Suy đoán như một âm mưu lớn, mô tả việc thống nhất quân đội như sự việc không liên can. Và nhận được sự đồng tình của dư luận, sự chấp thuận của các đảng phái.

Không nghi ngờ gì nữa, Tổ Gia là người thế thân hoàn hảo. Người này đùa bỡn mê tín dị đoan, lại có liên hệ mật thiết với Phủ Đầu Bang dưới trướng Vương Á Tiều- kẻ nhiều lần ám sát các lãnh đạo Quốc Dân Đảng. Sự việc lần này có thể được thổi phồng như hòa bình kiến quốc cho đất nước. Tiêu diệt tàn dư ám sát lãnh đạo quân đội.

Theo cách này, trọng tâm đã xoay chuyển, Những người dân bình thường chỉ là một đám ồn ào gió cây non người, náo nhiệt một trận liêu tan sau một thời gian, các đảng dân chủ trung lập giữa Cộng Sản và Quốc Dân Đảng cũng có thể sử dụng điếu này phôi bày Phủ Đầu Bang từng được đảng Cộng Sản công nhận và biểu dương nó là cái gì. Trước chiến tranh Quốc-Cộng cũng là một trận chiến đẹp dư luận. Việc Lão Đới chết như nào thì chỉ có Diêm Vương mới biết. Mâu thuẫn giữa Đới Lạp và chủ tịch ủy ban đã được công khai từ trước. Lão Tướng nhất quyết hủy bỏ quân thống, mang nón ngoan cổ chống cự... Qua cầu rút ván, vắt chanh bỏ vỏ không thể không xảy ra. Suy nghĩ của Lưu Hoảng Sơn rất thâm sâu khó lường. Không khó để giải thích tại sao Phùng Tư Viễn không được trọng dụng sau cái chết của Đới Lạp nhưng Lưu Hoảng Sơn lại xây chắc được vị trí phó tổng cục .

Tổ Gia, ông định tính toán như thế nào ứng đối? Phùng Tư Viễn hỏi.

Tổ Gia nhíu mày: Lành ít dữ nhiều.

Cái đó.....

Tổ Gia đột nhiên ngẩng cao đầu: Thiếu tướng, ta nhờ người một việc.

Tổ Gia mời nói.

Nếu lần này có gì sai sót, xin hãy nói với anh em Mộc Tử Liên hãy rửa tay gác kiếm. Thời gian Phái Giang Tương đi đến hời kết không còn xa nữa. Nếu người bất lưu luyện quân thống danh lợi thì có thể đưa Yến nương cao chạy xa bay.

Sau khi nghe những lời của Tổ Gia, Phùng Tư Viễn cảm thấy buồn một lúc, ông ta không biết phải trả lời như nào.. Tổ Gia không bao giờ phá vỡ mối quan hệ tay ba này, nhưng giờ ông không làm dc.

Tổ Gia , đừng bị quan quá!

Chuẩn bị cho đi đầu tệt hại nhất! Tổ Gia lạnh lùng nói

Sau hai ngày, Phùng Tư Viễn giao Tổ Gia cho Lưu Hoảng Sơn.

Lưu Hoảng Sơn nở nụ cười trên mặt: Mời ngài.

Tổ Gia đeo còng nặng, nghiến người ngài xuống.

Lưu Hoảng Sơn tinh tế đánh giá Tổ Gia một phen, đột nhiên hỏi: Tiên sinh xem bói?

Hiểu một chút! Tổ Gia nói

Vậy tiên sinh đoán xem nay cát hay hung?

Cảnh này khiến Tổ Gia nhớ lại câu hỏi của Chu Nguyên Chương. Trước khi giết Lưu Bá Ôn, Chu Nguyên Chương hỏi Lưu Bá Ôn: Ái khanh thấy hôm nay tốt hay xấu? Lưu Bá Ôn chắc chắn sẽ chết với bất cứ câu trả lời nào.

Tổ Gia đang tìm cách trả lời thì Lưu Hoảng Sơn lại bổ sung thêm: Nếu hôm nay tiên sinh kim nhật đại hung thì nên hóa giải như nào?!

Hai câu liên tiếp khiến Tổ Gia rất mất mặt. Giết người tru tâm. Trục tiếp ghê tởm đến tận xương tủy. Này rõ ràng cười nhạo Tổ Gia rằng người không phải thầy bói sao! Người không biết bói toán sao! Người liền chính

mình không đoán được mệnh thì nói gì đến chưởng càn khôn, tạo hóa thế nhân.

Kia một khắc, Tổ Gia hoàn toàn bại, Kiêu hùng, không tước người khác thì bị người khác tước, Tổ Gia đương oai phong một cõi, có từng nghĩ tới hôm nay: Người là dao thót, ta là cá thịt, chi xấu hổ.

Phó cục trưởng Lưu có gì nói thẳng! Tổ Gia không muốn chơi nữa.

Được rồi! Tại sao lại hại chết Đới cục trưởng!

Lưu trưởng phòng ý nghĩ cái tên có thể giết người?

Máu chốt đằng sau cái tên đó có dã tâm giết người.

Hahaha! Tổ Gia cười lớn.

Người cười cái gì! Lưu Hoảng Sơn lạnh lùng nói. Người còn oan uổng? Đới cục trưởng bất tự thiếu thủy, người và ta đều biết nhưng người lại đề nghị ông ấy dùng cái tên có khởi hành thuộc thổ! Người hận Đới cục trưởng nhiều như vậy sao?!

Hahaha. Tổ Gia cười điên cuồng, Lưu cục trưởng, người sai rồi.

Sai đâu!

Sai ở chỗ người không hiểu mệnh lý chi học, lại khiến cưỡng gán ghép, muốn vu oan giá họa.

Như thế nguyện nghe kỹ càng! Lưu Hoảng Sơn vẻ mặt khinh thường.

Tổ Gia bốt chột thu lại nụ cười, nhìn chằm chằm họ Lưu: Đại tướng quân chết như nào?

Phi cơ đâm núi!

Vì có gì tai nạn?

Mưa to!

Nói rất đúng! Đới cục trưởng phi cơ đâm núi. Nhìn như ngọn núi gây họa nhưng thực chất không phải vậy. Do thời tiết xấu vì mưa lớn khiến tầm nhìn thấp, mưa gió giạt khiến máy bay mất phương hướng lúc này mới đụng phải núi to, nói cách khác mưa lớn là nguyên nhân trực tiếp gây cái chết của Đới cục trưởng. Nếu Đới cục trưởng thực sự thiếu thủy thủ thì ngày đó mưa lớn chính là sự bù đắp cho mệnh bất tự thiếu thủy hửn là đại cát đại lợi mới đúng vậy.

...Sự nguy biến của Tổ Gia khiến Lưu Hoảng Sơn cảm thấy có chút đạo lý. Nhưng đi đâu này không xua tan ý niệm giết Tổ Gia của Lưu Hoảng Sơn. Thế sự chính là một bàn cờ, ai cũng có thể là một con tốt, khi người khác cần bạn hy sinh, dù bạn có đáng chết hay không, bạn cũng không thể thoát khỏi cái chết, vì trò chơi là như vậy. Hy sinh một con tốt để đổi lấy cái toàn bộ ván cờ đang tồn tại. Đây là ý định ban đầu của người chơi cờ. Tại thời điểm này, cái tốt và cái xấu của bạn không có liên quan, đây là chơi cờ người ước nguyện ban đầu. Giờ phút này, người thiện, người ác đều râu ria, ai khiến người vào ván cờ đâu?

“Tiên sinh là cái gì mệnh?” Lưu Hoảng Sơn lại là vừa hỏi.

Tổ gia biết rõ Lưu Hoảng Sơn mỗi một câu đều rắp tâm hại người, vô ý bất cẩn sẽ rơi vào bẫy cọp. Số phận của một người như thế nào là đi đâu mà các thầy bói thường nói với người đến xem, chẳng hạn như “anh là sinh mệnh thủy, biển rộng thủy” và “anh là sinh mệnh mộc, thạch lự mộc”. Một người là mỗi cái mệnh, cũng không phải thầy tướng số tính ra tới, mà là do cổ nhân quy định, bộ luận mệnh thuật nghe nói xuất xứ do Quỷ Cốc Tử từ thời Chiến quốc, ông ta gộp “60 giáp” nạp vào 30 loại mệnh trung, mỗi hai năm phân phối một cái mệnh, 60 năm một cái luân hồi. Ví dụ, 1930 là “năm Canh ngọ”, “Canh ngọ” này tổ can chi đối ứng là “Bên đường thô”, như vậy này một năm sinh ra người đầu là “Số phận đất ven đường”. 60 năm sau, can chi luân hồi, khi đó sinh ra người cũng là mệnh này.

Cho nên, chỉ cần một người biết chính mình sinh ra với nào một năm, là có thể thoải mái mà tra ra chính mình là cái gì mệnh, căn bản không cần phải

thầy bói làm bộ làm tịch mà lại nhải.

Tổ gia trầm tư một lát nói: “Ta không tin cái này.”

Lưu hám sơn sừng sốt: “Thầy tướng số không tin số mệnh?”

“Ta khuyên Lưu xứ trưởng cũng không cần tin.”

“Vì sao?”

“xứ trưởng cẩn thận ngẫm lại đi, ‘ 60 giáp ’ tổng cộng liền 30 loại mệnh, trên đời nhân số lấy trăm triệu kể, đem những người này phân phối đến 30 loại mệnh trung, mỗi một loại mệnh sau lưng đều đứng mấy ngàn vạn người, chẳng lẽ những người này vận mệnh đều giống nhau? Phương pháp này sớm bị tiên hiên đào thải không cần từ đời Minh!

Lưu Hoằng Sơn lúc này mới phát hiện Tổ Gia quả thực có chút bản lĩnh.

“Như vậy, theo tiên sinh chi luận, trên đời loại phương pháp nào đoán mệnh linh nghiệm nhất ?” Lưu Hoằng Sơn lại là vừa hỏi.

Tổ gia tinh tế mà đánh giá một phen Lưu Hoằng Sơn, rồi sau đó nói: “Tướng thuật!”

“Vì sao?”

“Tướng thuật trực tiếp xem người diện mạo, cát hung họa phúc, vận khí tốt hay xấu, vận khí tốt, nghèo khó, tuổi thọ đều được ghi trên mặt. Đây là bộ phận thu thập thông tin cơ thể người trực tiếp nhất. Thí dụ như Lưu trưởng phòng, Thiên Đình no đủ, công chính rộng lớn, Ngũ nhạc bốn độc vô khắc phá, bất luận cái gì một cái thầy tướng nhìn đến loại này tướng mạo, đều biết đây là nhân trung long phượng, vị cực nhân thần!”

“Ha ha ha ha!” Lưu Hoằng Sơn điên cuồng cười lớn, “Tiên sinh, người sợ.”

Tổ gia quả thật là sợ, ông không muốn chết, ít nhất lúc ấy không muốn chết, cho nên da mặt dày đánh “Long” Càn, cố ý xả đến tướng mạo, biểu

dương Lưu Hoàng Sơn vài câu.

Kỳ thật Tổ Gia trong lòng nhất minh bạch: Tướng thuật cũng không đáng tin cậy. Một người tướng mạo là sẽ biến, Phật ngôn “Tướng từ tâm sinh”, 30 tuổi trước tướng mạo là cha mẹ cấp, 30 tuổi sau là chính mình tu, tâm địa thiện ác có thể quyết định một người là xinh đẹp hay là xấu.

Không ngờ Lưu Hoàng Sơn lại không hề mặc bộ trẻ con, ngược lại, hắn ta đã chọc thẳng vào tâm can Tổ Gia, và nói "Người sợ" khiến Tổ Gia xấu hổ.

“Lưu Tam Nhân , chúng ta không chơi. Động thủ đi.” Tổ Gia biết ngày chết đã đến,

Thay vì uổng phí môi lưỡi, không bằng sớm đăng hoàng tuyền.

“Người gọi ta là gì?” Mao Nhân Phụng cả kinh.

“Lưu Tam Nhân. Xứ trưởng không làm ba?”

“Hảo.” Lưu Hoàng Sơn gật gật đầu nói, “Đây mới là đại sư! Người tới! Đưa tiên sinh lên đường!”

Mấy tên đặc vụ vội tiến vào.

....Trên bàn điện thoại đột nhiên vang lên.

“Cái nào?” Lưu Hoàng Sơn nắm lên điện thoại.

Đối phương chỉ nói một câu, Lưu Hoàng Sơn lập tức dụi đi, trên mặt nở rộ ra tươi cười: “là Bạch tư lệnh, không không, là Bạch bộ trưởng.”

Đó là cuộc điện đàm của lãnh chúa Quảng Tây Bạch Sùng Hy, người vừa được thăng chức "Bộ trưởng Bộ Quốc phòng."

“Minh bạch, minh bạch, minh bạch..... Bộ trưởng yên tâm, nhất định theo lẽ công bằng xử lý..... Minh bạch minh bạch!”

Một phen lải nhải sau Lưu Hoàng Sơn buông điện thoại, hẩn bất đắc dĩ mà lắc lắc đầu, đi đến bên người Tổ Gia, nhìn nhìn Tổ Gia, cuối cùng vỗ vỗ bả vai nói: “Người đại nạn không chết.”

Tổ gia một quay đầu: “Hẩn là có phúc khí??”

“Đừng tái phạm ở trong tay ta.”

“Lưu trưởng phòng h ồng phúc t ề thiên, vạn thọ vô cương!”

“Người đi đi, người đi đi.” Lưu Hoàng Sơn trong lời nói vô tận tiếc hận.

Tổ gia ngẩng đầu lên, sải bước đi ra ngoài.

Bên ngoài gió lạnh tàn sát bừa bãi, tổ gia nắm thật chặt cổ áo, lần cảm thể lương, đôi mắt nóng lên, nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống. Chưa từng có ai giảng cho ông một trận đòn và sự sỉ nhục như vậy, bảy thước nam nhi, mệnh huy ền một đường, từ sinh đến tử, từ chết đến sinh, cái gì tự tôn, cái gì đạo hạnh, cái gì âm dương bát quái, kể hết mạt sát.

Trở lại đường khâu, tổ gia ở nhật ký trung viết xuống n ồng đậm một bút: Ta không chết, đầu không phải là ta mạng lớn, mà là ta mệnh không nên tuyệt.

Tổ gia lại nợ Gang Phi Yến một ân tình.

Nữ nhân, thực đáng quý, luôn bị người đời gọi là phái yếu, nhưng từng thời khắc đỉnh cao trong lịch sử đã chứng minh rằng trên bờ vực sụp đổ, trí tuệ và lòng dũng cảm của một người phụ nữ vượt xa tưởng tượng của mọi người.

Bất luận cái gì một cái kiêu hùng đầu hẩn là cảm tạ chính mình sau lưng nữ nhân kia, không có Tôn phu nhân, Lưu Bị chạy không ra Giang Đông; không có Hiếu Trang, Khang Hi nhào lộn Ngao Bái; không có Giang Phi Yến, Tổ Gia cũng thoát đi không khỏi quân thống.

Liền ở Tổ Gia vô kế khả thi, Phùng Tư Viễn thời khắc hoảng loạn, Giang Phi Yến lại bình tĩnh. Nàng nhanh chóng chải vuốt chính mình các mặt quan hệ xã hội, và

sau đó sắp xếp tất cả các loại người mà Tổ Gia đã tiếp xúc trong nhiều năm, và cuối cùng cô đã khóa được lãnh chúa Quảng Tây Bạch Sùng Hy.

Giang Phi Yến, một người rất thông thạo về chính trị, biết rằng gia tộc Quảng Tây và hệ thống trung ương đến nay không hợp, vào lúc này, Quốc dân đảng và Đảng Cộng sản đang chuẩn bị đánh nhau. Phe trung ương tập trung vào Tưởng Giới Thạch đang ra sức để đoàn kết lực lượng của tất cả các phe phái và bổ nhiệm Bạch Sùng Hy làm "Bộ trưởng Bộ Quốc phòng" là một trong những biểu hiện. Năm đó tổ gia hiệp trợ Bạch Sùng Hy huyết chiến Côn Luân quan, rất ngưỡng mộ Tổ Gia, nếu nhờ Bạch Sùng Hy giúp đỡ vào lúc này, có lẽ Bạch Sùng Hy sẽ Giúp. Lưu Hoằng Sơn không dám từ chối vì giữ gìn đảng nội đoàn kết, Với thái độ cố gắng, nàng đã gọi Bạch Sùng Hy dưới danh nghĩa Phùng Tư Viễn và yêu cầu ông ta bảo vệ công lý dưới danh nghĩa "các học giả yêu nước liên quan đến các tranh chấp chính trị" và trả lại sự ổn định và thống nhất của nền thuật số của đất nước, vì danh, thỉnh cầu Bạch Sùng Hy chủ trì công đạo, còn quốc học thuật số giới yên ổn đoàn kết cục diện.

Bạch Sùng Hy khi nghe tin sư phụ từng cùng mình tham chiến đã bị bắt, trong lòng không khỏi tức giận, đây không phải là tát vào mặt mình sao? Thiết bản tiên sinh là "Phó Tham mưu trưởng của Sở chỉ huy Phòng thủ và Bảo vệ Côn Luân" mà tôi đích thân đặt tên, nếu ông ta là một tên khốn, tôi không để mắt tới sao?

Bạch Sùng Hy lập tức cấp Lưu Hoằng Sơn gọi điện thoại tới, hỏi kỹ tình huống, đương biết khi biết quân thống không có bằng chứng thuyết phục để chứng minh Tổ Gia có liên quan đến cái chết của Đới Lạp, ông ta nói rằng "đảng và nhà nước sắp đánh mà lòng dân ổn định, trước khi làm việc gì cũng phải suy nghĩ chín chắn." Chờ lời miễn tội cho Tổ Gia.

Tổ Gia nhất được mạng về

Vì "Thanh hồng bang" đường chủ đoán mệnh

Tổ Gia lại một lần gặp dữ hóa lành, các huynh đệ tự nhiên hân hoan nhảy nhót. Nhưng Tổ Gia trạng thái lại đại không bằng từ trước, hẳn chịu chính là nội thương, không ai có thể cảm nhận được ông đáy lòng yếu ớt cùng thế lương. Ban đêm, ông thường xuyên đem chính mình nhốt ở trong phòng, lẳng lặng mà chải vuốt vài thập niên vinh nhục phập phồng, tinh tế mà quy hoạch hướng đi cho” Phái Giang Tướng”.

Giang Tướng Phái, ba trăm năm, sóng gió dằng trảo; bao nhiêu vinh hoa phú quý, bao nhiêu anh hùng hào kiệt; bánh xe lịch sử lăn, mọi thứ cuối cùng sẽ trở thành dĩ vãng trong thăng trầm của cuộc đời. Nhiều năm sau, thịnh thế không còn, chỉ chiết, khi người ta nhắc đến Phái Giang Tướng lại chỉ biết cười và than thở? Tổ Gia không chịu được.? Tổ gia không đành lòng.

Tổ Gia rất sầu muộn, nhưng các anh em không hiểu được tấm lòng của ông nội. Tất cả mọi người chỉ biết rằng Tổ Gia đã an toàn trở về, Kháng chiến chống Nhật đã kết thúc,

Tiểu Nhật không còn nữa, Thượng Hải lại một lần nữa trở thành thế giới "Giang hồ đại hiệp". Hàng trăm thứ phế thải, xe cộ tấp nập, con nai sừng tấm trên phố để tôi lừa gạt, kiếm hàng nghìn đồng mỗi tháng, tay trái hồng bình, tay phải nhà thổ, những ngày tháng vất vả đã qua đi mãi mãi.

Trong thời gian đó, hết thầy mọi người đầu lười biếng. Đại Bá Đầu mỗi ngày một bầu rượu, Nhị Bá Đầu hai ngày một thanh lâu, Tam Bá Đầu bờ sông thả câu, Tứ Bá Đầu hãy còn phát sầu, Ngũ Bá Đầu cầm la bàn trong núi đi, Lục Bá Đầu vượt nóc băng tường thường luyện công. Nay hết thầy Tổ Gia đầu xem ở trong mắt, đau ở trong lòng.

Vào buổi tối, sau khi đóng cửa mặt tiền, các bá đầu thường tụ tập lại với nhau để trò chuyện..

Đại Bá Đầu thường xuyên hối ức chính mình năm đó sự dũng cảm của mình trong việc giết quỷ ở đèo Côn Lôn, và khoe rằng đầu mình đâm mồi hôi: " “Lão tử lúc ấy một cái mảnh hổ đá háng, trực tiếp đá thẳng vào tinh hoàn của con quỷ, lúc này lại đi tới một cái quỷ tử, ta một cái thần long bá vĩ, và đang đá cái thứ chết tiệt của nó ra khỏi bụng ...”

Nhị Bá Đầu đem người phụ nữ mang ra từ nhà thổ dán vào ngực, lắc lư ba lần trong một bước, học được giọng điệu của Diêu tử : "Gia gia, thôi nào! Tôi sẽ an ủi cô."

Hai người kẻ xướng người hoạ, chọc đến mọi người cười ha ha.

Tam Bá Đầu và Ngũ Bá Đầu đang quay chiếc la bàn và bánh xe Phong thủy trên tay, ngâm những bài thơ tự sáng tác đầy dâm dăng: "Cột điện thoại, đường tàu, mộng kỹ nữ sủi bọt; gió ngoài cửa, kéo măn cung, diêu tử lưng quần tùng."; con dao mỡ lợn, cái chậu mỡ lợn, đại cô nương quần cộc rắng đỏ... "

Anh em lại phá lên cười sảng khoái.

Cuối cùng một ngày nọ, mọi người đang cười ồ lên, quản gia Ngô Lão Nhị bước vào:

"Tổ Gia có lệnh, chúng ta sẽ họp sớm!"

Hai anh em nhanh chóng giảm bớt nụ cười, vội vàng chạy về phủ đệ của Tổ Gia .

“Tổ Gia ngàn phúc!”

Các Bá đầu theo “Giang tương phái” quy củ trước cấp Tổ Gia thỉnh an

““Các huynh đệ vất vả!” Tổ gia đáp lễ, “Đầu ng ẩ đi.”

Chúng huynh đệ ng ẩ xuống.

Ông nội nhìn các vị Bá Đầu, bưng trà trên bàn lên nhấp một ngụm, nói: "Các huynh đệ trong khoảng thời gian này có vui vẻ không?"

Mọi người nhìn nhau, không biết Tổ Gia có ý tứ gì.

H ồi lâu, Tam Bá Đầu mới can đảm trả lời: " Tổ gia đường khâu như mặt trời ban trưa, sinh ý phát triển không ngừng, tổ gia yên vui, các huynh đệ tự nhiên yên vui."

"Được rồi! Thật là phát đạt! Thật là phát đạt! Có rượu thịt, còn có người chờ, thật là may mắn!" Tổ Gia lạnh lùng nói.

"Hehe." Nhị bá đầu cười, bỗng nhiên phát hiện các huynh đệ cũng chưa cười, vội vàng chép chép miệng, cũng không cười.

Tổ Gia ngó hẩn liếc mắt một cái, đứng lên, từng câu từng chữ mà nói: "Hồi hải ngược xuôi, ăn nhờ ở đậu khổ nhật tử đi qua đúng không? ? Quên đi những tháng ngày run rẩy thiếu ăn, phải không?? Thượng Hải liền chúng ta một nhà đúng không? Tần Bách Xuyên nhìn chúng ta gặp nạn hết sức như hổ rình mồi, năm lần bảy lượt muốn nuốt chúng ta, này đầu đã quên đúng không? Chúng ta ở chỗ này ăn chơi đàng điếm, biếng nhác biếng nhác tán tán, có biết Tần bách Xuyên hiện tại đang làm gì? Có biết bắc phái Tiền Diêu Lâm đang làm gì? Tần Bách Xuyên thế lực đã lướt qua Hồ Bắc! Tiền Diêu Lâm đã mang theo đờ tử đờ tôn giết đến Yên tử địa bàn! Các 'đại đạo môn' ở Thượng Hải đã hồi sinh, và Quốc dân đảng và Đảng Cộng sản chuẩn bị chiến tranh, và tất cả mọi người bận rộn. Đứng xếp hàng thu phục lòng người, ta đây khai hoàn, say giấc mộng! Các người quả thực....."

"Tổ Gia!" Bá đầu đồng loạt quỳ rạp xuống, "Chúng con biết sai rồi!".

Tổ gia liếc mắt một cái, tiếp theo nói: "Tháng sau, mỗi năm một lần tứ đại đường khẩu nghị sự sẽ lại muốn bắt đầu rồi, liền các người cái này trạng thái, ta đem các người mang qua đi, là cho ta mặt dài, vẫn là cho ta mất mặt?"

"Bạch bạch!" Bá đầu nhóm mỗi người tự tát miệng mình 2 cái:

"Tổ gia giáo huấn như vậy đấy! Người ông vẫn bình tĩnh nhấp một ngụm trà và nói: "Tiền Diêu Lâm không thể hòa hợp ở phía bắc. Đảng Cộng sản đã đàn áp 'Tam tộc'. Ông ta đã phá vỡ các quy tắc của 'Phái Giang Tương' và đi đến về phía nam để giành lấy công việc làm ăn; quan trọng hơn là Tần Bách Xuyên. Trong chiến tranh chống Nhật, dựa vào lãnh thổ ổn định của Trùng Khánh, áp chế ta và Yên tử để thống nhất tứ đại đường khẩu. 'Phái Giang Tương' chưa bao giờ xuất hiện quá cục diện hiện giờ đầu xuất hiện, mấy trăm năm qua tứ đại đường khẩu không can thiệp chuyện của

nhau tổ huân bị đánh vỡ. Các người cho rằng tứ đại đường khâu chỉ có hoà hợp êm thấm? Sát khí tứ phía !”

Nghe đến đây, Đại Bá đầu ngẩng đầu lên: “Tổ gia, ta xem có phải hay không hẳn là như vậy, căn cứ thay phiên đại lý quy luật, lần này đại đường sẽ từ chúng ta đông phái chủ trì, không bằng mượn cơ hội ở chúng ta địa bàn thượng tướng bọn họ đầu xử lý!”

“Tôi đồng ý với Đại ca!!” Tam bá đầu lớn tiếng nói.

“Chúng ta đầu đồng ý đại ca cái nhìn!” Mặt khác bá đầu phụ họa.

Tổ gia cười khở, lắc đầu nói: “Không đơn giản như vậy. Người cho rằng giết Tần Bách Xuyên cùng Tiễn Diệu lâm, tây phái cùng bắc phái liên đầu về chúng ta quản? Tây phái hiện tại có mấy trăm hào người, bắc phái cũng có hơn trăm người, nhân gia đến địa bàn của người đi lên mở hợp, trong nhà tất nhiên lưu có xem người nhà. Chúng ta giết nhân gia đương gia, đầu tiên ở đạo nghĩa thượng liên thua, tây phái cùng bắc phái sẽ liên hợp lại thảo phạt chúng ta, đến lúc đó ‘Giang Tướng phái’ bên trong liên sẽ đại loạn, đừng nói sẽ khiến cho quốc dân đảng chú ý, chính là chúng ta chung quanh mặt khác ‘người khác’ cũng sẽ nhân cơ hội tiêu diệt chúng ta toàn bang phái! Phương pháp này liên hạ hạ sách đầu không tính là! Đây là tự chịu diệt vong! Tương lai ‘Phái Giang Tướng’ trong lịch sử, chúng ta đầu là tội nhân thiên cổ!

Bá đầu nhóm nghe xong đầu đầu đổ mồ hôi.

Thật lâu sau, Nhị Bá Đầu cào cào đầu nói: “Giết cũng giết không xong, chẳng lẽ chờ bọn họ tới công kích chúng ta?”

Tổ gia lắc đầu nói: “Các người đứng lên mà nói đi.”

Các Bá Đầu không dám đứng dậy, quỳ như cũ.

“Đứng lên đi.” Tổ gia lại nói một câu.

Các Bá Đầu mới cho nhau nhìn nhìn, đứng lên.

“Đầu ng ầu đi.”

Các Bá đầu không dám.

“Ng ầu!”

Các Bá đầu theo thứ tự ng ầu xuống.

“Cấp các huynh đệ thượng trà.” Tổ Gia gọi ra cửa.

Thực mau, Ngô lão nhị bưng vào Bích Loa Xuân thượng hạng mỗi Bá đầu đồ một ly.

“Chúng ta bắt đầu từ Bắc phái.” Tổ Gia đột nhiên nói.

Các Bá đầu hai mặt nhìn nhau.

“Như thế nào ra tay?” Tam bá đầu hỏi.

“Ta hiểu được!” Nhị bá đầu tự cho là thông minh, “Tổ Gia ý tứ là từng cái công phá,giết Ti ền Diêu Lâm, con cáo già trước đã!”

Tổ gia bất đắc dĩ mà nhú nhú mày: “: "Giết cái gì? Đừng lúc nào cũng nghĩ tới việc tàn sát người. Bất chiến mà khuất người chi binh, thiện chi thiện giả cũng”

Nhị bá đầu không học thức, hoàn toàn nghe không hiểu.

“Công tâm?” Tam bá đầu nói,

Tổ gia gật gật đầu: “Đơn giản mà nói, chính là thu mua nhân tâm! Ti ền Diêu Lâm vì cái gì sẽ nam hạ?”

“Không làm ăn được!” Đại bá đầu nói.

“Và sau đó?”

“Sau đó? Vậy thì anh không thể kiếm được tiền, và anh không thể hòa hợp được.”

Tổ gia gật đầu: “Nhóm người của Tiễn Diệu Lâm lúc này là hỗn tạp tồi tệ nhất. Điêu gì sẽ xảy ra nếu chúng tôi đột ngột tặng họ 3.000 nhân dân tệ ở sảnh?”

“3000 tệ?” Các huynh đệ lơ tai ông một tiếng.

“Sẽ như thế nào?” Tổ gia truy vấn.

“Sẽ như thế nào?” Nhị bá đầu lắc lắc đầu nói, “Sẽ cao hứng đến chết qua đi!”

“Lúc sau ?”

“Lúc sau là cảm kích.” Tam bá đầu nói, “Tổ gia này kẻ cực diệu a! Đông phái khẳng khái giúp đỡ bắc phái 3000 đại dương, Tiễn Diệu Lâm tất cảm ơn rơi nước mắt!”

“Sai!” Tổ gia nói, “Ta muốn không phải hấn cảm ơn, mà là hấn thủ hạ huynh đệ cảm ơn, tiến tới khiến A bảo Tây phái có lòng hảo cảm với Đông phái.”

“Diệu! Diệu! Diệu!” Tam bá đầu liên kêu ba tiếng, “Nói như vậy, Tổ Gia thống nhất nghiệp lớn liên đặt rộng khắp huynh đệ cơ sở. Bất quá, 3000 tệ có phải hay không quá nhiều, cấp mấy trăm tệ, ý tứ một chút phải.”

Tổ Gia một trận lắc đầu, rồi sau đó nói: “Hoặc là đừng làm, hoặc là làm thật, nếu không sẽ bị người ta nghi ngờ.”

“Còn có……” Tổ gia đột nhiên đề thấp tiếng nói nói, “Giang Tương Phái ‘tứ đại

bí tịch, 《A Bảo thiên》 《Anh Diệu thiên》 《Quân Mã thiên》 《Trát Phi thiên》 ,

Năm đó lão tổ tông đem này bốn bốn bí tịch phân biệt giao cho Càn, Khôn, ly, khảm bốn đường khẩu bảo quản, lúc này mới hình thành hôm nay đông phái am hiểu trát phi, tây phái am hiểu phong thủy cục, nam phái am hiểu anh diệu, bắc phái am hiểu song kim khẩu cục diện. Mấy trăm năm qua, tứ đại đường khẩu bản lĩnh dần dần hợp nhất, (A Bảo thiên)" đã được phổ biến như một tài liệu giảng dạy chung cho A Bảo, (trát phi thiên) từ chúng ta đông phái phát dương quang đại, nam phái ở hấp thu (anh diệu thiên) tinh hoa cơ sở thượng sáng lập (càng hải đường phong tương ghi chú) và các phương pháp tâm lý khác, tây phái hình thành phong Thủy độc nhất vô nhị trên cơ sở A Bảo. Duy Thiên quân mã thiên vẫn luôn cầm giữ trong tay bắc phái. Không phải Tổ Gia ta lòng tham, bắc phái đạo nghĩa mất hết, hơn nữa đội ngũ càng ngày càng không ra gì, thứ này không phải hủy ở bọn họ trong tay, chính là bị trên giang hồ mặt khác bang phái thu hoạch, một khi xuất hiện loại tình huống này, ‘Phái Giang Tướng ’ trung tâm khẩu quyết liền sẽ lưu với giang hồ, chúng ta lại vô ưu thế đáng nói! Hơn nữa, một khi chảy vào ác nhân trong tay, dân chúng liền sẽ thâm chịu này hại, chúng ta ‘ thay trời hành đạo ’ liền thành lời nói suông, ‘ Giang Phái Tướng ’ cũng thành gieo hại nhân gian u ác tính!”

Các huynh đệ sờ sờ đầu, rớt cuộc nghe minh bạch: Tổ gia muốn đánh cắp bắc phái bí tịch.

“"Làm sao lấy được chìa khóa!" Nhị bá đầu nói, “Loại đồ vật này tất nhiên giấu ở tuyệt mật địa phương! Không phải núi sâu rừng già, chính là ngấm ba thước!”

Tổ gia lắc đầu: “Không nhất định. Lấy ta hiểu biết của ta với Tìên Diệu Lâm, hẳn hơn phân nửa sẽ mang ở trên người mình.”

“Tổ gia ý tứ là dùng mê hồn tán đem hấn lược đảo, sau đó.....” Tam bá đầu nói.

“Không dễ dàng như vậy.”

“Kia Tổ Gia ý tứ là?”

Tổ gia chớp chớp mắt nói: “Các người đi về trước nghỉ tạm đi, đến lúc đó nghe ta an bài.

“Ồ.” Các Bá đầu thất vọng mà vỗ vỗ mông đi rồi.

Ban đêm, Tổ Gia lại lâm vào trầm tư. ông nói dối các bá đầu, ý định thực sự của

ông ấy chỉ có thể được giấu trong đáy lòng.

Ngày hôm sau giờ Thìn canh ba, Tam bá đầu cầu kiến.

“Tổ gia, vừa rồi ở đường khâu điều hươu bào, một nữ tử đi đến, điểm danh muốn Tổ Gia tự mình cho nàng đoán mệnh.”

“Người nào?” Tổ gia nghi hoặc.

“Không biết chi tiết. Nhưng ăn mặc thập phần cao quý, . Nhưng chiếc váy rất quý phái và trông ... dài đến mức condám nói rằng nó là một trong những chiếc đẹp nhất ở Thượng Hải!

“Không hỏi nàng lai lịch?”

“Không dứt ra được. Như một bà vợ giàu có, miệng rất nghiêm khắc, không nói lời nào, chỉ nói là đến đây để cầu xin Tổ Gia. Con cảm thấy đây là một con nai tơ mập mạp, và chỉ có Tổ Gia rồi núi mới có thể đối phó.”

“Người trở về liền nói ta đã nhiều ngày hội kiến chính phủ nhân viên quan trọng, không tiện tiếp đãi nàng, làm nàng ba ngày sau lại đến..”

“Minh bạch!”

Ba ngày sau, cái kia nữ ở tam bá đầu dẫn dắt xuống dưới.

“Tiên sinh hảo.” Nữ tử được rồi cái vận phúc lễ.

Tổ gia vừa thấy, nữ tử này quả thực sinh đến xinh đẹp, một đôi ánh quang tú khí uyên ương mắt, lưỡng đạo thanh tú phân tấn mày lá liễu, đan hồng

anh đào phú quý khâu, mềm nhẵn đờ tể nhuyển miên túi tay, da tể bạch như tuyết, cười đoạt người hần. Từ tướng mạo học đi lên giảng, đây là phú quý cao nhã chi tướng, không được hoàn mỹ giả, xương gò má lược cao, khắc phu chi tướng.

Tổ gia gặp qua mỹ nhân, nhưng chưa thấy qua như vậy mỹ người, thế nhưng sững sốt một chút, bỗng nhiên ý thức được chính mình thất thố, vội nói: “Không cần khách khí, mời ngài. Xin hỏi tiểu thư phương danh, vì sao mà đến?”

“Tiểu nữ tử họ Vân, Danh Thái Vi.”

“Vân Thái Vi.” Tổ gia nghe xong liên tiếp gật đầu nói, “Kinh Thi có câu: Gậy Ngụy và Ngụy, Ngụy cũng mềm. Thật là một cái tên hay.”

Vân thái vi nhoẻn miệng cười: “Nhỡ cỡ đại, lòng cũng sẽ thôi lo lắng. Làm sao nói đến tên một đời gian khổ này hảo.”

“Ha hả. Tiểu thư nói đùa.”

“Tiểu nữ lần này tiến đến, là tưởng đơn độc thỉnh giáo tiên sinh một chút sự tình.....”

Nghe xong câu này, Tổ Gia giương mắt nhìn nhìn tam bá đầu, ý tứ là nói: “Người còn đứng ở chỗ này làm gì?”

Tam bá đầu đã bị mê hoặc bởi vẻ đẹp của nàng ấy, căn bản không chú ý tới ánh mắt Tổ Gia. Tổ gia ho khan một tiếng: “Đồ nhi!”

Tam bá đầu sững sốt, trở về hiện thực: “sư phụ, các người..... Trò chuyện, ta trước tiên lui hạ.”

“Tiểu thư thỉnh giảng đi.”

Vân Thái Vi đột nhiên vẻ mặt khuôn mặt u sầu: “Chúng tôi gần đây không hiểu sao lại xúc phạm những người ở Sở cảnh sát Thượng Hải, hôm kia bị bắt vì nói rằng anh ấy bị kẻ thù phản bội trong chiến tranh chống Nhật.

Chồng tôi chưa bao giờ làm gì cả Trái với lương tâm của người Trung Quốc. Vấn đề ... Tôi đến đây chỉ để cho chồng mình, xem chồng tôi tốt hay xấu, và liệu anh ấy có thể trở về an toàn hay không..”

Tổ gia nghe xong gật đầu: “Xin hỏi nhà người tiên sinh là làm gì nghề nghiệp?”

“Chồng tôi kinh doanh dược liệu, và Vân Ái Dược Đường trên đường Tĩnh An là cửa hàng của tôi.”

“Vân Ái Dược Đường? Nhà người tiên sinh là Phương Tế Vũ?”

“Đúng là! Tiên sinh biết phu quân ta?”

“Ha hả. Phương tiên sinh đại danh ai không biết, năm đó kháng chiến khi, Phương tiên sinh liên hợp Thượng Hải thương hội vì nước quân quyền tiền quyền vật quyền phi cơ, đạo đức tốt a! Bất quá..... Bất quá..... Phương tiên sinh hẳn là năm gần sáu mươi, theo ta được biết, Phương tiên sinh thái thái kêu Trần Văn Mỹ, hai vợ chồng tên còn thượng quá báo chí.....”

“Tiên sinh không cần sinh nghi, ta là vợ thứ 7 của ông ấy.”

Lời còn chưa dứt, viện ngoại truyện tới Tiểu Lục Tử tiếng la: “Tổ gia! Tổ gia!”

Theo sau là quản gia Ngô lão nhị thanh âm: “Lục gia, đừng đi vào, Tổ Gia ở tiếp

khách.”

“Có việc gấp!” Tiểu Lục Tử vọt tiến vào.

Vừa vào cửa Tiểu Lục Tử ngậy ngẩn cả người: “Thải Vi tỷ tỷ?”

Vân Thải vi cũng sửng sốt: “Người là..... Người là Tiểu Lục Tử?”

“Đúng vậy! Ta là Tiểu Lục Tử! Ta là Tiểu Lục Tử!”

Hai người kích động ôm, Tổ Gia xem đến mây mù dày đặc, không rõ nguyên do.

Tiểu Lục Tử vội vàng chỉ vào Vân Thái Vi đối tổ gia nói: “Tổ gia, đây là Cữu gia nghĩa nữ!”

“Cữu gia nghĩa nữ?” Tổ gia cảm giác sâu sắc kinh ngạc.

Tiểu Lục Tử nhanh chóng giáng ra lúc trước một đoạn lịch sử.

Khi Cữu vương gia Vương Á Ti ầu đi tắm biển, một năm nọ tình cờ bắt gặp "Rạp xiếc đồng bằng trung ương" từ Hà Bắc đi lưu diễn Thượng Hải. Những màn nhào lộn của Trung Quốc hoàn toàn mang đẳng cấp thế giới vào thời Trung Hoa Dân Quốc, vào thời điểm đó, Trung Quốc có rạp xiếc lớn nhất thế giới. Năm đó, gánh xiếc này sẽ biểu diễn một màn "vượt vũ môn" hoành tráng ở Thượng Hải. Vương Á Ti ầu đã đích thân đến thăm hiện trường.

Hàng chục người cầm dây thép nhào lộn trên không, bay tứ tung, thót tim khán giả thót tim. Không ngờ, trong lúc biểu diễn đã xảy ra sai sót, nam diễn viên đưa tay ra đón nữ diễn viên bị lật nhưng không nhận được, nữ diễn viên đã trực tiếp ngã xuống đất và bất tỉnh lúc đó.

Đi ầu bi hài hơn là vì cô gái bị gãy chân nên không thể thực hiện được dự án này nữa, cuối cùng bị rạp xiếc bỏ rơi trong bệnh viện khiến dư luận dậy sóng..

Vương á ti ầu nghe xong lần cảm đau lòng, chính hắn xuất thân nhà nghèo, biết rõ làm tạp kỹ này một hàng đầu là nghèo khổ nhân gia hài tử, chỉ có kè bên đói chết gia đình mới có thể đem chính mình hài tử đưa vào đoàn xiếc thú, phàm là có thể sống tạm tuyệt đối sẽ không làm chính mình hài tử đi con đường này, cái kia niên đại tạp kỹ còn không phải một loại nghệ thuật, mà là một loại sống tạm thủ đoạn.

Vương á ti ầu tâm sinh thương hại, chi trả kế tiếp tiền thuốc men, mãi cho đến nữ hài hoàn toàn kháng phục. Sau lại Vương Á Ti ầu lại cho nàng một ít lộ phí, làm nàng về quê tìm cha mẹ.

Nữ hài chảy nước mắt nói: “Họ đã bỏ rơi tôi, và tôi sẽ không bao giờ quay lại nữa”.

Hóa ra cha mẹ cô gái đã bỏ con trai 3 tuổi và bán con gái 5 tuổi của họ cho rạp xiếc để làm điếu đếu. Tuần, cô gái sẽ không bao giờ quên nỗi đau thấu tim và sự quay lưng của mẹ cô..

“Gia, ta liền cùng ngài đi, làm trâu làm ngựa điếu đếu được.”

Vương Á Tiều mềm lòng, cuối cùng đem nàng thu làm nghĩa nữ. Sau lại Vương Á Tiều đắc tội quốc dân đảng, bị quân thống đuổi giết, vì tránh cho tiểu cô nương chịu “Phủ Đầu Bang” liên lụy, liền lưu lại một số tiền đem nàng gởi nuôi ở một cái bằng hữu gia.

Nhoáng lên mười mấy năm đi qua, lúc trước cái kia ngây thơ chạy lang thang tiểu cô nương đã nghiêm nhiên trở mã thành Bến Thượng Hải số một, số hai ung dung phu nhân.

Tổ gia nghe xong, đôi mắt đã ươn ướt, nhớ tới Cửu gia muôn vàn hảo, ngăn không được một tiếng thở dài: “Ai!”

Tổ gia, người cung cấp thông tin cho con rằng có vẻ như người của lũ đoàn cảnh sát đang đến đường khẩu!” Tiểu Lục Tử nhớ tới chính sự.

“Đường Khẩu chúng ta?”

“Đúng vậy, Thái học trung dẫn đầu.”

“Thái học trung?” Vân thái vi kinh hãi, “Chính là hắc bắt trượng phu ta!”

“Không cần hoảng.” Tổ gia một trận sau khi tự hỏi nói, “thằng khốn nạn, toàn

làm chuyện xấu xa!

“Tiên sinh biết hắc?”

“Còn hơn biết!” Tổ gia nói, “Người này trước kia là quân thống người, sau lại kháng chiến sau khi kết thúc, bị phái đến Thượng Hải Cục Cảnh Sát nhậm đệ nhất đại đội trưởng.”

“Ta đây phu quân được cứu rỗi, tiên sinh nhưng vì ta cầu tình.” Vân Thái Vi nói.

Tiểu Lục Tử vội vàng chớp chớp mắt nói: “Tỷ tỷ, người hiểu lầm, Thái Học Trung không phải bạn cũ Tổ Gia, là kẻ thù!”

“Kẻ thù?”

Đang nói chuyện thì ngoài sân vang lên tiếng bước chân.

“Tổ gia ở nhà sao?”

Tổ gia lập tức nghe ra Thái Học Trung.

Tổ gia đi ra ngoài: “Thái đội trưởng quang lâm hàn xá, không có từ xa tiếp đón, không có từ xa tiếp đón!”

“Đầu là lão bằng hữu, đừng có khách khí như vậy.” Thái Học Trung âm dương quái khí.

“Đội trưởng tới đây chuyện gì?”

“Trảo xích phi.”

“Xích phi? Ha hả.” Tổ gia ngửa mặt lên trời cười, “Lần trước Thái đội trưởng cũng là trảo xích phi, lần này lại là trảo xích phi, ta này chẳng lẽ thành phi oa sao?”

“Ha hả. Có phải hay không phi oa, ta nói không tính. Vân Thái Vi có phải hay không ở chỗ này?”

Tổ Gia ra vẻ trầm tư trạng: “Vừa mới là có một cái nữ Bồ Tát tới ta nơi này cầu trảo, nhưng là không phải Vân Thái Vi ta không biết.”

“Lục soát!” Thái học trung ra lệnh một tiếng, mười mấy hào người ulla vào nhà ở.

“Đội trưởng! Tìm được rồi!” Các cảnh sát đem Vân Thái Vi cùng Tiểu Lục Tử vây

quanh lên.

Tiểu Lục Tử hộ ở Vân Thái Vi trước người, bưng lên nắm tay trọn mắt giận nhìn.

Thái Học Trung cười lạnh: “Làm gì? Anh hùng cứu mỹ nhân? Công phu? Tới, người đánh một quyền ta thử xem, người nhanh hơn được đạn sao?” Hắn giờ súng lên quơ quơ.

“Lục tử! Không cần ảnh hưởng Thái đội trưởng phá án. Lui qua một bên!” Tổ gia lớn tiếng nói.

“Không thể làm cho bọn họ mang Thái Vi tử đi!”

“Nha? Còn Thái Vi tử? Chẳng lẽ người cũng là đồng đảng?” Thái Học Trung nói.

“Lục tử!” Tổ gia một tiếng gầm lên.

Tiểu Lục Tử oán hận mà thối lui đến một bên.

Vân thái vi không hề sợ hãi: “Ta và các người đi.” Nàng yên lặng mà nhìn nhìn tổ

gia, lập tức đi ra ngoài.

“Tổ gia, lần này ta xuống dốc không đi, đi lâu.” Thái học trung âm hiểm cười đi ra

ngoài, bỗng nhiên lại dừng lại bước chân, quay đầu lại nói, “Đúng rồi, nói cho ngài một tiếng, mang lão bản giá hạc tây bôi, hiện tại là Lưu trưởng

phòng đương gia, cục diện đã khác rồi, người không còn có thể dùng Boss Đới để đè ta xuống, hahahaha.

Tổ Gia chăm chú nhìn hắn rời đi.

“Tổ gia, làm sao bây giờ?” Tiểu Lục Tử đau khổ than khóc.

“Để ta suy tính.”

Đột nhiên xuất hiện bóng người ngoài cửa, Tổ Gia vừa thấy là Nhị Bá Đầu, liền gọi lớn:

“Lão Nhị!”

Nhị bá đầu đành phải ngoan ngoãn đi ra.

“Người tới làm gì?” Tổ Gia hỏi.

“con...con...con” Nhị Bá Đầu rên rỉ.

“Cái gì?”

“Con nghe lão Tam nói đến có xuất hiện mỹ nhân, con chỉ núp ngoài cửa vì sợ thầy phát hiện nên không dám vào ... thưa Thầy sao mỹ nhân kia lại bị cảnh sát đi ạ?”

Tổ Gia không buồn trả lời, xoay người vào nhà.

“Làm sao vậy?” Nhị Bá Đầu nhìn Tiểu Lục Tử.

Tiểu Lục Tử cũng xoay người vào nhà.

“Làm sao vậy?” Nhị bá đầu sờ gáy, ngây ngốc rời đi.

“Tổ Gia?” Trong phòng, Tiểu Lục Tử nôn nóng mà nhìn Tổ Gia.

Tổ gia nhíu mày, rồi sau đó cầm lấy bút, trải giấy ra toang viết thư, vừa viết được hai chữ lại đặt xuống,, xoay người nhìn Tiểu Lục Tử bảo: “Theo

ta đi!”

“Đi đâu?”

“Thanh bang. Thông Tụ Đường.”

“Vâng.” Tiểu Lục Tử theo sát mà đi.

Ước chừng nửa canh giờ, hai người đi vào Thanh bang “Thông Tụ Đường”

Tên thủ vệ cửa phủ ngăn Tổ Gia: “Tiên sinh tìm ai?”

“Phiền toái tiểu ca bẩm báo một tiếng, có Thiết bản tiên sinh cầu kiến Chung lão gia

“Tiên sinh xin chờ một lát.”

Chỉ chốc lát sau, thủ vệ chạy ra tới: “Mời vào!”

“Chung Ngũ Gia, tiểu đệ thỉnh an ngài!” Tổ gia vừa vào cửa liền ôm quyền thi lễ.

Chung ngũ gia là nhân vật cốt cán của Thanh bang, là chương môn đứng đầu “Thông Tụ Đường” mặt mỉm cười đón ra tới: “Nhất Hành, mời vào, mời vào”

Tiểu Lục Tử ở sau người nghe được rõ ràng: Tổ gia đã không bao giờ nói tên thật của mình với người khác, Tổ Gia đã luôn mang cái tên “Vương Nhất Hành” bên mình(**trans: tên này Tổ Gia lấy lúc đầu khi nói chuyện với Trương Đa Thành ở quyển 1**).

Chung Ngũ Gia dáng người đầy đặn, đỡ quyền của Tổ Gia rồi nói, “Lúc trước rời đi Thượng Hải im lặng, hiện giờ trở lại Thượng Hải vẫn là không nói một lời, có phải phát đạt nên quên lão già này rồi?”

“Không dám, không dám. Ngũ gia nói quá lời, tiểu đệ có thể có hôm nay, toàn dựa vào Ngũ gia nâng đỡ.”

“A! Cái này liền không đúng rồi! Người đạo pháp cao thâm, dám sấm dám làm, hiện giờ đã là Ái Quốc đại sư, toàn bộ Bến Thượng Hải, ai ai không biết, k ngưỡng mộ?”

Hai người tâm tình một phen, nhớ lại chuyện trước đây, Tiểu Lục Tử lắc lắc mà nghe.

Chung Đại Thông là nhân vật cốt cán trong Thanh h ồng bang Thượng Hải, quyền lực địa vị ít nhất nằm trong top 10. Mười mấy năm trước, khi đó Chung Đại Thông thế lực còn không có lớn như vậy, hắn bảo kê bến tàu thường xuyên đã chịu khiêu khích của các bang phái khác, , liên tục xảy ra hỏa hoạn, đổ máu, an toàn cá nhân của Chu Đại Thông cũng bị đe dọa nghiêm trọng.

Sau đó,dịp mẹ ông ta đại thọ 70 tuổi. Chu Đại Thông muốn làm bữa tiệc thật hoành tráng nhưng lại sợ người nhà có thể gặp đại nạn.

Vào thời điểm đó, hắn tới thỉnh Tổ Giả, bói xem bữa tiệc sinh nhật có được tổ chức không, và nếu tổ chức vào ngày nào thì sẽ tốt lành hơn..

Tổ Gia thực sự không muốn nhận việc này, đây như” củ khoai tây nóng”, làm không ổn chính là tai họa ngập đầu. Tiếc rằng Chung Đại Thông tin tưởng Tổ Gia, liên tục thành khẩn Tổ Gia xem cho hắn.

Tổ gia nếu khẳng khẳng không đáp ứng, liền làm mất mặt lão đại hắc bang , càng làm cho đối phương hoài nghi bản lĩnh thực sự của mình. Cuối cùng Tổ Gia đem thiết bản ra dự tính, vận dụng “Quân Mã Thiên” thủ đoạn, vân sơn mây mù mà đưa ra đoạn thơ tiên đoán:

Hoa nghênh lệ nhật cao đề phóng,

Khí trực hương phóng thấn mãn đường.

Hốt văn nhất thanh phích lịch hưởng

Khối khước tai ương hoặc vô dạng.

Chung Đại Thông nghe xong hỏi: “Có ý tứ gì?”

Tổ gia trả lời: “Nửa cát nửa hung.”

“Ta đây lại bói 1 quẻ nữa?” Chung Đại Thông truy vấn.

Tổ gia trả lời: “Trong Kinh Dịch có câu, xưng tội đầu tiên, phạm thượng nhiều lần, phạm thượng không phạm thượng.” Ý tứ là nói xem bói chỉ có thể tính một lần, Điều này có nghĩa là việc xem bói chỉ được tính một lần, sẽ không tiết lộ thêm thông tin cho quý vị.

Đây là phép ngụ ý trong “Quân Mã Thiên”. Gặp phải biến cố lớn không thể kết luận thì đừng bàn chuyện tốt xấu, nếu không thì chỉ biết tự hạ mình xuống mà dùng văn thơ tiên tri cho qua chuyện, có vẻ thần bí bí hiểm, nhưng kỳ thực lại chẳng nói ra được điều gì.

Tổ gia này vài câu kết luận, hai câu đầu là lời khen rõ ràng, chẳng qua là bữa tiệc sinh nhật đông đủ khách khứa, mặt sau hai câu liền chứa đầy huyền cơ,

. “Hốt văn nhất thanh phích lịch hưởng/Khối khước tai ương hoặc vô dạng.” Hai câu này có thể đại ý hiểu ý tứ là khả năng có bệnh nhẹ, cũng có thể không việc gì. tai họa hay không đâu là do hành động của người trong ngày.

Vô luận xảy ra chuyện gì thì Tổ Gia đều nói chuẩn.

Cứ việc như vậy, Tổ Gia vẫn là không đành lòng. Thế giới ngàn dù đen tối đến đâu cũng không hại được vợ con, không cần biết Trung Đại Thông có ác hay không, nhưng cha mẹ, vợ con không có lỗi và không nên làm hại. Tổ Gia muốn tránh tai nạn nhiều nhất có thể, ông đã cẩn thận lựa chọn ngày lành tháng tốt cho Chung Đại Thông và quyết định tham gia để tránh đi ngoài ý muốn, trước khi đi, ông đã đích thân hỏi Tăng Kính Võ về kiến thức phòng chống ám sát.

Cứ như vậy, lão thái thái ngày sinh lễ mừng ở khách sạn lớn Lư Loan .

Cùng ngày, hắc bạch lưỡng đạo có uy tín danh dự trong giang hồ cơ hồ toàn tới rồi. Tổ Gia cũng mang theo Nhị Bá Đầu tham dự trong đó.

Lễ mừng bắt đầu sau, Chung Đại Thông quỳ gối và tặng một quả đào sinh nhật cho mẹ mình.

Quả đào trường thọ lớn bằng gạo nếp và gạo tẻ, màu trắng và đỏ, mặt trên lấy bơ viết hai hàng tự: “Phúc như Đông Hải trường lưu thủy, thọ tỷ Nam Sơn bất lão tùng.”

Tổ Gia ngồi ở một bên, nhìn này viên đại thọ đào, càng xem càng cảm thấy gì đó không ổn. Ông là cao thủ trát phi già đời, đào mừng thọ loại đồ vật này có khi vì biểu hiện kinh hãi cùng thẩn kỳ, hoặc là vì chế tạo khủng bố.

Việc này đòi hỏi một quá trình: đầu tiên hấp bột, mở vung rồi nhồi cơ quan vào. Lúc này, đào đã nứt nanh, sau đó bọc một lớp bột, quét một lớp bơ rồi nướng từ từ cho đến khi chín. da căng bóng, lúc đó lửa rút ngay, lúc này một quả đào giả sinh động như thật, ở trong chứa cơ quan đào mừng thọ liền xuất hiện.

Nhưng này bộ trình tự làm việc đối thủ pháp yêu cầu khắt khe, nếu nhiệt độ không chính xác thì rất dễ thấy vấn đề, làm như vậy thì đào sống có thể bị nứt hoặc rỗ trên bề mặt

Tổ gia cẩn thận quan sát này viên đào mừng thọ, chợt phát hiện phía dưới quả đào dường như có một khe hở, nhưng lại bị chữ “thủy” viết bằng bơ tím che mất. Tổ gia trong lòng cả kinh, đột nhiên nhớ tới Vương Á Tiều đã giết Shirakawa Yoshinori bằng một quả bom được đặt trong ấm đun nước tại một bữa tiệc Nhật Bản cách đây không lâu. Tổ Gia một lần được trực giác sở chỉ dẫn, ngay lúc Chung Đại Đầu đang định lấy quả đào sinh nhật để ra mắt bà cụ, Tổ Gia liền lao tới, cầm lấy khay, dùng sức ném ra ngoài.

“Mau nằm sấp xuống!” Tổ gia hô to một tiếng.

Tầm lộn nhào với quả đào sinh nhật, rơi xuống lối vào sảnh tiệc. Những người sợ hãi đều thành thật nằm trên mặt đất, chờ đợi tiếng động chói tai..

Thật lâu sau, động tĩnh gì đâu không có.

Chung Đại Thông bò lên, đỡ lão bà đang run rẩy nằm dưới bàn, chỉ chỉ Tổ Gia: “Nhất Hành, người.....”

Tổ Gia cảm thấy người này thật xấu hổ, mặt đỏ bừng xấu hổ, mọi người trên khán đài đều nhìn Tổ Gia một cách kỳ lạ, Tổ Gia muốn tìm lỗ chuột chui vào..

Nhị Bá Đầu còn ngây ngốc ở một bên kêu to: “Không có việc gì a, không vang a.”

“Người câm miệng!” Tổ gia thấp giọng nói.

Chung Đại Thông vẫy tay một cái, một tiểu đệ đã đi tới.

“Mau thu dọn đồ đạc, đi phúc thọ phường đặt một quả đào mừng thọ khác!

Mau!” Chung Đại Thông phân phó.

Kia tiểu đệ vội vàng nhặt lên trên mặt đất đào mừng thọ cùng khay, nhanh chóng chạy đi ra ngoài.

Chung đại thông quay lại thân mặt hướng mọi người: “Các vị bị sợ hãi, mời ngồi, mời ngồi.....”

“Ầm ” một tiếng vang lớn, cánh tay của tiểu đệ kia văng ra.

“A! A!” Cửa vài vị khách nữ hét lên, đám người tức khắc rối loạn!

Tổ gia phán đoán không sai, nhưng quả bom phát nổ muộn hơn ông dự kiến.:

Chợt nghe một tiếng sét đánh vang, lui bước tai ương hoặc không việc gì!

Xong việc, Chung Đại Thông cảm giác sâu sắc Tổ Gia đạo hạnh cao thâm, càng có ân cứu mạng, ba trăm thỏi vàng “Lão Phụng Tường”, tới cửa nói lời cảm tạ.

Kia một khắc tổ gia thật sự ngửa mặt, nhưng ông biết chân lý "nói đúng" hơn, và ông biết rõ rằng nếu ông chấp nhận thỏi vàng, ân huệ sẽ được bán hết, nếu ông không nhận, Chu Đại Thông sẽ nợ anh ấy mãi mãi. Chung Đại Thông li ền vĩnh viễn thiếu chính mình.

Tổ gia kiên quyết chối từ, cũng lần nữa khẳng khẳng: “Chung Ngũ gia cùng lão thái thái cát nhân tự có thiên tướng!”

Chung Đại Thông xem đã hiểu: kẻ hậu sinh này không đơn giản, đây là cầ kết giao.

“Hảo.” Chung đại thông cuối cùng nói, “Người cái này huynh đệ ta nhận hạ, vềsau ở Bến Thượng Hải, phàm là có việc đền mạng, tới tìm ta!”

Tổ Gia lại một lần cũng chưa đi tới hấn, bởi vì Tổ Gia biết rõ , bởi vì Tổ Gia biết rằng cơ hội cứu sống nên dùng trong thời điểm khó khăn nhất.

Lúc này đây, Tổ Gia vì Vân Thái Vi, chuẩn bị hạch tiêu ân tình này. Như thế nào giang hồ đạo nghĩa, Tổ Gia dùng lúc này đây, chính mình li ền không còn có, nhưng hấn vẫn như cũ làm như vậy.

Sau vài câu chào hỏi, Tổ Gia nói ra ý định của mình.

Chung Đại Thông nghe xong nói: “"Mặc dù trên danh nghĩa Sở Cảnh sát Thượng Hải thuộc quyền quản lý của Cục Nội vụ tỉnh, nhưng trên thực tế nó hoạt động bí mật bởi hệ thống quân đội. Đó là mục đích thực sự. Vì vậy, nó không phải đối phó với cảnh sát. trạm, đó là giao dịch với chỉ huy quân sự. "

“Ta hiểu. Cho nên..... Mới làm phi ền chung Ngũ gia ra tay.”

“Xem ra việc này phi ền toái đến Đỗ đại quản gia (Đỗ Nguyệt Sinh).” Chung đại thông nói.

“Vậy làm phi ền Chung Ngũ gia.”

“Bất quá..... Nhất Hành, mấy năm nay người không ở Thượng Hải, rất nhiều tình huống người không hiểu biết, hiện giờ Thanh bang cùng quân thống quan hệ không được như xưa, Đỗ đại quân gia đã nói, Hắc bang đầu là." Những cái chậu trong buồng của chính phủ. Để lâu không dùng được. Nó khó chịu và có mùi, nên phải vứt nó đi. Cứu nàng ra tới hẳn là không thành vấn đề, bất quá trọng phụ của nàng Phương Tế Vũ liên khó nói, phương lão bản nghe nói cùng Đảng Cộng Sản có liên hệ, người làm ăn chạm vào cái gì chính trị a, liên chúng ta đều tránh đến rất xa..... Ta ý tứ, người mình bạch đi?”

Tổ Gia liên tục gật đầu.

Trở lại đường khâu, Tổ Gia lo âu chờ đợi tin tức.

“Tổ gia, nên gửi thư.” Tam bá đầu đi đến.

“Gửi thư?”

“Thư mời họp Tứ đại đường khâu nghị sự.”

“Được.” Tổ gia nói, “Ta nói, người viết.”

“Là!”

Tổ gia ngẩng ở ghế trên, ngưỡng mặt tự hỏi, rồi sau đó từ từ khâu tụng.

Thiên trung mà nghĩa hồng môn đại sư bá:

Ngưỡng thiên phụ địa mẫu nhật huỳnh nguyệt tẩu tịnh ngũ tổ hồng ân,
giang

tương huyết mạch đời đời vĩnh truyền, Thiên Đạo bất diệt, tướng gia vĩnh
tôn! Tư định giáp ngọ nguyệt Canh Thìn là ngày tứ đại đường khâu nghị
sự.

địa điểm: Bờ sông vườn không tường vây, hoa nhài trên đầu không cây mạ,
giáp ngọ tuần phạm vong thân.

Ngàn phúc!

Đông phái một nhị lang

Ngay trong ngày

Loại thư gài giống như thiên thư này là định dạng và kỹ thuật viết mà "Giang Phái Tướng" phải tuân theo trong thư từ. Một lý do quan trọng khiến "Giang Phái Tướng" có thể tồn tại lâu như vậy là nó rất coi trọng hệ thống bí mật. Đặc biệt là việc truyền thư, vì sợ rơi vào tay kẻ khác và bị lộ bí mật, nếu thư tín dùng tiếng thông tục viết ra tới, thực dễ dàng bị địch nhân tận diệt.

Muốn đọc hiểu thư từ “Giang Tướng phái”, cần thiết có IQ cao cùng âm dương ngũ hành cơ sở tri thức, còn muốn hiểu tiếng lóng “Giang tướng phái”, đối người thường tới giảng, này quả thực thế so lên trời. Tỷ như lần này đại đường sẽ nghị sự địa điểm: Bờ sông vườn không tường vây, hoa nhĩ trên đầu không cấy mạ, giáp ngọ tuần phạm không vong.

“Bờ sông”, tiếng lóng, chỉ Thượng Hải.

“Vườn không tường vây”, đoán chữ pháp, đem “Viên(園)” tự bên ngoài khung vuông xóa, chỉ còn chữ “Viên(袁)”. “Hoa nhĩ trên đầu không cấy mạ”, đoán chữ pháp, đem “Hoa(花)” trên đầu chữ thảo đầu xóa đi, chỉ chừa “Hóa(化)”.

“Giáp ngọ tuần phạm vong thần”, đoán mệnh chuyên dụng thuật ngữ, bát tự đoán mệnh có “Vong thần” vừa nói, cụ thể là chỉ, đem 60 tổ can chi chia làm sáu mươi, như sau:

Giáp tý tuần: Giáp Tý, Ất xấu, Bính Dần, Đinh Mão, Mậu Thìn, Kỷ tị, Canh ngọ, tân mùi, Nhâm thân, Quý dậu (tuất hợi không)

Giáp dần tuần: Giáp dần, Ất mao, Bính thên, Đinh Tị, Mậu ngọ, Kỷ mùi, Canh Thân, Tân dậu, Nhâm tuất, Quý hợi (tí sửu không)

Giáp Thìn tuần: Giáp Thìn, Ất Tị, Bính Ngọ, Đinh Mùi, Mậu Thân, Kỷ Dậu, Canh Tuất, Tân Hợi, Nhâm Tý, Quý Sửu (dần mao không)

Giáp Ngọ tuần: Giáp Ngọ, Ất Ngọ, Bính Thân, Đinh Dậu, Mậu Tuất, Kỷ Hợi, Canh Tý, Tân Sửu, Nhâm Dần, Quý Mão (Thìn tị không)

Giáp Thân tuần: Giáp Thân, Ất Dậu, Bính Tuất, Đinh Hợi, Mậu Tý, Kỷ Sửu, Canh Dần, Tân Mão, Nhâm Thìn, Quý Tị (ngọ mùi không).

Giáp Tuất tuần: Giáp Tuất, Ất Hợi, Bính Tý, Đinh Sửu, Mậu Dần, Kỷ Mão, Canh Thìn, Tân Tị, Nhâm Ngọ, Quý Mùi (thân dậu không)

Mỗi nhất tuần đầu là dùng mười cái Thiên can đi xứng mười hai cái địa chi, cho nên mỗi nhất tuần đầu có hai cái địa chi xứng không đến, cũng chính là Thiên can dùng xong rồi, còn thừa hai cái địa chi không có ghép đôi, ví như đệ nhất tuần, từ Giáp tý đến Quý dậu, Thiên can dùng hết, mà địa chi còn thừa Tuất cùng Hợi, này hai cái không có Thiên can xứng đôi địa chi, chính là vong thần. Mê tín luận cho rằng, con người ta có bát tự mang “Vong thần” tắc cả đời nhiều bại thiếu thành, phiêu bạt không nơi nương tựa.

Hiểu biết nguyên lý này lúc sau, “Giáp ngọ tuần phạm vong thần” những lời này ý tứ sẽ biết, Giáp ngọ tuần, vong thần là “Thìn Tị” hai cái địa chi. Ở mười hai tháng phân trung, Thìn đại biểu cho tháng ba, tị đại biểu cho tháng tư, tam thừa lấy tứ đẳng với mười hai. Đến tận đây, địa điểm mới có thể phá giải: Thượng Hải. số 12 đường Viên Hóa.

Khi bức thư được xác nhận, Tổ Gia gọi tới sáu bá đầu.

“Lục tử, người đi bắc phái truyền tin, mặt khác phái hai thuộc hạ thân thủ cao, đáng tin cậy, đi tây phái cùng bắc phái, bảo đảm vạn vô nhất thất.”

“Tổ gia, ta.....”

“Yên tâm, chuyện Vân Thái Vi ta đã có sự liệu. Người không thể phân tâm. Dem tin hàm an toàn mà đưa đến Tiễn Diệu Lâm trong tay là hàng đầu nhiệm vụ! Vượt qua Trường Giang sau, còn cả chặn đường dài phía trước,

qua Hà Nam lại phát ám hiệu, Tiễn Diệu Lâm hang ổ hiện tại ở Hàm Đan, nhất định phải chú ý an toàn!”

“Vâng! Tổ gia!” Tiểu Lục Tử xoay người muốn đi.

“Ừừừ.” Tổ gia hô một câu, “Nếu trên đường quá khó khăn, đốt bức thư, an toàn trở về.”

“Vâng!”

Tiểu Lục Tử đi rồi ngày hôm sau, Chung Đại Thông sai người lại đây, yêu cầu Tổ Gia đi một chuyến “Thông Tự Đường”.

Tổ gia vội vàng thu thập một phen, lẳng lẽ chạy tới nơi.

“Nhất Hành, sự tình so dự đoán phức tạp.” Chung Đại Thông nhìn thấy Tổ Gia sau nói.

“Chung Ngũ gia lo lắng.” Tổ Gia nói.

“Cục Cảnh Sát nói có vô cùng xác thực chứng cứ chứng minh Phương Tế Vũ là đảng viên Đảng Cộng Sản ngấm. Nhân chứng vật chứng đều ở, hẳn lần này chỉ sợ là ra không được.

Đến nỗi Vân Thái Vi, cũng có người cử báo nàng hiệp trợ Phương Tế Vũ tư thông đồng cộng phỉ, hơn nữa, Cục Cảnh Sát bên kia người tựa hồ muốn đem họa tai họa dẫn tới trên người của đệ.....”

Tổ gia gật gật đầu nói: “Là ai muốn đem Phương gia đưa vào chỗ chết?”

“Phương gia lục phu nhân.”

“Phương gia lục phu nhân?” Tổ gia vạn phần kinh ngạc.

“Ừ. Họa từ trong nhà a..... Phương tế vũ ở đâu cũng tốt, nhưng anh ta quá ham muốn, và anh ta đã cưới bảy người thiếp trong một hơi. Anh ta không biết rằng người thiếp thứ sáu này là một thông tin trong hệ thống quân đội và anh ấy đã phát hiện ra bên trong và bên ngoài nhà của y. ”

“Quân thống đã sớm theo dõi Phương Tể Vũ?” Tổ gia hỏi.

“ai biết chuyện này! Quân thống nhanh vượt trải rộng các nơi, nói không chừng, trong phủ tta cũng có. Vụ lục phu nhân kia là nữ tử trước kia là giáo viên danh tính thật của cô ấy là ủy viên đặc biệt của Ban An ninh Kiểm soát Quân sự, Tôi nghe nói lần này là một phụ nữ. Một số giáo viên ở các trường dạy nghề cũng bị bắt giữ ”

“Kia..... Vừa rồi Ngũ gia nói muốn đem tai họa dẫn tới ta?”

“Thái đội trưởng chủ ý. Đúng rồi, người là như thế nào đặc tội hần?”

Tổ gia cười, đem chuyện giữa mình và Thái Học Trung nói ra.

Chung Đại Thông nghe xong cũng cười: “Diêm Vương thì dễ, tiểu quỷ lại khó chơi. Nhưng cũng may hiên đệ người danh vọng quá lớn, bọn họ tạm thời còn không có tìm được thích hợp lấy cố tìm người phiên toái.”

“Kia Vân Thái Vi có bị sao không.....”

“Hiên đệ yên tâm, nhiều năm như vậy hiên đệ cũng chưa đi tìm ta làm việc, hiện giờ đột nhiên đến thăm liên vì thế sự, chuyện của Vân Thái Vi đối hiên đệ trọng yếu phi thường. Bất quá..... Bất quá ngu huynh muốn hiên đệ một câu nói thật, người cùng Vân Thái Vi rốt cuộc cái gì quan hệ? Lần trước hiên đệ nói nàng là thủ hạ của người cái kia kêu Tiểu Lục Tử huynh đệ tỷ tỷ, chính là theo ta được biết, Vân Thái Vi chỉ có một đệ đệ, xa ở Yến Triệu, là 1 nông dân.....”

Tổ gia suy nghĩ kỹ càng, không biết nên không nên nói ra tình hình thực tế, suy nghĩ hồi lâu, Tổ Gia quay đầu lại nó: “Ngũ gia, tiểu đệ làm người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám. Vân Thái Vi là Cữu gia nghĩa nữ, Cữu gia từng đối ta có ân cứu mạng, hiện giờ hần nghĩa nữ gặp nạn, ta không thể khoanh tay đứng nhìn.”

“Cữu gia? là Cữu gia?” Chung đại thông hỏi.

“Chính là mười mấy năm trước danh chấn Giang Hoài.”

“Vương Á Tiều!” Chung Đại Thông la lên một tiếng.

“Nhưng Ngũ gia yên tâm, cô nương này cùng ‘Phủ Đầu Bang’ không quan hệ, thời trẻ Vương Á Tiều sợ nàng liên lụy tiến giang hồ ân oán, liền đem nàng gởi nuôi ở nhà người khác.....”

“Ta nhớ ra rồi.” Chung Đại Thông vỗ trán nói, “Vương Á Tiều năm đó đích xác có dung nộ một nghĩa nữ, đoàn xiếc thú một cái diễn viên, sau lại lại vô rơi xuống, nguyên lai chính là hiện tại Vân Thái Vi.”

“Đúng là.”

“Chuyện này còn có ai biết?” Chung Đại Thông hỏi.

“Không ai biết.”

“Ừ.” Chung đại thông gật gật đầu nói, “Ta đối Cục Cảnh Sát bên kia nói, Vân Thái Vi là ta lén nhân tình, vì trả lại người lão đệ ân tình này, ta mặt già đầu từ bỏ, một chậu nước bẩn hắt ở chính mình trên người, ha ha.”

“Ngũ gia đại ân, tiểu đệ vĩnh viễn không quên!”

“Ha ha, nói quá lời! Bất quá..... Vân Thái Vi nếu có thể ra tới, hiên đệ cần đáp ứng ta 3 điều kiện.”

“3 điều kiện?”

“Không thể đi, không thể chết được, không thể điên.”

Tổ gia khó hiểu: “Thỉnh Ngũ gia minh kỳ!”

“Muốn cứu Vân Thái Vi, ta cần thiết tự mình đương người bảo lãnh, cho nên Vân Thái Vi một khi thoát ra, tuyệt đối không thể ra ngoài ý muốn, nếu nàng rời khỏi Thượng Hải, Cục Cảnh Sát liền sẽ nói đây là chạy án; nếu đã chết, chính là sợ tội tự sát; nếu điên rồi, chính là giả ngây giả dại. Cho nên, không thể đi, không thể chết được, không thể điên, nếu không nói, ta là người bảo lãnh cũng không thể thoái thác tội của mình.”

Tổ gia liên tiếp gật đầu: “Ngũ gia yên tâm, sẽ không xuất hiện tình trạng này.”

“Còn có, nếu kế tiếp thật sự bằng chứng như núi, chứng minh Vân Thái Vi chính là cộng đảng, kia chẳng những ta bảo không được nàng, ta chính mình chỉ sợ cũng đến ở Bến Thượng Hải bỏ quả chạy lấy người. Đến lúc đó, hiền đệ cũng không nên trách tội.”

“Ngũ gia có thể làm được như vậy, đã là ân trọng như núi.”

“Người giang hồ, giang hồ sự, chúng ta làm việc chú ý một cái nghĩa tự. Vân Thái Vi nếu thật có thể ra tới, người cần phải hảo sinh trông giữ, ngàn vạn không thể ra ngoài ý muốn để kết thân với bất kỳ đảng phái hay phe phái nào. Cả Quốc Dân Đảng và Đảng Cộng sản đều không, tất cả chúng ta đều là những người liêu lĩnh và không đủ khả năng không thể trêu vào.”

“Tiểu đệ minh bạch!” Tổ gia nghe được cả người đỡ mồm hồi lạnh.

Một tuần sau, Vân Thái Vi ra tới. Chung Đại Thông cố ý phân phó người lái xe tới đón, cũng mở tiệc tẩy trần, lấy chứng minh đây là chính mình nhân tình.

Người chung quanh sôi nổi nghị luận: “Con hồ ly không biết xấu hổ này, móc ngoặc với đàn ông còn chưa đủ. Ông chủ Phương vừa vào đã móc ngoặc với Chung Đại Đồng. Ai cưới cô ta, ai xui xẻo, hồ ly vô liêm sỉ của khắc phu hồ ly.”

Ban đêm, Tổ Gia lặng lẽ đem Vân Thái Vi đưa về đường khâu.

“Vân tiểu thư bị sợ hãi.” Tổ gia đem sự tình ngọn nguồn nhất nhất nói toạc ra.

Vân Thái Vi nghe xong liên tục tạ ơn: “Đa tạ tiên sinh ân cứu mạng. Nguyên lai tiên sinh là ta nghĩa phụ huynh đệ.”

“Hừ ——” tổ gia ý bảo nàng nói nhỏ chút, “Chuyện này, người biết, ta biết, Tiểu Lục Tử biết, không bao giờ phải đối bất luận kẻ nào giảng.”

“Ta đây hẳn là quản tiên sinh kêu thúc thúc.” Vân Thái Vi nói.

“Ngàn vạn không thể như vậy kêu, sẽ lộ ra dấu vết. Mặt khác, Vân tiểu thư muốn nghe ta an bài, nếu không, nếu một khi xuất hiện vấn đề, chung Ngũ gia cũng sẽ chịu liên lụy.”

“Tiên sinh yên tâm, ta tuyệt không phải đảng viên ngầm. Lục phu nhân muốn hãm hại ta, ta biết.”

“Vì sao?”

“Nàng đem nhà ta tiên sinh đưa vào nhà tù lúc sau, cần thiết đem chúng ta, tất cả phu nhân, cả lão phu nhân cũng đưa vào đi, như vậy mới có thể hoàn toàn sạch sẽ.”

“Có đạo lý.”

“Mặt khác, nàng tư thông cảnh sát Thái Học Trung, bị ta phát hiện, ta từng nhắc nhở quá nhà ta tiên sinh, nên người muốn giết lục phu nhân kia nhất là ta.

Tổ gia nói: “Không phải tư thông. Bọn họ vốn dĩ chính là một đám. Đây là nội ứng ngoại hợp, đem Phương lão bản phá đổ.”

“Tiên sinh, lúc này thật sự muốn nhờ tiên sinh một chuyện? Liệu mọi người có bình an trở về?”

Bọn họ bắt tự ta đều biết, ta nói cho ngài.....”

Tổ gia trong lòng cười khở: Người đến cùng đường khi mới có thể đoán mệnh, đoán mệnh liên kỳ mong tính ra tốt kết quả, nhưng trên đời sự nào có như vậy thật tốt kết quả?

Nhìn Vân Thái Vi, tổ gia không biết nên nói cái gì, trước mắt nữ nhi còn không biết “Giang Tướng phái” thật mạnh nội tình, tựa như vô số dân chúng giống nhau, bọn họ đem thầy bói tôn sùng là thần linh, hy vọng thần linh có thể chỉ điểm một vài. Đối đãi Vân Thái Vi, nếu dùng “Anh diệu”,

đường hoàng mà nói một hồi, tạm thời có thể tổng cổ, nhưng một khi làm nòng bốc cháy lên sinh hy vọng, cuối cùng đả kích lớn hơn nữa; nếu ăn ngay nói thật, Vân Thái Vi chỉ sợ lúc này liền sẽ hỏng mất, vạn nhất vừa lo lắng tìm cái chết, đối chung Ngũ gia bên kia liền vô pháp công đạo.

Huyền cơ sách quý giang hồ Quân Mã Thiên

Tất cả bất đắc dĩ Tổ Gia lại nghĩ tới Quân Mã Thiên, trong đầu ông bắt đầu lưu truyền những lời oán hận, bất bình về tổ tiên của "Giang Phái Tướng" có liên quan đến nó "Giang tương phái" tứ đại sách quý: A Bảo thiên, Anh diệu thiên, Trát phi thiên, Quân mã thiên. A bảo thiên là sách giáo khoa cơ bản cho những kẻ lừa đảo bói toán và là chương trình tâm linh của toàn bộ "Giang phái tướng". Nó sử dụng "Tham giả tất bần, quân tử cho rằng đại giới". . khai tông minh nghĩa, ý ở vì "Giang tướng phái" hành lừa tìm được đạo thống, căn cứ đi đầu này đã rửa sạch nỗi xấu hổ và hổ thẹn của người A bảo một thời: đây không phải là một sự lừa dối, nó là để trừng phạt lòng tham, sân, si trong bản chất con người, để những người không đứng phải bức tường phía nam, không mắc lừa không biết hối cải người tự thực hậu quả xấu.

Tiến tới lại lấy "Tham quan giả, dân tặc cũng; gian thương giả, dân chú cũng; cường hào giả, dân chi hồ lang cũng. Làm A Bảo, thuận thiên chi phạt!" Tiến thêm một bước kích khởi. A Bảo hành lừa dục vọng. Ba nhóm quan chức tham nhũng, trục lợi và tài phiệt bị liệt vào mục tiêu lừa gạt chính, dễ dàng có được cơ sở công danh to lớn., A Bảo cũng mượn đi đầu này công khai mà phủ thêm "Thay trời hành đạo" lớp áo ngoài. Mọi người từ xưa hận nhất ba loại người — tham quan, gian thương, cường hào, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi lại bất lực, "Giang tướng phái" xuất hiện mở ra trừ bạo giúp kẻ yếu tân pháp môn, cho nên lúc trước hồng môn ngũ tổ sáng lập "Giang tương phái" khi, nhất hô bá ứng, các loại thuật sĩ chen chúc tới, "Giang tướng phái" lập tức tụ tập lúc ấy dân gian sở hữu tinh anh nhân tài.

Đặt lý luận cơ sở cùng quần chúng cơ sở, A Bảo đội ngũ tự thân xây dựng liền đặc biệt quan trọng, cho nên A Bảo thiên lại lấy "Làm A Bảo, xem nhiều nhưng chỉ rút lấy tinh hoa, thận thủy mà càng thận chung" vì giới

ngôn, yêu cầu A Bảo nhóm trước sau bảo trì độ cao cảnh giới tinh thần trạng thái, “Xem nhiều nhưng chỉ rút lấy tinh hoa” càng yêu cầu A Bảo lòng tham không thể quá nặng, hành lừa chú ý xem xét thời thế, tế thủy trường lưu, mổ gà lấy trứng, nhận quá rút mao cách làm cuối cùng sẽ dẫn tới tự thân diệt vong. Tiến tới lại đối A Bảo ước pháp tam cương: Lừa ác không lừa thiện, lừa tài không lừa sắc, không rời người cốt nhục. A Bảo không thể làm những điều gian ác, sẽ bị trời phạt.

Toàn bộ A Bảo thiên chính khí lẫn nhiên, ngôn ngữ sắc bén mà lại gọn gàng ngắn gọn, lại cố tình xem nhẹ hai cái mẫu chốt nhân tố. Đệ nhất, tự thân nhân tính. A Bảo cũng là người, cùng người thường giống nhau có tham lam có dục vọng, chính nghĩa lời nói nói được đông đặc hùng hồn, chuyện này làm lên lại thay đổi bộ dáng. Thấy bạc liền mất mao lục quang, thấy mỹ nhân liền khí huyết giơ lên, cái gì “Xem nhiều mà chỉ lấy tinh hoa”, cái gì “Thận chi lại thận”, cái gì “Lừa tài không lừa sắc”, sớm đã vút chỉ trên chín tầng mây. Trong lịch sử “Giang tướng phái” vài lần đại rung chuyển, đều là tự thân nội bộ xảy ra vấn đề, thậm chí hiểm họa diệt môn tai ương.

Năm Gia Khánh thứ 3 (năm 1798 sau công nguyên), “Mộc Tử Liên” chương môn đời thứ 12 phá hủy tổ tông quy củ, dẫn tới “Mộc tử liên” bên trong giết hại lẫn nhau, suýt nữa toàn quân huỷ diệt.

Chương Hiến Chi, người Giang Tô-Gia Định, 12 tuổi gia nhập “Giang tướng phái”, 32 tuổi nắm giữ “Mộc tử liên” quyền to, một thân thông minh tuyệt đỉnh, nhưng quá mức tham luyện nữ sắc.

Lúc ấy, ở Tiền Đường có đại tài chủ nổi danh Tiền Đại Hào nhân mẫu thân qua đời, thỉnh Chương Hiến Chi vì mẫu thân làm pháp sự siêu độ, Chương Hiến Chi biết Tiền đại hào gia tư ân thịnh, liền khai ra 300 hai bạc ròng giá trên trời. Tiền đại hào một ngụm nhận lời, thả lại phụ thượng 300 thất tơ lụa, có thể nói ra tay rộng rãi, tận tình tận nghĩa. Chương Hiến Chi bốn ứng sẽ nhận lời ngay, không ngờ hấn lại coi trọng Tiền đại hào phu nhân Liễu Mộng Dao, nghĩ tới nghĩ lui, phát hiện chính mình vô luận diện mạo, học thức vẫn là gia tư đầu so ra kém Tiền đại hào, nếu muốn đem cái này mỹ phụ nhân lộng tới tay, chỉ có “tất sát”. Bị sắc đẹp mê tâm trí Chương Hiến

Chi tâm sinh độc kế, pháp sự làm xong lúc sau, hấn lén lút đổi Tiễn Đại Hào cùng Liễu Mộng Dao nói: “Cao đường nhập mộ, trong nhà ba năm âm khí bao phủ, thứ ta nói thẳng, ta xem tiễn lão gia cùng phu nhân ấn đường biến thành màu đen, nguyệt nội khùng có tai hoạ, vọng nhiều hơn đề phòng.”

Không lâu, Tiễn Đại Hào cùng Liễu Mộng Dao đi vân đài chùa lễ tạ thần, trở về trên đường tao kẻ cấp chặn đường. Lúc này “Vừa vặn” Chương Hiến Chi mang theo đồ đệ đi ngang qua, liễn chết cứu Liễu Mộng Dao, mà tiễn đại hào lại bị sơn tặc thọc một đao, thẳng vào trái tim, đương trường mất mạng.

Kinh hồn chưa định Liễu Mộng Dao được Chương Hiến Chi hộ tống lần tới về đến nhà, một phen khóc rống sau đem Tiễn Đại Hào an táng. Chương Hiến Chi giúp đỡ bận rộn trong ngoài, cũng miễn phí làm pháp sự. Xong việc, sống sót sau tai nạn, càng thêm mê tín Liễu Mộng Dao liên tiếp hỏi mệnh, Chương Hiến Chi mượn cơ hội đại thi anh diệu, trát phi phương pháp, dần dà, Liễu Mộng Dao liễn đem thể xác và tinh thần toàn bộ phó thác Chương Hiến Chi.

Chương Hiến Chi tự nhận là việc này làm được thiên y vô phùng, không ngờ hoạ tử trong nhà. Nhân vật số 2 “Mộc tử liên”, Trương Thanh Vân, hấn vốn dĩ liễn bởi vì tranh đoạt chức chương môn với Chương Hiến Chi sinh kỵ hận, giờ phút này vừa lúc mượn cơ hội phát huy, liễn đem tình hình thực tế lạng lẽ nói cho Liễu Mộng Dao.

Liễu Mộng Dao nghe xong bừng tỉnh đại ngộ, chợt nhận ra rằng sau khi đếm những thay đổi khác nhau xảy ra trong nửa năm qua, cô đã biết tại sao mọi thứ lại trùng hợp đến vậy, hóa ra tất cả những lời tiên đoán bói toán đầu do Chương Hiến Chi tạo dựng.

Trương Thanh Vân nói: “Phu nhân, Chương Hiến Chi tàn hại trung lương, nhân tính mất đi, thỉnh phu nhân trợ ta giúp một tay, đem người này diệt trừ.”

Liễu Mộng Dao nói: “Ta đương như thế nào tương trợ?”

Trương Thanh Vân nói: “Chương Hiến Chi làm người cẩn thận đa nghi, ngày đêm an bài hộ vệ tuần tra, ở nhà xuống tay chỉ sợ khó có thể thực hiện được. Phu nhân có thể mời anh ấy đến sông Tiền Đường để thưởng trăng vào đêm rằm tháng tám và ngày 15. Ta thu xếp để anh em cho Người đến rút lương đáy bể, rồi nên hiệp đồng trong và ngoài, quét sạch hoàn toàn cuộc tranh đấu Liễu Mộng Dao nghe xong yên lặng gật đầu.

Đêm 15 tháng 8, dưới sự xúi dục của Liễu Mộng Dao, Chương Hiến Chi mang theo Liễu Mộng Dao cập mấy chục cái A Bảo ra tới ngắm trăng, Trương Thanh Vân liên hợp các bá đầu tạo phản, thanh trừ Chương Hiến Chi cùng thuộc hạ, Trương Thanh Vân mang theo các huynh đệ giết đến bờ sông.

Hai bên giáp mặt. Trương Thanh Vân đứng ở trước trận lên án mạnh mẽ Chương Hiến Chi xa hoa dâm dật, đi ngược chiêu đảo thi. Theo sau hô to một tiếng “Thanh lý môn hộ!” Vung đao lao tới, hai nhóm người ngay lập tức rơi vào cảnh giằng co sinh tử.

Chương Hiến Chi trong tuyệt vọng mở đường máu, một mình chạy haimười dặm, cuối cùng dừng lại trong một khu rừng do mất máu quá nhiều, ôm chặt vết dao trên ngực thở hổn hển

Đột nhiên, phía sau vang lên chân dẫm lá rụng lá tả thanh, chương hiến chi đột nhiên quay lại đầu: “A! Là người?”

Liễu Mộng Dao đã đi tới.

Chương Hiến Chi tưởng đứng lên chạy, nhưng đã sức hết chống đỡ nổi, ngực huyết ào ạt ra bên ngoài mào, hắc hoảng sợ mà thanh đao hoành trong người trước, kêu to:

“Người đừng tới đây! Người đừng tới đây!”

Liễu Mộng Dao cười: “Lão gia, ngài làm sao vậy?”

Chương Hiến Chi đem mắt một bể, đem đao ném xuống, tuyệt vọng mà nói: “Là ta giết trượng phu người, ta nhận, người giết ta đi.”

Liễu Mộng Dao cúi người ng ỡng x ớ m trước mặt Chương Hiến Chi đem Chương Hiến Chi ôm vào lòng: “Lão gia, ngài bị sợ hãi. Ta sẽ không rời đi người.”

Chương Hiến Chi nhất trận choáng váng: “Người.....”

“Lão gia nghe lời, ta 16 tuổi bị nhà giàu ép gả cho cường bá. Ta đã xa cách hẳn từ lâu, nhưng bản thân nhu nhược, không dám làm loạn, cũng may nhờ lão gia." đã xuất hiện và giúp đỡ gia nô khỏi nô lệ. vợ có thể trốn đi và sống cuộc sống nhàn nhã đó.”

Chương Hiến Chi lệ nóng doanh tràng: “Phu nhân , ta cái gì đâu không có!”

“Người còn có ta.” Liễu Mộng Dao liếc mắt đưa tình mà nói.

“Phu nhân.....” Chương Hiến Chi vùi đầu vào vòng tay Liễu Mộng Dao trong lòng ngực.

Cứ như vậy, hai người mai danh ẩn tích bắt đầu cuộc sống mới. Năm thứ hai, Liễu Mộng Dao sinh hạ một bé trai. Chương Hiến Chi tươi cười, tìm lại niềm vui trong cuộc sống

Một đêm, Chương Hiến Chi thoải mái ch ề chén, cảm khái vạn phần: “Phu nhân a, kiếp này gặp được người, là ta phúc phận.

Ta ý muốn xuất hiện tái xuất giang hồ, tái chiến giang hồ. Bằng ta bản lĩnh, không tới ba bốn năm, định có thể kéo nhất bang người, trở thành nhất bang chủ! Đến lúc đó phu nhân chính là áp trại phu nhân, chúng ta nhi tử chính là thiếu bang chủ! Chúng ta lừa tấn thiên hạ tài, hưởng hết vinh hoa phú quý!”

“Lão gia hảo chí hướng! Nô gia bội phục, bội phục!”

Trước khi kịp nhận ra, Chương Hiến Chi cảm giác giấc trước mắt mơ hồ lên: “Phu nhân..... Ta say.....” Nói xong liền ngã xuống.

Chờ Chương Hiến Chi lại tỉnh lại khi, phát hiện chính mình bị trói ở trên giường.

Hắn có chút không rõ, không biết đã xảy ra cái gì, kêu to: “Phu nhân? Phu nhân?”

Liễu Mộng Dao đã đi tới.

“Phu nhân? Đây là có chuyện gì?” Chương hiến chi khó hiểu.

“Chương Hiến Chi!” Liễu Mộng Dao gầm lên giận dữ, nước mắt cuồn cuộn mà ra,

“Người cũng có hôm nay!”

Chương Hiến Chi nhất lảng: “Phu nhân có ý tứ gì?”

“Ha hả.” Liễu Mộng Dao thê lương mà cười, “Người hại chết ta phu quân, chiếm trước đi điền tài nhà ta, bá chiếm thân thể của ta, này đó thù, rốt cuộc có thể báo!”

Chương Hiến Chi cả kinh: “Phu nhân đã từng không phải nói cảm kích ta sao? Những việc này đều đã qua sao? Nếu phu nhân như vậy hận ta, lúc trước vì cái gì không ở trong rừng giết chết ta?”

“Ha hả ha hả. Lúc trước người thân bại danh liệt, hai bàn tay trắng, người chỉ cầu vừa chết, ta nếu giết người, chính hợp tâm ý của người. Khi đó giết người, người thể vị không đến bất luận cái gì thống khổ, kia không phải giết người, là giúp người giải thoát. Hiện giờ nhi tử của người ta cũng có, cuộc sống yên vui, cả người tro tàn lại cháy, đã tâm bừng bừng, lúc này muốn người vừa chết, người mới có thể sợ hãi! Bởi vì người hiện tại không muốn chết!” Liễu Mộng Dao hung tợn mà nói.

“Người gạt ta?”

“Nói đến lừa, người mới là người thạo nghề”

Chương Hiến Chi cả người phát run: “Phu nhân..... Phu nhân tha nghe ta nói, ta lúc trước tuy lừa ngươi, nhưng ta thiết tình thích ngươi, hiện giờ chúng ta hài tử cũng có, xem ở hài tử tình cảm thương, phu nhân tha ta!”

“Tha cho ngươi? Hừ hừ. Ta trước cho ngươi nói chuyện xưa,. Ngươi ta kể rằng khi nhà Nguyên cai trị người Hán bằng huyết thống của chúng ta, người Nguyên có quyền ưu tiên tận hưởng đêm đầu tiên của các cô gái người Hán của chúng ta. Bất cứ khi nào phụ nữ Hán muốn. kết hôn thì sẽ bị cưỡng bức, người Hán bất lực sẽ tự tay bóp cổ đứa con đầu lòng của mình để giữ gìn dòng máu thuần chủng của mình. Tôi cũng giống như người phụ nữ Hán bị cưỡng bức bất lực .Mười tháng sinh ra hạt giống của ngươi chỉ để chờ đợi cho ngày này." Nói xong, Liễu Mộng Dao cầm lấy trong tay lót hài tử, mặt vô biểu tình mà giơ lên trước mặt Chương Hiến Chi: “Ngươi thấy rõ ràng!”

“Không cần ! Không cần !” Chương Hiến Chi giãy giụa hô to.

Liễu Mộng Dao lạnh lùng mà nhìn chăm chú vào Chương Hiến Chi, trên tay dùng sức, kéo kẹt một tiếng, hài tử đã không có hơi thở.

“! Ngươi cái này độc phụ! Độc phụ! Con của ta !” Chương Hiến Chi nước mắt cuồn cuộn mà ra.

“Độc?” Liễu Mộng Dao yên lặng mà nhỏ nước mắt, “Ta độc đến quá ngươi sao? Phu quân ta thích làm việc thiện, người một nhà an cư lạc nghiệp, chỉ chớp mắt lại bị ngươi làm đến cửa nát nhà tan, hiện tại ngươi cũng nên phẩm phẩm cái này tư vị!”

“Độc phụ! Ta thành quỷ đầu sẽ không bỏ qua ngươi!”

“Đối. Ngươi lập tức liền phải thành quỷ. Nhưng ta sẽ không làm ngươi làm toàn thân quỷ, ta muốn cho ngươi linh hồn ở âm phủ đầu không thể tự hợp, ta muốn đem ngươi biến thành từng mảnh từng mảnh thịt nát. Ngươi thân hình to như vậy, kiếp sau cũng chỉ có thể phân giải thành muối, ruồi bọ, hằm cầu trung đòi.”

Nói xong, Liễu Mộng Dao cầm lấy một phen cây kéo.

Chương Hiến Chi tâm nhắc tới cô hòng: “Đừng! Đừng! Phu nhân! Tha cho ta! Tha cho ta! Nhất nhật phu thê bách nhật ân! Người phát phát thiện tâm, người là Bồ Tát sống, người tha cho ta! Lưu ta một cái mạng chó!”

“Ha ha ha ha.” Liễu Mộng Dao cười to, “Đối! Đối! Muốn chính là cái này cảm giác.

Người sợ, người rốt cuộc sợ.”

“Ta sợ! Ta sợ! Ta chính là đi đầu cầu, cầu phu nhân buông tha ta.”

“Đừng sợ, đừng sợ. Ta sẽ nhẹ nhàng mà cắt, từ người ngón chân cắt khỏi.....”

Ở Chương Hiến Chi thanh thanh khóc thét, Liễu Mộng Dao đem hấn cắt thành mảnh nhỏ.

Đừng làm những đi đầu lẳng mạn cho người ta, và thứ độc nhất là trái tim đàn bà. Chương Hiến Chi sợ cấp “Giang tướng phái” một bài học, từ đây “Giang tướng phái” người cũng không dám nữa tùy ý câu dẫn nữ sắc.

Ngoài bản chất con người, A Bảo thiên còn xem nhẹ một thứ quan trọng hơn: luật

nhân quả

A Bảo thiên thông thiên tuyên dương “Thay trời hành đạo”, nói trắng ra là chính là “Lấy ác chế ác”, người khác hư, chúng ta tệ hơn, chúng ta lừa tẩn người xấu thì ần tài, cái này kêu “Thay trời hành đạo”. Nhưng A Bảo nhóm lại không dự đoán được, lấy ác chế ác chỉ biết khiến cho ác càng thêm ác.

“Giang Tướng Phái” lừa tham quan, tham quan hoa thì ần tài, li ần sẽ càng thêm điên cuồng mà cướp đoạt mồ hôi nước mắt nhân dân, tưởng hết mọi thứ biện pháp bổ trở về “Giang Tướng Phái” lừa gian thương, gian thương càng càng thêm gian xảo hớ người thì ần tài; cường hào cũng là giống nhau, phàm là hoa đi ra ngoài thì ần, đều phải thông qua các loại thủ đoạn hết thầy làm trở về tiêu thì ần chính là vì càng tốt mà kiếm thì ần.

Ở ích lợi truyền tổng trung, dân chúng là cuối cùng mua đơn người. Trong chuỗi nhân quả, "Giang Tướng Phái" đóng vai trò tiếp lửa cho ngọn lửa. A Bảo thiên xem nhẹ rớt hoặc là nói không dám nhìn thẳng vào nhân quả báo ứng, nó đã gieo một gốc rễ to lớn cho "Phái Giang Tướng", và nó sẽ phải diệt vong trong vô số tội ác.

Anh diệu thiên cùng Trát phi thiên, còn lại là bí thuật pháp môn. Ở A Bảo thiên hư cấu "Thay trời hành đạo" hư hoa bối cảnh hạ, Anh diệu thiên đem tâm lý nghiên ngẫm thuật tùy ý phát huy. "Cấp đánh chậm ngàn, trước ngàn sau đánh, ngàn long cũng thi, vô hướng không thắng." Đây đó tâm quyết tựa như một phen đao sắc, thẳng cắm nhân tâm, làm đến kẻ bị lừa thần hồn điên đảo, không hề đề phòng ứng đối chi sách. Trát phi thiên càng là vô cùng kì diệu, mượn dùng đạo cụ tiến hành các loại thần quỷ yêu ma biểu diễn, kẻ bị lừa mỗi khi ghen hòng nhìn trần trối, đáp ứng không xuể, cuối cùng chúng ngoan ngoãn nộp tiền để giải trừ tai họa.

Mà Quân mã thiên, còn là gian trung chi gian, mảnh khoé bịp người chi vương. Nó đã nâng tầm tinh túy Anh diệu cùng Trát phi, sử dụng mảnh khoé bịp người trở nên càng thêm bí ẩn cùng cao nhã, đem hành lừa kỹ xảo đẩy cao đến tột đỉnh cảnh giới. Điều kinh khủng hơn là "Quân mã thiên" kết hợp kiến thức số học thực, đây là một bí kỹ kết hợp giữa sự thật và lừa gạt. Thuần và giả rất dễ nhìn, ngây thơ cũng dễ dàng nhìn ra, chỉ có đúng sai rất khó lường và khó nhất. nhìn xuyên qua. Vì lý do này, "Quân mã thiên" là đối nhân gian tai họa lớn nhất, độc hại sâu nhất.

Chương mở đầu quân mã thiên dự ngôn:

Vừa vào quân mã vạn người sát,

Hoàng đế lão nhân cũng không sợ!

Tam quân điều kỳ âm dương lệnh,

Làm tể làm tướng bình thiên hạ!

Đại ý, người thành thạo bí kỹ này có thể gây ra những cơn bão lớn, hoặc hỗ trợ chủ nhân đạt được quyền bá chủ, hoặc giương cao và phát cò để

xưng bá một phương.

Quân mã thiên xuất thế từ Phương Đạo Thành. Người này là ai? Nhi tử thứ 4 của người sáng lập “Phái Giang Tướng” Phương Chiêu Dư. Người này am hiểu sâu ngũ hành phương pháp, có thâm hậu huyền học bản lĩnh, hần lĩnh ngộ huyền học lĩnh vực tối cao trình tự tam môn đoán trước thuật: Kỳ môn độn giáp, Thái Ất thần số, Lục nhâm thần số. Này tam môn kỹ xảo so với bát tự, sáu hào, tướng mạo chờ lưu với hương đã đoán mệnh thuật muốn cao siêu rất nhiều, nếu không phải thượng biết hiện tượng thiên văn, hạ hiểu địa lý, thâm tra hà Lạc chi số, mở rộng phong chờ, nhân luân, âm dương thập nhị cung, căn bản không có khả năng khống chế cùng thao tác.

Một thân bản lĩnh không ai sánh kịp, một tâm đến chết không phai “Phản Thanh phục Minh”, có đủ nghị lực và tinh thần mà viết xuống thiên cô hành lữa tuyệt học — — Quân mã thiên.

Muốn học Quân mã thiên, trước học ngũ hành. Không hiểu ngũ hành, “Quân mã thiên” đã bị trống rỗng. “Hoạn thư” là đối mặt với các quan lại tri ầu

đình, và những người thực hành phương pháp này phải có năng lực cao hơn những tên pháp tham quan trong tri ầu đình, những người xem trời, đẩy lịch, tính toán vận mệnh đất nước, mới có thể làm nên. ảnh hưởng lớn với tư cách là chuyên gia t ần cữ thế gia. Để chờ tri ầu đình tuyển mộ và nhập ngũ, sau khi vào tri ầu, hần trà trộn vào "Khâm Thiên Giám" để che giấu thân phận, kết bè kết phái, khiêu khích đúng sai, và gây rắc rối cho tri ầu đình để phản Thanh phục Minh..

Quân mã thiên nhất lộ rõ đặc điểm chính là lấy mông lung thơ thủ pháp, đem “Hai đầu đồ” đoán mệnh kết luận phát huy đến mức tận cùng. Toàn văn 1200 từ, tinh tế đối trận, văn từ tuyệt đẹp, ngụ tình với cảnh, đem nhân gian vạn vật với nhất trí áp vần trung từ từ kể ra. Học Quân mã thiên mặc dù không đi đoán mệnh, văn chương trình độ cũng sẽ lộ rõ đ ề cao.

Tỷ như đối hoàng đế đoán mệnh chi ngữ:

Đế lâm giá với vũ nội, tất hợp thiên địa chi đạo. Long đằng tứ hải bên trong, ân đăng phổ tế chi trạch. Thiên mệnh sở về, Cửu Châu tinh thần chú với hoàng đường; âm dương hài hòa, nhật nguyệt âm hối dịch mà trọng lãng.

Đặc biệt cuối cùng một câu, Đại Thanh hoàng đế nghe xong đầu bị cười ha ha, “Nhật nguyệt âm hối”, nhật nguyệt hai chữ hợp nhau tới là cái “Minh” tự, này rõ ràng là nói đại Minh triêu tối tăm hủ bại, dân chúng không thấy thiên nhật, Thanh triêu đầy mà đại chi, mới làm nhật nguyệt “Dịch mà trọng lãng” gặp lại quang minh.

Lại như đối đại thần đoán mệnh kết luận:

Trần lục liên liệt, núi sông hải nhạc, thần tử đầu dính Thánh Thượng chi trạch; bốn mùa ngũ hành, lòng lộng vui vẻ, danh sĩ không luyện một tắc vuông chi công. Một tiền chi xuất nạp, cần niệm tư mệnh chi thiên ân; một quan chi ra vào, thận tư âm dương chi đức hạnh. Âm dương thất hành tắc biến dị, tài quan cùng có lợi tắc tai sinh.

Này rõ ràng là báo cho làm quan muốn vào lui có độ, lòng tham không cần quá nặng. Nếu đoán mệnh đại sư lấy loại này hoa lệ dày nặng kết luận tới đây mệnh, đối phương nhất định sẽ than thở người này học thức no đủ, sâu không lường được. Mong lung duyên dáng đoán mệnh kết luận càng làm cho người cảm giác thiên cơ thâm thúy, không thể dễ dàng cân nhắc.

Quân mã thiên cao siêu chú định nó vận mệnh không tầm thường, “Quân mã thiêm” cũng không nhiều dân, bình thường dân chúng cũng nghe không hiểu, nó chủ yếu công kích đối tượng là quan lớn cùng cự giả. Cho nên tu luyện “Quân mã” người đầu không phải bình thường thầy bói, mà là lòng mang quỷ thai âm mưu “Phản Thanh phục Minh”.

Sau đó, Càn Long cực kỳ thông minh cuối cùng cũng nhìn ra được đi đầu này trong chiến dịch trấn áp phản Thanh và phục hưng nhà Minh, rốt cuộc khuy phá này một mặt nghề, lập tức xử tử mười mấy người trà trộn ở Khâm Thiên Giám thiên địa sẽ nằm vùng, cũng căn cứ manh mối bắt sống Phương Đạo Thành. Càn Long lấy Thảo di hịch văn nói: “Có tài như vậy, không làm việc đảng hoàng, tích thay! Tích thay!”

Phượng Đạo Thành biết không còn bao nhiêu thời gian, liền nhắm mắt lại nói: “Sát xẻo t ần lưu, tự nhiên muốn làm gì cũng được.”

“Lăng trì xử tử!”

“Ngũ xa phanh thây xử tử!”

“Chém xử tử!”

“Nấu hắc!”

“Cưa hắc!”

“D ầu chiên hắc!”

“Cái gì đều không c ần, làm lão th ần hấp hắc!”

Cả tri ều văn võ, dã thú g ầm rú.

Càn Long vỗ phiến mỉm cười: “Phượng Đạo Thành, trăm không giết người. Trăm làm người tự ngộ. Trăm ban người Kinh Kim Cương một bộ, người nhưng với nhà tù nội nghiên đọc. Trăm đem tác thiên Võ hậu Kinh Kim Cương mở sách từ niệm cho người nghe, ‘ vô thượng quá sâu vi diệu pháp, hàng trăm vạn kiếp khó tao ngộ, ta nay hiểu biết đến chịu c ần, nguyện giải như tới chân thật nghĩa. ’ trăm tin tưởng lấy trí tuệ của người, chúng sẽ khai ngộ.”

Phượng Đạo Thành không nghĩ tới Càn Long sẽ như vậy xử trí chính mình. Hơn một thập kỷ sau, nhà Thanh mở ra thời kỳ hoàng kim của Càn Long.

Tóc trắng xóa mới nói thành khóc không thành tiếng: “Hoàng Thượng, thảo dân biết tội.”

Càn Long một tiếng thở dài: “Người một lòng hướng về đại Minh tri ều, trăm bội phục người khí tiết. Nhưng người có hay không nghĩ tới, đại Minh vì cái gì sẽ diệt vong? Thiên Đạo bạc phơ, nhân quả có báo, Minh tri ều thủ tiêu Nguyên tri ều, Đại Thanh thủ tiêu đại Minh, toàn nhân ti ền tri ều hủ bại ngu ngốc, dân chúng l ầm than, nếu người thật hiểu được thiên

mệnh phương pháp, liền biết đương kim bá tánh mỗi người có cơm ăn, mỗi người có áo mặc, đúng là thiên mệnh sở vờ. Vì cái gì một hai phải phản Thanh phục Minh? Chính là vì bảo vệ cho đại Minh danh hào? Mới nói thành, trăm hỏi người, nếu giờ phút này làm người trở lại ngu ngốc Minh triều, người có bằng lòng hay không? Người đi ra cửa lao, hỏi một chút khắp thiên hạ bá tánh có bằng lòng hay không?”

Phương Đạo Thành yên lặng rơi lệ, cuối cùng một tiếng thở dài: “Ta hiểu được âm dương, lại không hiểu được nhân quả.”

Cần Long tiếp theo nói: “Trăm không giết người, làm người ng ỡ mười năm lao, chính là làm chính người hiểu ra. Trăm muốn cho khắp thiên hạ bá tánh biết, Đại Thanh thay thế được đại Minh là thuận lòng trời mà đi, Đại Thanh không có làm sai cái gì. Nếu có một ngày Đại Thanh đi l ần đường, không cần các người phản Thanh phục Minh, sẽ tự có tân triều thay thế được Đại Thanh. Sông nước lưu chuyển, nhân quả luân h ồi, một triều đại vận mệnh giống như một người, là phúc hay họa, toàn bằng cá nhân thiện hay ác, đây là vì cái gì trăm tự mình chấp chính tới nay cũng không phát huy mạnh đạo pháp, mà là chuyên nhất phát huy mạnh Phật pháp. Trăm cũng không làm đạo sĩ thuật sĩ vì trăm cần phúc duyên thọ, càng sẽ không ăn cái gọi là tiên đan diệu dược ỳ. Ở đời phải có cái chết,, trăm thấy được trong lịch sử những cái đó cả ngày tr ần mê huy ền học vụ thuật hoàng đế, càng là cần trường sinh ngược lại bị chết càng nhanh. Trăm không cần trường sinh, chỉ cần ở sinh thời có thể tạo phúc thiên hạ bá tánh, tắc chết cũng không tiếc.”

“Hoàng Thượng! Hoàng Thượng! Tội dân không chỗ dung thân, thỉnh Hoàng Thượng ban ta vừa chết.” Mới nói thành xấu hổ đến liên tục dập đầu.

“Phương Đạo Thành, trăm vẫn là không giết người. Trăm ban người xuất gia vì tăng, vì ta Đại Thanh thiên hạ thương sinh cần phúc.”

“Hoàng Thượng.....” Mới nói Phương Đạo Thành lệ tung hoành.

Từ đây sau, “Thiên địa sẽ” phản thanh sóng triều dần dần hạ xuống. Đây đối Đại Thanh là chuyện tốt, đối bá tánh lại là tai nạn. “Phái Giang Tướng”

tứ đại đường khâu đem ma quỷ đuổi hướng bình thường bá tánh, “Quân mã thiên” cũng bắt đầu cải tiến thông tục hóa, A Bảo từ đây đi lên một đi không trở lại đường tà đạo.

Từ xưa đến nay tứ đại tâm pháp các đường khâu chương môn nhân đều phải học, nhưng sách quý lại muốn phân giấu ở các đường khâu, đại khái năm đó “Giang tướng phái” tổ tông là sợ lưu tại một cái đường khâu một khi xuất hiện vấn đề tắc một thất mất hết. Các đường khâu chương môn nhân đối tứ đại tâm pháp từ lúc ban đầu Cần, Khôn, Khảm, Ly liên khâu khâu tương truyền,

Mấy trăm năm qua, vì mỗi giới chương môn nhân chỉ số thông minh, EQ, lòng dạ khác biệt, bốn loại tâm pháp truyền thừa dần dần thất hành, tạo thành hôm nay mỗi cái đường khâu đều chuyên tấn công chính mình kia một môn, tuy đăng phong tạo cực nhưng lại không toàn diện cục diện.

Năm đó Trương Đan Thành lão gia trước lúc chết, từng nói với Tổ Gia: “Muốn trở thành một thế hệ Giang tướng đại sư, tứ đại tâm pháp cần thiết thông hiểu đạo lý, ta biết nói trát phi, anh diệu, A Bảo, Quân mã khâu quyết đầu nói cho người, nhưng này cũng không toàn diện, đặc biệt là Quân mã thiên, người muốn cùng bắc phái làm tốt quan hệ, Tiễn Diệu Lâm lão tiểu tử vận dụng đến lô hỏa thuần thanh, nhưng hấn tâm thuật bất chính, sớm muộn gì sẽ huỷ hoại Quân mã thiên, tổ tông đồ vật có không đi đường ngay, người xem làm.”

Từ đó, Tổ Gia muốn có được cuốn bí kíp Quân mã thiên trong tay, mấy chục năm sau ông quyết tâm giành được chiến thắng lần này. Nhưng ý định ban đầu đã thay đổi, không phải đối với “Quân mã thiên”, mà là cách cứu vãn khó nói trong lòng.

Giờ phút này đối mặt Vân Thái Vi, hễ tưởng khởi “Giang tướng phái” sách quý dặt ra các loại ân ân oán oán, Tổ Gia cảm xúc hết đợt này đến đợt khác. Tổ gia quyết định lại lần nữa vận dụng chính mình biết chỉ rất ít “Quân mã thiên”, nhưng lần này không phải lừa tiễn, bởi vì Vân Thái Vi không phải “Hươu bào”, chớ nói lừa nàng tiễn, nàng hiện tại không xu dính

túi, không nhà để về, chẳng những muốn thông qua đoán mệnh trấn an nàng, còn phải đáp ứng tài cung cấp nuôi.

“Vân tiểu thư.....”

Tổ gia mới vừa vừa nói, Vân Thái Vi liền ngắt lời: “Tiên sinh, ngài kêu ta Thái Vi liền có thể. Chúng ta là người một nhà.”

“Vẫn là..... Kêu vân tiểu thư, tránh tai mắt của người, an toàn. n. Hôm nay sai giờ, không thích hợp để bói toán. Cô nương nghỉ ngơi trong nhà trước, sáng mai chúng ta sẽ nói chuyện cụ thể.”

“Được rồi, được rồi. Vân Thái Vi lược hiện tiếc hận.

Tổ Gia muốn chuẩn bị những lời tốt, tranh thủ lập tức ổn định Vân Thái Vi.

“Tiểu nữ tới tìm tiên sinh xem bói, chính là muốn nghe lời nói thật, vô luận cát hung, tiên sinh đều phải thẳng thắn thành khẩn nói cho ta.” Vân thái vi nói xong liền nghỉ tạm đi.

Tổ Gia lại là một trận bất đắc dĩ. Tiến đến đoán mệnh người đầu sẽ nói như vậy, nhưng một khi nói ra đại hung linh tinh, cơ bản đều chống đỡ không được, thanh sắc đầu biến, sống không bằng chết.

Tổ gia suy nghĩ một đêm, ngày hôm sau giờ Thìn Vân Thái Vi liền tới đây.

Tổ gia nói thẳng: “Vân tiểu thư, kỳ thật ta lần đầu tiên gặp cô khi, liền từ cô tướng mạo thượng nhìn ra một ít cát hung. Chỉ là lần trước sự phát đột nhiên, không kịp nói.”

Tướng mạo. Tiên sinh lợi hại! Ta chỉ nghe người ta nói tiên sinh đoán mệnh dùng thiết toán bàn, gọi chi thiết bản thân số, không ngờ tiên sinh đối tướng thuật nghiên cứu đến cũng như thế lợi hại.”

Tổ Gia mặt đỏ lên: “Đều là tương thông. Từ nhỏ tỷ trên mặt phu thê cung tới xem, này cung ảm đạm không ánh sáng, không phải đi ầm lạnh.”

“Vâng.....” Vân thái vi đã mặt lộ vẻ sầu lo.

Tổ gia bắt đầu vận dụng hai đầu đở Quân mã khẩu quyết: “Kim thủy một tương phùng, quan sinh mỹ lệ dung, bầu trời Thái Ất tinh, thế gian tới làm bình. Che phong lại ỡng nàng, nếu không nàng sinh hoạt cuộc sống hàng ngày đều thành vấn đề che mưa, ngựa xe trong sông hành, kiếp sống đại chiêm hữu, quy thiên lưu mỹ danh. Cát hung thiên tự định, phạm nhân mạc tự dung.....”

“Có ý tứ gì?” Vân thái vi không hiểu ra sao.

“Tiểu thư thả nghe ta giải thích.....”

Tổ gia vừa muốn làm như có thật mà tiếp tục dùng chiêu “Quân mã thiên”. thì một tiếng nổ vang trời, cửa phòng bị bật tung

Nhị Bá Đầu chạy vào hô to: “Tổ gia, tin tức quan trọng! Hôm nay buổi sáng Cục Cảnh Sát ở h ồng khẩu bắn chết 12 cộng phỉ, đại danh đỉnh đỉnh Phương Tế Vũ lão bản cũng bị giết!”

Tổ Gia đầu ơng một tiếng, lại thấy Vân Thái Vi sớm đã cả kinh thẳng tắp ng ồi ở trên ghế.

“Vân tiểu thư?”

Vân thái vi đầu một oai, toàn bộ thân hình ngã xuống.

“Nàng là ai?” Nhị Bá Đầu mới phát giác sự tình không đúng.

“Mau hỗ trợ nâng vào nhà!” Tổ Gia giận dữ mà nói.

“Vâng, vâng!”

Hai người đem Vân Thái Vi nâng đến trên giường.

“Quản gia, đi kêu lang trung.” Tổ gia phân phó.

Ngô lão nhị chạy nhanh chạy đi ra ngoài.

Tổ Gia tử mĩ thiết kế nói thuật, bị nhị bá đầu một câu giảo thất bại. Tổ Gia chỉ vào hấn tức giận đến không biết nên nói cái gì: “Người..... Người..... Người là được việc thì ít, hỏng việc thì nhiều.”

Nhị Bá Đầu tự biết lại chọc họa, nhưng không biết sai ở đâu, hậm hực mà nói: “Tổ Gia, như vậy trọng đại tình báo, ta trước tiên chạy tới nói cho người..... Ta cũng không biết ngài nơi này có nữ nhân a. Thật xinh đẹp . Đây ai ?”

“Chính là lão tam nói cái kia hươu bào.”

“ngày đó không phải bị cảnh sát mang đi sao?”

“Mang đi li ền không thể đã trở lại sao?”

“có thể có thể. Nàng vì cái gì té xũ vậy?”

“Bị người dọa.”

“Ta?”

“Đối. Người diện mạo dữ tợn, thanh như hồ báo, tiểu thư khuê các chưa thấy qua cái này, hiện tại hươu bào hôn mê, ti ền không kiếm được, chúng ta còn phải đáp ti ền thuốc men. Người nói làm sao bây giờ?”

“Đây.....”

“Từ người thàng này ti ền biểu ra.”

“A?”

“Còn có việc sao?”

“Không có.”

“Trở về đi.”

Nhị Bá Đầu gãi đầu đi rồi, trong lòng một trận nói thầm: Tình huống như thế nào? Ta lớn lên có như vậy dọa người sao?

“Nhị ca, ta chính tìm người đâu.” Tam Bá Đầu nghênh diện đã đi tới.

“Tam đệ, ta lớn lên thực xấu sao?” Nhị Bá Đầu hỏi Tam Bá Đầu.

Tam Bá Đầu không biết Nhị Bá Đầu vì sao có này vừa hỏi, tự hỏi một lát nói: “Không sao đâu.”

“Không sao đâu.....” Nhị Bá Đầu cân nhắc những lời này, đột nhiên hiểu được, mắng to, “Người lau mũi cho ta chơi trứng!!”

“Ha hả, nhị ca bớt giận. Ngày mai còn sống có muốn làm ăn, yêu cầu người ra tay.”

“Lại là bắt quẻ?”

“Đúng vậy. Vừa rồi ta nơi đó tới cái hươu bào, nói hắn có nhi tử 10 tuổi bị rối loạn tâm thần, mỗi ngày không ăn không uống, vừa đến buổi tối liền nói cửa đứng một đám râu bạc lão nhân, người khác đều nhìn không thấy, liền hắn có thể thấy, người nói dọa người không dọa người!”

“Ha hả.” Nhị Bá Đầu vui vẻ, “Việc này phải dựa vào bản lĩnh Nhị gia ta đây, không cần nói đến lão nhân, sẽ có một đám lão thái thái, ta cần kiếm gỗ đào phách qua đi, toàn mẹ nó tè ra quần!”

“Khẳng định, Nhị ca xuất thủ, nhất định là làm tốt nhất.”

“Cái gì tốt nhất, còn hơn thế nữa ấy chứ.”

“Chắc chắn rồi! Bất quá việc này có hay không xin chỉ thị một chút Tổ Gia?” Tam

Bá Đầu nói.

“Tam đệ à, loại này lông gà việc nhỏ còn làm Tổ Gia lo lắng sao? Tổ gia chính phiền đâu, hươu bào cái ngủ trên giường kia kìa.....”

“Cái gì hươu bào?”

“Chính là trước đó không lâu người mang đến đây một mỹ nhân.”

Tam Bá Đầu vừa nghe, trong lòng run lên: “Tổ Gia không nhận?”

“Chính người đi hỏi đi.” Nhị bá đầu cười nói.

“Ta cũng không dám.”

Nhị bá đầu “Bắt quỷ”

Ngày hôm sau buổi chiều, Nhị Bá Đầu dính thật dài râu xuất hiện ở tại gia của vị khách.

Tam Bá đầu đối gia trưởng nói: “Đây là sư huynh ta, bắt quỷ đại sư lợi hại nhất vùng Giang Hoài

Người nọ nhìn nhìn Nhị Bá đầu, gật gật đầu nói: “Quả thực có Chung Quỷ chi tướng.”

Bàn thờ, ánh đèn, hoàng biểu chờ đạo cụ bị tề sau, Nhị Bá đầu bắt đầu tác pháp.

“Vô Lượng Thiên Tôn! Yêu ma quỷ quái còn không hiện thân!” Nhị bá đầu cầm kiếm gỗ đào lúc ẩn lúc hiện, làm bộ làm tịch. Về sau, uống một ngụm chu sa thủy, đột nhiên phun phụt một tiếng, tất cả đầu phun tới rồi bàn thờ bên cạnh vài bộ trắng thượng.

Chẳng mấy chốc, tấm vải trắng hiện ra dấu răng và móng vuốt của những con ma.

Người chung quanh một tiếng kinh hô! Nhị bá đầu giơ lên kiếm gỗ đào đối với kia vài bộ trắng thứ a thứ a, liên tiếp đâm mười mấy kiếm. Trong miệng thì thầm: “Thành quỷ liền thành quỷ, thế gian tới làm gì! Hết thấy oan thân chủ nợ, ta siêu độ, ta siêu độ, tốc tốc rời đi, tốc tốc rời đi! Ô nha — —”

Cuối cùng một tiếng “Ồ nha” từ đan đi ền mà ra, xuyên thấu qua yết h ầi, xông thẳng cửu thiên, sợ tới mức người chung quanh một run run. Tam Bá đầu ở một bên cố nén không cười ra tới, dùng sức ho khan hai tiếng, che giấu chính mình.

Nhị Bá đầu thu công pháp, m ồ hôi đầy đầu: “Hảo, đầu đi r ấ, đầu đi r ấ.”

“Đa tạ đại sư!” Gia trưởng đã đi tới, lấy ra mấy trương pháp tậ, “Chút ti ền ấy tài, không thành kính ý, thỉnh tiên sinh vui lòng nhận cho.”

Nhị Bá đầu khoát tay: “Không dám, không dám. Ta chờ đạo môn người, không luyện thế gian tục vật, ti ền tài loại đồ vật này đối chúng ta tới nói giống như phế giấy.” Nói xong từ trong túi móc ra một bao dược, giao cho gia trưởng, “Đây là ta tự mình luyện chế ‘ cửu chuyển h ỗ h ần đan ’, người cấp tiểu hài tử dùng, mỗi ngày ba lần, bảo đảm lại vô oan quỷ dây dưa.”

“Đa tạ! Đa tạ!” Kia gia trưởng ngàn ân vạn tạ.

“Các sư đệ, chúng ta đi thôi.” Nhị bá đầu nhìn các A Bảo xung quanh nói.

“Không được, không được, này không thể được.” Gia trưởng đuổi tay đem Nhị Bá đầu túm chặt, động tình mà nói, “Đại sư này không phải mắng ta sao? Đại sư tự mình rời núi, vì khuyên tử khư bệnh, xu không thu, đã là đại ân đại đức, ta như thế nào có thể lại tự tiện lấy đan dược của ngài được, cái này ti ền ta cần thiết cấp!”

“Nơi nào, nơi nào.” Nhị bá đầu lắc đầu nói, ““Đan dược này là sen tuyết Thiên Sơn làm thuốc, ngâm trong nước suối Bát Đột, được Huyền Môn đạo nhân tinh luyện bảy bốn mươi chín ngày. Số ti ền này, tôi không thể đủ khả năn.”

“Đại sư không nói thì thôi, này vừa nói, ta càng sâu cảm thấy áy náy, như thế diệu dược kỳ phương, đến tột cùng yêu cầu bao nhiêu ti ền?”

“Có thể thức này bảo giả, thiên kim khó cầu; không biết này bảo giả, không đáng một đồng.” Nhị bá đầu nói.

“Đại sư, đừng nói nữa! Ta đã hiểu!” Kia gia trưởng quay đầu đối một cái cô nương nói, “Đại nha, đi lấy ngón tay ngọc mà bà cô để lại đi!”

Cô nương xoay người vào nhà, trong chốc lát cầm một cái đồ vật ra tới.

“Đại sư! Thứ này là ta tổ truyền chi bảo, cứu tử chi ân, thiên kim khó tạ, cái này tiểu đồ vật nhi, thỉnh ngài vui lòng nhận cho.”

Nhị bá đầu nhìn nhìn, nói: “Này.....”

“Đại sư, ngài cũng đừng chối từ, này không phải tiền tài, đây là tín vật, ta tin ngài.”

“Như thế..... Cung kính không bằng tuân mệnh, ta thay người bảo quản, ngày nào đó như có khó xử, thì có thể tới lấy lại.”

Nhị bá đầu liên can người rốt cuộc đắc thủ, hàn huyên vài câu sau chạy nhanh triệt.

Trở lại đường khải, Nhị bá đầu tâm hoa nộ phóng: “Ha ha ha ha. Cái kia ngọc điều cầm mấy trương pháp tệ liền muốn đánh phát ta, nào có dễ dàng như vậy.”

Tam bá đầu cười nói: “Lần này tổ gia khẳng định chắc vui.”

“Có cần nói việc này không? Chờ việc này hoàn toàn kết thúc, ta sẽ gửi lên cho ông ấy, Tổ Gia cũng sẽ không trách chúng ta tiền trăm hậu tấu.”

“Nhị ca anh minh!”

Nhị bá đầu cùng tam bá đầu sở dĩ dám lấy đối phương như vậy quý trọng đồ vật, là bởi vì bọn họ tự tin có thể chữa khỏi bệnh tâm thần của hải tử kia. Từ xưa đến nay

“Giang Tướng phái” đã nhận quá nhiều phi vụ như vậy,, đảo không phải
“Giang

Tướng phái” có cái gì đuổi quỷ chi thuật, mà là “Giang Tướng phái” lão tông có không ít hiểu trung y, đối rối loạn tâm thần loại này bệnh nghiên cứu rất sâu, trung y chuyên môn dùng để an ủi, trấn định, trừ tà phương thuốc sớm bị bọn họ nắm giữ. Căn bệnh này đã được nghiên cứu sâu, và các bài thuốc dùng trong y học Trung Quốc để trấn áp, trấn tĩnh, xua đuổi tà ma từ lâu đã được họ làm chủ.

Một đơn thuốc đơn giản không có giá trị bao nhiêu, nhưng một khi chúng được đóng gói và tích hợp vào trát phi, giá trị sẽ rất khác biệt..

Một khi bệnh có liên hệ với thần và ma thì giá có thể đội lên cao ngất trời, chuyện săn ma không thể biện minh hay mua hai được, vàng là vô giá, vô giá. Bảo bối của "Phái Giang Tướng" thường biểu diễn những màn siêu nhiên trước khi bắt ma, cuối cùng lấy ra thuốc thật, bắt quỷ là giả, còn đơn thuốc là thật. Những người kém cỏi thường quá coi trọng màn dạo đầu và bỏ qua những bí ẩn đằng sau nó.

Hai ngày sau, đang ở Nhị bá đầu cùng Tam bá đầu mừng thềm hết sức, kia gia trưởng lại tới nữa.

Nhị bá đầu vừa thấy, trong lòng nhạc nở hoa: Đừng nói, đây là tiếp theo cảm tạ, con trai của hắn nhất định phải lành lặn.

“Thế nào? Râu bạc lão nhân không thấy đi?” Nhị bá đầu tự tin hỏi.

Người nọ bất đắc dĩ mà cười: “Lão bản đi rồi. Còn có một đám lão phu, bọn họ còn đang dất chó.”

“Hả?” Nhị bá đầu một trận kinh ngạc, “Dựa vào kinh nghiệm trong quá khứ, không thể..

“Đại sư a, cái kia quỷ ngài rốt cuộc bắt được không a?” Người nọ sầm lo hỏi.

“Cái này ngươi yên tâm, căn cứ ta kinh nghiệm hơn hai mươi năm bắt quỷ, hắn là sẽ không làm lỗi.”

"Vậy thì tại sao con trai tôi lại nói rằng một nhóm bà già lại đến, và họ đều dẫn theo những con chó, đến nỗi nó sợ hãi đến mức hét lên vào giữa đêm, 'Gió đến, mưa sắp tới, Bà già đang dắt đàn chó! " giảo đến lắng giềng tám xá đầu không an tâm."

Nhị bá đầu nghĩ nghĩ, làm như có thật mà nói: "Người nghe ta nói, cái này quý a, phân thật nhiều loại, có tính tình hảo, có tính tình hư, có tính nôn nóng, có tính chậm chạp. Nhà các người cái này quý a, là cái tính chậm chạp, hấn sinh thời là cái đại tiện kéo ở trong quần đầu không hướng nhà xí chạy người....."

Tam bá đầu ở một bên nghe được tâm đập bạch bạch, "Anh diệu" không phải sở trường của Nhị bá đầu, hấn sở trường đặc biệt là "Trát phi".

Tam bá đầu chạy nhanh đem lời nói tra tiếp nhận tới: "Ta sư huynh luôn là thích đem huyềן diệu đạo lý nói được thông tục dễ hiểu, hấn ý tứ là nói nhà các người cái này quý, oán khí quá lớn, quẩn lấy ngài nhi tử không bỏ, chúng ta còn phải làm một lần pháp sự. Mặt khác, ta sư huynh tiên đan, ngài nhi tử có phải hay không vẫn luôn ăn?"

"luôn ăn, một ngày ba lần."

"Ngài đừng sợ, chúng ta ngày mai lại đi một lần."

"Kia..... Vậy làm phiềן phó thác Sư phó." Người nọ đối Tam bá đầu cùng Nhị bá đầu xưng hô đã từ "Đại sư" đổi thành "Sư phó".

Người nọ đi rồi, Tam bá đầu đối Nhị bá đầu nói: "Sự không ổn , muốn hay không xin chỉ thị Tổ Gia?"

"Không cần! Ta còn bất bình chuyện này? Chuyện này tôi vẫn chưa giải quyết được sao? Để xem ngày mai tôi cho anh ta một liều thuốc mạnh, chăm sóc chữa bệnh con của hấn chữa khỏi!"

Ngày hôm sau, buổi trưa. Nhị bá đầu cùng Tam bá đầu mang theo một đám A Bảo lên sân khấu.

“Thiên linh linh, địa linh linh, người cái này yêu nghiệt còn không đi! Lại biến nam, lại biến nữ, ta giết người, ta chém người! Ô nha — —” Nhị bá đầu dẫn theo bảo kiếm ở trong sân truy, bỗng nhiên chỉ vào hài tử kêu to, “Thượng thân! Thượng thân! Nó thượng hài tử thân!”

Người chung quanh sợ tới mức sắc mặt xanh mét.

“Mau, đem hài tử cho ta trối lại!”

Gia trưởng sửng sốt: “Trối lại?” Nhị bá đầu tay trái giờ kiếm gỗ đào, tay phải làm nhị chỉ thì thần trạng: “Trối lại!”

Gia trưởng có chút luyến tiếc.

“Nhanh lên! Quỷ liền ở trên người hắn! Còn có nghĩ cứu người hài tử?”

Gia trưởng hạ quyết tâm, nói: “Hảo.” Vài người vây quanh đi lên, đem hài tử trối lại.

Hài tử sợ tới mức cả người phát run, hoảng sợ mà nhìn Nhị bá đầu, tựa như nhìn một con lệ quỷ.

Nhị bá đầu một lóng tay trong viện cây táo: “Treo lên!”

Mọi người sửng sốt, ngay sau đó đem hài tử đầu ở dưới chân ở trên treo ở trên cây.

Hài tử ghen đến mức gân xanh bạo khởi, khàn cả giọng mà hô to: “Quỷ a! Quỷ a! Có quỷ a!”

“Quỷ ở trên người hắn, cho ta dùng gậy gộc đánh!” Nhị bá đầu ra lệnh một tiếng.

Tam bá đầu túm lên liễu tang bỗng, triêu hài tử trên người đánh qua đi — — “Bang!”

Bang! Bang!”

“Quý a! Có quý! Quý! Quý!” Hải tử trong mắt trong miệng ra huyết, dữ tợn mà giãy giụa, kêu. Người chung quanh sợ tới mức từng đợt lui về phía sau.

Nhị bá đầu dùng kiếm chỉ hải tử: “Còn không ra? Cho ta dùng kim đâm!”

Một cái chân nhỏ móc ra “Đuổi ma ngân châm”, triều hải tử trên người một trận đâm mạnh, máu tươi thành thạch chảy ra, nhiễm hồng hải tử quần áo.

“A! A! Quý..... Người là quý! Người là quý Đứa nhỏ hét lên một tiếng, thân thể vặn vẹo lắc lắc, cây tảo tảo cũng rung động rung chuyển hai mắt, hung hăng nhìn chằm chằm Nhị bá đầu.

Nhị bá đầu đột nhiên mất mặt, không nhìn được nữa, bất quá hành lễ, liền ném thanh kiếm gỗ đào, đập lên bát hương, giật lấy kiếm gỗ đào trong tay Tam bá đầu, giơ cánh tay lên, tự mình đánh nó

“Bang! Bang!” Hai bỗng, chính nện ở hải tử trên đầu, hải tử nháy mắt đã không có thanh âm.

Tam bá đầu sợ tới mức lui về phía sau hai bước, hít hà một hơi: Hồng rỗi!

“Đi rỗi, quý đi rỗi.” Nhị bá đầu ném xuống liêu tang bỗng, thở hồng hộc mà nói.

Người chung quanh đầu xem choáng váng: Đây mẹ nó là đại sư sao? Một con súc sinh còn sống “Con trai tôi!”.

Mẹ của đứa trẻ chạy đến và ném mình xuống bên cạnh đứa trẻ.

Tam bá đầu trắng gan thò lại gần, dùng tay thử hải tử hơi thở, hô hấp còn ở, vội vàng giảng hòa: “Mau đem hải tử nâng vào nhà, du hồn trở về cơ thể, tĩnh dưỡng mấy ngày, hết thủy đầu hảo.”

Mọi người bất ổn mà đem hải tử từ trên cây cởi xuống tới, ôm vào trong phòng. “Hảo. Lúc này hoàn toàn đi rỗi, người yên tâm đi.” Nhị bá đầu đối gia trưởng nói.

Gia trưởng nghi hoặc mà nhìn nhị bá đầu: “Vâng.....”

“Yên tâm, lão nhân lão thái không bao giờ sẽ đến.”

“Tiên đan còn muốn cứ theo lẽ thường ăn.” Tam bá đầu b ồi thêm một câu.

Một phen lời nói sau, hai cái bá đầu cùng mấy cái A Bảo rớt cuộc thoát thân.

Trở lại đường khẩu, Tam bá đầu trong lòng lo sợ bất an: “Nhị ca, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

Giờ phút này Nhị bá đầu cũng thanh tỉnh. Lúc ấy bởi vì quá thật mất mặt, chính mình mới nhịn không được tự mình ra tay, hiện tại ngẫm lại, thật sự nghĩ mà sợ, vạn nhất hài tử đã chết làm sao bây giờ? Loại này đánh người, trát người thủ pháp giống nhau không xin chỉ thị Tổ Gia không thể dùng, chính mình lần này lại gặp rắc rối.....

“Đừng lo lắng, một người làm mọi việc, người kia.” Nhị bá đầu nói.

“Muốn hay không nói cho Tổ Gia?”

“Chờ một chút.”

Thời gian đã không cho phép Nhị Bá đầu chờ đợi, ngày hôm sau Thái học trung

mang theo cảnh sát đại đội người liên tới rồi, ra lệnh một tiếng trực tiếp vây quanh phủ đệ Tổ gia

“Tổ gia, lần này người nhưng chộc phải đại phiền toái!”

Tổ gia căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì, vội hỏi: “Làm sao vậy?”

“Làm sao vậy? đồ đệ người đem người đánh đến hôn mê bất tỉnh, người không

biết?”

“Đánh người?”

“Thật bình tĩnh. Giao người nhanh lên!”

“tên nào?”

“Nhị đồ đệ của người! Đừng la xúi! Nhanh lên!”

Tổ gia trong lòng một trận b ền ch ền: Tên hỗn đản này lại chọc chuyện gì?

“Quản gia, đi đem Nhị đồ đệ gọi tới!” Tổ gia phân phó.

Ngô lão nhị một đường chạy chậm, chỉ chốc lát sau Nhị bá đầu nơm nớp lo sợ mà đi theo đã trở lại.

“Người lại làm cái gì?” Tổ gia nhìn chằm chằm Nhị bá đầu hỏi. “Tổ gia, ta.....”

“Mang đi! Mang đi!” Thái học trung ra lệnh một tiếng, thủ hạ người đem Nhị bá đầu trói lại.

“Tổ gia, cáo từ!” Liên can người mang theo Nhị bá đầu r ầm r ầm mà đi.

Tổ gia trong khoảng thời gian này chính vì Vân Thái Vi sự đau đầu, Nhị bá đầu lại rước tới thêm phiền, Tổ gia tức giận đến nỗi nhôn thẳng đầu.

“Rốt cuộc sao lại thế này?” Tổ gia g ầm lên giận dữ.

Tam bá đầu sợ tới mức quỳ rạp trên mặt đất, một năm một mười mà đem sự tình trải qua nói ra.

Tổ gia nghe xong tức giận đến nghiến răng nghiến lợi: “Các người.....”

“Tổ gia tha mạng!” Tam bá ngày sơ phục mà xin tha.

“Đứa nhỏ bây giờ thế nào?” Tổ gia bảo trì một phen bình tĩnh.

“Bị gia trưởng nâng tới, li ền ở chúng ta đoán mệnh quán cửa, hài tử cha mẹ lại khóc gâ y rắc rối.”

“Chạy nhanh an bài người, đem hài tử đưa tới bệnh viện tốt nhất. Truyền ta khẩu dụ, liềnn nói thiết bản tiên sinh nhất định có thể đem con của hắncứu sống, sở hữu phí dụng đầu từ chúng ta ra, trước ổn định cha mẹ đứabé. Còn có, liên hệ báo xã Ngô quân nhiên, hãy để anh ta theo dõi hai ngày này, và tin tức về lối vào phải bị dập tắt.”

“Vâng!”

Tam bá đầu đi rồi, Tổ Gia chấp tay sau lưng ở trong phòng đi dạo tới đi dạo đi.

Ngô lão nhị đã đi tới: “Tổ gia, Vân Tiêu Thư lại khóc, vẫn là không ăn cơm, như vậy đi xuống chỉ sợ.....”

Vân Thái Vi tự đắc biết trượng phu bị quốc dân đảng tể lúc sau, chưa gượng dậy nổi, suốt ngày lấy nước mắt rửa mặt, không buồn ăn uống. Tổ gia sợ nàng tìm cái chết, đành phải phái quản gia cùng mấy cái nữ A Bảo ngày đêm chờ đợi.

“Vân tiêu thư, người chết không thể sống lại. Còn thỉnh Vân tiêu thư lấy đại cục làm trọng.” Tổ gia dựa vào đầu giường Vân Thái Vi nói.

“Tiên sinh không cần khoan lòng ta. Thái vi từ nhỏ bị cha mẹ vứt bỏ, vào tạp kỹ ban ăn tấn đau khổ, sau mộng Cửu gia đại ân cứu mới nhất về một cái mệnh, sau lại gởi nuôi người khác, dưỡng phụ mẫu đối ta ân trọng như núi, gia đình tuy không giàu có, nhưng vẫn như cũ cung ta đọc sách đi học, sau lại Cửu gia đã chết, dưỡng phụ mẫu cũng đã chết, ta tự giác ở trên đời này không còn có thân nhân. Là nhà ta tiên sinh làm ta trọng nhất lên làm người tự tôn, hắnnày vừa đi, ta thật sự cảm thấy sinh hoạt không có ý tứ.”

“Vân tiêu thư nén bi thương.”

“Tiên sinh có phải hay không đã sớm tính ra ta trượng phu chết, mà vẫn luôn chưa nói phá?” Vân Thái Vi hỏi.

Tổ gia trong lòng một trận mê mang, ta có thể tính ra cái gì chứ. Nhưng lại gật gật đầu nói: “Là. Dựa theo Vân tiêu thư cho ta bất tự, có thể thấy được

phương tiên sinh là bầu trời sao Hôm tinh hạ phàm, tựa như Nhạc Phi, quan Nhị gia, này đó đại nhân vật đều là mang theo sứ mệnh cùng nhân quả tới, sứ mệnh hoàn thành, nên xoay chuyển trời đất.

Phàm nhân đều cho rằng hắn đã chết, kỳ thật ở ta đoán mệnh xem ra là xoay chuyển trời đất phục mệnh.”

“Thật sự?”

“Đạo môn người không nói dối. Vân tiểu thư nếu không tin, ta có thể sử đàn thành phương pháp, người có thể ở đàn trong thành nhìn đến phương tiên sinh chân thân.....” “Đàn thành phương pháp?” Vân thái vi có chút nghi hoặc.

“Đối. Đạo gia bí thuật. Qua đời người, nếu công danh lớn lao, liền sẽ tiến vào đàn thành, hưởng thụ nhân gian hương khói, đàn thành ở trên chín tầng trời, đó là thần tiên cư trú.”

“Ta thật sự có thể nhìn đến nhà ta tiên sinh?”

“Nhất định.”

Buổi tối, giờ Tý, Tổ gia đã lâu chưa từng thi triển “Đàn thành cầu phúc pháp hội”

Trong sân bố trí một tôn đại đại lư hương, mấy trăm căn đàn hương cắm ở lư hương bên trong, màn đêm hạ, đàn hương chậm rãi thiêu đốt, hương khói điểm điểm, sương khói mờ mịt.

Sân bốn phía quải đều là chu sa phù, thi lệnh kỳ, tám nữ A Bảo ra vẻ đạo sĩ bộ dáng, dựa theo cử cung bát quái cách cục khoanh chân ngồi ở sân chung quanh.

Tổ gia miệng lầm bầm, rồi sau đó lấy ra một quyển hoàng biểu, lấy ánh nến dẫn châm, hoàng biểu thành thạch thiêu đốt, yên giấy hô hô đằng khởi.

Vân Thái Vi quỳ gối lư hương trước, chắp tay trước ngực, thành kính cầu nguyện.

“Vân tiêu thư. Thỉnh lấy ra lư hương trung tâm đến nhất vượng một nén nhang.”

Tổ gia hạ lệnh.

Vân Thái Vi vội vàng đứng lên, liếc mắt một cái nhìn lại, mấy trăm căn đèn hương như thiên nữ tán hoa nở rộ, đỏ bừng hương đầu chột lóe chột lóe, trong bóng đêm phá lệ chói mắt.

Vân Thái Vi nỗ lực quan sát, mắt đầu xem hoa vẫn là phân biệt không ra đến tột cùng nào chú hương thiêu đến nhất vượng.

“Tiên sinh, ta tuyển không ra.”

Tổ gia gật gật đầu nói: “Nhắm mắt lại, dụng tâm đi tìm.”

Vân Thái Vi hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, dựa vào trục giác duỗi tay, bỗng nhiên một nén nhang đụng phải nòng, nằng một chút, nằng mở mắt ra, đem này chú hương rút ra tới, kẹp ở đôi tay chi gian.

“Tiên sinh, ta tìm được rồi.”

“Ân. Đây chú hương chính là nhà người tiên sinh pháp thân. Nhắm mắt lại, hẩn lập

tức liền sẽ xuất hiện ở người trước mắt. Vân Thái Vi thành kính mà nhắm mắt lại, đôi tay khép lại, đem hương kẹp ở bên trong, yên lặng mà cầu nguyện.

“Không cần trợn mắt, dùng người tâm đi xem, tâm môn mở ra, là có thể nhìn đến hết thấy.” Tổ gia lặp lại nói.

Vân Thái Vi gật đầu.

Một trận gió nhẹ thổi tới, cây cối rào rạt rung động.

Tổ gia thần bí mà nói: “Hắn tới. Liền ngồi ở đàn thành lưu hương, cả người khoác bạch quang, hẳn ở đối với người cười. Thấy được sao?”

Vân Thái Vi không ra tiếng.

“Thấy được sao?” Tổ gia tiếp tục dẫn đường.

“Thấy được.....” Vân Thái Vi đã khóc thành tiếng tới, “Thấy được!” Nàng đã sớm đã khóc không thành tiếng.

Đêm đã khuya, pháp đàn triệt.

Vân Thái Vi lẳng lẳng mà ngồi. Tổ gia hãy còn uống trà, xem qua các thông tin khác nhau do Tam bá đầu gửi lại về cậu bé bị Nhị bá đầu đánh gục, và chuẩn bị một biện pháp đối phó.

“Cảm ơn tiên sinh.” Vân Thái Vi đột nhiên nói.

“Tiểu thư khách khí. Ta chỉ là muốn cho tiểu thư hiểu biết phương tiên sinh nơi đi, người biết hẳn vốn là người của trời, cũng liề sẽ không lại thương tâm.”

“Hoặc người hoặc tiên, hoặc thần hoặc quỷ, thiên thượng nhân gian, tương tư không ngừng.” Vân Thái Vi nước mắt lại tới nữa.

“Niệm niệm không ngừng, là vì tình duyên. Tình duyên không được, nhân quả không cần thiết. Kiếp sau, Vân tiểu thư còn sẽ cùng phương tiên sinh thành tựu giai duyên.” Tổ gia nói.

Vân Thái Vi cười, cười mang theo nước mắt: “Tiên sinh, người chết không thể sống lại, người biết ta biết, xem tới được cũng thế, nhìn không tới cũng thế, nhưng ta tin tưởng ta thấy được.”

Tổ gia mặt một trận đỏ lên, “Đàn thành tác pháp” chơi chính là tâm lý học, trong bóng đêm một mảnh hương khói, làm người xem đến đầu vầng mắt hoa, giờ phút này nếu làm người nhắm mắt lại, người này trước mắt liề sẽ toát ra các loại cảnh tượng cùng sắc thái, đây là bình thường sinh lý hiện

tượng. Điều liền điều ở tác pháp người ở một bên vẫn luôn cho tâm lý ám chỉ, thời khắc nhắc nhở người, dẫn đường người, hỏi người hay không nhìn đến nào đó cảnh tượng, giờ phút này người này không thể không đi theo tác pháp người dẫn đường tổng thể chính mình tâm linh đồ án, kỳ vọng nhất nhìn đến “Cảnh tượng” cũng liền ở trong đầu bày biện ra tới. Đây cùng thuật thôi miên là một đạo lý, đầu là tâm lý ám chỉ.

Thực hiển nhiên, Vân Thái Vi là người nhạy cảm, nàng nhìn thấu này hết thấy.

Vân Thái Vi tiếp theo nói: “Đứng ở đàn thành lưu hương biên kia một khắc, ta đột nhiên cảm giác hảo linh hoạt kỳ ảo, hảo nhẹ nhàng. Người cả đời này, không biết khi nào sinh, không biết khi nào chết, nhân sinh bốn vô thường, có thể quyết định có lẽ chỉ có lập tức, quá hảo mỗi một ngày mới là người chi căn bản.”

Tổ gia nghe xong, trong lòng một trận thổn thức: “Vân cô nương đại triệt hiểu ra, khả kính nhưng bội.

“Tiên sinh mấy ngày này vì ta ngày đêm nhọc lòng, tiểu nữ thật là cảm kích. Vừa rồi xem tiên sinh vẫn luôn chau mày, không biết là vì chuyện gì?” Vân Thái vi hỏi.

“.....” Tổ gia sửng sốt nói, “Là đệ nhị đệ của tôi. Mấy ngày trước, ông ấy làm công việc xua đuổi ma quỷ cho một đứa trẻ mắc chứng cuồng loạn. Không ngờ giữa chừng, một vụ tai nạn xảy ra khiến đứa trẻ bị hôn mê sâu. Lúc này bên kia đã tới cửa. Đồn cảnh sát đã bắt đi anh ta. ”.

“Rối loạn tâm thần? Chính là cái loại này thấy thần gặp quỷ bệnh tật?”

“Phải. Đứa nhỏ nói vào ban đêm rằng nó đã nhìn thấy những điểu kỳ lạ...

Vân Thái Vi lau đi khóe mắt nước mắt nói: “Tiên sinh sao không sớm nói! Ta có một phương, có lẽ có thể trị này bệnh.”

Tổ gia ánh mắt sáng lên.

Vân Thái Vi nói: “Phu quân ta, tổ tiên của đã làm nghề y qua ba đời. Có những phương pháp đi đầu trị triệu chứng cho chứng sợ hãi và ám ảnh của trẻ em. Năm ngoái, một đứa trẻ ở Ấp bắc mắc chứng cuồng loạn và chui vào chuồng gà để bắt gà vào ban đêm.

Sau ba loại thuốc. , anh ta đã bình phục."

“Kia..... Còn thỉnh vân tiêu thư không tiếc ban phương.” Tổ gia chấp tay.

“Tiên sinh khách khí.” Dứt lời, Vân Thái Vi khoắn nhích người khu, cần lấy bút lông, chấm mẫn mực nước, tự hỏi một lát, trên giấy lấy tuyền tú sáu kim thể viết xuống phương thuốc.

Tổ gia xem sau liên tục tán thưởng, thở dài phương thuốc chi thần kỳ, nhị than chữ viết chi từ mỹ.

Giờ phút này, Tam bá đầu cũng đưa tới mới nhất tin tức: Đứa bé đã tỉnh, nhưng

như cũ hoảng sợ kêu “Quý”.

Tổ gia một viên treo tâm hạ xuống. Chỉ cần tồn tại, hết thấy đầu dễ làm.

Ngày hôm sau sáng sớm, Tổ gia liền đi Cục Cảnh Sát.

Thông báo thân phận tên họ sau, Tổ gia gặp được Thái học trung.

“Tổ gia, lần này trị các người cái giả thần giả quỷ, tai họa tánh mạng tội danh, không ý kiến đi?” Thái Học Trung cười gian.

“Thái đội trưởng nói đùa. Ở Thái đội trưởng quản hạt lãnh địa, cái gì yêu ma quỷ quái đầu hết thấy hiện hình, nào có người dám giả thần giả quỷ a!”

“..... Đây nhưng không giống Tổ gia lời nói, một thế hệ đại sư, danh chấn Hoa Hạ, cũng không nên tự hủy thanh danh a.” “Ha hả. Thái đội trưởng, tại hạ lần này tiến đến, là muốn nhìn một chút Thái đội trưởng có thể hay không giờ cao đánh khẽ, châm chúc một chút.....”

“Châm chước? Nhân mệnh quan thiên, người nói cho ta như thế nào châm chước?”

Tổ gia nghĩ nghĩ nói: “Ta bảo đảm đem cái kia bị thương hài tử chữa khỏi. Sau đó lại b ồi phó đối phương một số ti ền. Đến nỗi ta nhị đồ đệ, hần học nghệ không tinh, suýt nữa nháo ra mạng người, quốc có quốc pháp, không ngại quan hần một ít thời gian, lại làm định luận.....”

“Ha ha ha ha.” Thái học trung cười, “Thằng nhóc đó tỉnh lại, cháu biết, nhưng tổ gia ời, nếu ông nghĩ lại thì nó chỉ tỉnh lại tạm thời thôi... Cho dù nó có h ồi phục và về nhà, nó sẽ đột ngột chết vì bệnh này. không phải là hiểm, phải không?”

Tổ gia biết rõ quân thống mượn đao giết người, vu oan giá hoạ, vội từ trong tay áo lấy ra một xấp ti ền giấy, lẳng lẽ tắc qua đi, cười nói: “Chuẩn bị sẵn xcho ngài. Cho nên, còn muốn làm phi ền Thái đội trưởng bảo hộ nhi ều hơn, bảo hộ ta một phương lê dân yên ổn bình an.”

Thái học trung tròn mắt một trận loạn chuyển, r ồi sau đó âm hiểm cười: “Ha hả.

Không dám, không dám. Đại sư chính là đại sư. Đây không phải dễ làm sao! Cục Cảnh Sát phá án không dễ dàng, mấy trăm há m ồm muốn ăn muốn uống, kinh phí lại hoa không xuống dưới, trong chốc lát thảo xích phỉ, trong chốc lát thảo tắc trộm, Trương gia dài quá Lý gia đoản, vương nhị mặt rồ trộm lừa ván kẹp..... Loạn không loạn a, người nói có phải hay không, Tổ Gia?”

“Là là. Đây toàn bộ Thượng Hải ai không biết Thái đội trưởng càng vất vả công lao càng lớn, không phải ta nịnh hót đội trưởng, mọi người đều nói, này Thượng Hải nửa bầu trời là Thái đội trưởng, ngài này khối đám mây nếu là không mưa, dân chúng phải làm lượng.....”

“Ai nha. Ta cũng không phải cố ý tìm Tổ Gia phi ền toái. Nhân gia nâng người bệnh đi người kia đoán mệnh quán, chọc đến ần ào huyền não, ngài nói chuyện này ta nếu không quán, kia dân chúng còn không được mắng ta!”

“Không sai! Thái đội trưởng đây là vì dân phục vụ.”

Thái Học Trung cuối cùng nhìn nhìn Tổ Gia nói: “Đứa trẻ sẽ được chữa khỏi ngay lập tức, hãy ném một số tiền và bịt miệng, đến nỗi đồ đệ người ta phát cái xử phạt thông cáo, quá mấy ngày người đem hản lãnh trở về, làm hản điều thấp điếm.”

“Thái đội trưởng đại ân, tại hạ suốt đời khó quên.”

“Chúng ta vốn là người một nhà sao! Người là kháng chiến đại sư, quốc dân đảng nhân tài, chẳng qua Thái mỗi vị ti đệ tiện, nhập không được Tổ Gia pháp nhãn.”

“Không dám! Không dám! Phía trước nhiều có hiểu lầm, mong rằng Thái đội trưởng bao dung.”

“Không dám, không dám, chúng ta về sau thường xuyên qua lại.” Một câu “Thường xuyên qua lại” làm Tổ Gia tiền biếu mỗi tháng lại nhiều ra gấp đôi, mãi cho đến giải phóng quân tiến vào chiếm giữ Thượng Hải, Tổ Gia mỗi tháng đều phải tiến cống Thái Học Trung.

Phương thuốc quả thực thần kỳ, hải tử rối loạn tâm thần dần dần hảo, Nhị bá đầu cũng đã trở lại.

“Ở bên trong bị đánh không?” Tổ gia hỏi Nhị bá đầu.

“Bị.”

“Thoải mái không?”

Nhị bá đầu đầy mặt đỏ bừng: “Tổ gia, ta sai rồi. Ta lúc trước không có nói cho tổ gia, là bởi vì ta cảm thấy ngày đó đột nhiên xông vào Tổ Gia trong phòng, dọa hôn mê nữ tử kia, khiến Tổ Gia chọc phẫn toái, ta liền tưởng chính mình gần lập một công, đoán công chuộc tội.”

“Công là không lập, ngược lại sai càng thêm sai.”

“Ta thực xin lỗi Tổ Gia. Việc này bội nhọ Tổ Gia.....”

Tổ gia chậm rãi lắc đầu, tùy tay cầm lấy trên bàn báo chí, đưa cho Tam bá đầu: “Lão tam, người niệm cho hắn nghe”

Tam bá đầu tiếp nhận tới lớn tiếng đọc diễn cảm: “Thượng Hải một nam hài bị quỷ quấn thân, Giang Hoài đệ nhất đại sư ra tay tương trợ. Người quỷ đấu pháp hơn hai mươi thiên, nam hài kháng phục, dân chúng toàn than thiết bản tiên sinh chi thần kỳ.....”

Nhị bá đầu nghe nghe không cấm ngăn đầu, lộ ra gương mặt tươi cười: “Này đầu có thể tẩy trắng? Tổ gia lợi hại!”

“Là tẩy trắng. Chẳng qua, Tổ gia đem đồng hồ quả quýt thích nhất đưa cho báo hành Ngô Quân Nhiên!” Tam bá đầu nói.

“Ai, ta thực xin lỗi Tổ Gia.” Nhị bá đầu lại là một trận tự trách.

Tổ gia đứng lên nói: “Chuyện này liên tính lật qua đi. Nhị bá đầu người hãy nghe cho kỹ, về sau còn dám thiện làm chủ trương, ta quyết không buông tha người!”

“Ta cũng không dám nữa!”

Quản gia Ngô lão nhị vào được: “Tổ gia, đám người lục gia cầu kiến.”

Tiểu Lục Tử cùng đám người đã trở lại.

CHƯƠNG 2: TỨ ĐẠI SƯ BÁ BÀN LUẬN VỀ HUYỀN CƠ TRONG TƯỚNG SỐ

Tâm dịch đoạn, trắc tự, Giải mộng, tẩu mã âm dương phong thủy .

Nam phái, bắc phái, tây phái thu được tin từ đông phái, không lâu liền đích thân tới Giang Hoài để dự đại hội đường khâu mỗi năm một lần.

Trước khi tam đại đường khâu tới, Tổ Gia phân phó đám người Tiểu Lục Tử tới đường Hóa Lộ, ngoại ô Thượng Hải, tìm một căn nhà cũ nát, trữ hàng một ít đồ ăn hoa quả, chuẩn bị cho đại hội.

Tổ Gia một mình đến "studio ảnh ngụy trang" trên đường Broadway, Thượng Hải.

Mới vừa vào cửa, một nhân viên học việc đã chào hỏi: “Thưa tiên sinh, ông chụp ảnh toàn cảnh hay ảnh dài một nửa?”

Tổ Gia nói: “Toàn thân trông ngay thẳng.”

“Trước kia có từng chiếu quá?”

“Một năm một bức, không theo xuân thu.”

Tiểu học đồ nhìn ngoài cửa, thấp giọng nói: “Tiên sinh chờ một lát.”

Tiểu sinh xoay người đi vào phòng sau, một lúc sau liền chạy ra ngoài: “Mời ngài vào nhà.”

Xoay mấy vòng, Tổ Gia đi theo tiểu học đồ đi vào phòng tối chụp ảnh.

“Tăng giáo đầu, biệt lai vô dạng.” Tổ gia chấp tay thi lễ.

Tăng Kính Võ đứng dậy cười to: “Ha hả, bọn phản động một ngày không vong, ta một ngày không được nghỉ ngơi.”

Kháng chiến sau khi kết thúc, Tăng Kính Võ vẫn luôn ẩn núp tại Thượng Hải, Đảng Cộng Sản ngấm tổ chức tuy rằng nhiều lần bị Quốc Dân Đảng càn quét, nhưng vẫn kiên toàn như cũ, thậm chí có càng phát triển càng lớn mạnh. Vừa rồi Tổ Gia cùng tiểu học đọc vài câu đối thoại là tiếng lòng Tăng Kính Võ để lại cho Tổ Gia.

“Quốc dân đảng giết mười mấy thành viên Đảng Cộng Sản, từng giáo đầu nhưng có nghe thấy?”

“Đương nhiên.”

“Phương Tế Vũ thật ra là thành viên Đảng Cộng Sản?”

Tăng Kính Võ một trận lắc đầu thở dài: “Hắn không phải, hắn với chúng ta có quan hệ thân mật, kháng chiến ta cung cấp quá vật tư cho chúng ta, quốc cộng đàm phán lên tiếng ủng hộ quá chúng ta.”

“Chỉ bằng cái này Quốc dân đảng liền giết hắn?”

“Bọn phản động, chúng luôn đứng về phía nhân dân, bằng xương máu. Chính vì vậy chúng ta phải diệt trừ bọn phản động! Giải phóng toàn Trung Quốc!”

“Có thể thành công sao? Lão Tưởng mấy trăm vạn quân đội, các người kia mấy con thương có phải hay không lại chờ thời điểm thích hợp?”

“Chờ không được. Lão Tưởng không phải kẻ ngốc, há có thể chờ đến chúng ta phát triển lớn mạnh? Binh không ở nhiều, mà ở tinh.”

Tổ Gia gật gật đầu, rồi sau đó lại hỏi: “Vân Thái Vi có phải hay không Đảng Cộng Sản?”

“Nàng càng không phải. Kỳ thật quốc dân đảng diễn này một vở diễn, mục đích có hai cái, một là mượn cơ hội nuốt Phương lão bản được đường, Phương lão bản cơ đồ rộng cả nước các nơi, tài sản mấy trăm vạn, Quốc dân đảng từng yêu cầu hắn phân chia quân lương, Phương lão bản nói: ‘đánh Nhật Bản, táng gia bại sản sẽ không tiếc, đánh người một nhà, không

có một xu tiề n. ’. Thứ 2 là giết gà dọa khỉ, cảnh cáo các đại nhà tư bản Thượng Hải đừng đứng sai đội!”

Tổ Gia bưng tỉnh đại ngộ: “Thì ra là thế. Kia Phương tể vũ lực di thái?”

“Lục di thái tên thật là Thẩm Tiểu Loan, là đặc vụ quân thống, lần này nàng phá đồ phương lão bản, thân phận của cô ta bị lộ, tại Thượng Hải là đái không được, vì thế đã bị triệu h ồi về cục bảo mật Nam Kinh.” Từng Kỉnh Võ nói.

“Kia bị giết chết mười mấy người không một ai là chân chính Đảng Cộng Sản?” Tổ gia lại hỏi.

“Cái này..... Cái này ta không thể nói, tổ chức thượng có quy định. Thỉnh tổ gia thứ lỗi.”

“Ta hiểu.” Tổ gia nói xong từ tay áo trung lấy ra một xấp pháp tề,

“Này đó tiề n, mong rằng Tăng giáo đầu nhận lấy!”

“Không được, không được!” Tăng Kỉnh Võ một phen đẩy ra, “Ta hiện tại là Đảng Cộng Sản, không phải Phủ Đầu Bang, chúng ta có chính mình hoạt động kinh phí, không cho phép lấy tiề n quầ n chúng.”

“Ha hả ha hả.” Tổ gia cười, “Này không phải giúp đỡ phí, đây là báo ân phí. Năm đó ở Chu Sơn, nếu không phải Tăng giáo đầu liề u chết tương trợ, ta ‘ Mộc Tử Liên ’ chỉ sợ sẽ toàn quân bị diệt. Khi đó đường khâu không có tiề n, tưởng báo ân cũng báo không được, sau lại lại hối hả ngược xuôi, hiện giờ về tới Thượng Hải, đường khâu nhật tử hảo quá, cái này tình, ta nhất định phải còn. Này không phải ta một người ý tứ, là ‘ Mộc Tử Liên ’ toàn thể huynh đệ ý tứ, này cùng người là cái gì đảng phái không quan hệ, Tăng giáo đầu nếu không thu, chính là không hề đem chúng ta là huynh đệ.”

Từng Kỉnh Võ cũng cười: “Tổ gia , người đây là làm khó xử ta ha.”

“Không vì khó. Ta còn có việc muốn nhờ.”

“Chuyện gì? Chỉ cần không trái với kỷ luật tổ chức, ta nhất định khuyênh lực tương trợ.”

Tổ gia hơi hơi mỉm cười.....

Hai mươi ngày sau, nam phái, bắc phái, tây phái chưởng môn từng người mang theo mấy bá đầu lục tục tới Giang Hoài.

Tổ gia lưu lại Đại bá đầu cùng Lục bá đầu giữ nhà. Mang theo Nhị bá đầu, Tam bá đầu, Tứ bá đầu, Ngũ bá đầu tới vùng ngoại thành nghênh đón.

Chủ đề đại hội lần này: Trong lúc Quốc cộng đại chiến, xuất thủ như nào?

Dùng bữa trước khi họp, gọi là đón gió tẩy trần. Hai mươi mấy cái bàn, Tổ Gia sắp xếp rượu, bát đĩa và hoa quả ngon nhất..

Mấy bá đầu từ ngoài bắc vào nhìn mấy cái chân gà nướng dầu mỡ và cái bánh bao

hấp hơi xanh mướt mắt. Nhật tử quá đến được không, trên bàn cơm tới kiểm nghiệm, thấy đồ ăn liền đứng ngẩn không yên. Vò đầu bứt tai, khẳng định là thềm lắm rồi; xem một cái liền no, Ai ngoáy tai thì phải tham lam, trong nháy mắt đã no, ăn không nổi, ngày nào cũng không chịu nổi.

Giang Phi nhìn một bàn đồ ăn, đột nhiên hỏi Tổ Gia: "Có dưa chua không?"

Bá đầu Bắc phái đầu nghe choáng váng, thịt cá trước mặt người muốn dưa muối ? Đây là vũ nhục chúng ta Bắc phái lộc cộc bụng đói sao?

Tổ Gia cười: “Cho ngài bị đầu. Quân gia, đem chúng ta ướp cải bẹ ti bung lên.”

Tần Bách Xuyên cũng cười: “Yến tử hảo khẩu vị, ta Tần râu xồm cũng hảo này một ngụm.”

Tiền Diệu Lâm cũng phụ họa cười: “Lão hủ có thể so không được các vị, phương bắc nhật tử không hảo quá, , các huynh đệ ăn một quả trứng trà liền

giống như ăn tết.”

Tổ Gia cười: “Tiền gia nói đùa. Tới tới, đại gia đừng quang ng ẫ, mời, mời.”

Vừa nói, ông ấy đã mang một cái đùi gà cho Tiền Diệu Lâm và các bá đầu

“Đừng câu thúc,mời, mời.”

Kia mấy cái bá đầu, một người là Chu Thiên Lỗi, một người là Hứa Phái Lâm,Một người là M ần Nhã Trị. Nhìn thấy lòng tốt của Tổ Gia, cả ba người họ đột nhiên tràn ngập trong lòng một dòng chảy ấm áp tràn đầy trái tim

Đồng phái nhật tử quá đến thật tốt. Một phen lẫn nhau kính lúc sau,

Tổ gia buông chén rượu nói: “Hôm nay chúng ta đông nam tây bắc đường khẩu nghị sự, kết thừa quá khứ và tương lai, quỷ tử chiếm Hoa Hạ ta tám năm, rốt cuộc bị đuổi ra đi. Kế tiếp chính là chúng ta chính mình sự chuyển người Trung Quốc, quốc cộng hai đảng mặc kệ đánh không đánh, cũng mặc kệ ai có thể đánh thắng, chúng ta ‘ Giang tướng phái ’ chắc chắn sẽ giành được một miếng bánh trong thời cuộc đầy khó khăn này.”

“Không t ẫ.” Tiền Diệu Lâm loát loát râu dê nói, “Lão hủ cho rằng ‘Giang tướng phái ’ đề mê lâu như vậy, trọng chấn hùng phong thời điểm tới r ẫ.”

Tần Bách Xuyên liếc liếc mắt một cái Tiền Diệu Lâm, nói: “Tám năm kháng chiến, ta Tần mỗi người sống một mình Tây Xuyên, các vị hồi hải ngược xuôi, Tần mỗi không có thể giúp được cái gì, cảm giác sâu sắc xin lỗi.”

“Tổ gia, cái bẹ ăn ngon thật.” Giang Phi Yến cầm một câu.

Không khí nháy mắt có điểm xấu hổ, Tổ Gia vội vàng ứng hòa Tần Bách Xuyên một câu:

“Tần gia nói quá. Chúng ta bôn tẩu chạy trốn hết sức, Tần gia nhiều lần vươn viện trợ tay, người một nhà chung quy là người một nhà, tới, ta đơn kính Tần gia một ly!”

Tần Bách Xuyên hơi hơi mỉm cười: “Cùng uống, cùng uống.”

Tổ gia lại nói: “Hiện giờ thời cuộc tuy rằng không như vậy hỗn loạn. Nhưng sinh ý cũng không tốt lắm. Các loại võ lòng tuyên truyền sau khi xuất hiện, thần quỷ linh tinh sự tình không dễ thi triển.....”

Tổ Gia còn chưa nói xong, nhai nửa chỉ đũa gà Chu Thiên Lỗi liền nhin không được: “Đại sư bá nói được là. Đảng Cộng Sản ở căn cứ địa đã kích ‘đoàn thể’, đừng nói giả thần giả quỷ, chính là người mới vừa giờ lên đoán mệnh âm dương kỳ, các đồng hương đều sẽ lấy phân xoa cảm mừng người.”

Nhị bá đầu ăn một miếng đồ ăn thiếu chút nữa phun ra tới: “Cảm mừng? Ha ha ha ha.”

Tổ gia cũng một trận cười thán, trong lòng thở dài. Mấy ngàn năm qua, chưa từng giống Đảng Cộng Sản như vậy kiên định mà đã kích “Hội Đạo Môn”, “Giang Tướng Phái” “Quân mã thiên” mảnh khoé bịp người ở phương bắc cơ hồ vô dụng võ nơi. Từ góc độ này giảng, mọi người thật hẳn là cảm tạ Đảng Cộng Sản. Đảng Cộng Sản nhìn thấu này hết thấy, quốc học cùng mê tín là hai chuyện khác nhau, các loại thần côn không bao giờ muốn phát huy mạnh quốc học cờ hiệu lừa gạt đại chúng. Đảng Cộng Sản tuyên truyền học tiếng trung, quốc học tam mạch, nho vì biểu, nói vì cốt, Phật vì tâm, tam gia chung cực tư tưởng đều ở giảng làm người xử thế, hành thiện tích đức, phóng nhân lớn lớn bé bé thầy bói, cái nào có nho chi biểu, nói chi cốt, Phật chi tâm? Một đám tục tằng đáng khinh, rút thăm đoán mệnh bãi phong thủy trận, bán cải trắng đầy đường tán loạn, nhân nghĩa đạo đức đều giảng cho người khác nghe xong, chính mình lẹ tránh ở sau lưng ăn thịt lợn, nếu thế gian thực sự có quỷ, bọn họ chính là một đám ham ăn biếng làm, không làm mà hưởng ăn không trả tiền quỷ.(trans: đoạn này cảm thán thôi, để hán việt như vật có khi lại hay hơn viết thuần việt ra nhỉ!?)

Tiền Diệm Lâm hung hăng trừng mắt nhìn Chu Thiên Lỗi liếc mắt một cái: “Người cho dù ăn cũng không thể ngậm miệng!”

Chu Thiên Lỗi mặt đỏ lên, không hé răng nửa lời.

Tần Bách Xuyên chen vào nói: “Tây Xuyên sinh ý cũng không tốt lắm. Quốc dân đảng một ít phụ tá cũng là đào ra chân tướng chúng ta.”

Tiền Diệm Lâm liếc mắt Giang Phi Yến, nói: “Phi yến đại sư có gì lời bàn cao kiến?”

“Hả?” Giang phi yến ra vẻ vô tri trạng.

“Tiền gia là hỏi Yến tử sinh ý như thế nào?” Tổ gia vội vàng giảng hòa.

“Ừm, như cũ.”

Hai chữ —— “Như cũ”, Giang Phi Yến không bao giờ nói, nàng còn ở ghi hận Tiền Diệm Lâm năm trước mang theo đồ đệ trộm chạy đến phương nam chỗ sơn đông mãi vô sự.

Tổ gia nói: “Gần nhất Giang Hoài rất nhiều ‘hội đạo môn’ tro tàn lại cháy, giữa không thiếu cao thủ, rất nhiều người nghe nói còn có thật bản lĩnh. Từ bỏ bát tự, sáu hào chờ pháp, một ít người chơi nổi lên đoán chữ, giải mộng, tâm dễ đoán.”

“Như thế nào tâm dễ đoán?” Tần Bách Xuyên hỏi.

Tổ gia nói: “Chính là không mượn dùng bất luận cái gì đoán mệnh, mà là bằng vào ngay lúc đó tình cảnh, một chuyện một vật, nhất ngôn nhất ngữ, đều có thể lấy tới suy đoán.”

“Thỉnh tổ gia nêu ví dụ thuyết minh.” Tiền Diệm Lâm cũng tới hứng thú.

Tổ gia cười cười nói: “Tỷ như hợp hôn. Nhà trai đem bát tự cô nương tới xem bói, thầy bói bắt tay ngắn nói, ‘ta cũng không xem bát tự.’

Cái này cô nương tên gọi là gì?’

Nhà trai đáp, ‘ Trương Mỹ Quỳnh. ’ thầy bói tắc nói, ‘ nữ nhân này cưới không được, ‘ mỹ (美) ’ li ền ‘ không ’, hai bàn tay trắng; ‘ quỳnh(琼) ’ chính là khốn cùng thất vọng. Như vậy tức phụ cưới về đến nhà, gia đạo tất nhiên suy tàn. ’ lại tỷ như nhà gái cần bát tự nhà trai tới xem bói, thầy bói vẫn như cũ hỏi: ‘ cái này nam tên gọi là gì? ’ nhà gái trả lời,

‘ Vương Quốc Phú. ’ thầy bói tắc cười to nói, ‘ Vương Quốc Phú, chính là mất nước phu. Như vậy nam nhân tuyệt đối gả không được. ’

Ti ền Diệu Lâm nghe xong cười nói: “Đây là lợi dụng hài âm đặt tên pháp, tới hù dọa dân chúng. Êm đẹp tên kinh thầy bói vừa nói li ền mang lên đèn đui.”

Tổ gia nói: “Này vừa lúc là này đàn thầy bói chiến thắng pháp bảo. Nếu hai bên nam nữ một hai phải kết hôn ở bên nhau, thầy bói li ền sẽ nhân cơ hội khai ra giải tai danh sách, cái gì quyên ti ền, đi cầu phong thủy, vẽ bùa, tìm cầu nhi đương thế thân, tìm cây đào đương

Hồng Nương từ từ, một bộ lưu trình xuống dưới, ít nói cũng đến lộng mấy trăm.”

“Có đạo lý, có đạo lý.” Ti ền Diệu Lâm gật đầu khen ngợi.

Tổ gia tiếp theo nói: “Càng là tốt tên, qua miệng bọn họ li ền sẽ trở nên càng xấu. Tỷ như Tống thọ trung送寿终(đưa đi chết), vương văn thư王文舒(chắc chắn chết), dương ngọc lang杨玉琅(cừu gặp sói), đoạn minh nhân (toi mạng người), Thẩm thu thủy沈秋水(chỉ có nước ở tù), đơn duyên tĩnh单延静(tuyệt tự)......”

Giang Phi Yến ở một bên nghe được ngăn không được muốn cười.

Tần Bách Xuyên cười ha ha: “Đây là tâm dễ đoán?”

Tổ gia nói: “Này chỉ là trong đó một cái phương diện. Còn có lấy ngay lúc đó vật cảnh định cát hung. Tỷ như thương gia tới hỏi sinh ý, trùng hợp đuổi kịp trời giáng mưa to, thầy bói li ền sẽ nói cho đối phương, ‘ thủy vì tài, cái này ngoại ứng chính là nói cho người tương lai nhất định mua bán thịnh

vượng! Chẳng qua nước mưa quá lớn, tài nhiều tất sinh tai, yêu cầu hao tài miễn tai. '

“Lại tỷ như có người muốn mua phòng ở, thỉnh loại này thầy bói cùng đi theo đường tham mưu, mau đến mục đích địa khi, vừa vặn nhìn đến hai chỗ chỗ cần giá, thầy bói liền sẽ nói, ‘ trở về đi, cái này phòng ở mua không được. Hai cầu tranh chấp gọi chi ‘ ngục ’, người dọn tiền cái này phòng ở sẽ có lao ngục tai ương.”

Tần Bách Xuyên gật gật đầu nói: “Cái này ngoại ứng luận vẫn là có chút đạo lý.”

Tiền Diệu Lâm nói: “Như vậy cấp thấp mảnh khoé bịp người, dân chúng sẽ tin?”

Tổ gia cười: “Mảnh khoé bịp người trong thế gian, dân chúng chỉ số thông minh không có điểm mấu chốt. Lại cấp thấp mảnh khoé bịp người luôn có như vậy một đám người ra tới ứng hòa, chúng sinh muôn nghìn, Trương Tam không tin Lý Tứ tin, Lý Tứ không tin Vương Ngũ tin, mảnh khoé bịp người theo đuổi chính là xác suất.”

Tiền Diệu Lâm gật đầu, rồi sau đó nói: “Này một bộ cùng”tẩu mã âm dương chi thuật” phổ biến ở phương bắc.”

“Nguyện nghe kỹ càng.” Tổ gia sờ dĩ tung ra cái này đề tài, chính là muốn cho các chương môn nhân nói một câu lạ mảnh khoé bịp người mới lạ ở địa phương bọn họ

Tiền Diệu Lâm tay loát chòm râu, đỉnh đặc mà nói: “‘ tẩu mã âm dương ’ được xưng là một loại phong thủy thuật, Các thầy phong thủy thông thường phải lấy la bàn khảo sát tại chỗ, lại xem ngũ hành sinh khắc, lục thú cát hung, mà ‘ tẩu mã âm dương thuật ’ lại không giống nhau, bọn họ không mượn dùng bất cứ thứ gì, chỉ ở người trong viện chuyển một vòng, giống như cưỡi ngựa xem hoa nhanh chóng, lập tức cấp ra cát hung đáp án.

“Chuẩn sao?” Tần Bách Xuyên hỏi.

“Ha ha. Chuẩn hay không chỉ có quỷ biết. Bọn họ có một quyền bí tịch, được xưng tâu mã âm dương tâm pháp, lão hủ may mắn có được một quyền, mở ra vừa thấy, tất cả đều là bất chước bí kỹ của ‘phái giang tướng’ chúng ta là “Quân mã thiên”, chẳng qua văn từ thô tục dễ hiểu, là chuyên môn dành cho những kẻ dốt đặc. Nói trắng ra là chính là một bài thơ bản ngữ tệ của hai đời.” Tiễn Diệu Lâm nói.

“Tiễn gia xin giải nghĩa chi tiết”. Tổ gia đôi mắt chợt lóe chợt lóe, giờ lên chén rượu.

Tiễn Diệu Lâm thâm uống một ly, một hơi bồi ra khẩu quyết “Tâu Mã Âm Dương Tâm Pháp”, đang ngẫm các vị đều bị bội phục trí nhớ của lão già này.

Trước cửa hai cây, này hộ hai họ trụ.

Sau lưng có một loan, cần phòng dâm phụ loạn.

Cửa đối nhà xí, tiểu nhi mệnh không dài.

Chữ thập giao nhau khẩu, sớm muộn gì ra thiếu vong.

Trạch cao tám mặt sừng, đòn gánh chọn không vang.

Trạch thấp nước mưa tích, chính tài vượng lại vượng.

.....

Tổ gia nghiêm túc nghe, tinh tế nghĩ đến ngầm kết luận, quả thật là thật giả hợp tham, nhất trí áp vào mà lại thông tục dễ hiểu.

Những khẩu quyết này ít nhiều có sự pha trộn với một số kiến thức về "Phong thủy Dương Công. Nhưng nghĩ lại Thật giả lại có ích lợi gì đâu? “Dương Công phong thủy” có thể được mô tả là trường phái phong thủy lớn nhất Trung Quốc, người sáng lập là Dương Quân Tùng cả đời tận sức nghiên cứu phong thủy thuật, danh tiếng lớn đến có thể cùng Mạnh Tử đánh đồng, nhưng cuối cùng kết cục lại thảm thương. Bọn họ khuy phá

thiên cơ, chơi đùa với ngũ hành để mang lại lợi ích cho người dân, nhưng họ thường phản tác dụng. Bỏ qua tầm quan trọng của con người như một chủ thể tự tu dưỡng. Bất kể phong thủy, tử vi hay bát tự đều là ngoại vật, phó thác tương lai và vận mệnh của mình cho ngoại vật là một cách đánh mất chính mình. Sự thống nhất giữa thiên nhiên và con người, trái tim của con người, không nhấn mạnh đến tu dưỡng bản thân và nâng cao cảnh giới, tất cả các vật thể và nghi lễ ngoại lai đều được phản chiếu.

Năm 900 sau Công nguyên, quân phiệt Kiêu Châu Lư Quang Trù tìm được Dương Quân Tùng, tìm hắn giúp chính mình đi đầu âm trạch phong thủy, lấy thực hiện mộng làm hoàng đế. Dương Quân Tùng dùng hết sức, đi đầu chinh mồi mả mồi mã mẫu phụ của Dương Quang Trù, dời đến một khối phong thủy vượng mà. Xong việc, Lư Quang Trù mở tiệc đáp tạ, ở rượu hạ độc Dương Quân Tùng,

Lư Quang Trù nghĩ thầm: Người có thể giúp ta đi đầu phong thủy, cũng có thể giúp người khác, ta cần thiết lòng chết người, mới có thể lấy tuyệt hậu hoạn.

Đáng thương Dương Quân Tùng bất tri bất giác trung uổng xong rượu độc. Về nhà trên đường đột nhiên cảm giác đau bụng, vội hỏi đồ đệ: “Chúng ta hiện tại đi đến nơi nào?”

Đồ đệ trả lời: “Nơi đây tên là ‘Dược khẩu’.”

Dương Quân Tùng nghe xong cả người nổi lên một tầng nổi da gà: “Dược khẩu, dược khẩu, dược đã nhập khẩu. Mạng ta xong rồi!”

Một thế hệ phong thủy đại sư như vậy ôm hận rồi biến mất.

Mỗi khi nhớ tới này đó cổ đại đại sư, Tổ Gia đầu thốn thức không chừng. Trung Quốc người tài ba quá thông minh, có thể khuy phá vô số thiên cơ, bọn họ phát minh âm dương ngũ hành, phát minh cửu cung bát quái, phát minh đủ loại đoán mệnh phương pháp, lại trước sau nắm chắc không được chính mình vận mệnh; nhưng thật ra một ít nhìn như ngu dốt người lại hèn thiên nhiên thiên thành, bọn họ không hiểu cái gì âm dương, cái gì bát quái, chỉ hiểu làm người tốt, không làm thất vọng lương tâm, lại mỗi người con

cháu mãi đường, cả đời an khang, này chính cái gọi là: Ngốc người có ngốc phúc.

“Tây Xuyên còn có một loại đoán mệnh thuật, gọi ‘ Toán xuất nhĩ đích tính ’. Tương đối thần bí.” Tần Bách Xuyên cảm một câu. Tổ gia vừa nghe, liền thất kinh, bách chiến như Tần râu xồm đầu nói này pháp thần bí, kia này pháp tất nhiên là có chút khó có thể nắm lấy miêu tả.

“Nguyện nghe kỹ càng.” Tổ gia nói.

Tần Bách Xuyên ha hả cười: “Này kỳ thật là hươu bào sơ cấp bút tích. Giống như cho lợn uống thuốc trước khi giết thịt vậy. Chỉ khi mất cảnh giác, bạn mới chặt tay.”

“Thỉnh Tần gia kỹ càng tỉ mỉ nói.” Tiễn Diệu Lâm cũng tới hứng thú.

“Thỉnh tổ gia lấy văn phòng tứ bảo tới.” Tần Bách Xuyên nói.

Tổ gia gật gù đầu ý bảo Ngô lão nhị, Ngô lão nhị lập tức lấy giấy và bút mực.

Tần Bách Xuyên phô khai bốn tờ giấy, tự hỏi một lát, mỗi tờ giấy thượng viết xuống hai mươi mấy họ, sau đó nhìn Tổ Gia nói: “Tổ gia, người trong lòng tưởng một cái họ, đừng nói cho ta.”

Tổ gia mỉm cười gật đầu.

Tần Bách Xuyên giơ lên một trương giấy, hỏi Tổ Gia: “Nơi này có cái tên nào của Tổ Gia hay không?”

Tổ Gia xem sau trả lời: “Không có.”

Tần Bách Xuyên lại giơ lên mặt khác một trương giấy: “Có không?”

Tổ gia trả lời: “Có.”

Tần Bách Xuyên lại giơ lên dơ lên lại hai tờ giấy: “Đây là tờ nào?”

Tổ Gia trả lời: “Bên tay trái không có, tay phải kia có.”

Tần Bách Xuyên cười ha ha, rồi sau đó tự tin mà nói: “Vị tiên sinh này, ngài họ Triệu!”

Tổ gia cũng cười, bội phục gật gật đầu.

Nhị Bá đầu thực kinh ngạc: “Tần gia, ngài như thế nào biết Tổ gia tuyền chính là ‘Triệu’ cái này họ?”

Tần Bách Xuyên trải tất cả bốn mảnh giấy có ghi tên của hàng trăm gia tộc trên bàn và phân tích huy hiệu bí trong đó cho mọi người..

Cuối cùng thì mọi người cũng hiểu, đây thực chất là một hoán vị và tổ hợp. Cái mà thầy bói gọi là "bạn có thể tính được họ của mình mà không cần nói" thực ra dựa trên sự lựa chọn so le của các họ trên các tấm bìa cứng khác nhau. Một thầy bói có tay nghề cao có thể đặt họ của một nạn nhân bằng ba mảnh giấy.

Nhưng có kẻ hở trong sự lừa dối này, đó là họ của người được kiểm tra phải được liệt kê trên bìa cứng. Nếu đó là họ cực kỳ phổ biến, chẳng hạn như Diệp Hách Na Lạp, Nữ Hổ Lộ, thầy bói không có thu nhận sử dụng trong đó, lúc này liền sẽ lộ ra sơ hở. Cũng may Trương vương Lý Triệu tứ đại họ cơ hồ chiếm cứ 20% dân cư, hơn nữa mặt khác mấy chục cái thường dùng họ, 80% trở lên dân cư đều có thể bao trùm. Cứ như vậy, thầy bói cơ hồ có thể làm được cũng không thất thủ.

Tính ra họ người, chỉ là cái mồi, làm người đối hân sinh ra kính nể cùng tín nhiệm, như vậy mới có thể gọi lên mọi người cầu trắc tâm, kế tiếp, cái gì tài vận, vận làm quan, con cái từ từ mặc cho bằng hân nói, cuối cùng nạn nhân đều sẽ móc ra mấy chục nguyên tiền, lấy biểu đáp tạ. (chú: Đây mảnh khoé bịp người đến nay vẫn truyền lưu, rất nhiều kẻ lừa đảo thường xuyên xuất hiện ở công viên, quảng trường chờ tập thể dục buổi sáng nơi, lừa lão thái thái. Một lần năm đồng tiền).

Đêm hôm đó, tiệc rượu tán sau, Tổ Gia lại là một đêm chưa ngủ.

Kế tiếp mấy ngày nghị sự sẽ, đơn giản là tổng kết kinh nghiệm, tứ đại đường khẩu lẫn nhau giao lưu, rồi sau đó lại chế định tân một năm lẫn nhau phối hợp tiến hành sách lược lừa đảo.

Cuối cùng một ngày, Tổ Gia chuẩn bị phong phú tiệc tối, khoản đãi các vị đại sư bá cùng bá đầu.

Rượu nhập uống chưa đủ độ hết sức, Tổ Gia đột nhiên nâng chén dựng lên nói: “‘ Phái Giang Tương ’ có thể nhiều lần trải qua trắc trở đi đến hiện tại toàn dựa vào tứ đại đường khẩu đoàn kết, chúng ta tuy thân cư bốn mà, nhưng tâm lại trước sau ninh ở bên nhau. Mấy ngày nay mở họp, ta khắc sâu lĩnh giáo bắc phái Tiền gia khổ trung, bắc phái sinh ý không tốt, không phải Tiền gia cùng các huynh đệ có lỗi, mà là thời cuộc cho phép. Nhưng ta tin tưởng, chỉ cần tứ đại đường khẩu đồng tâm hiệp lực, lại khó điểm mấu chốt chúng ta đều có thể bước qua đi. Đông phái bất tài, nguyện hiến cho 3000 khối đại dương cấp bắc phái huynh đệ, lấy trợ vượt qua cửa ải khó khăn!” Tiền Diệu Lâm vội vàng lau miệng, cho rằng chính mình nghe lầm đâu, nỗ lực nâng nâng say đến tê dại da đầu, nói: “Tổ gia là nói.....”

“Tiền gia, ta đông phái tự nguyện hiến cho 3000 đại dương cấp bắc phái. Mong rằng Tiền gia rộng lượng vui lòng nhận cho.” Tổ gia nói.

Tiền Diệu Lâm rốt cuộc nghe rõ, mừng đến bụng nhỏ một trận khô nóng: “Này.....

Này..... Cái này làm cho lão hủ sao mà chịu nổi..... Ha ha.”

Liền Tần Bách Xuyên đầu đỏ mắt, buông chén rượu nói: “Tổ gia thật độ lượng! Bội phục, bội phục!”

Giang Phi Yến lại không nói, nàng trong lòng hiểu rõ, Tổ Gia như vậy một lòng, ít nhất Tiền Diệu Lâm sẽ không lại đánh Đông Nam bốn tỉnh chủ ý.

Ba bá đầu của Tiền Diệu Lâm đã hưng phấn đến chân tay luống cuống, lẫn nhau nhìn nhìn, đem cảm ơn kiêm kính nể ánh mắt đều hướng Tổ Gia. Tiền Diệu Lâm giơ lên chén rượu, bám vào người Tổ Gia trước mặt nói: “Gặp nạn thấy chân tình, gia bần tư huynh đệ. Tổ gia lần này ân đức, lão hủ vĩnh

sinh không quên. Nhưng chờ bắc phải thịnh vượng, tất đủ số dâng trả! Ta kính Tổ Gia!”

“Tiền gia nói quá lời. Tứ đại đường khẩu tình như thủ túc, không cần khách khí.

Thỉnh!”

Hai người uống một hơi cạn sạch.

Chu Thiên Lỗi, Hứa Phái Lâm, Mãn Nhã Trị cũng đứng dậy nâng chén: “Chúng ta kính đông phái đại sư ba.”

Tổ Gia khoát tay, nói: “Sai rồi, sai rồi. Các người hẳn là phải kính Tiền gia. Nếu không phải Tiền gia trụ đá giữa dòng, nhiều năm như vậy mưa mưa gió gió mang theo các người nam chinh bắc chiến, các người chỉ sợ đã sớm lưu lạc thế gian.”

Ba người vừa nghe, vội chuyển hướng Tiền Diệu Lâm: “Sư ba tại thượng, các đệ tử chúc ngài trường thọ, khỏe mạnh!”

Tiền Diệu Lâm cười đến đôi mắt đều tìm không thấy.

Tần Bách Xuyên bình tĩnh mà nhìn này hết thấy: Hảo Tổ Gia, đánh công tâm bài.

Tổ gia đối “Mộc tử liên” các huynh đệ nhẹ nhàng ho khan hai tiếng, Nhị bá đầu, Tam bá đầu, Tứ bá đầu, Ngũ bá đầu ngậm hiệu, bưng lên chén rượu thay phiên ra trận, cùng đường xa mà đến đại sư bá cùng các bá đầu liên tiếp cụng ly.

Đặc biệt Nhị bá đầu, quả thực tửu lượng vô địch, uống rượu tựa như uống nước giống nhau, giống như con ngựa hoang thoát cương vui vẻ, chèn chén ở tự do bốn phóng thiên hà.

“Đã xong! Nhất định phải làm! Rượu là lương thực tinh, càng uống càng tuổi trẻ! Ta trước làm vì kính!” Nhị bá đầu nói nước miếng văng khắp nơi.

“Nhị gia, ta chờ không thắng rượu lực.....” Tây phái cùng bắc phái người ta nói.

“Ta trước kia cũng không thắng, luyện luyện liền thắng. Ta cấp huynh đệ kính ly rượu, huynh đệ không uống chê ta xấu. Có phải hay không chê ta xấu?”

“Nơi nào, nơi nào, Nhị gia cốt cách ngạo nhiên, ta..... Ta thật sự uống không nổi nữa..... Ta sẽ cần một miếng thức ăn rồi uống tiếp.” Chu Thiên Lỗi đã bị Nhị bá đầu rót đến đầu não phát vựng.

“Rượu là thân cha đồ ăn là nường, uống chết tổng so căng chết cường! Tới, làm!”

Nhị bá đầu lại là một hồi kêu la.

Tổ Gia từng đột bật cười, nghĩ thầm tiểu tử này từ đâu ra nhiều như vậy từ.

Sau lại, Nhị bá đầu đầu lưỡi cũng không tăng lực, ánh mắt mê ly, cần hồ đem đương hồ miệng nhĩ, còn một cái kính mà buồn bức: Như thế nào đảo không ra đâu.

Ăn uống linh đình, một người trước sau không uống rượu.

Chính là đại đồ đệ Tần Bách Xuyên: Thẩm Đình Vượng. Thẩm Đình Vượng đã nói trước: “Tổ gia, các vị sư bá, tiểu nhân từ nhỏ không uống rượu, một uống rượu liền cả người khởi ngật đáp, tiến tới quanh thân khớp xương đau đớn, thỉnh các vị đại sư bá bao dung. Tiểu nhân chỉ có thể lấy trà thay rượu, kính các vị đại sư bá.”

Tổ Gia biết, có một loại người, trời sinh không thể uống rượu, thuộc về vấn đề sinh lý.

Mặc kệ Thẩm Đình Vượng hay không thuộc về này loại, , việc người ta uống rượu cưỡng bức cũng rất bất tiện.

Nhị bá đầu chính là xem loại người này không vừa mắt.

“Nam nhân không uống rượu, đến không trên đời đi; nam nhân không điếm, bạch ở trên đời đạo. Thâm huynh a, người..... Người tốt cuộc có phải hay không nam nhân a!” Nhị bá đầu say khước tưởng soi mói.

“Ha ha.” Thâm đình vượng mặt đỏ lên, nói, “Nhị gia , ngoại trừ không thể uống rượu, chuyện khác ngài chọn một kiện, tiểu đệ nhất định phụng b ồi tốt cuộc.”

Tần Bách Xuyên hí mắt không nói lời nào.

“Hảo!” Nhị bá đầu một phách cái bàn đứng lên, “Uống dấm! Ngô Nhị gia, lấy dấm tới!”

Ngô lão nhị xoay người đi ra ngoài, chỉ chốc lát sau đ ề ra một đại thùng dấm tiến vào.

Tổ gia xem sau cười cười nói: “Các người hai huyanh đệ thật so uống dấm sao?”

Nhị bá đầu đánh một cái no cách, quơ quơ đầu nói: “Tổ gia, nhân gia đường xa mà đến, không uống rượu, như thế nào không biết xấu hổ. Ta nghe ủ rượu người ta nói, ‘ ủ rượu đàn đàn trước những dấm ’, này rượu cùng dấm đều là lương thực tinh, đều càng uống càng tuổi trẻ! Cái kia..... Ai, cái kia Ngô Nhị gia, lại lấy hai cái chén lớn tới.”

Ngô lão nhị đề đi lên hai cái thanh hoa tô bự.

“Mãn thượng!” Nhị bá đầu nói.

Ngô lão nhị nhắc tới xô dấm, ừng ực ừng ực đổ hai đại chén.

“Thâm huynh, thỉnh!” Nhị bá đầu giơ lên tô bự.

“Nhị gia, thỉnh!” Thâm Đình Vượng không chút nào yếu thế.

Hai người một ngưỡng cổ, một chén dấm rót đi xuống. Một bàn người đầu đi theo trong miệng lên men.

“Lại đến!”

“Thỉnh!”

“Thỉnh!”

“Lại đến!”

“Thỉnh!”

“Thỉnh!”

Hai người một hơi từng người uống xong mười mấy chén.

Nhị bá đầu lung lay hỏi: “Thâm huynh, như thế nào?”

Thâm Đình Vượng nuốt một ngụm toan thủy, nói: “Thống khoái!”

“Ha ha ha ha!” Tần Bách Xuyên một tiếng sảng cười, “Đây mới là chúng ta ‘Giang Tướng phái’ đệ tử!”

“Lại đến!” Nhị bá đầu lại giơ lên chén.

Thâm Đình Vượng lắc đầu.

“Sao vậy? Không được?” Nhị bá đầu hỏi.

“Một loại bản lĩnh khó so sánh! Ta đề cái kiến nghị, Nhị gia có dám hay không theo kịp?” Thâm Đình Vượng lớn tiếng nói.

“Chỉ cần không phải ăn phân uống nước tiểu, núi đao biển lửa, Nhị gia ta đều cùng qua đi!”

“Hảo! chúng ta là người Tứ Xuyên, thật hán tử đều dám ăn sống ớt cay, không thêm bất luận cái gì đồ ăn, Nhị gia dám sao?” Thâm Đình Vượng khiêu khích nói.

“Ha ha ha ha. Ta tưởng cái gì đâu. Còn không phải là ăn ớt cay sao? Người nói đi, ăn như nào?”

“Người ta một người một cân ớt cay, không thêm bất cứ thứ gì, trực tiếp ăn xong đi, Nhị gia có dám?”

“Ngô Nhị gia, đem ớt cay!” Nhị bá đầu kêu gào.

Ngô lão nhị sửng sốt một chút, nhìn nhìn Tổ Gia.

Tổ gia chớp chớp mắt nói: “Trong phòng bếp không ớt cay?”

“Vâng! Có! Có! Hà Bắc ‘tiểu phạt thủ’! Ta đi lấy.”

“Tiểu phạt thủ”, lại danh “Cay chết người”, là một loại sản vật Hà Bắc, quanh thân đỏ bừng, hình dạng tựa phạt thủ, bởi vì nó cực cay vô cùng, giống nhau chỉ làm phối liệu sử dụng, người thường ăn thượng một ngụm, cho dù là một đỉnh điểm, cũng sẽ cay đến đầu lưỡi như lửa thiêu.

Chỉ chốc lát sau, Ngô lão nhị đem một bó “Tiểu phạt thủ” vào.

Nhị bá đầu duỗi tay đoạt lại đây, nằm xoài trên trên bàn, chia làm hai đôi nhai, nhìn Thẩm Đình Vượng nói: “Thẩm huynh, trước hết mời ngài.”

“Hảo.” Thẩm Đình Vượng cầm lấy một cây, bỏ vào trong miệng, nhai đến khanh khách rung động.

Giang Phi Yến thủ hạ mấy cái nữ A Bảo đầu sợ ngây người, phiết miệng lẩm bẩm:

“Này cay quá ha.”

Nhị bá đầu cũng cầm lấy một cây, bỏ vào trong miệng, nhai lên.

Cứ như vậy, hai người người một cây ta một cây, chỉ chốc lát sau đem một bó ớt cay ăn xong rồi. Lại xem hai người khí sắc, mặt như lửa đốt, da đỏ bừng, vẫn luôn hồng đến cổ căn nhai, trong mắt đều là tơ máu, trông trắng mắt biến thành đỏ mắt cườm, nước mắt ngăn không được ra bên ngoài lưu.

“Ha ha ha ha!” Tổ Gia cười lớn.

Tần Bách Xuyên, Tiễn Diệu Lâm, Giang Phi Yến cũng cùng cười rộ lên
“Mau cho bọn họ uống chút nước mát để tan gia vị.” Tổ Gia phân phó Ngô lão nhị.

Ngô lão nhị xoay người đi ra ngoài.

Trong sân bỗng có tiếng bước chân dồn dập

Mọi người lập tức cảnh giác lên.

Với một tiếng nổ, cánh cửa mở ra, và hơn một chục cảnh sát lao vào với tốc độ cực nhanh và bao vây mọi người. Thành lĩnh xảy ra biến cố, làm mọi người sờ không được đầu óc.

Tổ Gia đứng dậy, hỏi: “Các vị đây là?”

“Ít nói nhảm! Trảo cộng phỉ!” Tên cầm đầu nói.

“Cộng phỉ?” Tổ gia một trận mê hoặc.

“Tên nào là Tiễn Diệu Lâm?” Tên cầm đầu hỏi.

Đệ tử Tiễn Diệu Lâm là Chu Thiên Lỗi đứng lên: “Ta chính là.”

Tên cầm đầu nhìn nhìn Chu Thiên Lỗi, ngoắc ngoắc ngoắc một cái: "Khốn kiếp! Tin tình báo cho thấy người là lão nhân! Người, một tên công tử tóc xù, còn muốn giả bộ!

Tiễn Diệu Lâm đứng lên: “Ta là.”

Tên cầm đầu nhìn Tiễn Diệu lâm: “À. Chạy đến Giang Hoài tới đón đầu đi? Quân thống nhìn chăm chăm người đã lâu. Mang đi!”

Tiễn Diệu Lâm trấn định mà nói: “Quân thống nhìn chăm chăm ta?”

Tên cần đầu cười: “Còn giả vờ ? Đồ cáo già nấp trong bóng tối, , tưởng rằng chúng ta không bắt được người bằng cách giả danh thầy bói? Còn có các người!”

Hắn một lòng tay mọi người, nói, “Các người này đàn thầy bói cả ngày lại nhải dài dòng, cái gì thiết bản thân toán, cái gì biết trước, các người biết cái rắm, Tì ền Diệu Lâm là Đảng Cộng Sản, các người tính ra tới sao? Một đám ngốc điều!”

“Mang đi! Mang đi!”

Dẫn đầu ra lệnh một tiếng, Tì ền Diệu lâm bị trói lên, xô đẩy đi ra ngoài.

“Tổ gia, tình huống như thế nào?” Tì ền Bách Xuyên nôn nóng hỏi.

Tổ gia nhú mày, nhất thời cũng cấp không ra đáp án.

Tổ gia dùng trí thẳng được sách quý “Quân mã thiên”

Phòng thẩm vấn, siêu cường chiếu sáng đèn chiếu rọi đến Tì ền Diệu Lâm không mở ra được đôi mắt. Bên cạnh ọt cay thủy nấu đến chính sôi trào, bếp lò bàn ủi thiêu đến đỏ bừng.

“Thẳng thẳng đi.” Cảnh ngục nói.

Tì ền Diệu Lâm một trận hoảng hốt: “Thẳng thẳng cái gì? Ta không phải Đảng Cộng Sản!”

Cảnh ngục gật đầu mỉm cười: “Bội phục! Bội phục! Người tới, trước đưa tì ền gia uống chút ọt cay giải khát!”

Hai cái thủ vệ xông lên nắm lấy mũi Tì ền Diệu Lâm, cho hắn rót tiếp theo gáo ọt cay.

“Khụ khụ khụ!” Tì ền Diệu Lâm sắc đến giọng nói như lửa thiêu, hô to, “Ta thật sự không phải Đảng Cộng Sản!”

Cảnh ngục lại là cười: “Tội gì đâu? Đảng Cộng Sản cho người nhiều ít chỗ tốt?”

“Ta..... Ta chính là cái lưu với hương đã thầy bói.”

“Thầy bói? Hả! Vậy người tính cho tới hôm nay sẽ bị chúng ta trảo sao?”

“Này..... Đây là tai bay vạ gió. Hiểu l`âm, hiểu l`âm. Quan gia hiểu l`âm.”
Tiền Diệu Lâm miễn cưỡng cười vui mà nói.

Cảnh ngục đột nhiên chuyển vừa chuyển: “‘ quân mã ’ ở nơi nào?”

Tiền Diệu Lâm trong lòng lộp bộp một tiếng, hấn như thế nào biết “Quân mã”?

Ngoài miệng lại nói: “Cái gì ‘ quân mã ’? Là cò tướng sao?”

“Ha ha ha ha! Lão Tiền, người không nên đương thầy bói, người phải làm con hát.”

Cảnh ngục nói xong quay đầu đối hai cái thủ vệ nhoáng lên đầu, “Đừng thất thần, thượng bàn ủi đi. Đưa Tiền gia che che bụng.”

Mỏ hàn màu đỏ được áp vào bụng của Tiền Diệu Lâm, và mùi thơm của thịt nướng ngay lập tức tràn ngập khắp căn phòng.

Tiền Diệu Lâm nghe răng trợn mắt mà cu ồng hào: “A! A.....”

Cảnh ngục nghiêng người: “Đừng nường tay. Ta nói cho người biết, bất kỳ kẻ nào rơi vào tay ta đều không nói ra chân tướng. ‘Quân mã’ là danh sách tổ chức ngầm của người, quốc dân đảng chẳng những không vì khó người, còn thật mạnh tướng thưởng.”

Tiền Diệu Lâm hồ đồ, danh sách tổ chức ngầm? “Quân mã” khi nào thành danh sách?

Thấy Tiền Diệu Lâm như suy tư gì, cảnh ngục hỏi: “Có phải hay không thông suốt?”

“Thủ đoạn là gì?

“Lạc! Lạc! Cho ta tiếp theo lạc! Lạc đến hấn cung ra ‘ quân mã ’ mới thôi!” Cảnh ngục kêu to.

Hai cái thủ vệ các chấp nhất đem bàn ủi, một trước một sau, ở Tiễn Diệu Lâm bụng cùng phía sau lưng thượng tùy ý rơi, chi chi thịt nướng thanh hết đợt này đến đợt khác.

Tiến Diệu Lâm thật sự chịu không nổi, hô to: "Dừng lại! Dừng lại!"

“Suy nghĩ cẩn thận?” Cảnh ngục hỏi.

Tiến Diệu Lâm gật gật đầu nói: “Suy nghĩ cẩn thận! Thịnh lấy giấy bút tới, ta viết.”

“Đúng vậy! Nếu như thế này, không phải là không có sao!"

Tiến Diệu Lâm cầm bút lên, não bộ dần dập, sau đó viết ra hàng trăm cái tên trong một hơi thở: Dương Bích Vân, Trần Phong Khảo, Trương Tiểu Đình, Hứa Hoa Sơn.....

Viết xong sau trình qua đi: “Đây là danh sách ‘ quân mã ’!”

Cảnh ngục xem sau gãi gãi đầu: “Đây là cái gì?”

“Danh sách!”

“Đánh cái rắm mẹ ngươi! Cái danh sách tổ chức ngầm của đảng Cộng sản thiếu năng trí tuệ thế này hả? Mà chơi tao hả?

Tiến Diệu Lâm hoàn toàn mê, nghĩ thầm, này mẹ nó đến tột cùng là chuyện như thế nào? Ta như thế nào liền thành thành viên ngầm Đảng Cộng Sản?

“Quan gia, ta có thể hỏi sao? Ai nói ta là thành viên Đảng Cộng Sản?” Tiến Diệu Lâm hỏi.

Cảnh ngục chau mày: “Là người thăm vấn, vẫn là ta thăm vấn người?”

Lại là một hồi lẫn lộn, Tiễn Diệu Lâm đã thương tích đầy mình. Đau đớn choáng váng hết sức, hắn bảo lưu lại một tia thanh tỉnh — — khẳng định là nơi nào xảy ra vấn đề, quốc dân đảng ngộ nhận vì ta là Đảng Cộng Sản, ta muốn hay không đem “Giang tướng phái” bí mật toàn bộ thác ra, lấy chứng minh ta trong sạch? Không được! Vạn nhất tổ gia đám người cũng bị bắt, ta liền hoàn toàn chết chắc rồi. Chỉ cần không tiết lộ bí mật “Giang tướng phái”, Tổ Gia đám người liền an toàn, như vậy bọn họ mới có thể nghĩ cách đem ta cứu ra, nếu không cứu ta, bọn họ cũng sẽ lo lắng ta chống đỡ không được nói ra bí mật “Giang tướng phái”, đến lúc đó toàn mẹ nó xong đời! Đến nỗi quân mã thiên, nói ra cũng không sao, người ngoài nghề căn bản xem không hiểu.

Nghĩ vậy, Tiễn Diệu Lâm mở to mắt nói: “Quan gia, nói thật, ta chính mình cũng không biết chính mình là Đảng Cộng Sản. Nhưng người nhắc tới ‘Quân mã’ ta xác thật biết, nếu các người thật sự đối với ‘Quân mã’ có đi đầu hiểu biết, liền biết ta kế tiếp viết ra đồ vật có phải hay không thật đồ vật. Lấy bút đến đây đi!”

Tiến Diệu Lâm rút cuộc viết ra hoàn chỉnh Quân mã thiên, cái này thông minh tuyệt đỉnh cáo già tự kế thừa “Quân mã” lúc sau liền đem nó gắt gao mà ghi tạc trong đầu, sở hữu giấy chất văn bản đầu bị hắn thiêu hết.

Cảnh ngục cần tiến nhảy lâm viết Quân mã thiên tinh tế thẩm duyệt: “Vừa vào quân mã vạn người sát, hoàng đế lão nhân đều không sợ..... Cái này đảo giống thật sự, bất quá còn phải phiến toái Tiễn gia tường giải một chút, như thế nào từ này giữa những hàng chữ phá dịch Cộng quân ngầm tổ chức!”

Tiến Diệu Lâm nghe xong một trận choáng váng: “Quan gia, này ngoạn ý là ta tổ truyền đoán mệnh phương pháp, đến nỗi nó hay không cùng Đảng Cộng Sản ngầm tổ chức có quan hệ, ta thật sự không biết!”

“Tiếp theo!” Cảnh ngục lại cuồng bạo.

“Từ từ!” Thái Học Trung mang theo vài người đi đến

“Đội trưởng!” Cảnh ngục vội vàng đánh cái cúi chào.

Thái Học Trung nhìn nhìn hơi thở thoi thóp tiêng nháy lăm, nói: “ngượng ngừng, đại sư chịu khổ, thủ hạ người hành sự bất lực, nghĩ sai rồi.”

Tiêng Diệu Lâm lắc tai ông một tiếng: Nghĩ sai rồi? Nghĩ sai rồi?

Thái Học Trung xoay người chỉ vào cảnh ngục cái mũi nói: “Các người, nghe phong chính là vũ, ‘ quân mã ’ chân chính đã ở Nam Kinh sa lưới. Xem các người đem đại sư đánh đến, mau cấp đại sư tìm đại phu, đây là khách nhân thiết bản tiên sinh, làm ta như thế nào hướng thiết bản tiên sinh công đạo!”

Cuối cùng một câu Tiêng Diệu Lâm nghe hiểu, Tổ Gia ra tay tương trợ.

Này hết thấy đầu là Tổ Gia cùng Tăng Kính Võ hợp mưu chi tác.

Từ vợ lục phu nhân của Phương Tế Vũ Thẩm Tiểu Loan, làm hại Phương Tế Vũ, Tăng Kính Võ cần đầu tổ chức nguyền liêng bắt đầu xuống tay thanh trừ con rắn và bộ cấp thống lĩnh quân đội Thẩm Tiểu Loan.

Quốc Dân Đảng và Đảng Cộng sản đã đối đầu với nhau trong nhiều thập kỷ, và cả hai bên đã gieo rắc vô số mật vụ vào bên trong lẫn nhau. Sau cái chết của Đới Lạp, nguyên khí cục quân thống đại thương.

Sau cái chết của Đới Lạp, Cục Bảo mật và Thống nhất bị tổn thương nguyên khí nghiêm trọng. Tại thời điểm này, các điệp viên đỏ do Lý Khắc Nông đứng đầu đang thể hiện tài năng của họ. trí thông minh chính xác và không thể nhầm lẫn và cách bố trí tuyệt vời của ông đã cứu sống rất nhiều cựu chiến binh ĐCSTQ Nghiên cứu tên họ học người đầu nói, mang nón, tự vũ nông; mà trung cộng đặc công thủ lĩnh kêu Lý Khắc Nông, một cái vũ nông, một cái khắc nông, quân thống trước sau bị Lý Khắc Nông khắc chế, cho nên quốc cộng vài thập niên giằng co, Lý Khắc Nông trước sau cò cao một nước, kỹ cao một bậc, cuối cùng mang nón hôi phi yên diệt, Lý khắc hiệp hội nông nghiệp trợ Mao Trạch Đông sáng lập nước cộng hòa nhân dân Trung Hoa.

Đặc vụ cảnh giới cao nhất là đặc vụ hai mang, quốc cộng hai đảng đều lấy hấn đương người một nhà, đến tốt cùng hấn là một phương nào, chỉ có hấn trong lòng rõ ràng. Tỷ như Đảng Cộng Sản thật lâu phía trước ở quốc dân đảng bên trong bày ra một quân cờ, người này ở quốc dân đảng bên trong trung thành và tận tâm, rèn luyện nhiều năm, bị quốc dân đảng coi là tâm phúc, sau đó quốc dân đảng đem người này đánh vào Đảng Cộng Sản bên trong, hấn liền sẽ lấy quốc dân đảng đặc vụ thân phận cuồn cuộn không ngừng mà hướng quốc dân đảng gửi đi các loại tình báo, trừ bỏ trung cộng cao tầng vài người ở ngoài, không ai biết cái này quốc dân đảng đặc vụ kỳ thật là Đảng Cộng Sản chính mình người.

Một khi chiến sự được giải quyết, tứ hải thái bình hết sức, đặc vụ hai mang mới có thể dỡ xuống mặt nạ, lộ ra chân dung, giờ phút này vô luận là Quốc dân đảng vẫn là Đảng Cộng Sản đều sẽ đối người này giơ ngón tay cái lên. Thắng một phương, tự giác thắng được thiên kinh địa nghĩa; thua một phương, thua vui lòng phục tùng.

Cho nên, một người nếu thành đặc vụ hai mang, đó là vinh dự cao nhất . Nhưng nếu một người không phải đặc vụ hai mang, lại cố tình bị dán lên đặc vụ hai mang, vậy rất không ổn. Hư danh dưới, uất ức mà chết, bị chết vô cùng kỳ diệu, bị chết không thể hiểu được.

Thẩm Tiểu Loan chính là loại người này. Người này 1933 năm gia nhập Đảng Cộng Sản, lần thứ năm bao vây tiêu trừ địch sau khi thất bại, phản bội đi theo địch, lập tức cung ra cống khu 12 cái ngấm tổ chức, mấy chục cái Đảng Cộng Sản viên bị sát hại. Kháng chiến lúc sau, nàng lại ở quân thống an bài hạ bí mật lên vào Thượng Hải, lấy giáo viên thân phận giấu ở nữ tử chức nghiệp trường học trung, trước sau dụ bắt mười mấy tổ chức ngấm nòng cốt Đảng Cộng Sản, cuối cùng lại đem không muốn cùng quốc dân đảng hợp tác Phương Tế Vũ giết chết.

Tăng Kính Võ tức giận: Cần phải diệt trừ người này!

Vừa lúc Tăng Kính Võ liên hệ với kế hoạch bố trí, Tổ Gia đột nhiên đến thăm và muốn nhờ Tăng Kính Võ hỗ trợ một vòng, buộc Tiễn Diệu Lâm phải giao nộp cuốn bí mật "Quân mã thiên" của phái phương Bắc. Tổ Gia

nói rõ ý định ban đầu của mình một cách chi tiết, và nói với Tiễn Diệu Lâm những lời chân thành nhất. Sau khi nghe lời này,

Trạch Kính Vũ liên tục cảm thán: "Ý đồ tốt của Tổ Gia!" bắc phái bí tịch "quân mã thiên". Tổ gia kỹ càng tỉ mỉ trình bày ước nguyện chính mình ban đầu, đem nhất đáy lòng nói cho Tăng Kính Võ. Tăng Kính Võ nghe xong, liên tục

tán thưởng: "Tổ Gia dụng tâm lương khô!"

Cứ như vậy, Tăng Kính Võ mượn thười cơ thanh trừ Thẩm Tiểu Loan, cố ý tại Thượng Hải thả ra một cái tin tức giả: Có Đảng Cộng Sản nội tuyến nguy trang thành đoán mệnh tiên sinh từ Giang Bắc tới Thượng Hải, người này trên người có danh sách tổ chức ngầm ở Giang Hoài tên là "Quân mã".

Thái Học Trung bắt được tin tức này sau, đầu tiên nghĩ tới Tổ Gia. Hắn suốt đêm tìm được Tổ Gia, hỏi: "Tổ Gia đối Giang Bắc đoán mệnh bang phái hiểu biết nhiều ít?"

Tổ Gia đương nhiên một hồi thời phờng: "Nói khác ta không hiểu biết. Nói đoán mệnh sự, không có gì có thể giấu được ta."

"Có từng nghe nói gần nhất có tin tức thầy bói Giang Bắc muốn tới Thượng Hải?"

Tổ Gia ra vẻ kinh ngạc: "Chẳng lẽ là Giang Bắc đoán mệnh đại sư Tiễn Diệu Lâm?"

"Đúng đúng! Chính là người này! Tổ gia nhận thức hắn?"

"Đương nhiên nhận thức! Người này vẫn luôn ở Đảng Cộng Sản địa bàn hoạt động, ngẫu nhiên cũng sẽ nam hạ cùng chúng ta làm đồng hành luận bàn."

Thái Học Trung gật gật đầu nói: "Này liền đúng rồi."

"Đúng rồi?"

“Tổ gia có đi đâu không biết, người này là Đảng Cộng Sản. Thầy bói thân phận chỉ là cái nguyệt trang. Tổ gia cũng biết hấn cùng người nào chấp đầu sao?”

Tổ gia ngăn người nói: “Cùng ta .”

Thái Học Trung cười: “Tổ gia đừng trêu ta.”

Tổ Gia nói: “Thật là cùng ta. Trước đó không lâu, hấn phát tin tới cho ta, nói gần nhất muốn tới Thượng Hải đi một chút. Ta cảm thấy mọi người đều là đồng đạo người trong nghề, người tới ta đi, lẫn nhau chiếu ứng là nhân chi thường tình, cho nên ta nói cho hấn ta nhất định mở tiệc khoản đãi, vì thế ta còn chuyên môn thỉnh mấy đại sư đoán mệnh có uy tín danh dự tiếp khách.”

“Ừ. Xem ra tên cáo già này che giấu thân phận kỹ càng.” Thái Học Trung nói.

“Thái đội trưởng có sự nhầm lẫn không? Tìên Diệu Lâm không có khả năng là Đảng Cộng Sản?” Tổ Gia hỏi.

Thái Học Trung nói: “Như thế nào không có khả năng? Bất luận kẻ nào đều có khả năng.”

“Kia..... Ta chẳng phải là cũng thoát không được can hệ? Ta cùng Tìên Diệu Lâm tới lui nhiều, giao tình cũng không tệ lắm đâu.” Tổ Gia cười nói.

“Ha hả. Tổ gia nói đùa. Người là nhân tài quốc dân đảng, Bạch tư lệnh năm đó thân phong ‘ Côn Luân quan thú phòng phó tham mưu ’, lại Lưu trưởng phòng tự mình kiểm nghiệm, người sẽ không phải.”

Tổ Gia cười nói: “Thái đội trưởng như vậy tin tưởng ta?”

“Ha ha, ta không phải tin tưởng người, là tin tưởng trí tuệ của người. Nếu thật sự dính líu đến Đảng Cộng sản, ông còn có thể xem bói được không?

Tổ Gia không nhạt hết tiền trắng sao? Tổ Gia không có thù hận bằng bạc phải không? Tổ gia ổn ng ồi ở Giang Hoài, tuy rằng không thanh minh lập trường, nhưng khắp thiên hạ người đều biết Tổ Gia là ‘ đại sư ’ quốc dân đảng, các người là nhất không hy vọng Đảng Cộng Sản đánh lại quân thống.”

“Ha ha ha ha!” Tổ Gia cười to, giơ ngón tay cái lên nói, “Thái đội trưởng, cao! Cao!”

Thái Học Trung cười nói: “Lần này còn muốn làm phiền tổ gia, kịp thời cho ta biết Tiền Diệu Lâm thời gian, đạt tới Giang Hoài nghĩ cách đem này ổn định. Việc này có thể thành, Tổ Gia công lớn một kiện.”

“Vì quốc dân đảng hiệu lực, vinh hạnh chi đến!”

“Không quấy r ầy.” Thái Học Trung nâng mông muốn đi.

“Chậm đã!” Tổ Gia đứng lên, từ trong tay áo móc ra một xấp tiền mặt, đưa qua. “Thái đội trưởng khách khí. Gần nhất đoán mệnh quán sinh ý thịnh vượng, toàn trường đội trưởng anh minh che chở, hiện giờ Thái đội trưởng muốn bắt cộng phỉ, tất nhiên muốn lao khổ thủ hạ huynh đệ, chút tiền ấy coi như cấp các huynh đệ mua rượu tiền đi. Đánh bại cộng phỉ, quân dân đồng tâm, có tiền ra tiền, hữu lực xuất lực.”

Thái học trung đôi mắt mị thành một cái phùng nhi: “Đại sư chính là đại sư, giác ngộ chính là cao! Ta đây li ền cung kính không bằng tuân mệnh. Tổ Gia yên tâm, về sau phạm là có đến người trong phủ nháo sự điều dân, mặc kệ hấn là du côn lưu manh, vẫn là hắc bang, có ta ở đây, Tổ Gia không cần sợ.”

“Đó là, đó là.”

Cứ như vậy, sốt ruột lập công Thái học trung cho rằng chính mình nắm giữ tuyệt mật tình báo, ý đồ mượn này nhất chiến thành danh. Lúc này mới có tứ đại đường khẩu tiệc tối thượng, cảnh sát đột nhiên nhảy vào, Tiền Diệu Lâm bị với tay trò khôi hài.

Cùng lúc đó, trung cộng xếp vào ở quốc dân đảng cao tầng đặc vụ hai mang phối hợp Tăng Kính Võ cố ý tiết lộ một ít thật thật giả giả tin tức cấp Nam Kinh Thẩm Tiểu Loan, tiến tới lại cố ý dùng radio tiết lộ “Mật điện”, đem Thẩm Tiểu Loan bôi thành một người ả núp ở Quốc dân đảng bên trong đặc vụ trung cộng.

Đời Lap sau khi chết, quốc cộng đại chiến đêm trước, đang ở đối quân thống tiến hành đại tẩy bài Mao Nhân Phụng căn cứ “Tuyệt đối tinh lọc đội ngũ” nguyên tắc, đem Thẩm Tiểu Loan giam giữ. Mãi cho đến quốc dân đảng hoàn toàn tháo chạy, Thẩm Tiểu Loan mới bị thả ra, không lâu liền bị tân chính phủ lấy “Phản cách mạng” tội phán xử tử hình.

Tổ Gia thiết hạ này một ván, ý ỡc “Quân mã thiên”, ông cũng có ý diệt trừ Ti ền Diệu Lâm. Bởi vì Tổ Gia biết rõ, một khi Ti ền Diệu Lâm đã chết, bắc phái liền sẽ loạn, như rắn mất đầu các A Bảo không có quy củ liền sẽ khắp nơi làm hại, lại tưởng đem này nhóm người tụ ở bên nhau đã có thể không dễ dàng.

Đương Thái Học Trung đạt được bảo mật cục phát tới mật lệnh sau “‘ quân mã ’ đã ở Nam Kinh sa lưới”, không cấm sờn tóc gáy. Nguyên lai Thẩm Tiểu Loan là Đảng Cộng Sản! Ta bên này tình báo như thế nào luôn là như vậy không đáng tin cậy a! Xuống chút nữa xem, mật lệnh viết nói: Đối Ti ền Diệu Lâm chờ các loại thầy bói cũng không thể thả lỏng cảnh giác, nhưng áp dụng vu h ỡi sách lược, trước đem này phóng thích, lấy xem hiệu quả về sau; đặc biệt là thiết bản tiên sinh, người này tốt xấu không rõ, cần thận quan sát, phải tránh rút dây động rừng.

Cùng lúc đó, Tổ Gia có tin tức từ Tăng Kính Võ, Thẩm tiểu loan đã bị bắt giam. Tổ Gia lúc này mới làm bộ cái gì cũng không biết, lấy quốc học đường hành thân phận tiến đến thăm tù: “Thái đội trưởng , Ti ền Diệu Lâm thân phận đi đâu tra rõ không có?”

Thái Học Trung một lòng nghe theo thủy đầy thuy ền: “Đi đâu tra rõ, không phải Đảng Cộng Sản. Hiểu lầm, hiểu lầm.”

“Kia cái gọi là ‘ quân mã ’ danh sách đâu?”

“Cái gì danh sách! Đây là một ít lung tung rối loạn mê sảng. Về đoán mệnh tư liệu.”

Tổ gia trái tim run rẩy: “Có không làm tại hạ đánh giá?”

“Xem cái gì. Lấy đi, lấy đi!” Thái Học Trung nắm lên trên bàn lời khai Tìền Diệu Lâm, ném cấp Tổ Gia.

Tổ Gia như đạt được chí bảo, cảm xúc mênh mông, nhiều năm như vậy, tha thiết ước mơ đồ vật tốt cuộc tới tay! Tổ Gia lật xem lời khai, ra vẻ trấn định mà nói: “Đó là một số thuật xem bói, có phần hữu ích.”

Thái Học Trung cười: “Trong nghề xem môn đạo, người ngoài nghề xem náo nhiệt. Tổ Gia đạt được cái này tư liệu, chẳng lẽ không phải như hồ thêm cánh?”

“Này còn muốn đa tạ Thái đội trưởng.” Nói, Tổ Gia từ trong tay áo móc ra một khối ngọc bội, “Cái này tiểu đồ vật nhi, nghe nói là Tống triều, mong rằng Thái đội trưởng vui lòng nhận cho.”

Thái học trung ánh mắt sáng lên, nói: “Ai nha, Tổ Gia, người luôn là khách khí như vậy. Người ta thật là chỉ hận gặp nhau quá muộn.”

“Nho nhỏ ý tứ, không thành kính ý.”

“Tổ Gia yên tâm, có Thái người nào đó ở, Thượng Hải phiên không được thiên. Quốc dân đảng chỉ cần không vong, người đoán mệnh quán liền có thể vẫn luôn khai đi xuống.”

“Kia..... Tại hạ liền cáo từ.”

Tổ Gia từ trong nhà lao tiếp ra Tìền Diệu Lâm, mượn xe kéo, kéo về nguyên Hóa lộ.

Tần Bách Xuyên, Giang Phi Yến đám người chính chờ đến nôn nóng, mọi người đều không biết Tìền Diệu Lâm đến tới cùng là thân phận gì, càng lo lắng hẩn lộ ra bí mật “Giang tướng phái”.

Đương mọi người xem đến Tổ Gia cùng Tiễn Diệu Lâm người đầy thương tích khi trở về, huyền điều tâm mới rơi xuống.

“Tổ Gia, sao lại thế này?” Tầnh Bách Xuyên tiến lên hỏi.

“Ai nha, một lời khó nói hết. Trước đem Tiễn gia đỡ vào nhà.”

Tổ gia sai Ngô lão nhị mời đến lang trung, đưa Tiễn Diệu Lâm chữa thương.

Hai ngày sau, Tiễn Diệu Lâm chậm rãi khôi phục sinh cơ, một tiếng thở dài, nước mắt rớt xuống dưới: “Ai..... Tai bay vạ gió a, như thế nào liễn đem ta biến thành Đảng Cộng Sản đâu?”

Tổ Gia ra vẻ mờ mịt trạng: “Tiễn gia ở phương bắc có phải hay không cùng Đảng Cộng Sản từng có lui tới?”

Tiễn Diệu Lâm lắc đầu: “Lui tới? Ta trốn đầu tránh không kịp!”

Tầnh Bách Xuyên nghiêng nghiêng mắt, hỏi: “Bọn họ đầu hỏi Tiễn gia cái gì?”

Tiễn Diệu Lâm nói: “Bọn họ đi lên liễn nói ta là cộng quân địa hạ đảng, làm ta giao ra ‘ quân mã ’!”

Tầnh Bách Xuyên sừng sốt: “ ‘ quân mã ’? Bọn họ muốn cái này làm gì? Nghiên cứu

đoán mệnh?”

“Không phải! Bọn họ nói không phải “Quân mã thiên” là địa hạ đảng danh sách. Lão hủ ta từ Tuyên Thống nguyên niên (năm 1909 sau công nguyên) liễn kế thừa “quân mã ’, khi đó vẫn là thiên hạ Đại Thanh, nó như thế nào liễn thành Đảng Cộng Sản danh sách đâu!”

Tầnh Bách Xuyên càng nghe càng cảm thấy không thích hợp nhi, ngó tổ gia liếc mắt một cái, rồi sau đó lại hỏi Tiễn Diệu lâm: “Kia Tiễn gia thật sự cung ra “quân mã thiên?”

Tiền Diêu Lâm mặt lộ vẻ bất đắc dĩ: “Ta nhưng thật ra tưởng không cung, nhưng ta thật sự là không giữ được. Nay đám ô hợp, dùng bàn ủi nắn ta, ta nếu là lại không cung, chỉ sợ cũng thành hồ gia tước!”

Tiền Bách Xuyên kinh hãi: “Này..... bí tịch của ‘Giang Phái tướng’ chúng ta liền như vậy lộ ra?”

Tiền Diêu Lâm cười: “Ta còn là để lại một tay. Nhất trung tâm mười hai câu ‘liên thành khẩu quyết’ ta không viết, người ngoài mặc dù bắt được ‘quân mã’, nếu không có này mười hai câu xe chỉ luân kim, kia ‘quân mã’ liền biến thành thiên thư, căn bản vô pháp dùng!”

Tiền Bách Xuyên nhìn thoáng qua Tổ Gia, âm hiểm gật gật đầu.

Tổ Gia ở một bên nghe được minh bạch, Quân mã thiên có tổng cộng 1200 câu, phân thành ba phần, đệ nhất bộ phận là ngũ hành xiển nghĩa, có 200 câu, là ngũ hành can chi cơ bản tri thức, không có cái này cơ sở, mặt sau lời nói đã bị hư cấu; đệ tam bộ phận là cụ thể đoán mệnh kết luận, bao hàm sáu đại loại: Công danh, số tuổi thọ, vận làm quan, tài vận, phu thê, con cái, tổng cộng 988 câu; mà đệ nhị bộ phận là thừa trước khái sau muốn quyết, nói trắng ra là chính là như thế nào đem đệ nhất bộ phận ngũ hành tri thức cùng đệ tam bộ phận cụ thể đoán mệnh kết luận tiến hành liên tiếp tâm pháp, tuy rằng chỉ có mười hai câu, lại một câu giá trị thiên kim. Tựa như võ công, nếu chỉ biết chiêu thức, mà không vận dụng tâm pháp, lâm trận đối địch, chỉ có thể luống cuống tay chân, biến khéo thành vụng.

May mắn chính là, Tổ Gia thời trẻ liền từ Trương Đan Thành trong miệng biết được này giá trị liên thành. “Liên thành khẩu quyết”, đáng tiếc Trương Đan Thành chỉ có này khố căn mười hai câu nói, mặt sau cụ thể thực chiến 988 câu kết luận chưa bao giờ đạt được, đây là cả đời tiếc nuối.

Hiện giờ Tổ Gia rốt cuộc giúp ông ấy hoàn thành tâm nguyện.

Tử thủy chiếm khôi danh, thao thao bất tận tình, mệnh trung nếu hợp cục, tự phát sông biển thanh. Chuyển công danh bộ.

Xấu thổ chuyển nhị dương, gà xà tin có cách, Càn có thể sinh vạn vật, hàn kim ngộ ẩn sâu.

Cấn cung thấy ở xuân, tam dương tụ với dầ, siêu phạm phùng canh ngộ, dịch mã người giang hồ Chuyển tài vận bộ.

Thịnh mộc bầm xuân thâm, sầ kim không thành lâm, phùng hướng tất lạc nhận, người về lại du hầ. Chuyển số tuổi thọ bộ.

Thần thổ thiên địa ôn, bấ dưỡng vạn mộc căn, nếu đến mộ khai kho, kim sơn áp kim bầ. Chuyển tài vận bộ.

Đầu hạ hỏa làm rạng rõ, chính dương dật tứ phương, tam hình thiếu vô hại, nhất phẩm Trạng Nguyên lang. Chuyển vận làm quan bộ.

Ngọ hỏa nằng hề chói chang thượng, sáu dương vị không lo, thấy thổ đàn lộc thành, đào hoa diễm không thường. Chuyển phu thê bộ.

Tương lai hỏa thấy suy, quan tàng lộc không tàng, nếu đến heo thỏ cùng, du tử hình dễ tang. Trục quay nữ bộ.

Kim cương thân chi phùng, trường sinh tại đây cung, gì thần tới thêm hộ, lâu chôn đến quang phong. Trục quay nữ bộ.

Dậu vượng kim dòng nước, phong nguyệt không cầ sầ, giang sơn không thú vị, ác hướng Dao Trì sinh. Chuyển phu thê bộ.

Hư cầu tính tình cương, hàm hồ đấu văn chương, vọt Long Vương miếu, khô mộ biến giang dương. Chuyển số tuổi thọ bộ.

Hợi vị nước sâu tàng, ngũ hồ hợp tam tượng, Càn Khôn Đại Na Di, lập mệnh ở tri ầu đình. Chuyển vận làm quan bộ.

Mười hai câu khẩu quyết phân biệt hợp với liên quan đến số tuổi thọ, con cái, phu thê, công danh, vận làm quan, tài vận mấy trăm kết luận,

Kể từ đó, Quân mã thiên tác trở nên rất sống động, vận dụng thích đáng, bách chiến bách thắng.

Không biết là lịch sử cho Tổ Gia một cái cơ hội, vẫn là Tổ Gia cho lịch sử một cái cơ hội. Làm cuối cùng một lần đại sư bá, một cái ở thiên cùng ác chi gian lang thang hời lâu người, “Giang tướng phái” 300 năm huyết lệ tình thù, chính mình vài thập niên sinh tử tranh đấu khiến cho ông thể hồ quán đỉnh: Nhất định phải triệt triệt để để, sạch sẽ mà tiêu diệt Giang tướng phái.

Đây là món nợ máu, món nợ máu của “Giang tướng phái” với thiên hạ suốt 300 năm. Trong ba trăm năm, lòng tốt và sự ngu dốt của thế gian đã làm nên "Giang tướng phái" nổi bật giữa muôn vàn xương máu. cắn nuốt nhân gian huyết nhục, các A Bảo giương bần máu mồm to. kết thúc. . Lưới trời tuy thưa, tình cò gặp gỡ, “Giang tướng phái” rốt cuộc chờ tới Tổ Gia, ông thần long bá vĩ, quay giáo một kích, chắc chắn biểu thị công khai ông trời có mắt nhân quả chân lý.

“Giang tướng phái” diệt vong, Tổ Gia cùng các huynh đệ mới có thể tái sinh.

CHƯƠNG 3: VẠCH TRẦN QUY LUẬT QUỶ DI CỦA CÁC PHÉP ĐOÁN MỆNH

Nhân gian kỳ thư “Âm Dương Chỉ mê lục”

Tổ Gia thề sống chết có được “Quân mã thiên”, không phải vì phát huy “Quân mã”, mà là vì hoàn toàn hủy diệt nó, đây mới là mục đích cuối cùng của Tổ Gia.

“Giang tướng phái” tứ đại sách quý gây tai họa thế gian nhiều năm như vậy, A Bảo là hữu hình, mảnh khoé bịp người là vô hình, nếu gần tiêu diệt A Bảo, cứu rồi chính là một giấy nói suông. Tổ Gia phải làm hoàn toàn kết thúc.

Tổ Gia trong xương cốt là người lương thiện, từ đầu đến cuối cũng muốn làm người lương thiện, bất đắc dĩ vận mệnh giao cho ông làm A bảo. Đại khổ đại bi đại trí tuệ, không điên ma không thành Phật, ông như là một tác nhân ngầm của số phận, lấy thiện tâm đặt mình trong tà ác, đương nhìn thấu tội ác, hong gió đối trá, lần lượt thể hồ quán đỉnh rồi cuộc kích hoạt rồi trở về thiện căn. Cuối cùng Tổ Gia cũng hiểu tại sao cuộc đời này lại đến, và ý thức mạnh mẽ về sứ mệnh đã thôi thúc ông không ngần ngại đặt chân đến vòng cuối cùng của cuộc đời mình.

Đương chính nghĩa quật khởi khi, tà ác liên sẽ ngẩng đầu. Tổ Gia thề sống chết thống nhất “Giang tướng phái” quyết tâm bị Tần Bách Xuyên xem thấu, nhưng Tần Bách Xuyên đoán được mở đầu, lại đoán không được kết cục, hẳn cho rằng Tổ Gia chỉ là muốn đứng đầu “Giang tướng phái”, chỉ là muốn càng nhiều bạc cùng danh vọng, hẳn đến chết đầu không thể tưởng được Tổ Gia cuối cùng sẽ thân thủ bóp chết “Giang tướng phái”. Tứ đại đường khẩu nghị sự sẽ sau khi kết thúc, Tần Bách Xuyên trở lại Tứ Xuyên.

Không lâu liên bí mật gặp Tiễn Diệu Lâm, Tần Bách Xuyên một ngữ nói toạc ra thiên cơ: “Ngày đó Tiễn gia bị cảnh sát Thượng Hải sở tra, ta hoài nghi là Tổ Gia làm cục.” “Tổ gia làm cục?” Tiễn Diệu Lâm trong tay vỗ về chơi món đồ Tổ Gia tặng nói.

“Đúng! Tiền gia từ từ ngấm lại, vì cái gì sở hữu sự tình đầu như vậy xảo? Vì cái gì quân thống tác muốn danh sách cổ tình kêu ‘ quân mã ’? Vì cái gì người vừa mới giao ra ‘ quân mã ’ đã bị phóng thích? Đông phái từ trước đến nay khinh thường tây phái cùng bắc phái, vì cái gì lần này khẳng khái giúp tiền vung tiền như rác giúp đỡ Tiền gia?” Thương tình chuyển biến tốt đẹp Tiền Diệu Lâm giờ phút này chậm rãi thanh tỉnh, hần cúi đầu trầm tư, rồi sau đó nói: “Đông phái muốn làm gì?” Tiền Bách Xuyên tinh thần ngưng trọng: “Một tá công tâm bài, lung lạc nhân tâm; nhị lừa ‘ quân mã ’ thuật, phong phú lực lượng. Ta xem hần là tướng nuốt chúng ta!” “Hần có thực lực sao?” “Thời thế tạo anh hùng. Trước kia không có, không đại biểu về sau không có. Quốc cộng đã khai chiến, trong hỗn loạn, giằng co cát cứ, tứ đại đường khẩu vận mệnh như thế nào, ai cũng nói không chừng.”

Tiền Diệu Lâm thật sâu gặt đầu. Tiền Bách Xuyên nói: “Tiền gia, chúng ta không thể ngồi chờ chết, bắc phái cùng tây phái cần thiết liên thủ. Phải biết rằng đông phái cùng nam phái sớm đã là cá mè một lứa, chúng ta đối phó không phải một Tổ Gia, mà còn có Giang Phi yến.

”Tiền Diệu Lâm sờ sờ vết sẹo trên người, mắng to: “Vương bát đản! Đông phái bất nhân, chúng ta cũng bất nghĩa!”

Từ đây, Tiền Diệu Lâm cùng Tiền Bách Xuyên càng đi càng gần. Bọn họ cấu kết với nhau làm việc xấu, bọn họ bí quá hoá liều, tấn Trung Quốc thành lập đêm trước, hai người hợp sức làm cục, nội ứng ngoại hợp, giết chết Tiểu Lục Tử, xúi giục Tam bá đầu, suýt nữa đem đông phái toàn bộ tiêu diệt.

Cũng may, “Giang tướng phái” đã tuân theo quy luật chu kỳ lịch sử rằng chính nghĩa chắc chắn sẽ đánh bại cái ác, Tổ Gia lấy “Đả thương địch thủ một ngàn, tự tổn hại 800” huyết tình đại giới tiêu diệt Tiền Bách Xuyên cùng Tiền Diệu Lâm. Tổ gia rốt cuộc thống nhất “phái Giang tướng”. Huynh đệ thi cốt, trưng bày tứ phương, lòng lộng giang tướng, nguyên khí đại thương. Cảnh còn người mất, chín khúc ruột hời, trăm năm ân oán, song song hi sinh vì nước. Ai ngờ Tổ Gia chỉ khổ, ai ngờ Tổ Gia chỉ đau, ai ngờ Tổ Gia bốn thiện lương. Trong vòng ba năm, Tổ Gia dốc hết sức lực, thiết cục hạ bộ, cử tử nhất sinh. năm tháng đông chinh tây chiến,

ông cũng đem hết toàn lực làm mặt khác một việc — — cứu rỗi lương tâm. Tổ Gia tiết lộ những mảnh khoé lừa đảo của “phái Giang tướng”, cũng kết hợp mấy ngàn năm tới thật thật giả giả đoán mệnh thuật, viết nên tuyệt học đoán mệnh “Âm Dương Chỉ mê lục”. Tổ Gia không có nho nhã nho nhã thích khách, cũng không có hi vọng xa hoa lưu lại trong lịch sử, ông chỉ muốn loại bỏ hoàn toàn "Phái Giang Tướng", ông chỉ muốn khôi phục lại sự tỉnh táo của thế giới. Nếu sự lừa dối còn lại thiên hạ, bọn đệ tử "phái Giang Tướng" ở trong tù thì có ích lợi gì?. Mảnh khoé bịp người nếu di lưu thế gian, dù cho đệ tử “phái Giang tướng” đầu vào ngục giam lại có tác dụng gì?

Mấy trăm năm qua, “Giang tướng phái” tung hoành triền dã, ai có thể bảo đảm “Giang tướng phái” tiến hành lừa thủ pháp không lọt ra ngoài? Ai có thể bảo đảm xã hội góc cạnh không có tàn dư A Bảo? Văn thanh đến dân quốc vài thập niên “Hội đạo môn” tranh đấu đã chứng minh, bí tích lừa đảo của “Giang tướng phái” sớm bị thầy bói trên giang hồ lớn lớn bé bé tranh nhau noi theo,. Đến tận đây, đoán mệnh thuật là thật là giả, đã không quan trọng. Thật thì lại thế nào? Giả thì lại thế nào? Cổ nhân đã sớm giảng quá “Thiện dễ giả không chiếm”, thầy bói không một cái có kết cục tốt, mệnh càng tính càng mỏng, đối ai đâu không tốt.

Tổ Gia trong sách không chỉ có khuyên mọi người không cần đi đoán mệnh, càng khuyên các loại thầy bói sớm ngày thu tay lại. Người nào mới có thể đi đoán mệnh? Mệnh không người tốt. Cái dạng gì nhân tài là mệnh không người tốt?

Viên Thụ San nói qua: “Một là chịu trọng đại kích thích người, nhị là mê với danh lợi, tam là cùng đường người.” Chịu trọng đại kích thích, là chỉ sinh hoạt đột nhiên phát sinh biến cố, dẫn tới vô pháp giải thoát, hoặc tưởng không rõ, như thân nhân đột tử, ái nhân phản bội, đột hoạn ung thư, đột phát tài của phi nghĩa hoặc đột nhiên hao tài. Loại này đại hỉ đại bi thường thường khiến người tinh thần thất thường, chính mình vô pháp thuyết phục chính mình, liền đầu hướng thầy bói. Mê với danh lợi, đây là người chi bệnh chung. Tưởng phát tài, tưởng thăng quan, nghĩra danh, nghĩ đến nổi điên, nghĩ đến điên cuồng, nghĩ tới nghĩ lui liền nghĩ đến bâng mông tả đạo lên đây. Thầy bói nhóm liền có dùng võ nơ. Cùng đường, cũng

là nhân chi thường tình. Một đời người luôn có vài lần đại mương khảm, có thể cố nhịn qua chính là tuần kiệt, chịu không nổi đi chính là bại giả. Đương một người hăm sâu vận rủi, kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay khi, liền nghĩ tới đoán mệnh. Ví như người làm ăn táng gia bại sản, nợ nần quấn thân, tham quan sự việc đã bại lộ, thể xác và tinh thần thấp thỏm, lúc này bọn họ giống nhau sẽ nghĩ đến đoán mệnh. “Người có mệnh chăng? Có mệnh, mất mạng như thế nào sống? Người có mệnh chăng? Không có, hết thầy toàn nhân quả.” Tổ Gia trong sách khắc sâu phân tích quy luật quỷ dị đoán mệnh cùng vận mệnh nhân duyên quả báo. Thầy bói yêu nhất nói nói mấy câu là:

“Thiên cơ không thể tiết lộ.” “Mệnh lí hữu thời chung tu hữu, mệnh không có chớ cưỡng cầu.” “Cát nhân tự có thiên tướng.” “Người yêu cầu quyền chút tiền nhan đèn.” Vô luận thật thầy bói, vẫn là giả thầy bói, kỳ thật ở người vận mệnh trước mặt, bọn họ đều bất lực.

Thường xuyên nghe người ta nói “Mỗi mỗi thầy bói tính đến nhưng chuẩn, đem ta trước kia sự đều có thể tính ra tới!” “Mỗi mỗi đại sư quá lợi hại, ta phía trước ban tử nhân hắc đều tính ra tới!” Mỗi khi giờ phút này, tổ gia liền sẽ bật cười: Tính ra tới lại như thế nào? Đoán mệnh không phải mục đích, đoán mệnh chỉ là thủ đoạn, xu cát tị hung mới là mục đích, mọi người đoán mệnh là vì sự sinh hoạt trở nên càng tốt. Gần tính ra kết quả mà không thể thay đổi, đơn giản là sớm một chút bắt giữ đến tương lai tin tức, nếu không thể thay đổi tương lai đó chính là dự chi phí tiền nào. Lúc này có người sẽ nói: “Hắn có thể tính ra ta trước kia, là có thể tính ra ta về sau, có cái gì tai họa ta là có thể tránh thoát đi.” Tổ gia lại là một trận cứng họng. Tránh né tai họa nếu dễ dàng như vậy, kia nhân loại nên trường sinh bất lão, còn có so sinh tử tai ương càng cần nữa hóa giải sao?

Nhìn chung mấy ngàn năm tới thầy bói, đại sư Chu Dịch, sống quá 60 tuổi thiếu chi lại thiếu, đột tử chết non ngược lại rất nhiều. Thầy bói vĩnh viễn tính không ra sinh tử chính mình, này cơ hồ là không tranh sự thật. Càng có rất nhiều thầy bói mỗi khi nháo ra chê cười: Mới vừa cho người khác giải xong tai, chính mình lại không cẩn thận rơi vào hố phân; nói cho người khác như thế nào tuyển phong thủy vượng mà, về đến nhà chính mình tòa nhà lại cháy; nói cho người khác như thế nào tiêu trừ quan tai, chính mình

lại vừa lơ đãng phạm vào vương pháp thân hãm nhà tù, sợ tới mức tiêu phân tiêu nước tiểu; khuyên người khác chớ lây dính nữ sắc, chính mình lại dưỡng thê nạp thiếp, cuối cùng thê thiếp thành đàn tranh giành tình cảm, làm đến chính mình thân bại danh liệt; cấp cái này thúc giục tài, cấp cái kia thúc giục tài, chính mình lại nghèo đến rồi tinh rồi mù, thường xuyên bởi vì hươu bào thiếu cho mấy đồng tiền mà hùng hùng hồ hồ.....

Vô số sự thật chứng minh, thầy bói trước nay liềן không thể vì chính mình giải tai, hắן liềן chính mình vận mệnh đầу nắm chắc không tốt, mọi người còn kỳ mong hắן tiêu tai giải nạn? Thoáng có chút tình ngộ người có khi sẽ nghi hoặc hỏi thầy bói: “Đại sư lợi hại như vậy, vì sao không cho tiềן tài làm chính mình biến thành ngàn vạn phú ông? Cũng không cần tránh này đó đoán mệnh vất vả tiềן.” Thầy bói thường thường sẽ như vậy trả lời: “Ta chính là mệnh này. Ta không cái tài kia, thúc giục cũng thúc giục không tới. Ta cả đời này chú định làm đoán mệnh.” Một câu nhìn như có đạo lý nói lại vừa lúc tiết lộ thầy bói quầן lót: Đương nói tới người khác vận mệnh khi, hắן liềן có vẻ cực độ có nắm chắc, cái gì thúc giục tài, cái gì sử dụng, cái gì thêm thọ, tựa hồ không có hắן làm không được sự tình; đương nói tới chính mình vận mệnh khi, hắן lại cam tâm nhận mệnh. Loại này logic thật sự làm người nghĩ trăm lầן cũng không ra.

Tổ Gia nói, kỳ thật thầy bói trong lòng thực minh bạch, nên tới chung quy sẽ đến, chắן cũng ngăn không được, không nên tới cầן cũng cầן không được. Nhưng bọn hắן lại lợi dụng mọi người tham sân si dục vọng, dùng các loại lý do thoái thác cùng thủ đoạn khiêu khích người ích lợi tâm, cuối cùng thu người tiềן tài, tiến hành cái gọi là “Tiềן tai giải nạn”. Nếu trùng hợp thành công, hắן liềן sẽ đắc ý dào dạt: Ta lợi hại đi? Không có ta giải không được tai. Nếu thất bại, hắן liềן sẽ nói: “Mệnh lí hữu thời chung tu hữu, mệnh lí vô thời mặccưỡng cầى.

Người định không bằng trời định.” Đến tận đây, quy luật quỷ dị đoán mệnh rốt cuộc vạch trần: Nên có, tự nhiên sẽ đến; không có, cầى cũng cầى không được; thầy bói chỉ là lấy thầى tiên nguy nhân vật tự cho mình là, đầى cơ 50% xác suất. Từ cái này ý nghĩa đi lên giảng, mỗi người đầى có thể trở thành thầy bói. Vì che giấu này đó quỷ dị logic, thầy bói nhóm cũng là hao tổn tâm huyết, bọn họ vì chính mình bố trí “Tam không tính” luật

lệ. “Tam không tính” là chỉ: Không tính người chết, không tính chính mình, không tính đấng hành. Nay ba đi đầu luật lệ chợt vừa thấy, tựa hồ rất có đạo lý, cao cấp đại khí lại thần bí, cẩn thận một nhìn, miêu tả liền ra tới. Vì cái gì không tính người chết? Thầy bói sẽ nói: “Tính người chết không may mắn.” Kỳ thật đây là một câu thí lời nói, học đoán mệnh người đầu là từ người chết bắt tự học hỏi, cổ kim đoán mệnh thư tịch trung ghi lại đầu là mất người bất tự, càng là danh nhân càng kỹ càng tỉ mỉ. Thầy bói sở dĩ nói không tính người chết bất tự, là bởi vì có người dùng người chết bất tự làm thầy bói ra quá xấu. Ví như một người vì thử nào đó thầy bói đạo hạnh, cố ý lấy một cái mất người bất tự cho hắn tính, thầy bói tính đến tính đi, trong chốc lát nói người này có phúc có lộc, ba năm trong vòng có đại tài, trong chốc lát lại nói người này sang năm có điểm tai, yêu cầu đoán một cái. Cuối cùng cầu trắc người ta nói: “Đại sư, người này đã chết! Ngày hôm qua vừa mới chết!” Một câu ghen đến thầy bói nửa ngày phóng không ra một cái thí. Loại tình huống này càng ngày càng nhiều, thầy bói liền lập hạ không tính người chết bất tự quy củ. Vì cái gì không tính chính mình? Thầy bói sẽ nói “Tính chính mình giảm thọ” hoặc là “Thiên cơ không thể tiết lộ”. Kỳ thật không phải “Giảm thọ”, cũng không phải “Không thể tiết lộ”, mà là hắn sợ xấu mặt. Một khi hắn phác họa ra vận mệnh chính mình, người khác liền sẽ nhìn chằm chằm vào hắn, xem hắn có phải hay không dựa theo chính hắn miêu tả mà phát triển, cứ như vậy, hắn cả người liền ở đám đông nhìn chằm chú giám sát hạ, một khi tài cái đại té ngã, liền sẽ lưu lại thiên cơ trò cười. Vì cái gì không tính đấng hành? Cái này càng tốt giải thích, đầu là làm trong lòng hiểu rõ mà không nói ra mua bán, ai cũng không cần kích thích ai, ai cũng không cần trêu chọc ai, không kết sống núi không kết oán. Nói tóm lại: Sở hữu luật lệ, đầu là vì che đậy cái xấu.

Tổ Gia biết rõ, tính ra một người vận mệnh cũng không khó, đơn giản là kim mộc thủy hỏa thổ hỗ trợ lẫn nhau, chính quy đoán mệnh thuật đầu có cái này công năng. Khó chính là như thế nào sửa mệnh. Kinh Dịch vĩ đại ở chỗ chỉ ra phương pháp sửa mệnh — hợp Thiên Đạo. Như thế nào Thiên Đạo? Âm dương hài hòa, tiến thoái có độ, tích thiện hành đức, trở lại nguyên trạng. Tính ra một người vận mệnh thực dễ dàng, thay đổi một người vận mệnh rất khó, nếu không phải chính mình tu thân tích đức, thần tiên cũng không giúp được, càng không cần phải nói cái gì thầy bói. Đây là vì tư duy Kinh Dịch có thể bị nho thích nói tam gia phổ biến tiếp thu đạo lý. Thật

nhì ầu người học cuối cùng ngược lại học Phật, cũng là đạo lý này. Nhìn nhìn lại làm đoán mệnh chức nghiệp này nhóm người, đại khái có thể chia làm hai loại. Một loại là muốn làm thần tiên, học Gia Cát Lượng, Lưu Bá Ôn, tạo phúc nhân gian, chỉ điểm giang sơn. Loại người này không phải diễn nghĩa tiểu thuyết xem nhì ầu, chính là dân gian chuyện xưa nghe nhì ầu, một loại “Làm thế gian cao nhân” ý niệm cắm rễ đáy lòng, cũng tự cho mình siêu phàm, thường đem chính mình đương thần tiên.

Một loại khác, chính là muốn kiếm tiền. Bọn họ nhìn trộm đến cái này ngành sản xuất không cần tiền vốn, chỉ bằng một trương miệng, chuẩn bị cho tốt còn sẽ chịu người tôn kính, danh lợi song thu, gì nhạc vì không vì?

Này hai loại người cũng sẽ đi hướng hai cái cực đoan. Đệ nhất loại người rất tin các loại đoán mệnh thuật thần kỳ, cũng vì này đầu bạc nghèo kinh, mỗi khi ứng nghiệm, li ền vui vẻ tự đắc, phảng phất thiên địa chân lý li ền ở một chưởng gian. Nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, bởi vì bọn họ quá độ mê tín thuật số lực lượng, li ền sẽ tiến vào một loại điên cuồng hoàn cảnh, vốn dĩ từ xưa lưu truyền tới nay các loại đoán mệnh phương pháp li ền có rất nhì ầu lỗ hổng cùng không đủ, một khi tính không chuẩn, bọn họ li ền không buồn ăn uống, cả người lâm vào hỗn độn trạng thái, có khi tưởng từ bỏ, có khi thực mệnh mang.

Nhìn vào loại thầy bói này trên đời, đa số đều là những người không đạt được gì sau một năm trôi qua, , bọn họ tự nhận là bắt được thiên cơ, không giống người thường, đau khổ cái gọi là “Đạo” và lòng tự trọng mà không nhát lên được. Xem người thường không biết bói có sự nghiệp thịnh vượng, cưới vợ sinh con, họ cũng thắc mắc: Sao vậy??

Từ góc độ này giảng, loại này thầy bói cũng là thuật số người bị hại, bọn họ nội tâm cũng không tà ác, bọn họ chỉ là muốn theo đuổi một loại chân lý, lại lâm vào vũng bùn mê tín.

Một khác loại lấy mục đích kiếm tiền vì người, thì tại lợi dục huân tâm trung càng đ ị càng lớn gan, trước lừa tiền trình, lại lừa đồng tiền lớn, cuối cùng trở thành nhất thời thanh danh thước khởi “Đại sư”, hoặc là “Đào lý biến thiên hạ” tà giáo. Cây to đón gió, heo phì chiêu tể, ác giả ác báo, nhân

quả tuần hoàn định luật trung, nhóm người này cuối cùng sau khi chết tất nhiên để tiếng xấu muôn đời.

Phật ngữ có dạy: Vạn pháp toàn không, nhân quả không không. Nhân quả tương báo, như bóng với hình.

Đời người cái gì cũng liên quan mật thiết đến việc mình làm, lớn hơn thì là nhân quả của ba đời, khi nhỏ là quả báo của kiếp hiện tại. Một người có hiểu Chu Dịch, và thuật số không liên quan gì đến phẩm chất của số mệnh. Sức mạnh siêu nhiên và các thuật uyên thâm không thể thay đổi nhân quả.

Khương Tử Nha lợi hại không? Xuyên qua càn khôn vạn năm ca, văn thao võ lược truyền thiên hạ. Nhưng thời khắc mấu chốt, hắn cũng không tin bói toán Chu Dịch Võ Vương phạt Trụ đêm trước, mệnh thuật sĩ bói toán, đến thiên địa “Không”, nãi đại hung chi quẻ, hơn nữa bói toán khi, trời giáng mưa to, hướng phiến đạo đài hương khói, toàn vì điềm xấu hiện ra. Quần thần toàn ngôn này dịch tất bại, Khương Tử Nha lại lực bài chứng nghị, hô to: “Thương sinh chi lực thắng qua quỷ thần!” Cuối cùng Võ Vương đại thắng. Gia Cát Lượng lợi hại không? Đối mặt đỡ không dậy nổi A Đầu, cũng chỉ than “Biết rõ không thể mà vẫn làm”, kỳ nhượng thiên mệnh, lại không cách nào kháng cự nhân quả, năm trượng nguyên qua loa xong việc, rơi vào xuất sư chưa tiếp không bị thương. Thiệu Ung lợi hại không? Thuyết “Thuyết Bát Quái” vẫn luôn ảnh hưởng đến nay, một bộ “hoàng cực kinh thế” càng là phác họa ra nhân loại 3600 năm vận mệnh sử. Như vậy một vị ở dễ học lĩnh vực đẳng phong tạo cực nhân vật, lúc tuổi già lại đối Tư Mã Chỉ nói: “Bẩm sinh chi học, tâm cũng, vạn hóa vạn sự toàn sinh chẳng tâm!” năm đó Hắn rốt cuộc lĩnh ngộ Phật Đà ở cây bồ đề hạ thấy minh tinh mà ngộ đạo cảm giác: Sắc bất dị không, không bất dị sắc, hết thấy duy tâm sở tạo.

Thần thông cùng đoán mệnh chỉ là biểu tượng, thiện ác mới là căn nguyên cát hung, người chân chính có thần thông đều kháng cự không được nhân quả, huống chi nổi danh dưới, kỳ thật khó phó nguy đại sự? “Cứu người một mạng còn hơn xây bảy tháp chùa, đi mười lần phong thủy không bằng làm một kiện việc thiện.

Cùng với cả ngày lo lắng sốt ruột mà đoán mệnh cầu quẻ, không bằng tỉnh lại tự thân, thiết tình sám hối, hôm nay chi tu vì quyết định tương lai họa phúc, vô hấn, nhân quả cũng.”Tổ Gia thiên ngôn vạn ngữ, tận tình khuyên bảo.

Ở cái nghề đoán mệnh này trà trộn nhiều năm như vậy, Tổ Gia trước sau cảm giác dân chúng quá thiện lương, quá mê tín, thậm chí có chút ngu dốt. Mọi người luôn là tin tưởng thế gian có cao nhân, trong núi có thần tiên, luôn là cho rằng có như vậy một nhóm người thiên cơ thần toán, không gì làm không được, lại không biết chỉ cần là sinh hoạt ở thế giới này người, đều là người trần mắt thịt trưởng thành, đều phải ăn uống tiêu tiêu, đều sẽ sinh lão bệnh tử, đều có bất đắc dĩ cùng sợ hãi. Dân chúng quá thuần phác, bọn họ thủ chính mình thần tiên mộng, đời đời tương truyền, đời đời bị lừa, còn tự bào chữa, làm không biết mệt. Tổ Gia biết rõ, đoán mệnh thuật truyền lưu lâu như vậy, tất có này đạo lý, nó đạo lý ở chỗ ngũ hành biện chứng, nó giá trị ở chỗ mọi người muốn mượn này xu cát tị hung, nó tệ ở chỗ làm mọi người mất đi tự mình, nó tội ác ở chỗ thuật số mê tín hóa, huyền học thần quỷ hóa hại nhiều thế hệ dân chúng. Nho vì biểu, tu thân tề gia; nói vì cốt, vô vi đầy hứa hẹn; Phật vì tâm, độ mình độ người. Quốc học tam mạch trung tâm tư tưởng đều cường điệu tự mình tu vì cùng cảnh giới, duy độc thầy bói làm mọi người đem sinh mệnh phó thác cấp vận mệnh cùng quỷ thần; cổ kim các lĩnh vực danh nhân cơ hồ đều tôn sùng tán thưởng nho học, lý học, Phật học, lại chưa từng người tôn sùng đoán mệnh học, chỉ có một đám hương giả thuật sĩ tránh ở âm u bốn phía ồn ào, đem đoán mệnh thuật thổi trời cao. Ai đúng ai sai, cao thấp lập phán. Tổ Gia ở trong sách lặp lại ai thán: Mọi người đều năn nỉ thầy bói giúp giúp chính mình, nhưng ai có thể nghĩ đến thầy bói chính mình mỗi ngày cũng sống được nơm nớp lo sợ? Mọi người ở như đạt được chí bảo mà nghĩ đến ngầm thầy bói ban cho miệng vàng lời ngọc khi, có từng nghĩ đến thầy bói chính tránh ở sau lưng đại nuốt lãnh thịt heo?

“Người không vì mình, trời tru đất diệt” câu này kinh Phật nói cũng bị thầy bói xuyên tạc, , là tu vì, tu dưỡng ý tứ, những lời này nguyên ý là: Một người nếu không tu tập chính mình đức hạnh, không đề cập tới cao chính mình tu dưỡng, ông trời đâu sẽ diệt người. Nhưng bụng dạ khó lường

người, lại đem những lời này ý tứ hoàn toàn điên đảo, biến thành không chút nào lợi người, chuyên môn lợi kỷ lời thề

“Giang Tướng phái” gặp Tổ Gia, là “Giang tướng phái” may mắn, càng là lịch sử may mắn. Còn có ai có thể so sánh với Tổ Gia về nghệ thuật đoán mệnh này? Ông không biết miêu tả sao? Tráng sĩ đoạn cổ tay, chỉ vì chỉ mê. Trương phu như thế, có thể nói vĩ ngạn. Đây chủ định là Trung Quốc học thuật sử thượng toàn diện nghĩ lại Trung Quốc đoán mệnh thuật hoàng chung đại lý chỉ tác, ta không biết Tổ Gia hao phí nhiều ít không miên chỉ dạ viết quyển sách này, cân nhắc từng câu từng chữ, dụng tâm lương khổ, có lẽ người có một loại tín niệm, liên không sợ sinh tử, không sợ mệt mỏi, cường đại sứ mệnh cảm thúc giục Tổ Gia không ngừng về phía trước, lại về phía trước. Thu bút hết sức, Tổ Gia đem này thư mệnh danh là “Âm Dương Chỉ mê lục”.

Quyển sách này tựa như Tổ Gia vận mệnh giống nhau, thần thần bí bí, thẳng trắn, Tổ Gia lúc ấy không nói cho các huynh đệ nội dung trong sách, nhiều lần hạo kiếp, “Văn cách” sau quyển sách này rốt cuộc lại thấy ánh mặt trời.....

Năm 1948, tôi đến “phái Giang tướng”. Kia đúng là toàn bang phái phong vũ phiêu diêu thời khắc.

Ban đêm, Tổ Gia không ngừng viết, sửa chữa, các huynh đệ đều cho rằng ông đang tính toán tiêu dùng đường khẩu cùng tiến trưởng, hoặc là nghiên cứu tân trát phi.

Tổ gia múa bút thành văn, các huynh đệ cũng không nhàn rồi, trừ bỏ mỗi ngày đoán mệnh đánh thêm, có thời gian liên nâng lên thư tịch, A Bảo phải học được lợi dụng nhàn hạ thời gian bổ sung kiến thức, không riêng gì Anh diệu, càng phải học chút Âm dương ngũ hành, thậm chí chửi bậy bách gia đều đến đọc qua, tại đây một hàng hồn, càng ôm nhiều càng tinh thông.

Ngay cả chữ to không biết Nhị bá đều chơi nổi lên văn nhã, hẳn cần một quyển “Đông cung quái đàm” khi thì gãi da đầu hỏi Lục bá đầu: “Đây bức họa phía dưới tự là có ý tứ gì?”

Lục bá đầu cười nói: “Nhị ca , vẫn là đừng đọc mang tự thư, hao tổn tinh thần.”

“Đồ khốn nạn!” Nhị bá đầu mắng một câu, trực tiếp hỏi lão tứ đi, gương mặt muộn phiến làm Nhị bá đầu lập tức cảm thấy hỏi sai rồi người, hấn ngược lại chạy về phía Tam bá đầu: “Tam đệ, này vẽ ra mặt viết cái gì?”

Tam bá đầu nhìn nhìn, hơi hơi mỉm cười, đà thanh đà khí mà nói: “Viết chính là ‘ Nhị gia, ngài mau tới nha, nhân gia chờ không kịp! ’”

“Ha ha ha ha! Có đạo lý!” Nhị bá đầu cao hứng đến giống chỉ con lừa lắc đầu hoảng đuôi.

“Tam đệ, người xem cái gì vậy?” Nhị bá đầu nhìn nhìn Tam bá đầu quyền sách trên tay hỏi.

“Tướng thuật, giám người dùng.”

“Tiện nhân dùng? Điều tử thư? Cái nào nhà thổ lấy?” Nhị bá đầu truy vấn.

Tam bá đầu vẽ mặt bất đắc dĩ: “Nhị ca, cực rồi, nữ chi không huệ!”

“Người nói cái gì? Người nói cái gì?” Nhị bá đầu thực hồ đồ.

“Hấn mắng người là cái ngu ngốc.” Tứ bá đầu cầm một câu.

“Vương bát đản!” Nhị bá đầu nhằm phía Tam bá đầu, Tam bá đầu nhanh như chớp cười trốn rồi đi ra ngoài.

Ta làm một tân nhân, không dám tùy tiện chen vào nói, lúc này chỉ là trộm mà bắt

cười. Nhưng chính là này cười, cũng bị Nhị bá đầu phát hiện.

“Người cái đại não hạt dưa cười cái gì?”

Ta mặt đỏ lên, không biết như thế nào trả lời.

“Sợ cái gì! Muốn cười liền cười ra tới sao!” Nhị bá đầu gõ đầu tôi.

“Ân, ha hả, ha ha ha ha.” Tôi cười to.

“Ha ha ha ha.....” Mọi người cười to.

Ta không biết loại này các huynh đệ chi gian hoà thuận vui vẻ sớm đã là hoa vàng ngày mai, một hồi đại tai nạn đang từ từ tới gần.

Mấy tháng sau, Lục bá đầu bị Tìền Diệu lâm độc chết, Tam bá đầu cấn đầu tạo phản, Tổ Gia đại khai sát giới, bức tử Tìền Diệu Lâm, đại chiến Tần Bách Xuyên, một phen người chết ta sống tranh đấu, Tổ Gia đây người là huyết miễn cưỡng trạm thượng giang tương đỉnh.

Cứ như vậy, Tổ Gia đi qua những năm tháng dân quốc, tứ đại đường khẩu mấy trăm huynh đệ cùng ông đi vào tân thời đại Trung Hoa nhân dân nước cộng hoà.

Tướng Giới Thạch đoán mệnh tiên đoán

Khi đất nước mới thành lập, thế giới chưa yên bình, tàn dư của Quốc dân đảng, gián điệp khắp nơi, đại tặc trong núi, "đặc vụ" ở nhiều nơi, và nhiều thế lực tà ác đan xen. bằng “kế hoạch phản công” của Tướng Giới Thạch. Thông đồng, mưu đồ lật đổ chính quyền tân cộng hòa. Đặc biệt là “Hội đạo môn” đã ăn sâu vào mảnh đất Trung Hoa, trải qua hàng chục năm đấu tranh nó vẫn bập bùng và ngọn lửa không hề cạn kiệt.

Tổ gia thống nhất “Giang tương phái” không lâu, phân đà Nhị bá đầu trấn thủ Tứ Xuyên liền truyền đến tin tức, nói Tứ Xuyên lại ra một vị lão thần tiên, được xưng khai “Thiên Nhân thông”, Thiên Nhân thông cũng kêu thiên lý nhân hoặc Âm Dương Nhân.

Nghe nói có loại này công năng người có thể nhìn đến người bình thường nhìn không tới đồ vật, ví như người cùng người ở một cái bàn thượng ăn cơm, hắn sẽ chỉ vào người bên cạnh trông trơn chỗ ngẩng nói người bên cạnh còn ngẩng một người, sợ tới mức người nổi da gà khởi một thân. Lại như hắn đi nhà người làm khách, nói chuyện phiếm trong lúc, hắn sẽ đột

nhiên không nói, đôi mắt thẳng lẳng lẳng mà nhìn chăm chăm cửa, nói cho người cửa tiến vào hai hõn mađi tiểu hài tử, như muốn nghe đại gia nói chuyện, làm đến người sau lưng lạnh buốt.

Thời kỳ Dân quốc nổi tiếng nhất “Thiên Nhân thông” sự kiện phát sinh ở Nam Kinh.

Sự kiện cầu Lư Câu trước, có cái lão nhân thường xuyên mang theo đệ tử đi Nam Kinh, tới một cái trà lâu uống trà ăn quả điểm, thẳng đến có một ngày, tiểu hài tử chết sống đâu không lên lầu, còn nhìn chăm chăm vào tiếng người ồn ào trà lâu oa oa khóc lớn, gia gia hỏi sao lại thế này, tiểu hài tử nói nhìn đến trà lâu có rất nhiều người chết. Gia gia cho rằng tôn tử cố ý nghịch ngợm, liền ngạnh lời kéo tôn tử trên tay lầu, kết quả tiểu hài tử nổi điên giống nhau sau này lui, tiếng khóc đâu thay đổi, đôi mắt giống nhìn đến quỷ giống nhau hoảng sợ. Lão nhân không có cách, đành phải lãnh tôn tử về nhà. Ngày hôm sau, lão nhân lại mang tôn tử tới trà lâu, tôn tử như cũ khóc lớn không ngừng, thường xuyên qua lại, lão nhân này rốt cuộc ngộ ra điểm cái gì, về nhà sau động viên cả nhà già trẻ quen ở Nam Kinh thành thân thích bằng hữu rời đi Nam Kinh. Lúc ấy đại đa số bằng hữu đều không tin, thẳng đến Nam Kinh luân hãm, đại tàn sát trung thi hoành khắp nơi, mọi người lúc này mới hiểu nguyên lai lúc trước cái kia tiểu hài tử khai “Thiên Nhân thông”, thấy được tương lai.

Sau truyền thuyết giang hồ, tiểu hài tử chính là sau là “Trị Âu trai chủ”, thời kỳ dân quốc trứ danh họa gia Trương Duật Quang tiên sinh. Đây đương nhiên đều là hậu nhân nghe nhảm đồn bậy, ngay cả Tổ Gia cũng đối việc này ôm có cực đại hoài nghi.

Trương tiên sinh năm 3 dân quốc chính là Thượng Hải tranh vẽ mỹ thuật viện hiệu trưởng, sao có thể ở sự kiện cầu Lư Câu trước làm gia gia lãnh đi ăn quả điểm? Nhưng về Âm Dương Nhân truyền thuyết lại là ngọn nguồn đã lâu, hiện giờ Tứ Xuyên lại nhảy ra một vị lão thần tiên, đại khẩu “Thiên tai luận”, tuyên dương quốc dân đảng trong vòng ba năm nhất định có thể đánh trở về. Cùng lúc đó, trên giang hồ cũng ồn ào huyền ảo mà lẳng xê “Trường Giới Thạch thắng không rời xuyên, bại không rời loạn” đoán mệnh tiên đoán.

“Thắng không rời xuyên, bại không rời loan” nghe nói là kháng chiến thắng lợi trước thầy bói nói Tướng Giới Thạch một câu lời khuyên, ý tứ là nói: Tứ Xuyên là Tướng Giới Thạch phúc địa, nếu muốn kháng chiến thủ thắng, phải coi đây là căn cứ, hơn nữa kháng chiến thắng lợi sau, cũng không cần đến Nam Kinh, muốn gặt gao nắm chắc được này phong thủy long mạch; đến nỗi bại không rời loan, là nói nếu Tướng Giới Thạch ở quốc cộng đối chiến trung không có tranh được thiên hạ, kia Đài Loan là nơi hẩn dưỡng lão.

Hơn nữa tiểu đạo tin tức điên truyền, cái này đoán mệnh tiên đoán liên xuất từ “Thiên Nhân thông” lão thần tiên chỉ khẩu, lão thần tiên chính là lúc trước cấp Mao Trạch Đông đoán mệnh cũng hứa chi “8341” thần bí tiên đoán cái kia cao nhân.

Một loạt vô cùng kì diệu truyền thuyết che trời lấp đất mà đến, tổ gia vận mệnh chủ định cảm giác muốn ra đại sự. Đạo môn cả nước đang ở đứng thành hàng, xét thấy Đảng Cộng Sản dĩ vãng bài trừ mê tín thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn tác phong, đại đa số bang phái đều yên lặng dựa sát về phía quốc dân đảng.

Hơn nữa hắc đạo, thổ phỉ, “Đạo môn” chỉ gian tựa hồ có một loại ăn ý.

Thượng Hải hắc bang kêu gào: “Giải phóng quân đi vào Thượng Hải, nhưng đồng nhân dân tệ không được vào Thượng Hải!”

Trong núi thổ phỉ kêu gào: “Giải phóng quân quá được Trường Giang, chính phủ nhân dân vào không được núi sâu!”

Đạo môn” kêu gào: “Giải phóng quân đánh thắng được lão Tưởng, đánh không lại cửu cung bát quái, trừ yêu trấn quỷ còn phải dựa chúng ta!”

Tiến tới, Tứ Xuyên núi sâu địa giới bắt đầu xuất hiện lời đồn về “Dã bà”. Dã bà, là nữ, thân cao ba trượng, phi đầu tán phát, chân trần mà đi, ăn với sơn dã gian, chuyên môn ăn vụng vị thành niên thiếu nam thiếu nữ. Mấy tháng trong vòng, Xuyên Tây đã có mười mấy hộ nhân gia hài tử bị dã bà bắt đi ăn luôn. Địa phương dân chúng sôi nổi đều ở địa phương “Cửu cung sẽ” môn hạ, lấy cầu cửu cung đạo trưởng che chở.

Cửu cung đạo trưởng nguyên danh Lưu Tam Đào, Tứ Xuyên Thanh Thành người, từng ở Thanh Thành đạo quan tu luyện, kháng chiến trung kỳ, người này mang theo mấy đồ đệ phá vách tường rời núi, tuyên bố ba năm nội tất diệt Nhật khấu. Không ngờ một lời trúng đích, ba năm ngày sau khấu quả nhiên diệt vong. Đang là cử quốc chúc mừng hết sức, Tứ Xuyên các nơi giăng đèn kết hoa đoán đồ đèn, có người lấy kháng chiến vì đề ra một câu đố, rằng: Kháng chiến thắng lợi ai chi công? Đánh một nhân vật lịch sử.

Kẻ ủng hộ Tưởng hô hào: Tưởng Cần. Ý vị Tưởng Giới Thạch dẫn dắt quốc dân đảng, làm nên sự nghiệp to lớn.

Kẻ ủng hộ Cộng sản đảng hô hào: Cộng Công. Ý vị đây là Đảng Cộng Sản bất khuất đấu tranh công lao.

Những học giả du học Liên Xô hô hào: Tô Vũ. Liên Xô võ trang can thiệp, phá hủy 15 vạn Quan Đông quân lấy dừng hình ảnh cục.

Học giả du học phương tây hô hào: Khuất Nguyên. Nếu không phải nước Mỹ thả bom nguyên tử, Nhật Bản có thể khuất phục?

Giờ phút này, Lưu Tam Đào xé toạc sự thần bí, cười ha ha: “Nhữ chờ toàn mậu rỗi! Đánh đuổi quỷ tử giả, cửu cung đạo trưởng cũng! Nếu không phải ta mười vạn thiên binh mai phục trên tầng mây, ta hộ pháp long mạch Trung Hoa, quốc cộng hai đảng sớm lưu vong vong.”

Lúc ấy ở đây người đầu sôi nổi giờ ngón tay cái: Gặp qua khoác lác, chưa thấy qua khoác lác.

Thế giới này chính là thần kỳ như vậy, chuyện càng hoang đường, càng dễ dàng mê hoặc nhân tâm. Người nói người một người có thể đánh mười cái người, không ai tin, người nói người có thể đem thiên binh thiên tướng thỉnh xuống dưới, liền có người tin; người nói người có thể cách tường nhìn thấy đồ vật sau tường, không ai tin, người nói người có thể nhìn đến cửu thiên ở ngoài quỷ, liền có người tin; người nói người là hóa thân của Roosevelt(trans: **ông này là tổng thống Mỹ**), không ai tin, người nói người là Thái Thượng Lão Quân hóa thân, liền có người tin.

Phàm là vô pháp ở hiện trường dùng sự thật xác minh đồ vật, đâu dễ dàng khiến người ta mắc mưu bị lừa. Con người có một mong muốn nguyên thủy để bị lừa dối trong xương của họ.

Thời đại mà bóng đèn còn ít người thấy qua, việc phá bỏ mê tín đã bị đóng băng hàng nghìn năm không phải là chuyện dễ dàng, và các truyền thuyết cổ tích khác nhau đương nhiên có đất để tồn tại. Thậm chí sau này, một số công chức thị trấn của chính quyền mới cũng đều nhập đến “Cửu cung”, thăm nhần cho dân chúng một loại lý niệm: Năm đó hồng quân chính là Chu Hồng lão tổ hạ phàm, Cửu Cung đạo trưởng cùng giải phóng quân là một nhà. Tổ Gia nghe Nhị Bá Đầu đưa tới mấy tin tức này, trong lòng than thở: Đảng Cộng Sản kiến quốc chỉ là cái mở đầu, mặt sau lộ còn trường lâu.

Nhị Bá Đầu tức giận đến phân đà Tứ Xuyên oa oa: “Kẻ nào thần tiên dám xuất đầu lộ diện cùng ta đấu một trận? Ta nếu không đem người đánh đến ăn phân, ta liề không phải Nhị gia!”

Chẳng bao lâu sau, Quân Giải phóng Nhân dân đã phát động chiến dịch kiều lược kéo để trấn áp bọn cướp, đặc công, tấn công "hội đạo môn.", Tấn công chính quyền, làm nổ tung cầu, làm nứt lòng người dân, rồi chiến tranh Triêu Tiên bùng nổ với Tưởng Giới Thạch. một cách dứt khoát tin rằng Thế chiến III sắp nổ ra, đang kêu gọi một cuộc phản công nhằm vào đất liề.

Cái thời khắc kia “Điên đảo nhân dân chính quyền” cũng không phải nói chuyện đáng báo động, Trung Quốc mới được thành lập vội vã trên đồng tro tàn sau Chiến tranh Quốc dân Đảng. . Về lực lượng Không quân, nước này có tổng cộng 17 máy bay, một số máy bay đã bay đi bay lại hai lần trong lễ thành lập, đi đầu này đã đem lại cho thế giới sự thịnh vượng của 26 máy bay của Trung Quốc.

Giấu ở cả nước các nơi quốc dân đảng đặc vụ khó lòng phòng bị, tiểu học mỹ nữ giáo viên, bán bánh rán thành kính lão thái, xưởng dệt thành thật công nhân, đâu có khả năng là giết người không chớp mắt, không kịp đi theo Tưởng Giới Thạch chạy trốn nên đặc vụ chỗ nào cũng có.

Giữa lúc náo động, "Kế hoạch Bành Thành" của Cục An ninh Quốc dân đảng được đưa ra. Mao Nhân Phụng và Lưu Hoảng Sơn đã cử Đoàn Văn Bằng, sát thủ số một của ông ta, đồ đệ của Tử Lý Tam, cố gắng ám sát Mao Trạch Đông, nhà lãnh đạo của Trung Quốc mới, với mật danh "Bằng Trình Kế Hoa". Cùng lúc đó, Đoàn Văn Bằng được lệnh bí mật đến gần thủ lĩnh của "hội đạo môn" ở đại lục – Thượng Quan Thành Minh. Và nói với Đoàn Văn Bằng: " Đây là người của tôi.

Hảo một câu “Chính người mình”! Lời này sờ sờ hại chết Tổ Gia.

Lưu Hoảng Sơn cùng Đới Lạp giống nhau, đều là có ân tất báo, có thù oán cũng tất tuyệt người. Ngày đó hấn dục sát Tổ Gia, không ngờ Bạch Sùng Hi từ giữa làm khó dễ, dẫn tới kế hoạch phá sản. Sau lại Tổ Gia đối phó Tây Xuyên cùng Tần Bách Xuyên đấu pháp, bởi vì Tần Bách Xuyên cùng tây bộ quân phiệt thân cận quá, bí mật “Giang tướng phái” dần dần trỗi lên mặt nước, chỉ chít như sao trên trời đặc vụ trạm canh gác điểm rớt cuộc thăm dò ra chân tướng của “Phái giang tướng”.

Lưu Hoảng Sơn đối với Tổ Gia cũng rõ như lòng bàn tay. Lưu Hoảng Sơn và các vị minh quân khác nghiêng rằng cảm hận, hóa ra trong càn khôn của Trung Hoa Dân Quốc vẫn còn tồn tại một nhóm như vậy, có một nhóm đối trá hàng trăm năm, mấy trăm năm kẻ lừa đảo, đông nam tây bắc bốn lão gia hỏa tai họa suốt một thế hệ dân quốc , càng là mấy phen trêu đùa hào kiệt quân thống chư. Tuy nhiên, Quốc Dân Đảng lúc đó đã sụp đổ ngàn dặm, Lưu Hoảng Sơn chưa kịp diệt trừ “Phái Giang Tướng” nên hoảng sợ cùng Tưởng Giới Thạch. Dưới cơn thịnh nộ Lưu Hoảng Sơn vừa đến Đài Loan liền hạ lệnh bắt bớ Phùng Tư Viễn cùng Giang Phi Yến, từ đây Phùng Tư Viễn cùng Giang Phi Yến ở Đài Loan ngỗ nghịch suốt mười năm lao. Lần này Lưu Hoảng Sơn cố ý khiến Đoàn Văn Bằng tiếp cận Tổ Gia, quả thật nhất tiễn song điêu. Đã hung hăng cho Bạch Sùng Hi một cái tát, lại đem Tổ Gia đặt cừu tử nhất sinh hoàn cảnh. Tổ gia nếu y đoạn văn bằng, tất nhiên là vạn kiếp bất phục;

Tổ Gia nếu không thuận theo, lúc trước cái kia Bạch Sùng Hi thân phong “Côn Luân quan thú phòng bộ tư lệnh phó tham mưu” chính là cái chê cười. Vô luận như thế nào, chỉ cần Tổ Gia cùng “Giang tương phái” bị đưa

ra ánh sáng, lại nói cho Đảng Cộng Sản Tổ Gia là người quốc dân đảng, Tổ Gia hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Đây là giang hồ, đây là nhân quả. Giết một người có khi không ở lập tức, mà ở với tình cờ gặp gỡ xe chỉ luồn kim.

Phúc không song đến, họa vô đơn chí.

Kia đoạn thời gian, đường khâu Tổ Gia bên trong cũng đang đi xuống, đi theo Tổ Gia hơn hai mươi năm, Đại bá đầu đột nhiên bị bệnh. Khi đó đường khâu đã nguyên khí đại thương, Tam bá đầu, Ngũ bá đầu, Lục bá đầu, Thất bá đầu liên thủ phản loạn, Tổ Gia cắt cổ lão tam cùng lão ngũ, mà tôi cũng vừa mới vừa tấn chức vì Ngũ bá đầu. Ta gần như là một người ăn không ngủ nghỉ, so với trước kia đường khâu lão ngũ Trương Kỳ Lĩnh ta liên không bằng sợi tóc. Nhưng khi đó Tổ Gia tâm tư đã không thành thạo lừa, mà là tự hỏi kết cục. “Giang tướng phái”

Đại bá đầu bị bệnh là một loại hiếm thấy bệnh ngoài da, toàn thân da nẻ, giống vảy giống nhau, sau lại sốt cao không lùi, khu trung mang huyết.

Tổ Gia thỉnh trung y tốt nhất, bệnh tình lại vẫn như cũ chuyển biến xấu. Mắt nhìn một thân “Vẩy cá”, Tổ Gia tim như bị đao cắt.

Hơn hai mươi năm, rét cắt da cắt thịt, như thế nào trung, như thế nào nghĩa, cả đời phó thác, cả đời đi theo. Loạn hoa mê mắt thảo tự cương nghị, cây rừng hủ hủ trúc tự thanh cao, lùm cỏ người không thông thi văn lại hiểu trung nghĩa, so với miếu đường phía trên chư đại trượng phu, phàm phu tục tử càng biết đông ấm hạ lạnh, nhân luân tình trường.

Ngày xưa thân cường thể kiện, gân cốt khổ luyện đập lớn đầu không thấy, thay thế chính là hơi thở thoi thóp, suy yếu hầu như không còn trung niên hán tử, hán tuyệt vọng mà nằm ở trên giường, có khi nâng lên mí mắt nhìn sang xà nhà, có khi môi run rẩy tựa hồ muốn nói chút cái gì. Chưa từng người gặp qua Đại bá đầu rơi lệ, nhưng hấp hối hết sức, khóe mắt hẳn lại đã ươn ướt, trong miệng vẫn luôn đứt quãng mà kêu “nia.....nia”. Các huynh đệ đầu khóc, đây là hán phương ngôn, hẳn là ở kêu “Mẹ”.

Không ai biết Đại bá đầu trước khi chết suy nghĩ cái gì, cả đời buru hăn vô cùng hăn kia một khắc tựa như một cái hài tử, từng tiếng mà kêu “Nương”, như vậy yếu ớt, như vậy bất lực, rốt cuộc, cuối cùng bá đầu đi theo Tổ Gia nhất lâu lâu nhất ốm đau cùng tuyệt vọng nhắm hai mắt lại.

Tổ gia không đành lòng lại xem, quay người lại nước mắt lăn dài.

“phái Giang Tướng Phái” chính là một giấc mộng, trong mộng ngộp trong vàng son, mộng tỉnh hai bàn tay trắng. Bá đầu lớn nhất Đường khẩu đi rồi, đây có phải dự báo đường khẩu vận mệnh đến hồi kết, các huynh đệ không biết. Các huynh đệ chỉ biết đây là một loại tê tâm liệt phế đau, giống như cắt thịt, thật lâu không thể bình tĩnh. Qua đoạn thời gian, các huynh đệ đều nói ban đêm nằm mơ mơ thấy đại ca, trong mộng hăn vẫn như cũ cường tráng, vẫn như cũ cười ha hả, vẫn như cũ đầu sáng lấp lánh mà đồ mờ mờ.

Mất đi cánh tay phải, Tổ Gia già nua rất nhiều. Ông tóc bạc càng ngày càng nhiều, khuôn mặt càng ngày càng tiều tụy, Giang Phi Yến đi rồi, các bá đầu, huynh đệ đã chết, thậm chí đối thủ cũng không có, “Giang Tướng phái” chỉ còn ông một người chống đỡ đi trước, không ai có thể cảm nhận được tâm tình của Tổ Gia, ông cảm giác thế gian hết thấy đầu là phồn hoa một mộng, mộng tỉnh hết thấy thành không.

Đôi khi, tôi lặng lẽ pha một ấm trà cho Tổ Gia và ngồi gần gũi với ông. Ông ấy sẽ nhìn tôi và sau đó nở một nụ cười mệt mỏi.

Tôi biết ông rất mệt, rất khổ sở, vì làm ông cười, ta có một lần thế nhưng cả gan nói:

“Tổ Gia, con cân nhắc một ít khẩu quyết ‘anh diệu’, ngài xem xem có được hay không?”

Tổ Gia chớp chớp mắt nhìn tôi.

Tôi nói: “Gặp người hỏi cảm tình, liền nói hăn mệnh phạm đào hoa; gặp người hỏi tài vận, liền nói hăn là nước chảy tài, có thể kiếm có thể hoa; gặp người hỏi con đường làm quan, liền nói hăn có quan có lộc, nhưng cần phòng tiểu nhân…… Không quan tâm đối người nào, há mỗi lần nói hăn

tính tình không được tốt lắm, tính cách có điểm cố chấp, những lời này khẳng định bách phát bách trúng!”

Ta vốn tưởng rằng Tổ Gia sẽ vì này biểu dương ta vài câu, ít nhất nó cũng có nghĩa là tôi đã nỗ lực để nâng cao trình độ kinh doanh của mình kể từ khi tôi được thăng chức lên Bá đầu, không nghĩ tới Tổ Gia lại ha hả cười nói:

““Ngay cả những người đầu to trung thực cũng học tính hư. Có vẻ như phái Giang Tướng thực sự không phải là một nơi tốt.” Ta vô ngữ cứng họng.

Không lâu, Tổ Gia làm ra một quyết định trọng đại đem đường khâu “Giang Tướng phái” toàn bộ dời về Giang Hoài

Nhị bá đầu thực khó chịu: “Tổ gia, ta còn tưởng cùng ‘đường khâu’ Tứ Xuyên đấu một trận đấu, không đem bọn họ san bằng, ta cảm giác thực không thoải mái.”

Tổ Gia hời hợt: “Nghe lời.”

Nhị bá đầu mang theo huynh đệ phân đà Tứ Xuyên ngoan ngoãn về Giang Hoài phục mệnh.

Tổ Gia vừa đến Thượng Hải một thời gian, Chỉ một tuần sau khi ông tới Thượng Hải, Tứ Gia, người buôn thuốc lá lớn nhất một thời ở khu vực Giang Hoài đến. Đây chính là tên côn đồ cũ đã cùng hội cùng thuyền với Tổ Gia không biết bao nhiêu lần, hai người “xông pha” khói thuốc lậu, lừa gạt các quan chức Quốc Dân Đảng, rồi hợp sức với nhau để lừa tiền của các nhà tư bản.

“Tổ Gia có tính toán gì chưa?” Giả Tứ Gia hỏi.

“Tính toán? Phương diện kia?”

“Đi, hay lưu?”

“Không nghiêm trọng như vậy.” Tổ Gia nói.

“Diệt phi, đả kích ‘ hội đạo môn ’, . Còn chờ đến bao giờ nếu không rời đi vào lúc này?””

“Giả Tứ gia có gì cao kiến?” Tổ Gia hỏi lại một câu.

“Tổ gia thật cho rằng lão Trương có thể đánh trở về, vẫn là tướng sấn loạn lại vớt một phen?”

Tổ Gia không tỏ ý kiến. Nhưng Tổ Gia biết Giả Tứ gia hiện tại là chim sợ cành cong Đảng Cộng Sản

Gần đây, hấn sinh ý buôn thuốc phiện sống rất cuộc làm không được.

Giả Tứ gia thấy Tổ Gia không nói lời nào, lại thử một câu: “Người ta huynh đệ hai người sao không trốn hướng Hong Kong? Tới rồi nơi đó Tổ Gia vẫn như cũ là một thế hệ đại sư, chúng ta lại liên thủ, không lo nhật tử không hảo quá.”

“Thủ hạ nhiều huynh đệ làm sao bây giờ?” Tổ Gia lắc đầu.

“Quản không được như vậy nhiều, bảo mệnh quan trọng.”

Tổ Gia vẫn như cũ không nói lời nào.

“Chẳng lẽ Tổ Gia là sợ?” Giả Tứ gia nâng lên mí mắt.

“Sợ cái gì?”

“Sợ chạy trốn tới Hong Kong vẫn như cũ tánh mạng khó bảo toàn, sợ quân thống xếp vào ở Hong Kong một ngàn danh đặc vụ đi.” Giả Tứ gia quỷ bí cười.

Câu này đánh trúng tâm can Tổ Gia, chính ông cũng biết, mặc dù là chạy cũng sẽ không hướng Hong Kong mà chạy, hướng hồ Tổ Gia căn bản không muốn chạy. Đây là bi kịch, nhất chi độc tú, khinh tuyệt vũ sường, nhưng một khi thay đổi bất ngờ, các loại thế lực liên sẽ giống đuổi vịt

giống nhau đem người chạy tới chạy lui, cuối cùng không thể thiếu một đao phá bụng, thành người khác bàn trung mỹ canh.

Thấy Tổ Gia lâm vào trầm tư, Giả Tứ gia nhìn nhìn ngoài cửa sổ, lặng lẽ từ trong lòng móc ra một phong thư từ, đưa Tổ Gia, thần bí hề hề mà nói: “Tổ gia thỉnh xem.”

Tổ gia ngờ ngác mà tiếp nhận tin, mở ra sau không cảm hít một hơi.

Xem sinh đồng chí huệ giám:

Nam Kinh từ biệt mấy năm, rất là nhớ mong. Ngày xưa hiên đệ lấy anh diệu phương pháp du tầu giang hồ, chiến Giang Hoài ác nhân, phá Nhật khẩu căn cứ, liên tục chiến đấu ở các chiến trường Côn Luân quan, nhất thống giang tương phái, quả thật tuấn kiệt! Khâm phục chi đến, khó có thể nói nên lời! Ngày đó Nam Kinh nhà mình, ngu huynh ý kiến nông cạn lỗ mãng, mong rằng hiên đệ thứ lỗi. Nay quốc dân đảng dẹp loạn bất lợi, trí đại lục luân hãm, Quốc dân đảng nơi bên nói thống nơi, tuy an phận ở một góc, quốc phụ anh linh trường tồn, chủ nghĩa Tam Dân bất diệt. Tổng thống các hạ chí ở khôi phục đại lục, nhớ cập tích khi kháng Nhật phong vân, hiên đệ công lao hãn mã, quốc dân đảng lương đồng.

Nay đặc truy phát đảng viên chứng minh một phần cùng tồn tại công huân chương một quả chuyển với hiên đệ, đệ đương thận trọng bảo tồn, lấy tá thân phận.

Hàn chiến sắp tới, lần thứ ba thế giới đại chiến xúc mà tức phát, ta đảng sẵn sàng ra trận, ý muốn chỉ huy bắc thượng. Đệ ứng cùng chung quanh đồng chí chặt chẽ hợp tác, nội ứng ngoại hợp, cộng đồng nghiệp lớn! Nay đặc phái nhân tài quốc dân đảng mật danh “Hỏa hồ ly” cùng đệ bàn bạc, sau này “Hỏa hồ ly” chỉ mệnh tức quốc dân đảng chỉ mệnh, đệ đương thận mà đợi chỉ.

Thuận chúc xuân an.

Lưu Hoàng Sơn

Ngay trong ngày Tổ gia xem xong tin sau, đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm Giả Tứ gia.

“Giả tứ gia chính là hỏa h ồ ly?” Tổ gia hỏi.

“Ha hả, ta nào có bản lĩnh kia!” Giả tứ gia cười nói.

“Kia này tin phục từ đâu mà đến?”

“Tổ gia lúc này yên tâm đi. Quốc dân đảng bên kia vẫn luôn đem người là người một nhà, Tổ Gia nếu là không nghĩ trốn chạy, chúng ta cùng làm chút sự tình cũng tốt.”

Giả tứ gia không chính diện trả lời vấn đề Tổ Gia.

Tổ Gia giờ phút này bưng tỉnh đại ngộ, e nói lúc đầu chỉ là lời dụ dỗ, trong hoàn cảnh cắt ti ền bán thuốc lá, thế giới ng ần và cả ngày hoang mang lo sợ, Giả Tứ gia đã hoàn toàn rơi vào cảnh Quốc dân đảng.

“Hỏa h ồ ly đã từ Hong Kong trung chuyển đến nội địa, không lâu sẽ tới Bắc Kinh, cùng nơi đó 108 cùng 999 hội hợp. . Đây là thẻ đảng viên và huy chương của Tổ Gia, Tổ Gia sẽ lo liệu.” h ắn lấy ra một phong bì và đưa nó cho Tổ Gia

Tổ gia tiếp nhận đảng viên chứng cùng huân chương, cả người nổi lên một tầng da gà. Đây nơi nào là cái gì đảng viên chứng, rõ ràng là thư Diêm Vương thúc giục chết.

“Đồng chí Quang Sinh!” Giả Tứ gia đột nhiên đứng lên, lấy mệnh lệnh khẩu khí nói,

“Ta lấy danh nghĩa cục bảo mật bộ quốc phòng Trung Hoa dân quốc hướng người tuyên bố đạo thứ nhất ‘ hỏa h ồ ly ’, về sau ta có mật danh là ‘ Tam Đầu Bích ’, người mật danh là ‘ Hỗn Thiên ’.....”

Tổ Gia hoảng sợ, này muốn ở ngày thường, Tổ Gia phi tiêu vào miệng h ắn, nhưng kia một khắc Tổ Gia hiểu, nếu Giả Tứ gia dám làm như vậy, kia tất

nhiên là có mười phần chuẩn bị.

Giả Tứ gia tiếp theo nhỏ giọng nói: “Ba ngày sau, người liên hệ Vương lão bản ở tiệm quan tài.....”

Tổ Gia cúi đầu nghe, đột nhiên cảm thấy xung quanh có vô số cặp mắt đang nhìn mình, chính mình đã rơi vào cái lưới lớn do Cục bí mật Quốc dân đảng biên soạn. Ông không sợ chết, nhưng nếu anh không quản lý tốt mọi việc trong suốt cuộc đời của mình, ông sẽ không thể nhìn ông sau khi chết. Tổ Gia đã tốn không biết bao nhiêu công sức để thống nhất "Giang Tướng phái", nếu một cây gậy đổ vào lúc này, tất cả sẽ mất sạch., hết thấy đầu kiểm củi ba năm thiêu một giờ.

Tổ Gia nhin một chút, nhẩn nhân sinh cuối cùng một lần, thiên tính hiếu chiến, cả đời không nói bại ông càng không cam lòng bị người đương cầu đá, cho dù chết cũng muốn chết cái quang minh lỗi lạc, vạn chúng ca ngợi.

Tùng Kính Võ khéo léo bắt đặc vụ quốc dân đảng

Tổ Gia ngoan ngoãn lĩnh mệnh, dựa theo mệnh lệnh “Hỏa h ồ ly” hành sự.

Vào buổi tối ba ngày sau, Tổ Gia dẫn hàng chục anh em của mình vào núi. Lần này mang theo đầu là tay chân nhỏ, và không có bá đầu nào được phép tham gia. Tổ Gia lo lắng mấy bá đầu này có quá nhiều tội ác, mai sau sẽ bị kết án tử hình, cứu được một con thì tính một con, về phần chân nhỏ, mới vào nghề không bao lâu, họ vẫn trong sạch, dù sau này có bị bắt đi chẳng nữa thì họ vẫn có thể được cải tạo lao động dựa trên nguyên tắc “trừng phạt dĩ vãng, trị bệnh, cứu người”, chỉ cần bạn còn sống là có hy vọng.

Mãi cho đến sau nửa đêm, các huynh đệ rút cuộc ở sau núi nghe thấy được kỳ quái tiếng kêu.

“Thần thì, thần thì, tấm tấ, tấm tấ.”

Tổ Gia nghe xong nghe, nhẹ nhàng hô một câu: “Nơi này chính là tào Khê lộ?”

Chỉ chốc lát sau, một thanh âm trả lời: “Các đến hưu nhàn hảo nơi đi.”

“Nhưng có Phật đèn thêm một chú?” Tổ gia lại kêu.

Đối phương trả lời: “Sinh tử hai không lằm.”

“Ta là ‘ hỗn thiên ’.” Tổ Gia theo tiếng qua đi.

Cây cối mơ hồ đi ra hai người, cống hai bộ radio, suy yếu mà nói: “Chúng ta là ‘ kim hồ ’ cùng ‘ ngân hồ ’. Người như thế nào mới đến, chúng ta tại đây ng ồi xồm một ngày một đêm, bánh mì ăn xong r ồi, nước cũng uống làm, lại đối lại lạnh.”

“Mấy chục dặm đường núi, không dễ tìm, nếu không phải huynh đệ nhi ều, chỉ sợ hiện tại còn tìm không đến nhị vị.” Tổ Gia nói.

Đây là tổ gia nhận được đi ầu mệnh lệnh đi ầu tiên, tiếp ứng quốc dân đảng hai đặc vụ nhảy dù, sau đó đem bọn họ giấu ở tiệm quan tài của Vương lão bản, chờ đợi đi ầu khiễn. Hai cái đặc vụ mục tiêu là liên hệ vụ ở Thượng Hải hủy nhà máy điện Thượng Hải.

Tổ Gia đem hai người dẫn tới tiệm Vương lão bản, nhẹ khẩu phô môn.

Wương lão bản ở trong viện nhẹ giọng hỏi: “Ai ?”

“Lão bản, pháp sự dùng liêu, dính mấy khẩu quan tài.” Tổ Gia trả lời.

“Chờ một lát.” Vương lão bản mở cửa, dò ra đi ầu mọi nơi nhìn nhìn nói, “Mau tiến vào.”

Bu ồng trong đã chuẩn bị tốt một bàn tiệc rượu, “Tới tới tới, lão hủ xin đợi các vị đã lâu. Mời ng ồi.” Vương lão bản cười nói.

Tổ Gia cùng hai cái đặc vụ ng ồi xuống, hai cái đặc vụ xác thật đói lả, duỗi tay li ền phải ăn.

Wương lão bản giơ lên chén rượu: “Phản cộng phục quốc, cộng đ ồng nghiệp lớn!”

Hai cái đặc vụ cuống quít giờ lên chén rượu, Tổ Gia cũng giờ lên chén rượu, ba người cùng nói: “Phản cộng phục quốc, cộng đồng nghiệp lớn!”

Bốn người uống một hơi cạn sạch. Tổ Gia trong lòng âm thầm cân nhắc: Góc ngách của xã hội ẩn chứa nhiều mật vụ như vậy, nếu không phải Giả Tứ gia nói rõ, ai biết ông chủ cửa hàng quan tài lương thiện này lại là đặc vụ ngầm của Quốc dân đảng

Tổ Gia cùng Vương lão bản lui tới không phải một ngày hai ngày, ngày thường tổ gia tác pháp đuổi yêu, thường xuyên ở tiệm của hắn lấy chút hương khói giá cắm nển, người giấy hàng mã, đựng tới hợp âm hôn, còn không quên chiếu cố một chút hắn sinh ý, dù sử dụng sự mua một ngum giá cả xa xỉ đại quan tài. Vương lão bản ngày thường luôn là đối Tổ Gia cung cung kính kính, Tổ Gia đã thói quen Vương lão bản cúi đầu khom lưng cảm giác, hiện giờ Vương lão bản đột nhiên vương bát chiết cái phiên thiên, Tổ Gia còn không quá thích ứng.

Trong cái nhịp sống hối hả xen kẽ của cái cũ và cái mới, bất cứ con người bình thường nào cũng có thể là một kiệt tác bấy lâu nay ẩn mình trong những khu chợ tằm thường hai bên eo biển. đã được phơi bày trong tình huống hiện tại, và một số chưa được phơi bày.

Nhiều năm sau, khi mọi người tránh xa chiến tranh, âm mưu và chiến đấu, những người này đã trở thành lực lượng khả thi cho sự thống nhất của hai bên eo biển. Họ đều là người Trung Quốc trong xương máu, chỉ tranh giành vị trí tương ứng, giống như hai anh em chiến đấu, cuối cùng sẽ bắt tay nhau làm hòa.

Sau vài ly rượu, Tổ Gia đột nhiên cảm thấy trước mắt có chút mờ mịt, sau đó trở nên mờ mịt: "Không! Trong rượu có độc!" Tổ Gia đã bất tỉnh rồi.

Không biết qua bao lâu, ông thấy chóng mặt, lấy tay che đầu, thấy mình đang nằm trên chiếc chõng tre. Đứng dậy nhìn kỹ, một khuôn mặt quen thuộc hiện ra trước mặt.

“Tặng giáo đầu?” Tổ Gia kinh ngạc hét lên.

“Tổ Gia đừng nhúc nhích, thuốc vẫn chưa hết.” Tăng Kính Võ đỡ Tổ Gia ngẩng dậy.

“Có chuyện gì vậy?” Tổ Gia vỗ đầu.

“Tổ Gia, lần này ông làm tôi kinh hãi.” Tăng Kính Võ thở dài, “Tổ Gia có nhớ thỏa thuận giữa anh em chúng ta ở Thượng Hải không? Ông đã nói sẽ không bao giờ tham gia bất cứ đảng nào của Quốc dân đảng hay Đảng Cộng sản”.

“Nhớ, nhớ.” Tổ Gia gật đầu.

"Vài ngày trước, tình báo nói rằng anh là người cung cấp thông tin cho Quốc dân đảng ở Trung Quốc đại lục, đi đầu này khiến tôi rất sốc."

“Tăng Giáo đầu không tin tôi?” Tổ Gia nở một nụ cười gượng gạo.

"Ồ, không phải không tin. Trong rất nhiều năm, đảng của chúng tôi đã phải chịu đựng rất nhiều về mặt này. Hãy để những người không theo đảng, những người sáng lập đảng của chúng tôi, Châu Phật Hải, Trần Công Bác và những người khác đã làm phản? Đây, Có bao nhiêu người có thể tin tưởng vào niềm tin của họ! Ngoài ra, Tổ Gia ơi, lần này ông đã chơi đủ nguy hiểm, và Nhị bá đầu của ông suýt bị giết! ”Tăng Kính Võ xúc động nói.

“Có chuyện gì xảy ra với Nhị bá đầu?” Tổ Gia bị sốc.

Hóa ra là sau khi giả vờ phục tùng Quốc Dân Đảng, Tổ Gia đã bí mật tìm ra cách để đưa tin tức ra ngoài. ông biết rằng chắc chắn đã bị theo dõi bởi những đặc vụ như Giả Tứ gia, và một khi ra ngoài, nhất định lộ dấu vết. Sau nhiều suy nghĩ, anh bắt Nhị bá đầu cải trang và lặng lẽ đến gặp Tăng Kính Võ với một bức thư bí mật. Không ngờ chi tiết này cũng bị gián điệp của Quốc dân đảng nắm được, Nhị bá đầu chạy một mạch không để ý có người theo dõi, vừa đến ngoại ô thì suýt chút nữa đã bị giết. May mắn thay, các đặc vụ do Tăng Kính Võ sắp xếp đã xuất hiện kịp thời, bắt giữ các đặc vụ của Quốc dân đảng, và giải cứu Nhị bá đầu.

Khi Tăng Kính Võ lần đầu tiên nhận được tin Tổ Gia gia nhập Quốc dân đảng, anh ấy cũng rất lo lắng. Vụ ám sát nhà lãnh đạo Tân Trung Quốc và đánh bom nhà máy điện Thượng Hải là hai sự kiện chính của “Dự án Bành Thành.” Các cơ quan tình báo của Trung Quốc mới đã kịp thời phanh phui thông tin này. đã được triển khai thiên la địa võng đợi Lưu Hoảng Sơn xuất hiện. Kết quả là, Tổ Gia vô tình trà trộn vào lúc này, khiến Tăng Kính Võ, người phụ trách tình báo ở Thượng Hải, trở tay không kịp.

Với thái độ cẩn trọng và thận trọng, Tăng Kính Võ không khỏi phiền phức mà nhìn cách xử lý của Tổ Gia, nếu Tổ Gia là trường hợp đặc biệt thì sao? Cho đến khi Tổ Gia sắp xếp để Nhị bá đầu truyền thông điệp, một tảng đá trong trái tim Tăng Kính Võ mới rơi xuống.

“Tổ Gia có biết ai đã phản bội ông không?” Tăng Kính Võ hỏi.

"Ai?"

"Không phải người ngoài. Là huynh đệ đường khâu của người."

"Cái gì?"

"Vài người của Tần Bách Xuyên đầu là mật vụ Quốc Dân Đảng. Tần Dạ Hoa không biết còn sống khi nào, người cũng không thấy! Hai tên tay chân đã đi theo Nhị bá đầu, nếu không có người của chúng ta, người và Nhị bá đầu phải lộ cục. "

“Không có gì lạ.” Tổ Gia trầm ngâm nói, “Tôi nghĩ tôi đã có một kế hoạch bài bản, và kỹ năng cải trang của Nhị bá đầu rất tốt. Họ là ai?”

“Võ Văn Minh, Uông Quốc Tài, Giả Đại Trung.” Tăng Kính Võ trả lời.

“Hahahaha.” Tổ Gia cười đến tận trời, rồi nói, “Võ Văn Minh, thật là xấu xa; Vương Quốc Đại là kẻ khuất phục đất nước; lòng trung thành giả dối là không trung thành. ta phải kiểm tra tên tuổi và nghiên cứu kỹ lưỡng. và tôi rất quan tâm. "

“Haha.” Tăng Kính Võ cũng nở nụ cười, “Đã đến lúc này, Tổ Gia còn có tâm tình nói cười.”

“Hai vị đặc vụ đâu?” Ông nội nghĩ đến hai người vừa nhặt được từ trên núi xuống.

"Tất cả đã bị bắt."

"Ông chủ Vương ở cửa hàng quan tài ở đâu?"

"Đó là người của đảng ta!"

Tổ Gia chóng mặt. Ông chủ tiệm quan tài nghiêm nhiên trở thành gián điệp của Quốc dân đảng và nghiêm nhiên trở thành đảng viên ngầm của Đảng CSVN, đây có phải là điệp viên hai mang huyền thoại?

“Chuyện gì xảy ra tiếp theo?” Tổ Gia hỏi.

"Thật thật giả giả, theo dõi cây nho, và bắt tất cả gián điệp ở Thượng Hải!"

“Ừ.” Tổ Gia gật đầu, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Chính ta đi chém đám thuộc hạ trước mặt!”

“Không, không!” Tăng Kính Võ vội vàng nói.

"Tại sao?"

"Tổ Gia, không phải là xã hội cũ nữa rồi. Chúng ta là nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. Những kẻ phản bội và phản bội phải bị người dân đưa ra xét xử."

"Nhân dân? ở đâu?" Tổ Gia sững sờ.

Tăng Kính Võ thậm chí sững sờ: "Ở đâu? Nơi nào cũng có."

"Dân chúng?" Tổ Gia khó hiểu nói, "Dân chúng biết biết cái gì? Đều là trứng khoai, dưa đất."

Bọn họ có thể đào thông tin từ tù nhân sao? Họ còn không biết viết tên của chính mình!"

“Ha ha.” Tăng Kính Võ vui vẻ, lắc đầu nói: “Tổ Gia, ông nên học chính trị.

Chúng ta có Hội nghị hiệp thương chính trị, tòa án các cấp, hội thẩm nhân dân, sắp tới sẽ có đại hội nhân dân. Đừng coi thường sức mạnh của nhân dân. Nền tảng của sự nghiệp của Đảng ta là nhân dân! "

Những gì Tăng Kính Võ nói đúng là sức mạnh của nhân dân là thứ mà Tưởng Giới Thạch và những người theo ông ta đã không đánh giá cao và sử dụng trong cả cuộc đời của họ. Tuy nhiên, hai điệp viên "108" và "999" của Lữ Hoàng Sơn đang bay đến gần Bắc Kinh để kết nối với Đoàn Vân Bằng đã thực sự hiểu được việc rơi xuống biển người có ý nghĩa như thế nào.

Vạn lý trường thành vạn dặm binh. Sau khi "108" và "999" bị rơi khỏi máy bay, "108" bị treo trên cây, không thể tháo dây dù, không dám kêu cứu, cuối cùng chết lặng. "999" được phát hiện bởi một người chú nông dân ở ngoại ô Bắc Kinh ngay khi nó hạ cánh. Ông già hét lên và thu hút một nhóm dân quân với cốc, cốc và liềm. "999" chỉ rút thanh kiếm của mình ra và vùng nó một cái. một vài lần, nó đã bị áp đảo bởi quần chúng.

Cùng lúc đó, vụ án độc dược ở Tứ Xuyên cũng bị cơ quan công an phanh phui, với Cữu cung đạo trưởng Lưu Tam Đào là kẻ chủ mưu đằng sau nó. Vụ này là vụ bắt cóc người lớn đầu tiên trong những ngày đầu thành lập nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa.

Không có một người phụ nữ hoang dã nào, chính bằng nhóm tội phạm của Lưu Tam Đào đã dụ những đứa trẻ chưa đủ tuổi lên núi và giam chúng trong căn phòng giả kim mà hắn bí mật xây dựng để tinh chế ra cái gọi là tiên đan.

Tục tinh chế thuốc tiên với các trình nữ không phải là hiếm trong lịch sử của các thầy bói phù thủy, đặc biệt là vào thời nhà Minh, khi Gia Tĩnh đế Chu Hậu Thông bị ám ảnh bởi thuật giả kim và đã thử tất cả các loại thuốc trường sinh để trường sinh bất tử.

Nhưng con dao khắc năm tháng vẫn tàn nhẫn ném qua vòng đời của hắn, thời gian trôi qua, các loại tiên dược đã ăn nhiều rồi, nhưng sắc mặt hắn càng ngày càng hốc hác.

Cuối cùng, một ngày nọ, một thuật sĩ xung phong nhận lệnh và tuyên bố đã phát minh ra một loại giả kim thuật mới. Sau khi dùng loại thuốc này trong vài năm, anh ta sẽ trông hờn hào và trẻ hóa. Vì vậy, thuật giả kim tàn bạo nhất, đẫm máu nhất, ngu dốt nhất và độc ác nhất trong lịch sử đã xuất hiện trong khuôn viên cung điện.

Viên thuốc này, được gọi là "Hồng Chi", được tạo ra từ máu kinh nguyệt của một trinh nữ.

Hàng trăm thiếu nữ 14 đến 15 tuổi đang yêu nhau lần lượt vào cung dưới sự dụ dỗ của phi tần và hoàng đế, họ cho rằng mình may mắn được làm cung nữ, nhưng không ngờ họ lại trở thành nguyên liệu cho thuật giả kim.

Sau khi các cô gái này bị giam trong phòng luyện đan của hậu cung, hàng ngày họ không làm gì cả, chỉ chờ đến ngày kinh nguyệt, sau khi ăn một ít lá dâu và uống một chút sương, các cô gái bị tra tấn đến mức mặt mũi tái mét. xanh xao. Sau đó, thuật sĩ sử dụng lượng máu kinh ngày càng nhiều, lượng kinh nguyệt bình thường của các cung nữ không thể đáp ứng đủ nhu cầu của triều đình, sau một số thủ đoạn, quan đại thần và thái y bắt đầu kê đơn thuốc cho các cô gái. Tâm sinh lý của những cung nữ nhanh chóng rơi vào trạng thái rối loạn, họ có kinh nguyệt vài lần trong tháng, và mỗi lần như vậy họ lại bị ra máu.

Bằng cách này, những người hầu gái bị tra tấn đến chết, cho đến khi cơ thể họ hoàn toàn rỗng và máu kinh không thể thải ra được nữa, Châu Hậu Thông sẽ lấy "Nhân Tra" làm cái có để chôn sống những người này. "Nhân Tra" có nghĩa là những tinh chất trong cơ thể đã bị hút hết, chỉ còn lại lớp vỏ cạn bã. Thuật ngữ mà Chu Hậu Thông phát minh ra sau đó đã được sử dụng cho chính ông, và các sử sách sau này gọi ông là "Hoàng đế Nhân Tra."

Một khi thuật luyện đan bước vào giai đoạn này, nó đã đi vào thế giới quỷ. Toàn bộ triều đình đầy gió quỷ và đầy Âm khí. Không lâu sau cái chết của

Chu Hậu Thông, Ngụy Trung Hiền được sinh ra, và ngay sau khi " 8000 nữ quỷ loạn triêu cương" ", đại Minh triêu ở quần ma loạn vũ trung dần dần đi hướng diệt vong.

Lưu Tam Đào, thuộc thế hệ quý, bị ám ảnh bởi thuật luyện kim, và cũng tin rằng "Hồng Chi" có thể kéo dài tuổi thọ. Để sống lâu hơn, hắn lại thực hiện thủ đoạn tương tự, bí mật bắt cóc một số chàng trai và cô gái, sử dụng máu của cô gái để tinh luyện thuật đan, và uống nó với nước tiểu của chàng trai, nhằm cố gắng sống mãi mãi. Anh ta bịa ra tin đồn "Dã bà" để lừa bịp người dân.

Ông trời có mắt, cơ quan công an đã phá vụ án bắt cóc trẻ em lớn này, bắt giữ Lưu Tam Đào , cũng lục soát từ cửa cung đạo quan ra một bộ radio, bốn súng lục, bằng chứng như núi, Lưu Tam Đào thú nhận phạm tội, tên đặc vụ của Quốc dân đảng nằm vùng trong ở “Hội đạo môn” rốt cuộc bị bại lộ chờ đợi hắn chính là tòa án củanhân dân. Đến tận đây, Lời đồn “Thiên Nhân thông” của Lưu Tam Đào cũng tự nhiên sụp đổ.

Sau đó, Bộ Công an đã bắt được con bài tây của Lưu Hoảng Sơn là Đoạn Vân Bằng dưới sự trực tiếp chỉ huy của La Thụy Khanh. Chủ tịch ở phía bắc an toàn và Thượng Hải ở phía nam ổn định.

Cuộc chiến gián điệp đầu tiên của Trung Quốc mới đã kết thúc với chiến thắng của Cộng hòa Nhân dân. Tổ gia lúc này mới hiểu ea, nguyên lai quốc dân đảng áp dụng chính là dương đông kích tây chiến thuật, cái gọi là tạc Thượng Hải nhà máy điện chỉ là tỏa khói mù, ám sát tân Trung Quốc lãnh tụ mới là mục tiêu chính, Giả Tứ gia cùng 2 tên đặc vụ kia là quân cò hy sinh, h, nhân tiện Tổ Gia cũng bị xới tung vào, nếu không thì làm sao người ta có thể tiết lộ chuyện tối mật vụ nổ nhà máy điện cho Tổ Gia, một người trung thành. và người bội bạc.

Ngày đầu tiên của tháng đầu năm 1952. Tăng Kính Võ đến để nói xuân hỉ với Tổ Gia.

Cả hai đang uống rượu và trò chuyện. Giả để làm cho con ma già này xuất hiện Thân, nói đến đó, nước mắt của anh ta.

“Tổ Gia, ông nên đi.” Cuối cùng, Tăng Kính Võ đột nhiên nói.

Tổ Gia sững sốt, cả hai cùng im lặng. Đây là một chủ đề mà không ai trong số họ muốn đối mặt, nhưng họ phải đối mặt với nó sau cùng.

Tăng Kính Võ nói: "Một vòng đấu tranh chống phong trào 'hội đạo môn' mới lại bắt đầu."

“Tôi hiểu.” Tổ Gia gật đầu.

“Lần này khác với trước đây. Tổ Gia thật sự không rời đi?” Tăng Kính Võ nói ra những gì trong lòng. “Thật khó cho tôi để tập hợp đám thuộc hạ này lại với nhau, chỉ để đưa họ đi đúng con đường.” Tổ Gia nói một cách sâu sắc.

"Đi đâu này sẽ giết người. Trước tiên, Tổ Gia cũng có thể bỏ chạy. Sau khi chiến dịch được phát động, tôi sẽ dọn sạch hang ổ" Giang tướng phái "của ông, và đảm bảo rằng không ai trong số họ lọt lưới, các huynh đệ kia có thể đi cải tạo. và không cần phải chết." Tăng Kính Võ nói.

Tổ Gia lắc đầu: "Tôi biết rõ phái Giang Tướng hơn cậu. Chỉ cần lão đại không chết, họ sẽ có hy vọng. Tôi không chỉ chết mà còn phải để họ nhìn tôi chết, như vậy mới xong hết mọi chuyện. "

“Tại sao Tổ Gia không gia nhập Đảng Cộng sản?” Tăng Kính Võ nói một cách tiếc nuối.

Tổ Gia không nhận được cười.

"Tuy nhiên, lần này tôi sợ đi đâu đó thành sự thật. Bọn cướp và gián điệp gần như đã bị trấn áp. Ngày nay, các 'đạo sĩ' đang hoành hành dữ dội khắp nơi. Chúng ta là những người vô thần. Phong kiến mê tín hàng nghìn năm nay đã bị phá vỡ. Vợ của Trương Lâm, Tổ Gia biết không? "

"Tôi biết, tôi biết, nhân vật do Lỗ Tấn viết."

"Thật đáng thương. Ở Trung Quốc bây giờ mới có những người như thế này. Chúng tôi muốn mọi người thức tỉnh và cho họ hiểu rằng chỉ có họ mới có thể tự giải thoát cho chính mình, thần linh ma quỷ gì, người Trung Quốc đã tin vào ma và thần linh trong ba nghìn năm rồi, nhưng Cuối cùng họ lâm vào cảnh nghèo khó! Dù phái Giang Tương thay trời hành đạo, nhưng nó không như xưa. Tân thời đại, nhân gian chính đạo là tang thương! Tăng Kính Võ nói. phẫn khích, hai má đỏ bừng.

"Tăng giáo đầu nói đúng. Tôi đã suy nghĩ về phái Giang Tương rất lâu, và đã đến lúc kết thúc nó. Ta giao cho Tăng Giáo Đầu một việc ..." Tổ Gia suy nghĩ một lúc rồi nói.

"Tổ Gia, mời nói! Chỉ cần nó không vi phạm kỷ luật đảng và luật pháp quốc gia, tôi sẽ làm!"

"Haha. Đương nhiên sẽ không vi phạm. Không những không vi phạm, ngược lại còn có thể giúp người làm việc."

"Cái gì?" Tăng Kính Võ mắt sáng lên.

Tổ Gia hét vào cửa: "Đại đầu!"

Tôi đang đốt pháo ngoài sân với Nhị bá đầu và những người khác vào lúc đó. "Đại địa hống" nghìn đầu, Nhị bá đầu quẩn những quả pháo lên cành cây vài lần trước khi treo chúng lên, rồi thấp lên với những nén hương dài, khiến chúng đom đóp nổ vang. Tổ Gia hét lên vài lần tôi mới nghe thấy và vội vã bước vào.

"Tổ Gia, Tổ Gia cho gọi con?"

"Haha, Đại đầu ngu ngốc." Tổ Gia cười với tôi nói: "Đi đến phòng Tây đi. Có một cái tủ bên cạnh bếp, người đem cuốn sách đầu tiên tới."

"Vâng!" Tôi vui vẻ đi lấy sách, Tổ Gia đã sắp xếp mọi việc để tiêu đệ làm, đó là vinh dự lớn của tiêu đệ.

Chỉ chốc lát sau, ta đem quyển sách kia tới, nhìn kỹ là Tổ Gia viết một xấp bản thảo. Trang đầu đề danh: Âm Dương Chỉ Mê Lục.

Tổ Gia tiếp nhận bản thảo, thổi thổi mặt trên tro bụi, lật xem vài tờ, sau đó đưa cho Tăng Kính Võ.

“Đây là?” Tăng Kính Võ nghi hoặc mà tiếp nhận.

Tổ Gia không nói chuyện, ý bảo hắn nhìn xem.

Tăng Kính Võ nhìn vài tờ, suy nghĩ sâu xa ngưng trọng lên, đột nhiên vỗ án dựng lên:

“Thống khoái! Thống khoái! Gậy ông đập lưng ông, thống khoái!”

Sợ tới mức ta run run.

Tổ gia sau khi chết, t, cả nước đã phát động một phong trào chống mê tín mạnh mẽ, các bản thảo của ông đã được in ra và trở thành lô sách xuất sắc đầu tiên để mọi người thoát khỏi mê tín dị đoan, nhưng ký tên không phải “Thượng quan thành minh”, mà là “Dật danh”. Xét thấy thân phận nhạ cảm của Tổ Gia, này thư không có sử dụng tên thật. sau khi “Cách mạng văn hóa” phát động, này loại thư tịch bị ngăn chặn.

Tôi may mắn giấu được một bản trong thời “Cách mạng Văn hóa”, nhưng nó không bị nhi tử trong xã đốt với cái tên “Tứ già”. Đây là lời cảnh báo của Tổ Gia đã vắt kiệt sức lực của mình, những ai mê tín xem bói về cơ bản sẽ trở lại tỉnh táo khi nhìn thấy cuốn sách này..

Tổ gia chi tâm, thiên địa chứng giám, âm dương hai mặt, chí t ần thiện ác gian. Nhiều năm như vậy, Tổ Gia cùng đông đảo thầy tướng số giống nhau, đau khổ truy tìm học thuật chi đạo, làm người chi đạo, lặp lại khảo sát các loại đoán mệnh thuật chuẩn xác độ, thực dụng độ, thậm chí không ngừng một lần mà trái lại chính mình vận mệnh quý đạo, nhiều như vậy thị thị phi phi, sinh sinh tử tử trước sau xác minh ra một cái chân lý: Thiện ác là vận mệnh pháp ph ồng căn nguyên, đoán mệnh chỉ là một loại biểu tượng, sau lưng nhân quả mới là chân thật.

Đáng thương thiên hạ thương sinh, đến chết không rõ này lý, du linh giống nhau ký sinh ở vận mệnh xích thượng, bọn họ sợ hãi chính mình mệnh không tốt, bọn họ đã cảm giác được chính mình mệnh không tốt, nhưng trước sau tìm không thấy thay đổi vận mệnh phương pháp. Bọn họ đau khổ cầu xin ông trời rủ lòng thương, bọn họ khát vọng thầy bói chỉ điểm bến mê, bọn họ cả đời bầy hầy ở vận mệnh nhà tù trung, vô pháp đột phá, càng không dám đột phá; bọn họ cẩn thận chặt chẽ, như đi trên băng mỏng, ở nghèo khổ vận rủi trung trong lòng run sợ mà qua cả đời, trước sau không dám cùng vận mệnh chống lại.

May mắn chính là, trong lịch sử” phái Giang Tướng”, sinh ra một Tổ Gia. Đây đại khái là lịch sử sứ mệnh Tổ Gia. Hết thầy có thể cảnh giác thế nhân tuyên truyền giác ngộ chi tác, nhất định là hành nội nhân thổ lộ nội tâm, chỉ có đổi một cái ngành sản xuất miêu nị cùng thủ thuật đến thuộc lâu, việc nghiên cứu một loại kiến thức nào đó mới có thể đạt đến đỉnh cao, chúng ta mới có thể kế thừa quá khứ và hiện tại, áp đảo thế giới và có bằng chứng. Tất cả chỉ trong một lần.

Âm Dương Chỉ Mê Lục ghi lại nhiều câu chuyện lịch sử về thuật xem bói, cũng như thuyết ông đồ. Tóm lại, ông muốn người đời hiểu ý nghĩa thực sự của vận mệnh: xem bói là không đáng tin cậy, và bạn chỉ có thể tự mình thay đổi vận mệnh của mình. Chúng ta hãy đánh giá cao công lao của ông nội. Có đi đâu ghi đó trong cuốn sách::

Ngày xưa, Giang Thương và vua Ngô chém giết, trước chiến tranh sai thầy bói bói toán, lấy được thiên địa là “Không” nãi đại hung chi quẻ, thả bói toán khi, trời giáng mưa to, hướng phiến đạo đài hương khói, toàn điềm xấu hiện ra. Quần thần toàn ngôn này dịch tất bại, duy Khương thượng lực bài chúng nghị, ngôn thương sinh chỉ lực thắng qua quỷ thần. Chung Võ Vương đại thắng. Nhân ngôn Khương Tử Nha hảo lộng huyền thuật, nhưng thời khắc mấu chốt, Khương thượng căn bản không tin đoán mệnh, mà lấy thời cuộc định quyết sách.

Thời Đường có Lã Tài bác thông âm dương, hảo huyền học năm thuật, quân sư Ngụy Chính mỗi lần gặp mặt sẽ tặng cho một món quà lớn. Tuy nhiên, người này đã thẳng thắn tuyên bố: Bậc thế giả cao nhân lộc mệnh,

lấy duyệt nhân tâm, kìêu ngôn họa phúc, lấy quy người tài..... Nhiên tích thiện nhà tất có dư khánh, há kiến lộc rã sau đó cát chăng? Tích ác nhà, tất có dư ương, há kiếp sát rã sau đó tai chăng?

Lỗ Cái là một thần đồng tướng số hiếm có trong lịch sử, “Sách Cỗ Đường” vẫn còn lưu chương đặt tên, chính vì hắn đi sâu vào bói toán, biết rõ mình và địch, mới có thể đánh lui, đặt được. bói đến chết.

Tể tướng Bắc Tống Thái Kinh. Người này tuy là một thế hệ gian tướng, nhưng ở bài trừ mê tín thượng lại nhiều lần kiến kỳ công. Trong một ngày nọ, nhiều thầy bói từ kinh đô được gọi đến để kể câu chuyện cho chính họ, các thầy bói đã xuýt xoa ngưỡng mộ sự ban phúc và sự giàu có, và sự vô giá của Thái Kinh! Thái Kinh nghe xong liền bật cười, sau đó một người tên là Trịnh Tiểu Tiểu trên mu ngón tay của anh ta nói với các thầy bói: Tôi và Trịnh Tiểu Tiểu sinh cùng một năm, cùng tháng, và cha anh ta là Trịnh Phấn. và cùng cha ta là bạn cũ. Bây giờ ta sau khi làm tể tướng, Trịnh Tiểu Tiểu vẫn duy trì công việc kinh doanh bán bánh nướng của cha mình. Các thầy bói chết lặng không nói nên lời.

Minh triều khai triều hoàng đế Chu Nguyên Chương xuất thân nghèo khổ, nhất thống thiên hạ sau lại ngày đêm ngủ không được ngủ yên. Đại sư Chu Dịch Lưu Bá Ôn thấy thế vội hỏi có gì, Chu Nguyên Chương nói: Ta vì cái gì có thể làm hoàng đế? Lưu Bá Ôn đáp: Thiên mệnh sở vờ

Chu Nguyên Chương lại hỏi: Như vậy cùng ta cùng ngày cùng tháng cùng năm đồng thời sinh người khẳng định cũng có tiềm năng làm hoàng đế?

Lưu Bá Ôn lập tức ngẫm hiểu, hôm sau mật dụ quan bố chính, tra tìm người cùng bát tự Chu Nguyên Chương. Kết quả tìm được rã ba người: Một tăng, một nữ, một con buôn. Chu Nguyên Chương từ đây kê cao gối mà ngủ rã!

Đời Thanh đại tài tử Kỉ Hiếu Lam tuổi trẻ khi si mê đoán mệnh thuật, cho đến một ngày cháu trai của ông được sinh ra, cùng ngày đó và cùng lúc đó con trai của ông là Lưu Vân Bằng sinh ra như vậy, Kỉ Hiếu Lam nhìn nhìn chuyện này oa oa, than thở: Giống nhau như đúc bát tự, vận mệnh giống nhau chăng? Mười sáu năm sau, cháu trai hắn chết non, Lưu Vân Bằng lại

vẫn như cũ khoẻ mạnh, thọ 73 tuổi. Từ đây kỹ đại học sĩ không hề si mê thuật số.

Trung Hoa thuật số nhiều lần thay đổi, từ lúc ban đầu quy chiêm, tinh chiêm, mộng chiêm, vân chiêm, đến sau lại thi thảo chiêm, đồng tiền chiêm, quá huyền chiêm, bát tự chiêm, hoa mai chiêm, cò chiêm, không có chỗ nào mà không phải là gọi người đem vận mệnh hệ với thầy bói trên người, mọi người thử một cái thần thoại, thử một phần chờ mong, lại không biết thầy bói đem làm người đạo lý lớn đầu cho người khác nói, chính mình lại tránh ở âm u trong một góc ăn nhậu chơi gái cò bạc, này vĩnh viễn là đoán mệnh giả cùng bị đoán mệnh giả thuật thuật quỷ dị. Người có mệnh sao, có, không có như thế nào sống? Người có mệnh sao, không có, hết thấy toàn nhân quả! Thế sự vội vàng, làm việc thiện vì muốn.....

Tổ Gia đi rồi, lưu lại di tác, lưu lại dẫn dắt nhân tâm lời từ đáy lòng.

Tổ Gia thật sự đã chết sao? Ít nhất trước khi con gái Hoàng Pháp Dung xuất hiện trước, ta vẫn luôn là cho là như vậy.

Chúng ta là tận mắt nhìn thấy Tổ Gia đi bước một đi hướng pháp trường, lúc ấy các huynh đệ khóc đến rồi tỉnh rồi mù. Ngay sau đó đường khẩu huynh đệ đều được đến ứng có trừng phạt.

Ta bị phán 5 năm.

CHƯƠNG 4: MỞ RA QUÁ KHỨ ĐẦY BỤI TRẦN

Cái chết của Nhị bá đầu

Các nhà tù cũng được chia thành các băng nhóm, và những người từ các

"Hội đạo môn" khác nhau được xếp thành nhóm. Vào ngày thứ hai sau khi bước vào, "phái Giang tướng và "Thần Võ Môn" đã xô xát nhau. Dưới sự lãnh đạo của Nhị bá đầu, hơn chục anh em của "Mộc Tử Liên" đã đánh cho đám người của "Thần Võ Môn" nát đầu. Sau đó, tất cả những người tham gia vào cuộc chiến đều bị giam giữ, và Nhị bá đầu bị giam cả tháng. Trong túp lều nhỏ vài mét vuông, tôi không thể duỗi chân hay nằm xuống, Nhị bá đầu cứ đầu ử dột cả tháng trời.

Sau khi bước ra, Nhị bá đầu gầy trơ xương, đôi mắt của anh ấy trũng sâu, và tinh thần của anh ấy hoàn toàn mất đi. Thậm chí sau đó, anh luôn ngủ gật khi mọi người cùng làm, nhiệm vụ khó hoàn thành nên anh em phải tăng tốc tay chân giúp đỡ anh. Vào thời điểm đó, nhà tù quy định mỗi tù nhân phải đóng gói 3.000 hộp diêm mỗi ngày. Đóng gói bao diêm là một hình thức cải tạo lao động phổ biến trong các nhà tù lúc bấy giờ, ban đầu các hộp bao diêm và bao diêm được tách ra, và sau khi các tù nhân đóng hộp, một loại hàng hóa hoàn chỉnh đã được hình thành trên thị trường. Sau đó, một số tài liệu mật cũng được bán tù in ra để đảm bảo tính tuyệt mật của thông tin.

Ngay cả sau khi cải cách và mở cửa, đất nước lại tiếp tục thi tuyển sinh đại học, có thời gian, giấy báo thi đại học đều được in ra từ các nhà tù.

Năm sau, một người cũ Lý Khải Minh đến nhà tù. Hồi đó, nhà họ Lý và họ Trương có ân oán với nhau nhiều năm, cuối cùng "Tiên Nhân Thủ" do Giang Tương phái đến đã làm nên những dấu tay ma quái bằng máu lợn, đồng thời đề nghị Tổ Gia dùng phương pháp "tuyệt sát". Lưu ý giết người "để đánh lừa Lý Khải Minh, và Lý Khải Minh bỏ tiền ra xây tự tường cho nhà Trương Nhị Cầu, Trương Nhị Cầu cũng bị độc dược diệt khẩu, Lý nhị gia lưỡng bại câu thương, Tân Trung Quốc thành lập không lâu sau đó,

chính phủ thấy từ đường kia không người xử lý, một mảnh trăn mai, liền kế hoạch đem kia từ đường sung công,

Lý Khải Minh lại nhảy ra nói: “Từ đường tuy là Trương gia, nhưng là ta Lý gia bỏ tiền tu, các người trưng dụng có thể, nhưng đến lấy đem tiền tới.”

Sau lại hai bên không nói hợp lại, Lý Khải Minh liền bí mật trong từ đường chôn xuống “Cây kéo phục” cùng “cái kẹp Chồn sóc”, đây đều ở nông thôn dùng để bắt thỏ cùng chồn sóc. Dân binh vừa lơ đãng, răng rắc vài tiếng, cổ chân bị bấm gãy. Lý Khải Minh lập tức thành phản cách mạng.

Lý Khải Minh vừa tiến vào liền nhận ra Nhị bá đầu, chỉ vào Nhị bá đầu cái mũi: “Các người chính là một đám kẻ lừa đảo!”

“Ha ha. Nói đúng. Bất quá cũng đã chậm. Người không phải cũng vào được sao?”

Nhị bá đầu cười hắc hắc.

“Người nên chết giống tên kia!”

“Ta giết mẹ người! Dám mắng Tổ Gia!” Nhị bá đầu nhảy dựng lên, vung lên nắm tay đánh tới.

Cảnh ngục đã đi tới hết lớn: “Làm gì? Chỉ cần trung thực! Còn tưởng nhốt lại?”

Nhị bá đầu đột nhiên mềm lòng quay đầu đầy mặt tươi cười: “Trưởng quan, hần mắng ta.”

“Người thiếu cọt nhả, nơi này không có trưởng quan!” Cảnh ngục nghiêm túc mà nói, sau đó chỉ chỉ mọi người, “Đầu cho ta nghe hảo, không cần ở chỗ này tìm phiên toái!”

Lý Khải Minh thật không nên vừa tiến đến liền khiêu khích Nhị bá đầu, nhị bá đầu bởi vì nhiều năm giang hồ uy vọng thêm khả năng đánh hiểu chiến, hiện giờ đã là lão đại trong phòng giam.

Buổi tối, cảnh ngục nghỉ ngơi sau. Nhị bá đầu ra lệnh một tiếng, mấy cái lao hữu vây quanh đi lên dùng chân đem Lý Khải Minh đánh đập anh ta đã man. Đánh người dưới chân bông là một kỹ xảo thông minh, trên bề mặt da không có vết sẹo, đầu là nội thương. Ngày hôm sau Lý Khải Minh kêu cha gọi mẹ mà báo cáo, cũng không khiến cho chú ý. Buổi tối, đại gia lại đem Lý Khải Minh từ đại giường chung thượng đuổi đi xuống, làm hắn ngủ góc tường chuyên đi tiểu. Cứ như vậy lăn lộn vài lần, Lý Khải Minh hoàn toàn thành thật.

Lý Khải Minh nếu vẫn luôn như vậy thành thật cam lòng, không chuẩn quá mấy năm là có thể trở về nhân gian. Nhưng hắn chung quy là cái không an phận, không chịu thua người, chỉ trong vòng một tháng, anh ta đã tận dụng cơ hội để bắt kịp bọn khốn nạn “Thần Võ Môn”. Người của “Thần Võ Môn” đang lên kế hoạch vượt ngục, kế hoạch rất kỹ lưỡng, không ngờ đêm trước khi hành động, Lý Khải Minh nói mớ, mà Nhị bá đầu nghe thấy được.

Nhị bá đầu bí mật thảo luận với tôi và Tứ bá đầu: "Chạy với họ?"

Tôi và Tứ bá đầu cùng lắc đầu: "Nhị gia, chúng tôi đều là phạm nhân có thời hạn, chấp hành xong án phạt sẽ thoát nạn và tự tìm đường thoát thân."

Nhị bá đầu gãi gãi đầu: "Năm sáu năm nữa người sẽ đi ra ngoài. Ta phải ở hơn mười năm. Ta đi ra ngoài cũng đã già rồi. Người tại sao không cho đi!"

“Nhị gia đừng làm chuyện ngu ngốc!” Tôi lo lắng nói.

“Ừ!” Nhị bá đầu luôn sáng suốt đặc ý nói, “Chẳng phải chính phủ luôn nhấn mạnh tội và công sao, nhị ca à, anh báo cáo họ, anh chỉ điểm hết, có thể giảm án cho người có công lớn. . ”

Nhị bá đầu lắc đầu: "Đi đâu này không phù hợp với luân thường đạo lý."

"Nhị ca," Tứ bá đầu và tôi gần như cảm thấy thích thú. "Đến lúc nào rồi? Chúng ta đã tuân theo đạo đức hàng chục năm, nhưng cuối cùng chúng ta không phải là tù nhân?"

Chúng ta đang đi sai đường, và chúng ta trở lại. Họ có đạo đức và chính nghĩa, những người của "Hội đạo môn" làm tất cả đi đầu ác, và một khi họ thoát khỏi nhà tù, họ chắc chắn sẽ gây hại cho thế giới. Khi chúng ta kích vào họ, họ sẽ thay trời hành đạo. "

Nhị bá đầu suy nghĩ một lúc rồi gật đầu.

Sáng sớm hôm sau, Nhị bá đầu nộp đơn xin gặp người quản lý nhà tù và báo cáo vấn đề một cách bí mật. Nhà tù đã phá tan âm mưu vượt ngục này trong một lần thất thủ. Một số thủ lĩnh của "Hội đạo môn" đã bị giết, Lý Khải Minh cũng bị kết án tù chung thân, và Nhị bá đầu được giảm án xuống dưới mười năm vì công lao to lớn của anh ta.

Sau này, với sự phát triển của xây dựng văn hóa trại giam, ngoài việc cải tạo lao động, chúng tôi tổ chức học vào ban đêm, học số học, tiếng phổ thông, chính trị thông thường, và học "Lầu bát giác". Sau này phim chiếu rạp chúng tôi trong tù, tên phim là "Nam chinh và bắc chiến", mọi người xem rất nhiệt tình. Sau này xem lại "Cô gái tóc trắng", xem ai cũng rơm rớm nước mắt.

Những năm tháng trong tù là một phép rửa lớn trong cuộc đời tôi. Cuối cùng tôi cũng hiểu tại sao trên đời lại có những thứ như nhà tù, đi đầu tôi thấy ở đây không phải là sợ hãi, không phải buồn bã mà là nhân quả. Đã khuất phục được bao nhiêu kẻ độc đoán, dù tội nặng đến đâu, dù có mê muội một lúc, cuối cùng cũng sẽ được đền đáp. Vào ban đêm, nhìn những vì sao qua song sắt, tôi thường nghĩ về Tổ Gia, về mẹ đã khuất của tôi, về những người chị em xa, và đôi khi là tương lai của chính tôi, một tương lai mà tôi không biết sẽ đi về đâu. Tôi đặc biệt không hiểu tại sao Tổ Gia lại một tay tổng các anh em vào phòng giam, thậm chí thỉnh thoảng còn ghét ông ấy, ghét ông ấy vì đã để anh em mình một mình và đến Hoàng Tuyền một mình.

Dần dần, ai cũng quen với cuộc sống trong tù và mong chờ cuộc sống sau khi mãn hạn tù trong tương lai Năm 1958, tôi cuối cùng cũng được ra tù sau khi mãn hạn tù. Nhân dân cả nước đang hăng say luyện thép, có xã đã mạnh dạn nói: Năm nay đuổi kịp Anh không thành vấn đề!

Chúa ơi, tôi đã bị sốc vào lúc đó, bởi vì tôi thậm chí không biết Vương quốc Anh ở đâu, Đi ở trên đường cái, đây đường dán đầu là lời nói hùng hồn, có một đầu về đặc có ý tứ: Hạt thóc đôi đến viên lại viên, đoàn viên giã lên trời xé mây trắng lau mồ hôi, nương nắng để hút một bao thuốc lá.

Tôi hoàn toàn chóng mặt, gạo có thể chắt đông lên trời sao? Mây có lau mồ hôi không? Mặt trời chằm thuốc lá? Tôi đã cảm nhận được niềm đam mê rực lửa của “Bước tiến nhảy vọt”.

Trước khi Tổ Gia mất, ông giao cho tôi vợ con ông đã giấu kín bấy lâu nay, tôi luôn chôn giấu bí mật lớn này trong lòng. Tôi được Tổ Gia đưa ra ngoài, tôi đã chứng kiến những năm tháng cuối cùng của "Hiệp Khách Giang Hồ", Tổ Gia của tôi có vô số anh em bạn bè trong đời, cuối cùng chỉ có thể tin tưởng tôi.

Cái gì là nói, cái gì là nghĩa, ta không biết, ta chỉ biết đối đãi sinh tử phó thác sự tình liền phải sinh tử tương hứa. Ta đáp ứng tổ gia muốn vĩnh viễn bảo thủ bí mật này, làm thê tử cùng nhi tử Tổ Gia vĩnh viễn lấy một cái đồ cổ thương hình tượng dừng hình ảnh trượng phu của nàng, ba ba. Kia mẹ con hai là vô tội, không nên bị liên lụy tiến giang hồ ân ân oán oán. Ta muốn chiếu cố bọn họ, càng phải bảo vệ bọn họ.

Vì vậy, sau khi mãn hạn tù, việc đầu tiên tôi phải làm là đến Sơn Đông để gặp vợ của ông. Nhưng lúc đó tôi không có một xu dính túi, được sự giúp đỡ của chính phủ, tôi vào một hợp tác xã tiếp thị và cung ứng công tư để làm những công việc linh tinh. lên tàu đi Sơn Đông.

Tôi không thể diễn tả được tâm trạng khi nhìn thấy người phụ nữ đó, nhất là khi những đứa trẻ bên cạnh hét lên rõ ràng "mẹ". Tôi biết đây là cốt nhục của Tổ Gia. một tay đem tiểu hài tử ôm vào trong ngực, Phụ nhân không thể tưởng được ta khóc lớn, sau lưng là vĩnh viễn nói không nên lời giang tương tình thương, nàng vẫn như cũ sống ở trong mộng, sống ở Tổ Gia cùng ta nói dối, nàng chỉ biết trượng phu của nàng là cái thương nhân, 1952 năm hại phong hàn, không có cứu giúp kịp.

Thấy mẹ con họ tội nghiệp quá, tôi nóng lòng đưa ngay cho họ hộp đồ mà Tổ Gia để lại. Nhưng tôi cũng nhận ra rõ ràng đi đâu này là không thể, Tổ Gia nói với tôi rằng nếu những thứ đó không được dùng đúng cách thì không những không cứu được người nghèo mà còn gây ra tai họa. Dưới nền kinh tế kế hoạch, ai dám phô trương vàng bạc khắp nơi, hơn nữa đây đâu là đồ ăn cấp của "giang hồ tứ hải".

Tôi chỉ có thể làm việc chăm chỉ, làm việc trong hợp tác xã Cung Tiêu Xã vào ban ngày và trong sân đập lúa vào ban đêm, kiếm được nhiều điểm làm việc nhất có thể, đổi nhiều tiền hơn và phiếu thực phẩm, ngoại trừ cuộc sống của riêng tôi, phần còn lại chuẩn bị sẽ được gửi cho vợ Tổ Gia.

Vợ của Tổ Gia là Quan Cảnh Tường, một nhà y học Trung Quốc nổi tiếng ở huyện Cao, tỉnh Sơn Đông. Cha cô đã bị Nhật xử bắn vì từ chối khám bác sĩ cho người đứng đầu quân đội nguy. Khi Tổ Gia gặp cô, cô mới mười tám tuổi, nhưng cô đã thừa hưởng y thuật của cha mình rất tốt. Hai người yêu nhau ngay từ cái nhìn đầu tiên, cô gái thuận theo thân, Tổ Gia gieo hạt, sau này sinh con trai vào đêm trăng tròn, Tổ Gia đặt tên là "Thượng Quan". ông đặt tên cho con trai mình, Với họ thật, quan niệm về tông tộc vẫn còn rất mạnh mẽ.

Rồi cả đất nước bước vào giai đoạn ba năm khó khăn, vỏ cây ăn hết, tôi không còn khả năng chăm sóc vợ họ nữa.

Vài năm sau, Thất bá đầu Vương Gia Hiên và Tứ bá đầu Trương Tự Triêm ra tù, và tình hình kinh tế bắt đầu được cải thiện. Hai năm sau, Nhị bá đầu cũng ra tù

Chỉ còn lại bốn người chúng tôi là trụ cột của "Mộc Tử Liên". Vào ngày Nhị bá đầu ra tù, ba chúng tôi đích thân đến đón cậu ấy ở cổng nhà tù. Sau đó chúng tôi đến nhà lão Tứ.

Lão Tứ lấy rượu cao lương đã bảo quản hai năm, Vương Gia Hiên lấy ra một miếng thịt ba chỉ ướp nửa năm, tôi lấy bốn cái bánh ngô rồi mọi người rửa sạch. nhiều nước Củ cải dùng làm nước chấm nên mình ngửi húp.

Sau khi rót rượu, nâng ly, bốn người đều im lặng, đã nhiều năm như vậy, loại thừa dịp này không quen, quá khứ tan thành mây khói, chúng ta nâng ly một lúc lâu.

“Trước hết hãy kính trọng Tổ Gia.” Tôi nói

"Vâng! Kính trọng Tổ Gia!" bốn bá đầu cùng nói, và sau đó bốn chúng tôi uống hết một lượt.

Rồi mọi người vớt củ cải nước, chấm vào nước mắm pha vắt cho đến khi rượu cạn gần hết, không ai nở lòng nào gấp những miếng thịt băm nhỏ. Chúng ta đều đã từng bị đói, đều đã từng chịu khổ, lại càng được hưởng hạnh phúc hơn, nhưng vào lúc đó, ai cũng không có ý muốn tranh đấu. thăng trầm của cuộc đời khiến chúng ta không thể vor đua cả năm này?

“Lão ngũ, ngươi là người đầu tiên đi ra. Mấy năm nay bên ngoài có động tĩnh gì không?” Nhị bá đầu nhai củ cải giòn tan.

Ta sững sờ: "Chuyện gì vậy? Còn sống là tốt."

Nhị bá đầu nở một nụ cười gượng gạo và nói: "Trong đó, tôi thường nghĩ về quá khứ, Tổ Gia, các huynh đệ. Dự định các huynh đệ trong tương lai là gì?"

Tôi thở dài: "Kế hoạch? Làm một người tốt và báo ơn cho lãnh tụ vĩ đại Mao Chủ tịch."

Nhị bá đầu cười và nói, "Thật không?"

Tôi nói: " “Đường ngọt không bằng mật, chăn ấm không bằng lớp da, ân tình cha mẹ cũng không thể so sánh Mao chủ tịch. Ở bên trong không học quá sao?”

Nhị bá đầu nhanh chóng nói: "Đã học, đã học!" Thật lâu sau, Nhị bá đầu đột nhiên nói: "lão ngũ, trước khi chết Tổ Gia không để lại lời dặn dò sao? Ta nhớ tới vài lần ông ấy họp xong một mình người ở lại."

Khi anh ấy nói đi đâu này, Tứ bá đầu và Thất bá đầu cùng nhìn tôi.

Tôi nói: "Không có lời cảnh báo nào cả. Ông chỉ lo lắng cho tương lai của anh em

mình. Mong mọi người rửa tay."

Nhị bá đầu thở dài: "“Lấy phong cách làm việc Tổ Gia, chuyện gì đâu sẽ biện pháp dự phòng, ông ấy thật không lưu lại nói cái gì sao?

"Không." Tôi lắc đầu im lặng.

Nhị bá đầu rốt cuộc không nhin được, nói: "Các huynh đệ, các người đã nghĩ đến việc chấn hưng lại chưa?"

Tôi không khỏi hít thở không thông: "Tuổi gì rồi, còn muốn chấn hưng? Dù sao tôi cũng chỉ ở trong đó đủ rồi, không muốn đi vào nữa."

Tứ bá đầu cũng cho biết: "Tôi sẽ không bao giờ chơi Trát phi nữa trong đời!"

Thất bá đầu gật đầu: "Nhị ca, thời thế đã khác, hãy sống thật tốt."

Nhị bá đầu nói, "Sống sao? Những người trong chúng ta, những A bảo không biết gì, vậy làm sao chúng ta sống được."

Tôi cười: "Nhân dân cả nước đang xây dựng chủ nghĩa xã hội. Người nghèo, người giàu thì sống kiểu này sao không làm được"

Nhị bá đầu nói: "Phải có cách để có tiền chứ."

Tôi liếc anh ta một cái: "Nhà máy kéo sợi bông, nhà máy luyện thép, nhà máy máy kéo, nếu không thể, anh có thể đến xã, làm ruộng, tuốt lúa, nhặt phân."

Nhị bá đầu mỉm cười: "Bánh xe phong thủy lần lượt quay vòng. Không ngờ nhị gia ta lại đi nhặt phân."

Sau một hồi im lặng, ông ta đột nhiên nói với mọi người, "Mấy năm nay các người không tìm được nữ nhân sao? "

Một từ chọc vào chỗ đau tôi và Tứ bá đầu. Ta xấu xí đáng thương, ngoại trừ cái đầu to không có chỗ nổi bật, hướng chi ng ồi xồm trong ngực, cho dù ta vô tội, cô gái nào có thể nhìn ra ta?

Tứ bá đầu mạnh hơn tôi một chút, ngoại hình cũng đẹp hơn tôi, đọc sách xong bị kích thích não bộ, đôi khi cư xử quá âm thầm, các cô gái đều nói người đàn ông này bị bệnh tâm thần, đầu trốn biệt tăm tích.

Vẫn là lão thất Vương Gia Hiên lợi hại, thư sinh, tính tình lạc quan, sau khi ra tù, lão thất vào xưởng kéo sợi và đặc biệt gửi nước cho công nhân, sau này lãnh đạo đơn vị mới biết anh ta văn hay chữ tốt, lại cho viết khẩu hiệu nhà máy, một cô nương đã yêu anh ta, tôi nghĩ với cái lưỡi ba tấc của anh ta, anh ta chắc chắn sẽ có thể miêu tả quá khứ đau khổ của mình một cách thảm thiết, và đồng thời thể hiện lương tâm và quyết tâm trở làm người. Ai không mắc lỗi trong đời biết thay đổi mới là đáng quân tử, Vương Gia Hiên kết hôn vào năm thứ hai sau khi ra tù.

Nghe xong, Nhị bá đầu lại bật cười: "lão ngũ, cậu có nhớ lần đầu tiên ta dẫn cậu đi Xuân hiệu L ầu năm đó không? Vừa bước vào cửa, tú bà đã dẫn theo một đám cô nương ra h ầu . Chao ôi, thời thế đã qua, cảnh vật cũng thay đổi cả r ồi. "

“Ồ, Nhị ca cũng sẽ nói những lời cảnh đời đổi dời?” Tôi cười nói.

“Tôi cũng đã đọc một cuốn sách bên trong.” Nhị bá đầu nói một cách đắc thắng, và đột nhiên cuộc trò chuyện thay đổi “Tổ Gia thực sự không để lại gì, ông ấy không chỉ đường đi cho huynh đệ sao?” Nhị bá đầu hỏi lại.

"Không." Tôi nói, "Ông ấy chỉ nói rằng nếu có cơ hội, có thể rửa tay gác kiếm và làm việc khác."

“Làm chuyện khác?” Nhị bá đầu khịt mũi, “Chính là Tổ Gia của ta đưa ta đi trên con đường này. Ông ta chết r ồi, để chúng ta làm chuyện khác?

“Tổ Gia muốn tốt cho mọi người.” Tôi nói.

Nhị bá đầu lắc đầu và nói, "Ta không thể làm gì khác. Tôi đã quen với nó. Nếu tôi chết, ta sẽ mang nó theo. Nó sẽ không thay đổi."

“Thời thế đã thay đổi.” Tôi nói, “Hãy làm việc gì đó nghiêm túc trước. Anh có thể đến nhà máy sản xuất máy móc với đệ để làm công việc bình thường trước đã.”

Nhị bá đầu lặng lẽ gật đầu.

Khi tôi gặp lại người vợ góa bụa của Tổ Gia, đã ngoài sáu mươi, năm tháng không thể tha thứ, người phụ nữ đã lớn hơn nhiều, và Thượng Quan Nguyệt đã trưởng thành và gia nhập quân đội. Tôi cảm thấy hài lòng vô cùng, Tổ Gia biết chuyện cũng yên giấc nơi suối vàng. Khi tôi nhét cho Quan Cảnh Tường số tiền và phiếu thực phẩm mà tôi tiết kiệm được trong nhiều năm, cô ấy sống chết không nhận nàng nói: “Đại gia nhật tử đầu thực khổ, người chỉ cần trong lòng nhớ kỹ sự phụ người là được.” Sau lại ta dứt khoát đem tiền đổi thành gạo và mì, như vậy trực tiếp hướng nàng trong phòng một ném, nàng cũng liền không có cách nào từ chối.

Về đến nhà sau, ta lại một lần lên đến Nhạc Gia Lĩnh, đi đo đạc cái cái ruộng kia.

Ban đêm, ta bắt đầu tự hỏi như thế nào đem trong ruộng đưa cho Quan Cảnh Tường, các loại thủ đoạn ở trong óc không ngừng hiện lên: bế qua, đưa từng cái một.

Đang cân nhắc, bỗng nhiên nghe được có người gõ cửa, Vừa vào cửa đã nhìn thẳng vào tôi, khóe miệng nở nụ cười quái dị.

“Anh hai, có chuyện gì vậy?” Tôi hỏi.

Anh ta vẫn nhìn tôi chăm chăm, thật kỳ lạ, khi ngồi trong phòng, anh ta nói: "Đệ ngũ, ta đối xử với đệ như thế nào trong nhiều năm như vậy?"

"Tốt lắm, không có gì để nói."

Anh ta gãi đầu và nói, "Vậy tại sao đệ lại dối ta?"

Lòng tôi chấn động: "Đệ đang giấu gì?"

“Hehe.” Anh cười, “Cao Gia Trang, Cao Huyện, Sơn Đông.”

Tôi bàng hoàng: "anh theo dõi tôi!"

Hắn nói: "Đừng lo lắng, đừng lo lắng, A bảo nhất định phải bình tĩnh.

Đừng quên, ta mang người đi ra ngoài. “Người muốn như thế nào?” Ta gắt gao mà nhìn chăm chăm hắn.

Hắn quơ quơ đầu nói: “Tổ gia tổ gia, thật không hổ là tay già đời, lừa gạt, lừa gạt cả huynh đệ mình.” Nhị bá đầu trong giọng nói lộ ra hơi hơi thê lương.

“Tổ Gia có nỗi khổ riêng.”

“Đúng. Tổ Gia khổ, Tổ Gia không dễ dàng, Tổ Gia vì ‘Giang Tướng phái’ khổ cả đời, nhưng các huynh đệ dễ dàng sao? Trung thành và tận tâm, đi theo làm tùy tùng, chấn đạo lại chấn thương, bởi vì chúng ta trong lòng đều có một cái cùng chúng ta giống nhau thủ vững bang quy, không chuyện ác nào không làm cho Tổ Gia. Ngày thường, cái nào huynh đệ nếu là dám ở bên ngoài niêm hoa nhạ thảo, Tổ Gia định trăm không buông tha, các huynh đệ cũng vỗ tay tỏ ý vui mừng, bởi vì đường khâu lão đại làm gương tốt. Ta liền không rõ, Tổ Gia tưởng lưu cái sau, cái nào huynh đệ không nghĩ lưu cái sau?”

Nhị bá đầu nói thế nhưng cũng rơi lệ.

“Nhị ca.” Ta cũng khóc, “Ta là như thế này tưởng, Tổ Gia tự biết là nhất bang chi chủ, tội ác tày trời, ông không tránh khỏi cái chết, cho nên mới dùng hạ sách. Các huynh đệ tội không đến chết, còn có cơ hội.....”

“Người nói như vậy, lòng ta dễ chịu chút. Ta Nhị gia không phải cái loại đạo đức giả, ta thất vọng buồn lòng lúc sinh thời Tổ Gia chưa từng cùng ta

đề qua việc này, đại ca cùng ta cùng Tổ Gia sớm nhất, Tổ Gia sao liền như vậy không tin tưởng được ta!”

“Không phải không tin. Nhị ca, người làm việc quá xúc động, đại ca cùng tổ gia sau khi chết, người liền thành lão đại đường khâu, các loại thế lực đối với người nhìn chăm chăm đến nhất khản, vạn nhất để lộ tiếng gió, liền sẽ ương hài tử Tổ Gia.”

Nhị bá đầu gật gật đầu, gãi gãi đầu: “Lão ngũ, nói trắng ra, Tổ Gia có hậu, như vậy ông ấy tất nhiên lưu lại đồ vật.....”

Không đợi hắn nói xong, ta vội vàng nói: “Tổ gia trước khi chết bị xét nhà, calại không phải không nhìn thấy, cái gì cũng chưa lưu lại.”

Nhị bá cúi đầu đầu, lại nâng lên tới, thở dài: “Tổ gia cuối cùng vì sao nhận tên gốc như người vì đồ đệ, hiện tại ta rõ cuộc hiểu ra, Tổ Gia làm đúng rồi. Không hổ là hảo huynh đệ ‘phái Giang Tướng’, ta nếu là người, ta cũng sẽ không nói.”

“Người..... Người.....”

“Vẫn là câu nói kia, lão ngũ, người là ta mang ra tới, người lừa không được ta. Trên Nhạc Gia Lĩnh có hàng.”

“Người.....”

“Yên tâm, ta sẽ không nói, càng sẽ không động. Tổ Gia trước khi chết, chúng ta bảo hộ Tổ Gia, Tổ Gia sau khi chết chúng ta bảo hộ người nhà ông ấy, người là hảo huynh đệ đường khâu, ta cũng là vậy.”

“Nhị ca.....” Ta khóc ra tới. “Còn có, người không cần thường xuyên hướng Nhạc Gia Lĩnh chạy, người làm như vậy sớm muộn gì sẽ bại lộ, mặt khác, tiếp theo khi đi Sơn Đông, ta cùng người cùng đi, Tổ Gia đi rồi, chúng ta trừ bỏ bá mồi, cũng chỉ có thể đi nhà hắn nhìn xem.”

“Hảo đi, anh phải giữ bí mật!” Ta dằn dò nói.

“Yên tâm đi! Lão tứ cùng lão Thất ta đâu sẽ không nói cho. Loại sự tình này biết đến người càng ít càng tốt.”

Chẳng bao lâu, cuộc “Cách mạng Văn hóa” bùng nổ.

Chúng ta toàn bộ bị chụp mũ “Hắc Ngũ”. Đặc biệt là Nhị bá đầu, những tên xã hội đen đã từng bị Nhị bá đầu đánh đập cầu xin lòng thương xót trong tù đã cùng nhau tham gia chỉ trích anh, điều hành và chỉ trích anh ngày đêm.

Ban đêm, ta cùng lão Tứ lão Thất lặng lẽ đi vào nhà Nhị bá đầu. Nói là nhà, kỳ thật chính là bốn bức tường, một gian phòng, trong phòng trừ bỏ một trương phá giường cái gì đầu không có. Hắc vốn dĩ liền không có nhà, mười lăm tuổi theo Tổ Gia, ở đường khâu lẩn lộn hơn hai mươi năm, Sau khi ra tù, anh ta sống trong một sân cũ không có người ở dưới sự sắp xếp của xã. ”Bãi này cũng trở thành nơi phê bình nổi tiếng trong thị trấn

Tôi đun một nồi nước nóng cho Nhị bá đầu, rửa mặt, sửu bọt chân cho anh ta, và bàn chân anh ta đã bị thối rửa. Tứ bá đầu gấp cho cậu một miếng khoai lang nướng, cậu run rẩy cầm nó trong tay, chậm rãi gặm nhấm..

Bốn người đầu yên lặng, không biết nên nói cái gì, cũng không nghĩ nói bất luận cái gì lời nói.

Đã lâu đã lâu, ta nhớ tới đã từng một sự kiện: “Nhị ca, còn nhớ rõ sao, ta mới vừa vào nghề lúc ấy, nhị ca cùng Tổ Gia thử gan can đảm của ta.”

Nhị bá đầu gật gật đầu, khoe miệng lộ ra một tia mỉm cười mỗi mệ.

Đó là tháng đầu tiên sau khi tôi bước chân vào nghề, Tổ Gia đã thử thách lòng can đảm của tôi, ông nói rằng có một ngôi nhà cổ trên đường Nam, đó là một ngôi nhà bị sát hại. Nó từng là một nhà buôn đồ cổ. Sau đó, do tranh chấp về ngôi nhà bán thì cả nhà bị giết trong nhà cổ, buôn thì băm nát, từ đó thường bị ma ám vào ban đêm, hàng xóm lúc nào cũng có thể nghe thấy tiếng khóc trong ngôi nhà cũ, nửa đêm có người. nhìn thấy ma trong ngôi nhà cũ.

Tổ Gia nói: "12 giờ đêm nay cháu đến đó xem có phải như vậy không".

Ta biết Tổ Gia đang thử ta, không có cách nào, người phải dũng cảm, ta căng da đầu đêm đi tới đó.

Đêm hôm đó gió rất mạnh, trăng rất sáng, một mình tôi bước về ngôi nhà cổ, nghe kỹ, không một tiếng động. Ánh trăng rọi vào những viên gạch ngói xanh biếc, chẳng còn gì ngoài tiếng gió thổi cây du.

Tôi cảm thấy nhẹ nhõm, sẵn sàng quay trở lại. Bỗng tôi nghe tiếng khóc yếu ớt vọng ra từ ngôi nhà cổ, như đàn bà hay đàn ông, tim rung động, chân tóc dựng đứng, chân tê dại nên tôi dũng cảm áp tai vào cánh cửa đen, Tôi muốn nghe rõ ràng .

Kết quả là âm thanh đó biến mất, tôi nghĩ mình bị ảo giác, sờ trán không biết phải làm gì tiếp theo, lúc này cổ khô trên tường phát ra tiếng sột soạt, như thể có thứ gì đó chạy từ tường vào phòng.

Tôi lùi lại mấy bước nhìn về phía nóc nhà cổ, một bóng trắng thò đầu ra sau ống khói, nhảy lên cây du to trong sân phát ra tiếng kêu như tiếng người và tiếng ma. Dưới ánh trăng bao phủ bạch hoa, cảm thấy bụng dưới nóng lên, nhịn không được muốn đi tiêu.Ta bay nhanh mà trở về chạy, giày đầu rơi mất, cuối cùng chân không tới gặp Tổ Gia.

Tổ Gia vừa thấy cười: “Có quỷ tìm người à?”

Ta thở hổn hển nói: “Nhìn đến một con quỷ, trắng bóng.....”

Tổ gia nói: “Kia quỷ theo tới, liền ở phía sau người.”

Ta đột nhiên vừa quay đầu lại, một cái đầy mặt là huyết cả người trường bạch mao đồ vật đứng ở ta trước mặt, ta không tự chủ được mà sau này ngưỡng, dừng bước, ngã trên mặt đất.

“Ha ha.” Tổ Gia cười, kia “Quỷ” cũng cười.

Kia “Quý” tháo xuống mặt nạ, ta vừa thấy là Nhị bá đầu, lại xem trên người hắn toàn lông trắng, Hóa ra là loại áo khoác dày dặn bằng da cừu chần bông. khiến mọi người sợ hãi dọa chết người.

Nhị bá đầu nói rằng khi anh ta cho "người chết" ăn trong miếu hoang, “Người chết” há mồm, anh ta cũng không nước tiểu, nói ta lá gan quá nhỏ.

Cuối cùng Tổ Gia vỗ vỗ ta bả vai nói: “Đại đầu, quý không đáng sợ, con người mới đáng sợ.”

Nghe ta kể lại đoạn chuyện cũ, Nhị bá đầu cười, trong mắt hàm chứa nước mắt.

“Nhị ca, đừng nghĩ quá nhiều, tất cả rồi sẽ qua.” Chúng ta an ủi Nhị bá đầu.

Nhị bá đầu trước sau không nói lời nào, cuối cùng nằm ở trên giường đột nhiên nhọc nhọc mà nói một câu: “Này tính báo ứng sao? Cả đời giả thần giả quỷ Nhị bá đầu cuối cùng ở “Quét ngang hết thấy đầu trâu mặt ngựa” đấu tranh trung buông tay nhân gian.

Ngày hôm sau đương mọi người lại lần nữa ulla vào sân Nhị bá đầu, Nhị bá đầu đã khí tuyệt bỏ mình, Tôi không biết anh ấy đã giấu nhiều chu sa như vậy từ khi nào. Anh ấy đã rửa rất nhiều chu sa bằng nước sôi cuối cùng mà tôi đưa cho anh ấy.

Ta không biết hắn trước khi chết chịu đựng bao lớn thống khổ, hắn trước sau không có kêu gọi một câu, mà là dùng dính đầy chu sa tay ở trên vách tường vẽ hai chữ: Tổ Gia

Nhìn đến cái kia cảnh tượng, các bá đầu tâm đầu nát, chúng ta lại không dám khóc. . Vào ban đêm, tôi giấu mình trong chăn bông và hét lên đau lòng: Tổ Gia, ông có hiển linh không!

Sau lại, ta cùng Tứ bá đầu Thất bá đầu cũng đều đã chịu đấu tố, nhưng đều so nhẹ, ta ăn cách mạng tiểu tướng nhóm mấy cái miệng tử liền xong việc. Tứ bá đầu càng là nhờ họa được phúc, cái này từ cái chết của Hoàng

Pháp Dung sau liền điên điên khùng khùng gia hỏa bỗng nhiên tỉnh ngộ, anh ta ở phe đấu hội thượng khắc sâu mà làm kiểm điểm, khôi phục thông minh ngày xưa cơ trí cùng đỉnh đặc mà nói, than thở khóc lóc mà lên án mạnh mẽ đủ loại tội ác phản động “hội đạo môn”, anh ta dùng những cái đó từ, nói những lời này đó, liền “Cách mạng văn hóa” tuyên truyền đội cũng chưa nghe qua, xét thấy anh ta tiếp thu cải tạo xã hội chủ nghĩa như thế thành công, văn tuyên đội đem anh ta tuyển dụng vào.

Tình yêu lực lượng là vĩ đại. Tứ bá đầu sở dĩ một sửa tính điên khùng, là bởi vì anh ta yêu mộ thanh niên trí thức, thanh niên trí thức lớn lên rất giống Hoàng Pháp Dung. Đương nhiên đây đều là chính hắn nói, ta cùng Thất bá đầu cảm giác là có như vậy điểm giống, chủ yếu là cặp mắt kia, nhưng nếu nói đặc biệt giống, tuyệt đối không phải.

Liền này một tia giống nhau như vậy đủ rồi. Tứ bá đầu đội Hoàng Pháp Dung ba mươi năm, hắn tâm linh rốt cuộc có chỗ dựa vào.

Thanh niên trí thức tên là Mạnh Phàm Hồng, Bắc Kinh xuống dưới quốc văn hệ cao tài sinh Cô đã chủ động về vùng nông thôn trước “Cách mạng Văn hóa” theo lời kêu gọi của Mao Chủ tịch “hãy làm những điều lớn lao ở nông thôn”, và làm giáo viên dạy tiếng Trung cho một trường tiểu học ở thị trấn của chúng tôi. Sau khi “Cách mạng Văn hóa” tan rã, trường học bị đóng cửa, và Mạnh Phàm Hồng được đưa vào đội tuyên truyền văn hóa,

Tứ bá đầu lần đầu tiên bị đấu tố, liền ở trong đám người thoáng nhìn Mạnh Phàm Hồng một khắc, linh hồn của Tứ bá đầu trở lại. những lời chỉ trích là một khoảnh khắc hạnh phúc.

Tứ bá đầu tỉnh ngộ, tài năng số 1 Giang Hoài của năm , anh ấy tỏa sáng trong đội tuyên truyền, và những câu nói đùa của anh ấy được cho là có thể bắt kịp trình độ của tiên sinh Quách Mạt Nhược.

Mạnh Phàm Hồng chưa từng thấy một người nào trong tù lại tài hoa như vậy, Cổ Văn Quan Chỉ văn chương hắn đọc lâu lâu, hơn nữa văn học thế giới hắn cũng hiểu, có thể đối Shakespeare, hắc cách người, Plato đám người bình đầu phẩm đủ, quan trọng nhất chính là hắn còn hiểu hoá học vật lý, năng nào biết người này từng là phái Giang Tương. Mạnh Phàm Hồng

rốt cuộc bị Tứ bá đầu ả động, Kết thúc Cách mạng văn hóa, bọn họ kết hôn.

Đây có lẽ là sức mạnh của tri thức một người học phú ngữ xa, chẳng sợ lục đạo luân hồi, bất ổn, cuối cùng cũng sẽ cứu cứu quy nhất.

Tất cả chúng tôi đều kết hôn trong thời kỳ "Cách mạng Văn hóa", tôi sinh được một cặp sinh đôi, còn anh thì sinh được hai con trai. Cậu ấy nói muốn cùng tôi kết thông gia, và tôi hỏi cậu ấy sẽ để tôi gả cho đứa nào, và cậu ấy nói sẽ để cho đứa nào đẹp trai.

Cứ như vậy,, chúng ta đã cùng nhau trải qua những năm “Cách mạng Văn hóa”, và những năm 1980 đã đến.

Nói cho Tổ Gia, vợ và các con toàn bộ bí mật

Người càng già trí nhớ càng rõ Những mảnh đời ngổn ngang bộn bề trong tâm trí bạn thỉnh thoảng muốn dừng lại, khi mệt mỏi vẫn thường mơ làm người muốn ngừng mà không được, vẫn là kia đoạn năm tháng, kia giúp huynh đệ, động đao động thương, kinh hồn không chừng, có khi đầu phân không rõ này đó là hiện thực, đâu là mộng.

Con ngày càng lớn, ngày tháng ngày càng ít đi, những năm tháng trước dù đúng hay sai, nhất định sẽ ở bên con mãi mãi, cuối cùng sẽ theo con vào quan tài. Đôi khi ng ồi trên ghế sofa lặng lẽ nhìn lũ trẻ nô đùa, cười đùa trước mặt, tôi nghĩ đây là niềm hạnh phúc lớn nhất đời người, có khi vợ nấu cơm, quây quần bên cạnh để cô ấy đỡ mệt mỏi, thanh thản. trong tim tôi.

Không có trải qua sóng to gió lớn người, luôn là sẽ tìm kiếm mạo hiểm cùng kích thích, mà trải qua quá người, lại khát vọng bình đạm cùng an bình. Người loại này động vật, tuổi càng nhỏ, lá gan càng lớn, tuổi càng lớn, lá gan càng nhỏ.

Nhi tử nữ nhi học cấp 2, ta cùng thê tử càng thêm nhọc lòng, nữ nhi còn tốt chút chút, nghe lời, học tập tốt, tính cách giống nàng mẹ, hoạt bát rộng rãi,

còn bị bắt thành “Tam hảo học sinh”, mà nhi tử, lại luôn là không đàng hoàng, làm ta đau đầu, “Con nhà người ta, hơi kẻ cướp nhà”

Cậu ta đúng là một tên cướp, ngày thường anh ta im lặng, nhưng một khi đã xảy ra chuyện thì kinh thiên động địa khiến bạn không thể dứt ra được.

Một ngày nọ, tôi đang đọc một cuốn sách về Phương Diện Thư nhưng con gái tôi chạy từ trường về vội vàng và nói: "Bố ơi, bố đi kiểm tra đi. Anh trai đã giết ai đó."

Tôi bị cao huyết áp, khi con gái gọi đến đây mắt tôi tối sầm, tôi cùng con gái chạy đến trường thì học sinh trong lớp cho rằng cô giáo và hiệu trưởng đã bế học sinh bất tỉnh vào bệnh viện.

Hóa ra con trai đánh nhau với một bạn trong lớp, con trai không đủ chiều cao nên bị người khác đánh tới tấp, hậu quả là con trai đã tìm thấy một viên gạch trong khuôn viên trường và giấu vào cặp sách, khi đó đang nghỉ học một mình thì lặng lẽ chuồn đi trong khi người bên kia không để ý, phía sau cậu bé bị một viên gạch đập vào lưng người đàn ông đó, lúc đó cậu mới bàng hoàng.

Ta vừa nghe, tức giận đến hai chân phát run, trước chạy vội tới bệnh viện nhìn xem hài tử kia, vạn hạnh chính là, kia hài tử cứu giúp lại đây, sau lại cha mẹ cậu bé đều tới, lại khóc lóc nháo nhát, sau lại, vợ tôi cũng chạy đến, chúng ta cùng cho nhân gia nhận lỗi, nói:

“"Tôi sẽ cho đưa trẻ đi khám bệnh trước. Chúng tôi sẽ trả bao nhiêu tiền. Nếu sau này đưa trẻ có vấn đề gì, chúng tôi sẽ trả hết". mua rất nhiều chất bổ sung và chất thành một bàn.

Lăn lộn một ngày, buổi tối về đến nhà, vừa vào cửa, nhìn đến nhi tử chính ghé vào trên bàn dường như không có việc gì mà ăn mì sợi, lòng ta tưởng, tiểu tử người còn nuốt trôi đi?

Con gái tôi vừa thấy tôi đến, đứng dậy rót nước cho tôi, con trai tôi vẫn đang ăn, tôi tức giận đập bàn: “Còn ăn!

Tôi chưa bao giờ nóng nảy với con mình như vậy, lần đầu tiên con gái nhìn thấy tôi nổi lửa như vậy, con trai làm không tốt mà con gái thì sợ hãi, nước mắt lưng tròng, người run cả người. Người vợ vội vàng dẫn con gái vào phòng sau.

Nhi tử buông chiếc đĩa, lau lau miệng, đứng lên, không nói lời nào.

Thê tử bắt hẩn lại cho ta ghế dựa, ta ng ồi xuống, hỏi hẩn: “Vì cái gì đem người ta đánh thành như vậy?”

Nhi tử không lên tiếng.

“Nói!” Tôi hét lên khiến cả khán phòng ồ lên

Nhi tử thân mình run lên, nói: “Hẩn khi dễ tam đệ của con.”

Ta vừa nghe, không hiểu : “Cái gì đệ?”

Nhi tử nói: “Tam đệ?”

Ta không hiểu được: “Tam đệ nào?”

Nhi tử nói: “Vương Thịnh.”

Ta nói: “cậu ấy là con của Vương thúc ngươi? Như thế nào thành Tam đệ?”

Nhi tử hậm hực mà nói: “Chúng ta mấy bạn đồng học anh em kết bái! Ta là lão đại, chúng ta thề có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu, không cần cùng ngày cùng tháng cùng năm sinh, nhưng cần cùng ngày cùng tháng cùng năm chết!”

Vợ chồng tôi nghe xong thì ngẩn người ra, vợ nhìn tôi rồi tôi nhìn cô ấy, không biết nói gì. Vào những năm 1980, xã hội tôn thờ một lần lưu hành anh em kết bái, trên đường thường xuyên hoảng xưng huynh gọi đệ tiểu lưu manh, bọn họ hát vang “Đại xung đánh, cái kia đại lưu hành, điều tín thiên du xưởng cấp y phục thường cảnh sát nghe”, phi đầu tán phát mà ăn mặc quần jean, ngâm thuốc lá hoảng cánh tay đi ngang, ánh mắt vô pháp.

Cha mẹ sợ con học kém, mỗi lần trước khi cho con đi chơi vợ chồng tôi đều dặn con không được gây chuyện, không ngờ con trai tôi lại lên thờ con trai sau lưng, chơi bời trung thành. Con gấu búống bình đó, tôi thực sự muốn đá nó xuống gờ bàn.

Năm đó ta bước chân vào giang hồ rồi bị tù tội., Là thân bất do kỷ, các người là phóng thái bình nhật tử bất quá, chính mình cho chính mình tìm kích thích.

“Người ngày mai lập tức gặp mấy người bạn nói, không anh em kết bái, đại gia vẫn là đồng học, có thể làm bằng hữu, đừng lộng này đó lung tung rồi loạn, về sau tan học liền cùng muội muội lập tức về nhà, không được người đi ra ngoài dạo chơi!” Ta hung hăng mà đối nhĩ tử nói.

“Ba!” Nhi tử nói,

“Dựa vào cái gì , ta nghe bên ngoài người ta nói ba trước kia lợi hại, huynh đệ cũng rất nhiều, bọn họ đều kêu người Ngũ gia, ta hiện tại là lão đại, về sau làm đại gia.”

Tôi chưa kịp phát điên, vợ tôi đã lao tới và tát con trai một cái thật mạnh: "Thằng khốn nạn!"

Cô con gái thấy đà trong nhà không ổn nên chạy ra ngoài khóc lóc, chốc chốc lại gọi cho dì hai. Chuyện này xảy ra lần nào, khi vợ đánh con trai mà chúng tôi không kiềm chế được thì con gái sẽ gọi là dì hai. Chị dâu thứ hai vào xem đội hình cũng thấy không ổn, vì trước đây vợ chồng tôi mặt trắng đũa kia mặt đỏ, nhưng lần này đều tỏ ra hung hãn.

Dì hai hỏi: “Sao lại thế này a? Ta vội cười nói: “Không có việc gì, nhị tỷ, tiểu tử này lại phạm sai lầm, đem đầu bạn học đánh vỡ, hiện tại còn nằm ở bệnh viện.”

Cậu con trai vừa nghe, đem đầu một oai: “Là hấn đánh con trước!”

Vợ tôi hét lớn một tiếng: “Ta lại cùng người tranh luận!” Nói lại tấn thăng nhỏ trận nữa.

Dì hai tử vôi vàng đem vợ ngăn lại, đối thê tử nói: “Nhìn cái dạng này, còn làm giáo dục công tác đâu!”

Vợ tôi khóc lóc nói: “Ta có thể giáo dục con người khác, giáo dục không được con chính mình!”

Tôi biết nguyên nhân khiến con trai tôi sợ hãi như vậy cũng liên quan đến việc vợ tôi làm trong Ban giáo dục, giáo viên ở một số trường trong thành phố biết vợ anh ấy và thường xuyên đến nhà tôi, con trai và con gái đã quen với nhau khác, và họ đã không sợ giáo viên kể từ khi họ còn nhỏ. Điều này khiến vợ tôi xấu hổ, mỗi lần họp phụ huynh giáo viên, vợ tôi đều nói với cô hiệu trưởng: “Nên đánh liền đánh, đừng quán hẩn.” Tuy là nói như vậy, nhưng ai dám đánh đâu.

Tôi cũng biết rằng con trai tôi không nói những điều vô nghĩa. Sau bao nhiêu năm, tôi đã mang một hòn đá trên lưng. Tôi đã ở trong một nhà tù lớn. Mặc dù mọi người xung quanh tôi không nói trực tiếp bất cứ điều gì, Tôi chắc chắn rằng không có gì để nói về chuyện riêng tư. Lý do tại sao con trai tôi gặp rắc rối lần này khiến tôi rất tức giận vì nó nhắc nhở tôi về quá khứ, tôi đã mệt mỏi vì chiến đấu và giết chóc, tôi biết sự khó khăn chuộc tội sau khi con người phạm lỗi. nửa cuối đời tôi, trắc trắc trở trở, cữu tử nhất sinh, tôi không muốn con trai tôi mắc bất cứ sai lầm nào..

Vài thập niên, tôi vẫn luôn suy nghĩ, Tổ Gia lúc trước vì cái gì sẽ kéo ta nhập hành, vì cái gì nơi chốn thiên vị ta, ông biết rõ ta không phải làm A Bảo, lại phá cách tăng lên ta làm “Bá đầu”, sau lại ta rút cuộc suy nghĩ cẩn thận, này hết thầy hết thầy, kỳ thật đầu là đại cục Tổ Gia. Tổ Gia đã chết, mọi người đều lên bờ, thu hoạch lớn nhất của Tổ Gia chính là huyết mạch chính mình được đến kéo dài. Ông thương con tha thiết, cũng như tôi bây giờ, ở cái tuổi máu lửa ấy, ông đã làm mọi cách để vợ con được sống tốt hơn, giờ thời thế thay đổi, nhìn đứa con bướng bỉnh trước mặt, tôi không biết nó có hiểu ý tốt của bố nó không. hiện giờ, cảnh đời đổi dời, nhìn trước mắt đứa con trai lý lợm, tôi không biết hẩn hay không hiểu nổi khổ của người làm cha.

Nhìn lại cảnh Tổ Gia, mọi việc ông làm dường như để lại dấu vết nhân hậu, ông vất vả, ông trời tựa hồ thấy được điểm này, không làm ông đoạn tử tuyệt tôn.

Ông có đưa con năm 1946, Kể từ đó, ông ấy bắt đầu thu xếp công việc riêng của mình, tôi đoán rằng ông ấy đang tìm một người có thể lo liệu hậu sự của mình. Rốt cuộc, người này ở 1948 năm xuất hiện, chính là tôi, một dung mạo bình thường, ngốc ngờ nghịch người, ta không biết nếu ta không gặp được Tổ Gia, tôi sinh hoạt sẽ là bộ dáng gì, tôi hiện tại ở đâu, đang làm cái gì, thê tử của ta là ai, ta hài tử lại là ai?

Tôi là bị Tổ Gia kéo lên thuyền, nhưng tôi không hối hận, Tổ Gia khi chết, tôi khóc rất lâu, cảm giác thiên đầu sụp. . Tôi không biết con trai và con gái tôi sẽ cảm thấy thế nào khi tôi chết trong tương lai.

Ở bọn họ trong ấn tượng, ta là cái người thành thật, mặc kệ tin đồn nhảm nhí bên ngoài theo bọn họ chậm rãi lớn lên, ta cũng ngăn không được, suy cho cùng con người ta phải sống trong môi trường rộng lớn của xã hội. Ta chỉ hy vọng bọn họ đừng lại dẫm vào ta vết xe đổ, học tập tốt xấu không quan hệ, bần cùng phú quý cũng không quan hệ, chỉ cần bọn họ đều đi chính đạo, ta liề nhiên có thể an tâm nhắm mắt.

Thực ra con trai và con gái được thừa hưởng gen của vợ nhiều hơn, đều rất thông minh, không như tôi thì ngu, trí não không tốt. Tổ gia đối ta duy nhất đánh giá chính là “Trung hậu thành thật”, ông nói qua: “Người thông minh có rất nhiều, người thành thật không dễ tìm.”

Kỳ thật, mấy năm nay, ta vẫn luôn ở do dự, muốn hay không đem chân tướng về Tổ Gia nói với mẹ con bọn họ. Chúng đã được giữ trong bóng tối trong nhiều thập kỷ. Tổ Gia nói qua, hãy để tôi giữ bí mật cho ông ấy suốt đời. Tôi trước kia cũng là như vậy cho rằng. Tôi cũng đã từng nghĩ như vậy.

Nhưng khi đọc đoạn độc thoại trong tù của Tổ Gia, tôi nghĩ có lẽ mình phải thay đổi suy nghĩ.

Lý do tại sao Tổ Gia không cho tôi nói với vợ con ông ấy là vì ông không muốn họ bị liên lụy vào thời đại đó, một lý do nữa là ông không muốn vợ con biết rằng mình là kẻ lừa đảo. Nhưng hiện giờ, vật đổi sao dời, qua nữa cái thế kỷ, thời đại thay đổi, ta cũng già rồi, không biết ngày nào đó mình sẽ chết, mang theo cái này nói dối tiến quan tài, ta không khép được mắt.

Nếu không đọc đoạn độc thoại có lẽ tôi sẽ chịu không nổi, nhưng đọc xong tôi mới biết dù Tổ Gia cả đời làm việc ác nhưng cuối cùng ông cũng đã làm một việc tốt. Khi ai cũng mắc sai lầm, mấu chốt là có nhìn lại ông nội có quay đầu lại không, tôi nghĩ vợ con cũng sẽ hiểu.

Vợ Tổ Gia đã hơn 60 tuổi, nhi tử cũng hơn bốn mươi, trước kia là ta thường xuyên đi xem mẹ con hai bọn họ, mấy năm gần đây, ngược lại là con Tổ Gia đến thăm ta số lần càng nhiều. Thượng Quan Nguyệt năm đó năm đó đi lính lên được cán bộ cấp trung đoàn, , cậu ta không biết gì về Tổ Gia và “phái Giang Tướng”, nên mỗi lần đến thăm tôi, cậu ta đều gọi tôi là “Lưu thúc thúc, chỉ biết tôi là đệ tử trong nghề đồ cổ của cha cậu ấy. Kỳ thật luận bối phận, phải là gọi ta là lão đại ca.

Đứa trẻ này ngay thẳng, càng dài càng giống bố, có lần đi công tác Quảng Châu, đi ngang qua thành phố của tôi, ban đêm đột nhiên ghé vào, hoa mắt, tôi giật mình tưởng là Tổ Gia.

Mùa xuân 198, ta rốt cuộc đã hạ quyết tâm. Ta lại một lần bước lên đi Sơn Đông.

Quan Cảnh Tường ngạc nhiên trước sự đến thăm đột ngột của tôi, hai người già

khoảng sáu mươi nắm chặt tay nhau: "Lão Lưu, sao ông không nói gì trước khi đến đây? Tôi đi chuẩn bị trước."

“Bà nội, người này là ai?” Một thiếu niên đi tới.

Quan Cảnh Tường nói: "Đây là bạn của ông nội, đến, lại đây, gọi ông nội."

Tôi vội nói: "Đây là con trai của Xiaoyue. Trước đây tôi có nghe nó nhắc đến, nhưng cuối cùng thì hôm nay tôi mới được nhìn thấy."

Quan Cảnh Tường cười và nói, "Đúng, đúng, thằng nhỏ ít khi ở quê nhà, và đã ở với bố mẹ ở Tế Nam. Hiện tại đây không phải là kỳ nghỉ đông. Cậu nhóc phải sống ở đây cho đến khi bắt đầu đi học. quá nghịch ngợm, ở với bố mẹ hay bị đánh(*trans: Lý thì ăn đập là đúng =)))*) ở chỗ này không ai quản hấn, hấn liền không muốn đi r ấ."

Tôi tràn đầy niềm vui, không chỉ Tổ Gia có một cậu con trai mà bây giờ cháu trai của ông cũng đã lớn..

Quan Cảnh Tường thực sự yêu chồng mình và chưa từng tái hôn trong nhiều năm như vậy.

Tôi đang tự hỏi làm thế nào để nói với cô ấy về Tổ Gia, bắt đầu như thế nào, và đi đâu sẽ xảy ra nếu tôi nói ra đi đâu đó?

Ta nói: "Sư nương, người thân thể như thế nào?"

Quan Cảnh Tường cười nói: "Ta cùng người đã nói bao nhiêu lần, không cần kêu sư nương, kêu lão quan thật tốt , người xem ta mỗi lần đầu kêu người lão Lưu! Ta thân thể ngành đầu, v ề hưu sau, không chịu ng ỗ yên, lại khai cái tư nhân phòng khám."

Thực ra, tôi hỏi câu này vì tôi sợ cô ấy lên cơn đau tim, và cô ấy sẽ gặp rắc rối sau khi nghe tin về Tổ Gia

Sau đó, cô ấy pha trà cho tôi. Nói xong, nàng cho ta đi pha trà Ta ng ỗ ở trên xô pha, cân nhắc, cân nhắc, lại cân nhắc. Sau lại nghĩ th ần, dứt khoát không nói, cơm nước xong trở về nhà.

Lúc này, cháu trai của Tổ Gia bước đến: "Ông ời, ông ời, kể cho cháu nghe một vài câu chuyện. Cháu thích nghe kể chuyện."

Tôi cảm thấy khó chịu, câu chuyện? Nó không chỉ là một câu chuyện, đó là một huyền thoại. Lúc này Quan Cảnh Tường đã pha trà, cần lấy một tách

trà rót lên người tôi: "Nắm thử trà này, Bích Loa Xuân con trai tôi mang tới."

Cầm tách trà lên, đầu óc tôi tràn ngập Tổ Gia đang uống trà, không kìm được nữa,

Tôi nói: "Sư nương, ta muốn kể chuyện cho bà cháu cùng nghe."

Quan Cảnh Tường mỉm cười: "Tôi nghe gì chứ! Ông cháu các người tán gẫu, đứa nhỏ này thật phiền phức, tôi đi mua chút đồ ăn."

Tôi vội nói: "Hãy nghe thử!" Khi tôi nói đến đây, giọng nói của tôi đã thay đổi.

Quan Cảnh Tường sững sốt một chút: "Ồ ... Nghe này ... Lớn như vậy tuổi còn nghe chuyện xưa, ta chính mình chính là chuyện xưa."

"Sư nương chính là chuyện xưa!" Tôi nói.

Quan Cảnh Tường sững sờ: "Tôi ở trong truyện?"

Tôi nói: "Sư nương nghĩ đi, câu chuyện này rất cảm động."

Quan Cảnh Tường nhìn tôi rồi từ từ nghĩ xuống ghế sofa, đứa cháu nhỏ cũng nghĩ bên cạnh cô.

Tôi nhấp một ngụm trà và nói chuyện chậm rãi.

Ngày xưa, có một người đàn ông luôn muốn trở thành một người tốt, nhưng số phận đã sắp đặt anh ta vào vai một kẻ nói dối. Một mặt, anh ta lừa dối, mặt khác, anh ta dùng số tiền mà anh ta lừa được để làm việc thiện; Bồi tát; anh ta độc ác, anh ta trung thành và chính trực; anh ta là một đứa trẻ mồ côi, nhưng cai trị một băng đảng hàng trăm người.

Anh ta là một kẻ hai mặt.

Năm 1945, ông gặp một người phụ nữ yêu, đó là tình yêu duy nhất trong đời ông. Họ kết hợp, sau này có con, anh yêu vợ thương con vô cùng. Anh

biết mình là một kẻ dối trá, và anh đã che giấu thân phận của mình một cách cay đắng. Bên ngoài, anh là trùm thế giới ngầm, ở nhà là một người chồng tốt, một người cha tốt, đằng này anh lại sống khép kín giữa giết chóc và cuộc sống êm đềm, họ sống với nhau suốt bảy năm trời.

Sau đó, ông bị chính quyền kết án tử hình, và cho đến khi chết, ông không chịu nói cho vợ biết sự thật. Anh không muốn vợ biết mình là kẻ cầm đầu băng đảng, anh không muốn vợ và con trai mình bị liên lụy.

Anh ấy quá mệt mỏi trong cuộc sống này, anh ấy mệt mỏi vì chiến đấu, anh ấy khao khát hòa bình, anh ấy không sợ chết, anh ấy chỉ yêu vợ con anh ấy vô bờ bến. Anh giao vợ con cho một thuộc hạ và dặn cấp dưới phải giữ bí mật này mãi mãi.

Thuộc hạ của ông đã giữ bí mật này hơn 30 năm, bây giờ, cấp dưới của ông đã già, và vợ ông cũng đã già ...

Quan Cảnh Tường yên lặng lắng nghe, bất động, như thể đông cứng. Tôi biết rằng nói những điều này với cô ấy là quá bất ngờ.

Cậu bé nhẹ giọng hỏi: "Bà ơi, bà có chuyện gì vậy?"

Quan Cảnh Tường ôm cháu nội trong tay, nước mắt cô lăn dài.

Tôi lấy ra "Lời thú tội" từ trong túi xách, đưa cho Quan Cảnh Tường, "Chúng ta xem thử, bài báo thứ ba."

Quan Cảnh Tường lau nước mắt, cầm lấy cuốn sách và khóc sau khi đọc nó.

Khóc hồi lâu, bà bắt máy, bà gọi cho con trai và yêu cầu con về quê càng sớm càng tốt. Sau đó, cô ấy nói với tôi: "Hãy nói cho tôi biết chi tiết về anh ấy."

Vì vậy, tôi đã kể lại tất cả những gì tôi biết về cuộc đời của ông tôi từ đầu đến cuối một cách chi tiết.

Nói xong Quan Cảnh Tường khóc mấy lần, cuối cùng cô cũng hiểu rõ chính mình!

Cuối cùng nàng cầm lấy cuốn sách, vừa khóc vừa nói: "Chính anh đã làm khổ mình! Anh cũng đã làm khổ em! Anh nói cho em biết chuyện gì xảy ra, em là vợ anh, dù sống hay chết, em cũng là của anh vợ. Anh giấu diếm thân phận và đừng để cho người khác nói cho ta biết, những năm này, ta còn không có khóc một chỗ, ta còn không biết người chôn ở nơi nào! "

Tôi cũng khóc: "Sư nương, người đừng trách con, Tổ Gia bảo không cho tôi nói chỗ chôn, sợ có chuyện liên lụy mọi người." . "

Tôi lau nước mắt và nói: "Sư nương, khi Tiểu Nguyệt trở về, chúng ta sẽ cùng nhau đi tảo mộ Tổ Gia."

Thượng Quan Nguyệt cùng ngày gấp gáp về quê. Quan Cảnh Tường và tôi đã kể cho anh ấy nghe về tổ Gia của tôi. Anh không nói gì, một mình bước vào phòng sau và khóc thẫn. Ba ngày sau, ba người chúng tôi cũng lên chuyến tàu đi về nam hạ.

Quan Cảnh Tường mua rất nhiều tiền giấy, sợ mang thiếu. Khi tàu đến ga, tôi nói:

“Vào nhà nghỉ ngơi một lát rồi cũng chưa muộn”.

Thượng Quan Nguyệt nói: "Chú Lưu, đừng nghỉ ngơi, cháu muốn kiểm tra càng sớm càng tốt."

Tôi nói: "Được."

Trên đường đến nghĩa trang, lòng tôi nặng trĩu, tôi cố cố chịu đựng, cố gắng không để mình rơi nước mắt. Hôm đó, gió rất mạnh, nhưng bầu trời trong xanh đến lạ thường.

Khi tôi đến nghĩa trang của Tổ Gia, tôi liếc nhìn hai người họ, chỉ vào một bia mộ và nói: "Thưa sư nương, chính đây."

Quan Cảnh Tường nước mắt lưng tròng, hực hơi và không ngừng nghẹn ngào, sờ lên bia mộ mà đại đột nói: "Lần trước anh nói anh đi rồi, ai biết anh đã xa 37 năm ... anh biết không, em sẽ mơ thấy em trong giấc mơ của anh suốt những năm qua, và mỗi khi thức dậy em lại khóc ... "

Con trai của Tổ Gia chậm rãi quỳ xuống trước bia mộ, nỗi nhớ thương bấy lâu nay cuối cùng cũng bộc phát vào lúc này, "Bố--" một tiếng kêu thảm thiết, nước mắt lưng tròng. Tôi không nhịn được nữa, khụy xuống, nước mắt lăn dài: "Tổ Gia Vợ con ông thấy ông về"

Sư nương phác gục trên mặt đất, ôm mộ bia, lên tiếng khóc lớn: "Con trai và em tới thăm anh đây! có nghe thấy không? có nghe thấy không!"

Nhìn thấy người lớn khóc, đứa trẻ cũng bắt đầu khóc, Thượng Quan Nguyệt kéo đứa trẻ lại và nói: "Con trai, quỳ xuống lạy ông nội."

Gió mạnh bỗng nổi lên, cỏ cây um tùm, mộ ông mấy chục năm ngủ yên, có linh hồn ở trên trời cũng nên an lòng. Tổ Gia ơi, ông thực sự có thể yên nghỉ.*(trans: xúc động ghê)*

Tôi luôn cho rằng cuộc sống của mình không hề dễ dàng, bây giờ nghĩ lại, thế hệ của Tổ Gia là khó nhất, tuổi còn nhỏ không có người thân, một mình đi báo thù và dính líu đến "phe phái Giang Tướng". Lòng tốt và sự bất bình của ông từ đó bị lừa dối và lừa dối, đánh đập và giết chết, chiến đấu với mọi người trong giang hồ trong nhiều thập kỷ, và cuối cùng rời khỏi gia đình của mình trước một bước. Khi ông còn sống, tất cả người thân của ông đều chết, khi anh chết đi, những người thân của ông vẫn còn sống, và ông luôn chỉ có một mình.

Bốn người khóc rất lâu, tôi lau nước mắt nói: "Thưa sư nương, về nhà thôi".

Quan Cảnh Tường nhẹ giọng nói: "Người về trước đi, ta muốn cùng phu quân nói chuyện tốt."

Thượng Quan Nguyệt nói: "Mẹ, trời lạnh, chúng ta trở về đi."

Quan Cảnh Tường vẫy vẫy tay, tôi nhìn Thượng Quan Nguyệt nói: “Đề sư nương cùng Tổ Gia đơn độc chờ lát nữa đi.” Thượng Quan Nguyệt cởi áo khoác, khoác lên người Quan Cảnh Tường.

"Mẹ, một lát nữa chúng ta tới đón."

Quan Cảnh Tường gật đầu. chúng tôi đang rời đi. Từ xa nhìn bóng lưng của sư nương, cô quỳ xuống trước ngôi mộ, vuốt ve bia mộ của Tổ Gia và thì thào.

Khi chúng tôi đến lần nữa, sư nương đã ngủ say trong tay ôm bia mộ của Tổ Gia Vào những ngày lạnh giá như thế này, nàng ngủ một giấc bình yên, ôm chầm như vậy, sau hơn 30 năm, cuối cùng nàng cũng được trở về trong vòng tay của chầm.

Đến tối, tôi đặt tiệc tại nhà để chiêu đãi ba người họ.

Vợ tôi vui vẻ gọi Quan Cảnh Tường là "Chị cả", và cô ấy cũng vui vẻ gọi vợ tôi là "Chị cả", điều này khiến tôi rất xấu hổ, đây là thâm niên gì vậy?

Ngày hôm sau, họ trở về Sơn Đông. Mỗi năm từ nay về sau, Thượng Quan Nguyệt sẽ đem bọn trẻ đến tảo mộ cho Tổ Gia vài lần.

Trên thực tế, tiền giấy của Tổ Gia chưa bao giờ bị cắt bỏ trong những năm qua, đầu tiên phải kể đến tôi. Mỗi lễ hội ma và ngày mất của ông, tôi sẽ đốt tiền giấy cho ông ấy. Có khi tôi đến muộn, thấy ở đó có một đồng tro giấy cháy, có khi bên cạnh có lễ vật và cơm rượu, tôi biết bá đầu nào đã đến. Điều này đã xảy ra trong nhiều thập kỷ.

CHƯƠNG 5: GIANG HỒ ĐOÁN MỆNH TRONG THẬP NIÊN 80

Khẩu quyết đoán mệnh của người mù.

Khi tôi vượt qua nỗi lo lắng này tảng đá lớn trong tâm tôi được gỡ xuống. Tôi càng yêu vợ con hơn, và tôi biết đây là tài phú của đời mình. Hạnh phúc của cuộc sống nằm ở sự đơn giản, sau bữa tối, tôi pha một ấm trà, cả nhà quây quần trước TV, cười nói.

Vào những năm 1980, một số bộ phim truyền hình rất nổi tiếng, một bộ là "Tây Du Ký", bộ còn lại là "Bát Tiên Quá Hải", bộ còn lại là "Tế Công". , những bộ này đều là thần tiên, yêu ma, đức Phật có mấy tầng quan hệ.

Đôi khi, con gái tôi lại cúi xuống bên cạnh tôi và hỏi nghiêm túc: "Bố ơi, trên đời này có ma thật không?"

Tôi cười và nói: "Cô bé ngoan, con người còn kinh khủng hơn ma. Ma không bao giờ hại người, nhưng con người thì có."

Người con gái lại hỏi: "Vậy trên đời này có thực sự có thần và phật không?"

Tôi lại cười và nói: "Người làm việc thiện chính là thần, phật".

"Bố ơi, hàng xóm nói bố biết bói toán, sao bố không bao giờ bói cho chúng con?" Cô con gái ngơ ngác hỏi.

"Đúng vậy, bố tính cho con một quẻ xem liệu con có thể vào đại học trong tương lai không." Cậu con trai nói.

Tôi liếc nhìn con trai, ôm con gái vào lòng, sờ mũi và nói: "Con, mẹ và anh trai là sinh mệnh của ba, con biết không, con gái ngoan?"

Cô con gái chớp mắt và gật đầu.

Người con trai bước đến và nói: "Bố, ông nội của bạn học của chúng con thật lợi hại.

Hàng ngày, những người đi xem bói xếp hàng dài, đặc biệt là vào thứ bảy và chủ nhật. Nhiều xe ô tô từ xa dừng lại trước cửa nhà. Bố, con xem chừng nếu bố bộc lộ năng lực có khi đánh bại nhuệ khí ông ta. "

“Vào nhà đọc sách đi!” Tôi hét lên.

Nam tử trợn mắt: "Ôi, lão già chí chưa già..."

"Đi đọc sách đi!"

Người con trai quay người bước vào nhà.

Tôi biết người đàn ông con trai tôi nói là một người mù, người ta gọi anh ta là “Long Phượng”(龙凤). Không ai quan tâm đến tên thật của anh, ngoại trừ anh bị mù, tai không thính, suốt ngày nói về anh ta, mọi người đặt cho anh biệt danh "Lung Phong"(聋疯), có nghĩa là điếc và điên. Kết quả là, biệt danh này đã được truyền đi khắp nơi, và nó hóa ra lại là một cái tên hay "Long Phượng". (**trans: vì chữ 龙凤(long phượng) đọc gần giống với聋疯(điếc điên)**), anh ta được truyền thừa bản lĩnh đại sự mù nhất phái.

Nếu phân chia nhóm bói toán theo sinh lý thì có thể chia thành 2 trường phái là manh phái(**trans: mù hán việt gọi là manh**) và quang phái . những người thuộc manh phái là những người mất mù, và quang phái là chỉ những người mất tỏ.

Các thầy bói khiếm thị có một bộ khẩu quyết xem bói được truyền lại từ xa xưa, những câu khẩu quyết này không có văn tự ghi chép lại, chỉ được truyền miệng và chỉ có thể truyền lại cho những người mù. Nếu không, một khi người lành lặn biết được, thì sẽ đập đổ bát cơm của họ.

Manh phái có một kỹ năng độc nhất vô nhị, đó là đoán người sinh tử. Bói toán thông thường rất khó đoán chính xác một người chết khi nào, cho dù là chơi Bát Tự hay Lục Hòa, chỉ có thể nói một số tai họa tương đối

ng nghiêm trọng, thậm chí cố gắng tránh sinh tử theo lý luận của đi ầu này, bởi vì mọi người ầu có thể kiểm tra vấn đề sống và chết.

Nhưng người mù dám đánh giá rằng kỹ năng độc nhất của họ được cho là của Quỷ Cốc Tử thời Chiến quốc. Khi Quỷ Cốc Tử lần ầu tiên sáng lập bộ khẩu quyết này, nó đã thiết lập quy tắc rằng khẩu quyết này chỉ được truyền cho người mù chứ không phải cho những người mắt sáng. Trong hàng ngàn năm, khẩu quyết của các bậc thầy mù đã tự thành mạch, trong lịch sử, vô số người mắt muốn học kỹ năng này, thậm chí dùng đến mảnh khốe, nghe trộm và bỏ số tiền lớn ra để mua chuộc nhưng ầu thất bại. Sau những năm 1980, một số kẻ gà mờ để học đã dùng khẩu quyết của manh sư, chỉ để kiểm tra, đối xử với loại người này chỉ cần một thủ thuật là hấn sẽ hiện nguyên hình. Đưa cho anh ta bát tự của một người đã chết và cho anh ta thấy rằng nếu anh ta có thể nói chính xác năm mà người này chết, anh ta là một manh sư thật sự, nếu không anh ta là một kẻ lừa đảo.

Tổ Gia cũng rất quan tâm đến Trường phái khiếm thị này khi ông còn ở Thượng Hải đã hỏi một manh sư đối mặt với rất nhiều câu hỏi. Một trong những câu hỏi gay gắt nhất là: nếu thầy mù có thể xác định trực tiếp năm người đó chết bằng cách sử dụng Bát Tự, làm thế nào để giải thích vấn đề mà chính cùng bát tự đó nhưng không chết trong cùng một năm? Có nhiều người sinh cùng giờ, cùng tháng, cùng ngày nhưng số mệnh lại chênh lệch nhau rất lớn, thời gian sinh tử cách nhau hàng chục năm, thậm chí thời gian sinh tử của các cặp song sinh cũng cách nhau vài chục năm. cách xa nhiều năm. Đi ầu này có thể được giải thích như thế nào?

Ông thầy mù suy nghĩ một hồi rồi nói: "Phương pháp xem bói dựa vào ngũ hành để sinh ra khác, giống như người mù sờ voi. Nó chỉ nhìn thấy một khía cạnh thôi. Có rất nhiều yếu tố ảnh hưởng đến vận mệnh của con người, chẳng hạn như âm đức của tổ tiên, tích đức của cha mẹ, phúc đức của bản thân, ngay cả môi trường xã hội cũng đóng một vai trò rất lớn. Ta không biết Tổ Gia có tin vào đạo Phật hay không. Tôi bói toán nhiều năm như vậy, và ta phát hiện ra rằng những người đã trải qua những thay đổi lớn trong vận mệnh của họ, hoặc là đại thiện hoặc đại ác."

Tổ Gia bỏ rất nhiều tiền và muốn xin một số khẩu quyết đoạn sinh tử, ông thầy mù cười và nói:

"Tôi khuyên Thiết bản tiên sinh đừng làm điều này. Tất cả những người muốn sở hữu cái này sẽ không có kết cục tốt đẹp. . Đây là trời cao ban cho người mù con đường mưu sinh, người sáng suốt có tay có chân, tùy tiện làm điếm cái gì đâu so với chúng ta sinh hoạt đâu dễ hơn, chúng ta cả đời nhìn không tới nơi phồn hoa bất cứ thứ gì, liền sinh chúng ta dưỡng chúng ta cha mẹ đâu không biết bộ dáng ra sao, đây là bát cơm duy nhất của chúng ta, cho chúng ta lưu đi đâu đường sống đi. "

Tổ Gia tự hồ thẹn: " Sư phụ chỉ bảo đến là! Khẩu quyết ta không học, bạc thỉnh ngài lưu lại, nghe ngài buổi nói chuyện, được lợi không ít!"

Thầy bói mù thở dài: "Tiên sinh, ông là người tốt. Tôi không thể nói cho tiên sinh biết khẩu quyết, , nhưng ta có thể vì người đoạn một chút sinh tử.”."

Tổ Gia cười: " “Sinh thì đã sao, chết làm sao ai. Chỉ cần cả đời không thẹn với lương tâm, khi nào sinh khi nào chết, nơi nào sinh nơi nào chết, lại có quan hệ gì? Nhân sinh trăm năm, phù dung sớm nở tối tàn, phong cảnh cũng thế, không có tiếng tăm gì cũng thế, chung như gió cuốn tàn diệp, chôn vùi với mây khói.”. "

"Ha ha ha ha. Tiên sinh đã xong thoát sinh tử. Nếu thế nhân đâu như tiên sinh như vậy tiêu sái, trên thế giới này liền không nhiều như vậy thống khổ.”."

Công thức của người sư phụ mù mà Tổ Gia muốn có tên là "Ma Đáo Lộc Nghiêng". Những người trong giang hồ số học đâu biết đi đâu đó, nhưng chưa ai từng nhìn thấy qua.

Lịch sử đi vào những năm 1980, dễ giới giáo dục lại bắt đầu sinh động lên, một ít người lại bắt đầu đánh “mã đảo lộc nghiêng khẩu quyết” chủ ý, bởi vì bọn họ phát hiện học rất nhiều đoán mệnh thuật đâu không quá thực dụng, tham gia rất nhiều học tập ban, hoa thật nhiều tiền, hồi hải ngược xuôi đã bán thật nhiều sư phụ, kết quả vẫn là tính không chuẩn.

Sau đó, khi tốc độ cải cách ngày càng gia tăng, một số người đã dám bước vào khu vực cấm của Số Học và bắt đầu học bói. Nhưng cái từ "bói" quá nhạy cảm, quá mê tín, nghe không vừa mắt, nên cái từ "đoán" có ích, và bói bỗng chốc trở thành tiên đoán. Những người thanh lịch hơn đã phát minh ra một thuật ngữ tin học con người thanh lịch hơn.

Điều này liên quan nhiều đến môi trường xã hội lúc bấy giờ. Sau khi cải cách và mở cửa đại lục, một số lý thuyết tư tưởng của Hồng Kông và Đài Loan bắt đầu ảnh hưởng đến đại lục. Trong vài thập kỷ qua, chúng tôi đã tham gia vào thể thao, nhưng Hồng Kông và Đài Loan vẫn không ngừng nhịp độ nghiên cứu học thuật. Hồi đó, một số nhân tài học thuật đã theo Tưởng Giới Thạch đến Đài Loan và Hồng Kông. Trong một bầu không khí chính trị tương đối thoải mái, họ đã thực hiện một số công việc tiên phong về Nghiên cứu Trung Quốc.

Quốc Học là Nho giáo, Phật giáo và Đạo giáo. Những thứ này, đại lục đã nguội lạnh trong một khoảng thời gian. Vì vậy, nó đã tạo ra một ảo tưởng ảnh hưởng đến hiện tại: gốc rễ của văn hóa Trung Quốc nằm ở Đài Loan.

Đây thực sự là một sự hiểu lầm. Nguyên nhân là do những người đại lục vừa bước qua cuộc "Cách mạng Văn hóa" đột nhiên cảm thấy trống rỗng về văn hóa sau mười năm bị thất lạc. Tuy nhiên, Hồng Kông và Đài Loan đang rất nóng vào thời điểm này, và các học giả ở đó có thể tự do nghiên cứu. "Luận Ngữ", "Kinh Kim Cương" và "Đạo Đức Kinh" thậm chí có thể coi bói và xem Phong Thủy một cách tự do.

Những người đại lục sống trong khoảng cách văn hóa cảm thấy được mở rộng tầm mắt ngay lập tức - các bậc thầy đầu ở Đài Loan.

Mãi đến cuối những năm 1990, sự hiểu lầm này mới dần tan biến. Mọi người dần dần phát hiện ra học giả đại lục không thua kém gì Hồng Kông và Đài Loan, nhưng thấp kém hơn, có lẽ quá nhiều gian khổ khiến họ trở nên thận trọng và thấp thỏm hơn. Học thuật là một cái gì đó trong tâm trí, ngay cả khi nó bị giam cầm trong mười năm, kiến thức này vẫn tiếp tục một cách hiệu quả. Với việc đi sâu cải cách, việc học tiếng Trung không còn là bí mật nữa mà phải được kế thừa và phát huy một cách mạnh mẽ,

chẳng bao lâu nữa, đại lục sẽ bước vào thời kỳ phát triển của nền văn hóa Trung Quốc.

Cho đến nay, người Hoa trên toàn thế giới đều hiểu cội nguồn văn hóa Trung Hoa chưa bao giờ bị phá vỡ, Đài Loan có, đại lục có hai bờ sông một mạch, Viêm Hoàng một nhà, lúc này mới gọi Trung Hoa văn minh.

Eo biển hai bờ sông về văn hóa kế thừa, cũng là tinh hoa cùng bề cùng tề tại.

Chính thống Phật học, nho học, lý học giải độc cùng nghiên cứu, là tích cực mà đáng quý, đây đều là so hoàng kim còn trân quý đồ vật, ném chúng nó, người Trung Quốc chỉ còn lại có da vàng cùng mắt đen; mà đoán mệnh mê tín này một bộ, thật sự không nên lại lần nữa tràn lan..

Sau thời kỳ cải cách và mở cửa ở đại lục, một số công ty chủ lực ở Hong Kong và Đài Loan cũng nghĩ thấy cơ hội này mà đến đại lục kiếm tiền.

Đáng thương đại lục nhà giàu mới nổi, căn bản phân không rõ thật giả, vừa thấy đến âu phục giày da, giảng sứt sọc tiếng phổ thông cảng đại sư liền kính nể vô cùng: “Sư phụ, cho tôi xem Phong thủy “Đại sư cho ta sửa sửa đại vận!” “Đại sư cho chúng ta công ty khởi tên cát lợi!”

Những người này sẽ không bao giờ thấy rằng có một số được gọi là đại sư ở Hồng Kông và Đài Loan, bề ngoài vẻ vang, nhưng lại bí mật chạy đến một ngôi làng nào đó trên đại lục để nhờ một số thầy bói ở đại lục chỉ dẫn.

Mọi người thậm chí không biết rằng Trung Quốc đã từng có một Tổ Gia dành cả cuộc đời của mình để xem bói, nhưng cuối cùng ông đã phản đối việc xem bói.

Thập niên 80 bắt đầu nổi giông tố, chúng ta này đó là đám lưu manh già nua “Giang tướng phái” liền có một loại dự cảm, lại có một đám kẻ lừa đảo muốn hoá trang lên sân khấu. Lịch sử luôn là một lần lại một lần lặp lại bi kịch, có người khóc, liền có người cười, dựng thẳng lên âm dương, đều có thầy tướng số. Tiểu đánh tiểu nháo không sao cả, làm như một loại trò chơi cũng không cái gọi là, nhưng một khi nháo lớn, ví như nháo ra

mạng người, bị nghi ngờ có liên quan lừa dối, thậm chí phát triển trở thành tà giáo, chính phủ liền phải ra tay.

Nhiều thanh niên nghe quá nhiều tiểu thuyết cùng phim truyền hình xem nhiều hoặc là dân gian chuyện xưa, giờ phút này càng là nóng lòng muốn thử, thề hiến thân để học sự nghiệp. Bọn họ tưởng tận sức với để học nghiên cứu, lại không ngờ ngay từ đầu liền đi lầm đường, để học không phải là thuật số, càng không phải là mê tín, bọn họ cái gọi là để học không phải để lý, mà là xem bói. Bọn họ điên cuồng mà mua sắm hàng tư liệu vĩa hè, bụng đói ăn quàng mà tham gia các loại học tập ban, khắp nơi báỉ sư học nghệ, vọng tưởng trở thành thế ngoại cao nhân.

Bằng cách này, đội quân bói toán đầu tiên đã xuất hiện sau “Cách mạng Văn hóa” .

Những người này đã mấy năm trong lĩnh vực toán số, có người xông pha, nhưng đa số đều làm bia đỡ đạn, hủy hoại tuổi thanh xuân chẳng thành tích gì, nhưng họ vẫn không bỏ cuộc, luôn cho rằng mình không có, vì thế nếm biến các loại người sáng suốt giáo đoán trước thuật sau, bọn họ bắt đầu chuyển hướng thuật số cuối cùng một góc: Mạnh phái.

1985 năm, 72 tuổi mạnh sư Long Phượng thu một đồ đệ, tên Chu Ngọc Lang.

Người này không phải người mù, lại làm bộ người mù. Từ phương bắc lại đây, ở trước cửa Long Phượng quỳ ba ngày, cuối cùng khiến Long Phượng mềm lòng.

Hắn nói hắn từ nhỏ hai mắt mù, cha mẹ chết sớm, hắn cùng chú thím quá, nhưng chú thím đối hắn không tốt, hắn tưởng độc lập sinh hoạt, mộ danh tiến đến báỉ sư, thỉnh sư phụ già cấp khẩu cơm ăn.

Long Phượng tin, thực đáng thương hoàn cảnh của hắn, đem chính mình sở học dốc túi tương thụ. Chu Ngọc Lang cũng xác thật thực thông minh, học được thực mau, trí nhớ siêu hảo, nửa năm thời gian, bói hạ sở hữu khẩu quyết.

Ta cùng Tứ bá đầu, Thất bá đầu lúc ấy liền buồn bực: Long Phượng tiên sinh nếu thần toán vô cùng, như thế nào liền không tính ra cái này đồ đệ là cái kẻ lừa đảo đầu! Chúng ta càng không nghĩ tới chính là, Chu Ngọc Lang còn càng làm dấy lên một thời kỳ đẫm máu hận thù của "phái Giang Tướng".

Xuất sư thời gian Chu Ngọc Lang tự lập môn hộ, bắt đầu làm người đoán mệnh. Đánh "Long phượng cao đồ" chiêu bài, hơn nữa tài ăn nói cùng phản ứng năng lực cực cường, thực mau Chu Ngọc Lang thanh danh mở ra, tới cửa đoán mệnh giả nổi liền không dứt.

Điên cuồng gom tiền đồng thời Chu Ngọc Lang cũng cần thiết gánh vác một loại thống khổ, đó là mỗi ngày phải giả vờ mù, người không mù lại cố tình khoắc lên mình vẻ ngoài của một người mù. Bất cứ khi nào có người đến kiểm tra, anh ta đảo mắt và chạm bằng cả hai tay. Thật là ngoạn mục

Cổ nhân đã từng nói: "Lục căn không tịnh người không thể học đạo." Nếu miễn cưỡng đem thuật số về vì đạo pháp một loại, như vậy học thuật số người đầu tiên tâm phải đoan chính, học nói chính là làm người, người bất chính tắc sự tất bại. Cổ đại người tuyn pháp, chú ý chọn người mà thụ, nhân phẩm vĩnh viễn là đệ nhất vị, nếu tìm không thấy thích hợp người, tình nguyện đem bình sinh sở học mang nhập quan tài cũng không muốn lộ ra chút nào. Đây không phải bảo thủ, mà là không muốn tạo ác nghiệp, càng không muốn làm người tự chịu diệt vong.

Chu Ngọc Lang vốn không mù, lại làm bộ người mù đã lừa gạt sư phụ, này khi sư diệt tổ một tội; càng muốn mệnh chính là hấn quên mất lúc trước học nói khi long phượng báo cho hấn những lời này đó: "Chúng ta làm người đoán mệnh, chỉ cần sống tạm, chúng ta là người mù, không thể làm khác chức nghiệp, đây là bát cơm chúng ta, cho nên rắp tâm muốn chính, không thể hớ người tiền tài, không thể trộm người lão bà, nên nói nói, không nên nói không nói, quan trọng nhất một cái là khuyên nhân vi thiện, làm việc thiện là sửa mệnh duy nhất hữu hiệu con đường." Nơi phồn hoa, Chu Ngọc Lang sớm đã đem những lời này vút đến trên chín tầng mây, mỗi ngày ngỗ nghiệm chỉnh, đỉnh đặc mà nói, một quẻ 5 tệ, sau lại tăng tới 10 tệ, lại sau lại là 20 tệ, trăm tài vận, trăm nhi tử, trăm hôn nhân, trăm mua

bán, trăm m ồ, trăm vận làm quan không có hấn không đặt chân. Cao phong thời kỳ, mỗi ngày tiếp khách hơn 20 người, một tháng thu vào hàng ngàn, khi đó lương quan quận cũng chỉ 500 tề tháng, cao gấp đôi quan huyện.

No ấm, tâm tư sinh ý dâm dục, con người ta tất l ần đường lạc lối.

Ngày nọ, một thiếu phụ tới tìm Chu Ngọc Lang đoán mệnh.

“C ầu cái gì ?” Chu Ngọc Lang đảo mắt hỏi.

“Sư phó, ta tính chuyện kết hôn.”(trans: cô này gọi ổng là “Sư Phó” 师傅 chứ không phải “Sư Phụ” 师父 Sư Phó là cách gọi tôn trọng người chuyên lĩnh vực gì đó, còn sư phụ chỉ người dạy cái gì đó cho mình)

Chu Ngọc Lang trộm nhìn thoáng qua thiếu phụ này, trong lòng không khỏi sững sờ, thật là nữ tử xinh đẹp, toàn thân làn da trắng nõn, bộ ngực căng ph ồng càng lộ rõ dưới lớp áo là cặp “nhũ hoa” phập ph ồng như muốn nảy ra ngoài.

Chu Ngọc Lang nuốt một ngụm nước bọt, nhướng mắt: “ Tính hôn nhân. Bất tự?”

“1960 .”

“Tháng mấy?”

“Âm lịch tháng 8.”

“Tám tháng nhi ều ít?”

“23 tháng 8.”

“Giờ ?”

“Buổi tối điểm 12h.”

Chu Ngọc Lang lắc lắc đầu: “Buổi tối điểm 12h , này li ền không phải 23 tháng 8, hấn là 24 tháng 8, đã tiến vào giờ Tý.”

“ Sư phó, ta không hiểu. Dù sao mẹ ta nói là 12h đêm.”

Chu Ngọc Lang ngẩng cổ, híp mắt, ngón tay bấm đốt ngón tay.

Kia thiếu phụ nôn nóng chờ đợi.

Đột nhiên, Chu Ngọc Lang vươn tay, mọi nơi sờ sờ, giống như tìm cái gì.

Thiếu phụ vội vàng hỏi: “Sư phụ tìm cái gì?”

“Không có việc gì, không có việc gì. Sáng sớm lên, đến bây giờ còn không có uống miếng nước, ta tìm chút nước uống.” Vừa nói, vừa đứng lên, sờ hướng cái bàn.

Thiếu phụ lập tức đứng lên, đỡ chu Ngọc Lang ngã xuống: “Ngài ngã, ngài ngã. Ta giúp ngài uống nước.”

Chu Ngọc Lang cười nói: “Thật tốt quá, thật tốt quá. Ai nha, thật tốt quá.”

Thiếu phụ giúp Chu Ngọc Lang đỡ một chén nước, đưa qua đi.

Chu Ngọc Lang chìa đôi tay, chậm rãi sờ soạng.

Thiếu phụ vừa thấy thật phiền toái, trực tiếp bắt lấy Chu Ngọc Lang tay nói: “Sư phó, ở chỗ này.” Nói đem cái ly nhét vào tay Chu Ngọc Lan.

Chu Ngọc Lang thuận thế đem tay thiếu phụ và chén nước nắm trong tay:

cảm ơn, cảm ơn.”

Nếu người bình thường làm ra hành vi này, nhất định là sợ khanh nhưng trước mặt người này là người mù, thiếu phụ không nghĩ nhiều, chỉ là chậm rãi bắt tay rút ra.

Chu Ngọc Lang uống một ngụm, sau đó nói: “Cô mệnh này là mệnh phú quý. Cô là kẻ có tài.”

Thiếu phụ ngượng ngùng mà cười: “Cũng ổn.”

Chu Ngọc Lang đã sớm thấy được này thiếu phụ người mặc sang trọng, trên người toàn trang sức, cho nên mới phán ra câu này.

“Ta tính cô hẳn nên kết hôn muộn, mệnh đào hoa quá nhiều, nên là 30 tuổi về sau kết hôn mới được, nếu không nói, hôn nhân nhất định không tốt.”

“Đúng đúng! Sư phó nói đúng, ta 21 tuổi kết hôn, hiện tại phu thê cảm tình thật không tốt.”

“Ta tính chồng cô, hẳn có vóc dáng cao ráo, mặt trắng, ăn cơm quan.”

Thiếu phụ tự hỏi một lát trả lời: “Vóc dáng không phải quá cao, 1m7 hơn tí, làn da không tính trắng, cũng không tính đen, trước kia ăn cơm quan, sau lại mạo hiểm đi biển làm ăn.”

Chu Ngọc Lang sở dĩ dám đoán như vậy, là bởi vì hẳn nhìn đến thiếu phụ vóc dáng không tính lùn, ở Trung Quốc giống nhau trượng phu đầu so chỉều cao thế tử, nữ tử này làn da trắng nõn, kia khẳng định liền không phải làm việc nhà nông, nàng trượng phu tất nhiên cũng không phải nông dân, ở cái kia vừa mới cải cách mở ra niên đại chỉ cần không phải nông dân, giống nhau có thể gọi có làm quan, rốt cuộc đi biển vẫn là số ít.

Ba đi đầu tính chuẩn một cái, như vậy đủ rồi, Chu Ngọc Lang tiếp theo nói: “Trượng phu cô có ngoại tình, cô cũng có!”

Thiếu phụ cúi đầu.

“Đúng hay không?” Chu Ngọc Lang truy vấn.

“Đúng vậy.”

“Ta khuyên cô nhanh ly hôn. Từ bát tự của cô, đoạn hôn nhân này nhiều nhất có thể duy trì ba năm, lại dài quá liền phải đã xảy ra chuyện.”

Thiếu phụ cả kinh: “Không có cách cứu vãn sao?”

“Chỉ sợ muốn mất cả người lẫn của .”

“Này.....”

“nếu là khẳng khẳng không rồi, còn sẽ có tai ương sinh tử!”

Thiếu phụ kinh hãi: “Tai ương sinh tử?”

“Ừ. Bạch Hồ ng ồi trước đ ầu, ra tai lại ra họa. Sang năm là Bạch Hồ thêm lâm, khả năng đến h ồi h ồi đ ầu.”

Thiếu phụ khó hiểu: “h ồi h ồi đ ầu là sao?”

Chu Ngọc Lang ra vẻ không kiên nhẫn trạng: “H ồi h ồi đ ầu, chính là phải đi v ề, không t ồn tại trên đời, là muốn chết!”

Thiếu phụ chau mày.

Chu Ngọc Lang lại nói: “Tai họa này giống tai họa khi nhỏ cô gặp phải. Ta tính người 12 tuổi phía trước, đại họa nhưng đã vượt qua, đúng hay không?”.

Thiếu phụ khần trương mà tự hỏi: “Không..... Không có gì đại tai

“Người lại cẩn thận ngẫm lại, khẳng định có!”

“Lúc 4 tuổi tôi có bị bệnh nặng, này có tính không?”

“Đương nhiên tính! Này thuộc v ề bệnh tai, nhưng người đi tới, trẻ nhỏ cần trọng, có thể chịu được tai họa, người lớn li ền không được.”

Cách đoán tai ương thời thơ ấu, cũng là mưu mẹo của thầy bói. Thế giới này vốn dĩ li ền tràn ngập nguy hiểm, thủy tai, hỏa hoạn, tai nạn xe cộ, bệnh tật từ từ, một người ở trưởng thành trong quá trình, tổng hội gặp được vài lần tai nạn, đặc biệt là giai đoạn còn nhỏ, như sinh bệnh, như bướng bỉnh chơi đùa rơi vào vũng nước, h ồ phân, tử như từ trên bàn ngã xuống, tử như lên cây bò tường té gãy chân, tiểu hài tử thiên tính chính là thám hiểm cùng nhận tri, ngoại lai thương tổn không thể tránh được, mỗi người đều như thế. Nhưng những việc này nói ra từ miệng thầy bói, li ền thành thiên cơ thần toán, chuẩn xác su ất g ần như 100%.

“Kia..... Sur phó, ta có thể hay không phòng tránh được?” Thiều phụ hỏi.

“Vẫn là mau chóng ly hôn . Nếu tạm thời ly hôn không được, ta cho cô một đạo phù, người trang ở trên người, ít nhất có thể bảo người bình an.”

“Kia thật tốt quá! Thật tốt quá! Sur phó lo lắng!”

Chu Ngọc Lang sờ sờ ngăn kéo, kéo ra, từ bên trong lấy ra một báo giấy đỏ, đưa cho thiều phụ: “Cái này là phù, cô muốn mỗi ngày đều mang ở trên người, bảy bảy bốn mươi chín ngày sau, đem đốt đi, hướng về phía Tây Nam, vái ba cái, đừng làm cho người khác thấy.”

“Vâng, ta nhớ kỹ! Sur phó, ngài xem làm ngài như vậy lo lắng, ta đại khái nên cho ông bao nhiêu tiền?”

Chu Ngọc Lang dương dương đắc đắc nói: “Cô nghe ta nói, xem bói chính là 10 đồng tiền, cái phù, ta là mời người khác họa, ta chính mình nhìn không thấy, chỉ có thể nói cho người khác như vẽ như nào, này đó phù đều là ở nửa đêm giờ Tý, gà chưa gáy, lấy chu sa vẽ nên cho nên, ta phải thỉnh người ăn cơm, làm nhân gia nửa đêm cấp họa, cho nên cái này, không nhiều không thiếu, cô xem bao nhiêu thì tùy, ý tứ ý tứ là được.”

Thiều phụ lấy ra tiền kẹp, móc ra một trăm tệ tiền mặt, nhét vào tay Chu Ngọc Lang: “Sur phó, đây là một trăm tệ, thỉnh ngài lấy hảo.”

Thập niên 80, một trăm tệ chính là tiền lớn, Chu Ngọc Lang tay đắc đắc có chút run rẩy: “Ai nha, cảm ơn, cảm ơn.”

“Sur phó khách khí, ta hẳn là tạ ngài mới đúng.”

Thực mau chuyện này liền truyền đến nhà nhà đều biết, Chu Ngọc Lang gặp người liền nói: “Một cái người giàu có tới đoán mệnh, bởi vì ta tính đến quá chuẩn, nhân gia lập tức liền thưởng một trăm tệ!”

Hắn nói những lời này đơn giản là tưởng nâng lên chính giá trị của mình. Long Phượng nghe xong, nhờ người mang nói: “Làm người muốn điều thấp. Tiền tài có khi là tai.”

Chuyện này cũng khiến Thất bá đầu Vương Gia Hiền muốn động thủ.

Vương Gia Hiền năm đó gia nhập đường khâu so với ta sớm hơn, nhưng vị trí Bá đầu lại thấp hơn ta. Hắn chỉ hướng vẫn luôn là rất lớn, tổng cho rằng chính mình có tài nhưng không gặp thời, sau lại gặp được Tổ Gia tiến vào “Giang Tướng phái”, lấy thân phận giáo viên trường trung học che giấu thân phận, chuyên môn câu phụ huynh học sinh.

Sau lại bị Tam bá đầu, Ngũ bá đầu mê hoặc, ý muốn tạo phản, chung nhân lương tâm phát hiện, trước tiên một đêm hướng Tổ Gia mật báo, lúc này mới miễn vừa chết.

Hắn cùng Tam bá đầu là một loại người, dáng vẻ thư sinh thực nùng, tóc luôn là du quang bóng lưỡng về phía sau nhấp, một bộ khiêm khiêm tướng quân tử. Sau lại từ ngục giam ra, anh ta là người đầu tiên cưới được vợ, sinh con, nhưng vợ anh ta không khả quan khi sinh được 3 đứa con gái, không có quý tử nào.

Sau lại hướng Tứ bá đầu thỉnh giáo bí phương năm đó “Trát phi sách quý” từng ghi lại một ít phương thuốc sinh con.

Tứ bá đầu nghe xong cười nói: “Thất đệ đầu thời đại nào, người còn hỏi ta đồ cổ của ‘giang tướng phái’, những cái đó phương thuốc đơn giản là ngũ vị tử, rễ sô đồ linh tinh bổ dưỡng cường tráng chỉ được, chúng ta ‘giang tướng phái’ chỉ là đầu cơ 50% xác suất, dù sao không phải sinh nam chính là sinh nữ, một khi hươu bào sinh nam hài, đó chính là ‘Giang tướng phái’ ta chi công, nếu sinh nữ hài, đó chính là kẻ xem bói mệnh trung chú định. Người đã quên năm đó chúng ta như thế nào đối phó với người cầu con trai sao sao?”

Thất bá đầu bất đắc dĩ mà cười cười, nói: “Đương nhiên nhớ rõ, ta chỉ là cầu đứa con trai. “Trát phi sách quý” năm đó Tổ Gia không cho chúng ta chạm vào, đọc một lượt toàn văn chỉ có người cùng tứ tẩu, ta còn tưởng rằng có ta không biết nội dung đâu.”

“Ha ha. Vòng tới vòng lui đem chính mình đầu vòng đi vào.” Tứ bá đầu cũng cười.

Năm đó, chúng ta hành lừa khi, thường xuyên sẽ gặp được người tới cầu quý tử.

“Đại sư, thỉnh giúp ta nhìn xem, ta tức phụ hiện tại hoài này một thai có phải hay không nhi tử?”

Chúng ta kinh điển lời nói thuật là: “Hắn là nhi tử, nữ nhi cũng là báu vật.”

Ngắn ngủn mười chữ, lại có thể làm kẻ bị lừa đầy cõi lòng kỳ vọng mà đến, vô cùng cao hứng mà về, hơn nữa vô luận kết quả như thế nào, hắn đều sẽ không oán trách thầy bói.

Ở “Bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại” cương thường luân lý giáo hóa hạ, người Trung Quốc đặc biệt thích sinh con trai, đặc biệt là liên tiếp sinh ba bốn nữ nhi người, càng là lòng nóng như lửa đốt. Ở nông thôn, thậm chí quê nhà chi gian cãi nhau, có con trai một phương cũng sẽ dùng cái này nhược điểm công kích không có nhi tử một phương, sẽ mắng:

“Người tổ tiên thiếu đạo đức, đời này không có con trai, người sẽ tuyệt hậu!”

Cho nên, nhi tử cần thiết phải có, bởi vì có nhi tử mới có thể có tôn tử, đời đời con cháu mới có thể vô cùng tận nào.

Khi chúng ta đối mặt kẻ đi xem bói nói ra “Hắn là con trai” những lời này khi, kẻ bị lừa đầu tiên sẽ được đến tâm lý an ủi, như vậy liền đem tâm tình của hắn ổn định, nếu không nói thẳng “Không”, hắn khẳng định nâng mông liền đi, chúng ta cũng liền kiếm không được tiền.

Sau đó chúng ta mới có thể nói hạ nửa câu, “Nữ nhi cũng là báu vật”.

Phong kiến tư tưởng nông hộ gia tộc, cho rằng nữ nhi sớm muộn gì đầu là nhà khác người, phí hết tâm huyết đem nàng nuôi lớn, cuối cùng còn muốn bồi thượng một bút của hồi môn cho người khác nối dõi tông đường đi, dù sao là một lớn. Cho nên, giống nhau gia đình đều quán nữ hài kêu “Nha đầu”, thực không đáng giá tiền, chỉ có tiểu thư khuê các mới có thể được xưng là “Thiên kim”.

Khi chúng ta nói ra “Nữ nhi cũng là báu vật” những lời này khi, anh ta khẳng định sẽ nghi hoặc hỏi: “Đại sư, đây là ý gì?”

Chúng ta sẽ làm như có thật mà nói: “Dựa theo ngài hai vợ chồng bắt tự xem, này một thai hản là đứa con trai, nhưng ta còn nhìn đến, hản bên cạnh còn có một cái nữ hài, một cây nhánh cây thượng treo hai cái trái cây, đến tốt cùng nó hai ai trước xuống dưới, này đến xem mệnh.”

“Có ý tứ gì?”

Lúc này, chúng ta sẽ lấy ra sớm đã chuẩn bị tốt “Tiên đồng hạ phạm đồ” cho hản xem. Cái này trên bản vẽ họa một cây đại thụ, có mười hai đi đầu nhánh cây gấp lại xoay quanh, mỗi đi đầu nhánh cây thượng đều họa bốn năm cái trái cây, trái cây thượng vẽ đứa trẻ con gương mặt tươi cười. Chúng ta sẽ chỉ vào một tổ ai đến tương đối gần hai cái trái cây nói: “Nhìn thấy không? Này hai cái trái cây hạ phạm sau, chính là hài tử người, một là trai, một là gái, đều không phải phạm phu tục tử, đều là bầu trời Tinh nhi. Nếu là nam hài, tương lai kỳ đại mã, mang hoa hồng, nếu là nữ hài, cũng sẽ gả vào hào môn, là cái quan thái thái, ngài nội, liền chờ hưởng phúc đi!”

Này một phen lời nói xuống dưới, anh ta đều cười nở hoa.

Mấy tháng sau, tiểu hài tử sinh hạ, nếu thật là nam hài, anh ta tất nhiên tiến đến đáp tạ. Nếu là nữ hài, cũng không cái gọi là, anh ta sẽ không tới tìm phiên toái, đến nỗi tương lai hay không gả vào hào môn, kia ít nhất mười tám năm lúc sau nói nữa, đến lúc đó, không ai sẽ để ý chuyện đoán mệnh năm xưa.

Thất bá đầu đoán mệnh cầu quý tử

Giờ phút này Vương Gia Hiên sốt ruột mong được con trai, vò đầu bứt tai, tuổi không buông tha người, hản đã năm mươi mấy rồi, thế tử cũng hơn bốn mươi, lại lộng không ra có trái ớt tới, kiếp này liền cùng nhi tử vô duyên.

Sau lại, Vương Gia Hiên lại đem tôi gọi tới: “Ngũ ca, người cũng giúp đỡ ngẫm lại biện pháp, người cùng tứ ca đều có nhi tử, giúp giúp lão đệ a.”

“haizzz!” Ta một tiếng thở dài, “con trai có cái gì tốt! Ta cũng hy vọng ta sinh chính là hai nữ nhi, ta có đứa con này cả ngày nghịch ngợm gây sự, so khuê nữ kém xa!”

“Dưỡng nhi dưỡng già !” Vương Gia Hiền vội vàng mà nói.

“Dưỡng nhi dưỡng già? Ha ha. Trương Lão Hán có đến 5 thằng con trai năm đó lão Trương vì nuôi sống này toàn gia chính là chịu nhiều đau khổ, giống cái gia súc giống nhau làm cả đời cu li, hiện giờ già rồi, nhi tử trưởng thành, đầu mẹ nó cưới tức phụ, hiện tại thế nào, 5 thằng đứa nào cũng là đồ phá hoại. Theo lý thuyết, lão nhân cao tuổi, đương nhi tử hỉ là cướp chiếu cố, người lại xem bọn họ năm đứa, một năm mười hai tháng, mỗi nhà luân hai tháng linh sáu ngày, kết quả bởi vì tháng 2 phân thiếu hai ngày, đứa con út chính là không tiếp lão nhân ở lại, thằng con cả bảo thời gian nuôi đã đủ, thiếu hai ngày chỉ có thể trách hoàng lịch, cùng ngày liền đem cha mình đuổi ra tới. Lão nhân liền bởi vì cái này, lăng là ở nhà ga phòng bán vé tử ng ỗ xôm hai ngày, buổi tối không ai đưa cơm, vẫn là hảo tâm thôi Dì Thôi tốt bụng cho tô mỳ. Cái này gọi là dưỡng nhi dưỡng già? Đây mẹ kiếp không phải dưỡng nhi, đây là trả nợ, còn này giúp bạch nhãn lang nợ!” Tôi tức giận mà nói.

“kk, loại tình huống này dù sao cũng là số ít .” Vương Gia Hiền nói.

Ta nói: “Người sao không nhìn thấy phúc từ con gái? 3 người con gái của Triệu Tiệp Dư, Con gái lớn lấy thanh niên có học, bây giờ đã lên thành phố, tết đầu mang quà lớn về, đứa con gái thứ 2 lấy anh thợ xây, năm ngoái cho người sửa chữ phòng ở, lão Triệu không tốn một xu. Còn đứa con gái út đang học đại học, tương lai có thể xuất ngoại, rồi lấy chồng ngoại quốc, Triệu lão nhân lại sợ thiếu tiền hay sao! Ta dám nói, tương lai con cái của ta sau khi lớn lên, nữ nhi của ta khẳng định so nhi tử càng yêu thương ta hơn, ta hiện tại thấy nhi tử liền sinh khí!

“ Haizzz, Ngũ ca, huynh đây là vừa đứng vừa nói chuyện cũng không đau lưng. ngài có con trai, đương nhiên có thể nói như vậy.”

“Nếu không ta đem nhi tử quá kế cho người, chịu không?” Ta cười nói.

“Huynh đừng đùa ta nữa.”

Ta cùng Tứ bá đầu trước sau không thuyết phục được Vương Gia Hiên. Hắn vẫn là lén chạy sang Chu Ngọc Lang.

“Sur phó, giúp ta nhìn xem, đời này còn có thể có con trai không?” Hơn 50 tuổi Vương Gia Hiên thành kính về phía Chu Ngọc Lang nhỏ hơn 20 tuổi thỉnh giáo.

Chu Ngọc Lang hí mắt nói: “Từ bát tự của ngươi, hẳn là có con trai.”

“Thật sự?” Vương Gia Hiên ánh mắt sáng lên.

“Bất quá.....”

“Bất quá cái gì?” Vương Gia Hiên khẩn trương.

“Bất quá..... Ngươi cùng vợ ngươi bát tự tương khắc!”

“hả?”

“Ngươi là mệnh hỏa, vợ là thủy mệnh, thủy khắc hỏa, hỏa vì dương, thủy vì âm, dương khí không đủ, đương nhiên sinh không ra con trai.”

Đã từng là A Bảo thông minh tuyệt đỉnh của “Giang tướng phái” nhưng giờ phút này lại ngu muội nói thần: “Xin Sur phó kỹ càng tỉ mỉ nói .”

“Ngươi có hay không cảm thấy, phạm là ở thời khắc mấu chốt, ngươi cùng vợ ngươi ý kiến luôn là không quá nhất trí, ví như ngươi nói hướng đông, nàng cố tình nói hướng tây.....”

Không đợi Chu Ngọc Lang nói xong, Vương Gia Hiên liền phẫn khởi: “Đúng đúng đúng! Ngài nói được quá đúng.”

“Nàng chắn đường tài lộ của ngươi , vận làm quan, ngay cả con trai cũng chậm trễ.”

Vương Gia Hiền tỉnh tể tự hỏi, quả thật là có chuyện như vậy, dĩ vãng ta muốn làm cái gì, nàg luôn là lo lắng nơi này, lo lắng chỗ đó, kết quả cả đời cái gì cũng chưa làm thành.

“Sur phụ nói được quá đúng, ta đây nên làm cái gì bây giờ đây?”

“Ly hôn!”

“Ly hôn?” Vương Gia Hiền một trận đồ mồ hôi, đầu qua vài chục năm, ly hôn không phải chuyện dễ dàng.

“ Ta nói cho người biết cưới dạng gì tức phụ nhất thích hợp, người hẳn là cưới người thuộc lão thử tức phụ, như vậy hai người bất tự li hôn hợp, khẳng định có thể sinh nhi tử!”

Về nhà trên đường, Vương gia hiền tỉnh tể nghĩ đến ngẫm chu Ngọc Lang những lời này: Người này cũng quá dám nói, một ngum kết luận ta cùng lão bà của ta không hợp, một mực chắc chắn cần thiết ly hôn, thật bản lĩnh, hẳn dám nói như vậy?

Vương Gia Hiền tỉnh thần mê muội mà tự hỏi một tuần, rốt cuộc hướng lão bà ngả bài:

“Chúng ta..... Nếu không..... Ly hôn đi!”

“Cái gì?” Vợ Vương Gia Hiền là Trương Anh Chi đầu nghe sững sốt, “Anh nói cái gì?”

“Ta nói..... Chúng ta không bằng ly hôn, ta cũng là vì hương hỏa gia môn suy nghĩ.....”

Trương Anh Chi tức giận r ối: “Li hôn bởi vì sinh không ra con trai, anh li hôn cùng tôi ly hôn? Người còn muốn hay không người cái mặt già này? Năm đó người từ nhà tù ra tới, ai chịu gả cho người? Người đối với ta lì lợm la liếm, nói muốn yêu ta cả đời, tôi vì cái đức hạnh chết tiết của anh mà cưới, hiện tại người cùng ta ly hôn, người mẹ nó vẫn là người sao?

Con gái lớn lập tức liề n phải xuất giá, người còn biết xấu hổ hay không?”

Vương Gia Hiề n cũng nổi giận: “Đúng! Ta ng ẫ xồm quá ngục giam, ta là phạm nhân! Tao nên chết! Tao t ồ n tại liề n mẹ nó là cái chề cười! Người gả cho ta lại như thế nào? Tao đã nễ nang trước mặt gia đình mà r ẫ, mà đừng lo, cứ nhìn mặt bố mà mỗi lần qua nhà mà xem ra tao cưới mà là gia đình ông trời cho, tao phải như chó vậy. cả đời này để xứng đáng với gia đình của mà. Tao bị vấy bẩn, nhưng mà không thể kìm lòng tao suốt đời! Tao là người phụ trách mọi việc và tôi không được phép làm bất cứ điề u gì. Năm 1982 , khi tao nói bán xúc xích, cô đã phủ quyết. Năm trước, tao nói kinh doanh quần áo, nhưng cô lại phủ quyết. "Cả đời này, tao chỉ có thể làm giáo viên thôi sao?" ý, người lại phủ quyết, ta cả đời cũng chỉ có

Trương Anh Chi nước mắt giàn dụa: “Người nói lời này có lương tâm sao? Lúc trước vì khôi phục tư cách người giáo viên, ba ta chạy đôn chạy đáo đến gãy chân, tâm tư ngày đêm, thật vất vả đem người lộng tiến trường học, ta chỉ muốn sống cuộc sống bình an, người hiện tại là phó hiệu trưởng, vẫn là thành phần giáo viên ưu tú của thành phố, phóng thanh nhân nhật tử bất quá, người một hai phải xuống biển, người này không phải tìm đường chết là làm gì?”

“Ai nói kinh thương chính là tìm đường chết? Lão tử năm đó hỗn xã hội khi cái gì sóng to gió lớn chưa thấy qua?”

“Được r ẫ được r ẫ, nhưng miễn bàn người năm đó. Huynh đệ 7 bá đầ u, bốn người phản, người tính trong đó một cái, tạo phản liề n tạo phản đi, trung gian còn nước tiểu, lại chạy tới mật báo.....”

“Tao đánh mà!” Vương Gia Hiề n giơ lên bàn tay.

“Người dám đánh!” Trương Anh Chi đem mặt thò lại g ầ n.

Vương Gia Hiề n trước sau không dám đánh, cuối cùng ử rữ cụp đuôi mà nói: “Ly hôn đi, cuộc sống này vô pháp quá.”

Trương Anh Chi rơi lệ, ngẩng đầ u lên: “Người rời đi, tất không phải người!”

“Hồ đồ, lão Thất, người hồ đồ quá!” Khi ta cùng Tứ bá đầu biết được tin tức, tức giận đến thẳng dặm chân.

“Nhị vị ca cũng không cần khuyên ta, ta ý đã quyết!”

“Người quyết cái rắm! Chỉ bằng cái kia người mù nói mấy câu, người liền ly hôn? Ta xem người là điên rồ!” Chúng ta huynh đệ lúc ấy còn không biết Chu Ngọc Lang là giả trang người mù.

“Cũng không được đầy đủ là. Mấy năm nay, ta chịu đủ rồ. Ta là ng ỗ ngục lớn, khá vậy không thể cả đời không dám ngẩng đầu.” Vương Gia Hiền cắn giận mà nói.

“Đừng bao biện, người là bị tên mù kia lừa rồ! liền thể làm tiên sinh dạy học nữa sao?”

“Nhân gia nói được đạo lý rõ ràng. Nhân gia không phải kẻ lừa đảo, cùng chúng ta không giống nhau!” Vương Gia Hiền không phục mà nói.

“Được. Chúng ta mặc kệ hấn có phải hay không kẻ lừa đảo. Tổ Gia nói người dù sao cũng phải nghe đi, Âm Dương Chỉ mê lục của Tổ Gia người cũng xem qua đi, nơi đó mặt phân tích đến nhiều thấu triệt, mệnh có tính không, người tưởng sinh con trai, người liền nhiều làm việc thiện, nhiều tích đức, mấy huynh đệ chúng ta cùng nhau giúp người, ngày mai chúng ta liền đi lên miếu cầu phúc.”

“Mọi người đều nói, cần thiết ly hôn mới được, chúng ta bất tự tương khắc.”

“Trời ạ! Người là trúng tà vẫn là làm sao vậy? Người vẫn là lão Thất sao? Chúng ta đánh cả đời đi lừa người, hiện giờ người lại bị kẻ khác mờ mắt.”

“Tứ ca Ngũ ca, các người ngẫm lại, nhân gia nếu là không thật bản lĩnh, dám trực tiếp bảo ta ly hôn sao? Chúng ta năm đó đối hưu bào(**trans: hưu bào chỉ người bị lừa**) cũng không dám giảng nói như vậy!”

Ta nhú nhú mày nói: “Chúng ta năm đó không nói nói như vậy, là bởi vì Tổ Gia đã nói trước, ‘ninh hủy đi mười tòa kiêu, không phá một môn thân’. Ông cảm giác đây là làm bậy, cho nên không cho chúng ta làm như vậy.”

“Nhân gia vì cái gì liền dám nói?”

“Hắn dám nói, bởi vì hắn là người mù, ai sẽ cùng một cái người tàn tật so đo? Người nói cho ta, hắn muốn người bao nhiêu tiền?”

“Không đối gặt nhị vị ca ca, nhân gia là một phân tiền cũng chưa muốn. Nhân gia nói cái gì thời điểm ứng nghiệm, khi nào lại đòi tiền. Hắn dám nói như vậy, khẳng định có bản lĩnh, nếu không sẽ không sợ ta một khi ly hôn, lại kết hôn, nếu vẫn là sinh nữ nhi, ta không đi tìm hắn phiền toái?”

Ta cùng Tứ bá đầu cũng chấn kinh rồi. Đúng vậy, chuyện này nhưng không phải là nhỏ, này người mù cũng mẹ nó vậy cũng dám nói, hắn sẽ không sợ vạn nhất sự tình không thành người khác đi tìm hắn liêu mạng? Ngay cả sự phụ hắn, đại danh鼎鼎 Long Phụng cũng cũng không kiến nghị người ly hôn, chỉ có hai người thật sự quá không nổi nữa, đầu cảm giác muốn ly hôn khi, mới có thể bang nhân tìm tiếp theo cái đối tượng.

“Không đúng, không đúng.” Ta đầu óc một trận quay nhanh, “Ta như thế nào cảm thấy Chu người mù nơi nào giống như không thích hợp đâu.....”

Tứ bá đầu cũng gật gật đầu: “ta cũng cảm thấy không đúng lắm. Người khác đoán mệnh, đầu là muộn thanh phát tài, chưa bao giờ dám trương dương, hắn từ lập môn hộ sau, gấp không chờ nổi mà đem thanh danh khai hỏa, này cùng giống nhau thầy bói không giống nhau.”

“Người này chi tiết người biết không?” Tôi hỏi Vương Gia Hiên.

“Không phải nói từ phương bắc lưu lạc lại đây sao!”

“Cụ thể nơi nào?”

“Không biết. Dù sao ta tưởng thử một lần.”

“Thật sự ly hôn ?”

“Ly! Nàng nói, rời đi thì không phải người!”

“Ai nha! Lại tới nữa! Vô pháp quản người!”

Này li hôn như vậy, Thất bá đầu không thể hiểu được mà ly hôn, mình không rời nhà, mấy ae gom tiền, thuê cái phòng ở trọ. Cũng may phó hiệu trưởng chức vị anh ta còn làm, mỗi tháng có 200 đồng tiền thu vào, may còn có thể sống qua ngày.

Kế tiếp chính là tìm nữ nhân tuổi Tý. 1984 thuộc năm Tý nhưng khẳng định không được, vẫn là ấu nữ; 1972 năm Tý, cũng không được, còn chưa thành niên; 1960 năm Tý, 28 chín tuổi, nhưng cơ bản đầu là kết hôn không mấy năm, không có đặc thù tình huống là sẽ không ly hôn; 1948 năm Tý, nhưng đã qua tuổi 40, hay không nguyện ý tái sinh dục còn khó mà nói. Tuyển tới tuyển đi, còn phải từ 60 sau xuống tay. 50 hơn tuổi người, tìm 20 hơn tuổi lão bà, niên đại kia còn thuộc về kỳ văn. Nhưng chui rúc vào sừng trâu Thất bá đầu quyết tâm muốn như vậy làm.

“Sư phó , ngài xem nữ tử này ta từ phương hướng nào tìm tới? Duyên phận không phải phân phương hướng sao, đông nam tây bắc, ta phải có cái phương hướng .”

Vương Gia Hi nhìn hỏi Chu Ngọc Lang.

“Ừm. Người rất có quyết đoán, người là cái thành đại sự người, đáng tiếc mấy năm nay bị lão bà người vướng chân, nếu người sớm gặp được ta, người đã sớm đã phát!”

“haizzz, đây cũng là mệnh.”

“Không t ối. Đây là mệnh. Ta tính người này cái thứ hai lão bà, hẳn là đến từ phương nam, làn da trắng, rất có khí chất, vẫn là phú bà, sang năm mùa xuân, là có thể xuất hiện.”

“Thật sự? Có khí chất phú bà?”

“Ừm ! Đây là người mệnh! Người phát tài tới nơi!”

“Người này bao lớn số tuổi a?”

“Dưới 30 tuổi. Già trẻ xứng!”

Vương Gia Hiền mừng đến một trận khô nóng: “Sur phó, chuyện này nếu có thể thành, ngài chính là đại ân nhân! Ta cả đời cung cấp nuôi dưỡng người!”

“Người khách khí! Ta đoán mệnh còn không phải là làm người tạo phúc sao!”

“Sur phó thật từ bi.”

Một tháng sau, Thiều phụ kia lại tìm tới Chu Ngọc Lang.

Thiều phụ tên Vạn Tổ Hân.

“Sur phó, ngài cho ta cái kia phù, ta đã thiêu.” Vạn Tổ Hân nói.

“ Trong khoảng thời gian này phu thê cảm tình thế nào?”

“Không tốt. Thập phần không tốt. Hai chúng ta ở phương nam có một xưởng giày da, mấy năm nay kiếm lời chút tiền, hần thay đổi, hoa tâm, tìm người khác, còn sinh hài tử. Ta vẫn luôn cho rằng hần chính là chơi chơi, không nghĩ tới hần làm ra cái hài tử. Ta thật muốn đi toà án cáo hần, cáo hần tội trùng hôn!”

“Đừng! Đừng! Phóng người khác một con ngựa chính là phóng chính mình một con ngựa.”

Vạn Tổ Hân khuôn mặt u sầu đầy mặt: “haizz, cũng trách tôi. Chính mình không biết cố gắng.....”

Chu Ngọc Lang nhanh chóng bắt giữ đến những lời này nội hàm, vội xen vào nói: “Ta ngày đó tính người bát tự, cảm thấy người con cái cung không phải đặc biệt vượng, hài tử tới muộn !”

“Sur phó nói rất đúng! Chúng ta kết hôn bảy năm, cũng quái, ta trước sau hoài không được dựng. Hấn muốn hài tử, li ền xuất quỹ! Sur phó có thể hay không tính tính, nhìn xem ta rớt cuộc có thể hay không sinh hài tử? Ta đi bệnh viện tra xét, bác sĩ nói không gì vấn đề, ta cũng không biết sao lại thế này.”

Chu Ngọc Lang lập tức làm véo chỉ trượng, trầu tư nửa ngày nói: “Người cái này do mệnh, bất tự trung con cái tinh bị khắc chế, kêu con cái nhập mộ, cần thiết đem mộ giải khai, mới có thể có hài tử!”

“Nhập mộ? Giải khai?”

“Đúng. Tựa như có chút nam nhân có bệnh, cần thiết dùng nữ nhân tới xung hỉ, như vậy sự, người nghe nói qua đi?”

“Nghe nói qua.”

“Đạo lý giống nhau. Bất tự chềng cô cùng bất tự của cô vừa lúc không hợp, hấn hướng không khai. Như vậy đi xuống, cả đời cũng sinh không ra hài tử, cảm tình cũng sẽ càng ngày càng kém!”

Vạn Tổ hân càng nghe càng khẩn trương: “Xem ra ta cần thiết ly hôn?”

“Ta không phải đã nói sao? Nếu người một hai phải chết triền đi xuống, dĩ nhiên ần lành ít, người ngấm lại, người trượng phu cùng người khác đều có hài tử, cái kia nữ khẳng. định sẽ buộc hấn ly hôn, người nếu là chết sống không rồi, đem người trượng phu bức nóng nảy, vạn nhất hấn cho người hạ điếm độc được, này không phi ền toái sao!”

“Hấn..... Hấn hấn là không thể nào.....” Vạn Tổ hân nghi hoặc mà nói.

“Bụng người cách một lớp da, làm việc khó nhất tắc. Đánh bạc sinh tặc ngôn, gian tình ra mạng người.”

Vạn Tổ Hân nghe được tâm đập bạch bạch.

“Sur phó ý tứ là ta phải nhanh chóng cùng hấn ly hôn?”

“Mau chóng! Hiện tại người chủ động ly hôn, hẳn một cao hứng, người còn có thể đa phần điểm tài sản. Tài nãi dưỡng mệnh chi nguyên, nữ nhân có tài, lang quân từ trước đến nay.”

“Ta hiểu được!” Vạn Tổ Hân nói xong, từ trong túi móc ra một trăm tệ tiền giấy,

“Đa tạ sư phó chỉ điểm! Đây tiền.....”

“Đừng! Đừng! Đừng! Người đây là mắng ta!”

“Sư phó ngài đây là.....”

“Ta một hành nghề đoán mệnh, chính là dựa vào bản lĩnh này làm người tiêu tai giải nạn, ta muốn nhiều như vậy tiền có ích lợi gì! Lần trước người cho ta một trăm, ta đến bây giờ trong lòng đều băn khoăn, chờ thời điểm người hoàn toàn ly hôn, lại tìm được như ý lang quân, mời ta uống rượu mừng là được.”

Vạn Tổ Hân cảm động đến nỗi không nói nên lời: “Sư phó..... Sư phó..... Ngài quả thật có tấm lòng b ồ tát!”

“Tao không ly hôn!” Ch ồng của Vạn Tổ Hân là Khương Trí Cao chửi lớn.

“Người dựa vào cái gì không ly hôn? Người cùng người khác sinh con đẻ cái, người còn lưu ta lại bên cạnh làm gì?” Vạn Tổ Hân vừa khóc vừa nói.

“Người không phải cũng có tình nhân sao? Là cô lừa dối trước, xem tôi nói có đúng không?” Khương Trí Cao trả lời lại một cách mỉa mai.

“Cái đó là xã giao. Lúc trước chúng ta đến Thâm Quyến, không một nơi nương tựa, nếu không phải tôi chạy đôn chạy đáo với bộ công thương, thuế vụ, ngân hàng, thì chúng ta có thể dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng?”

“Xã giao? Vậy sao còn lên giường?”

“Chúng ta cái gì cũng không làm, chỉ là ở khách sạn uống trà!”

“Tao đéo tin!” Khương Trí Cao lớn mắng.

“Người dựa vào nhan sắc của vợ mình mà còn có mặt mũi? Người đã quên người lúc trước ăn ngủ đầu đường xó chợ sao?” Vạn Tổ Hân cũng nóng nảy.

“Mẹ nó! Kia còn không phải bởi vì đem hết tiền cha cô để lại đi buôn bán? Còn không phải số tiền đó đáng lý để dành cho cái nhà này sao?”

“Chết tiệt? Người còn biết đến cái nhà này? Người ở khách sạn thời gian còn lâu hơn ở nhà!”

“Ta phỉ! Tao không phải là vì làm ăn! Tao mỗi ngày nói chuyện với khách hàng, mỗi ngày uống rượu, đầu phải uống đến chết! Tao nếu không đua, người từ đâu ra nhiều tiền như vậy? Nhìn xem, áo 800 đô, quần 400 đô, người đừng mẹ nó đang ở phúc trung không biết phúc!”

“Đừng nhiều lời, ly dị đi. Tài sản tôi muốn một nửa!”

Khương Trí Cao sừng sốt: “Lộng ngôn, người là tưởng phân ta tài sản?”

“Tài sản của người? Lão nương phải đổi thân mình lấy được không ít đó!

“Rốt cuộc cũng thừa nhận! Tao đã sớm hoài nghi người cùng tên thuế vụ Trương Tam Đảo dâm phu dâm phụ!”

“Lên tòa mà trình bày.”

“Pháp luật? Người muốn cùng tao thượng toà?”

Vạn Tổ Hân cười: “Vậy xem người.”

“Tao đánh chết cmm!”

Vạn Tổ Hân đáy lòng chột lạnh, lạnh lùng mà nói: “Xem ra thật chưa nói sai.”

“Cái gì chưa nói sai?”

“Không có gì! Ta đi rồi! chờ lệnh của tòa án đi!” Vạn Tổ Hân đóng sầm cửa rồi đi.

“Quay lại đây! Đem người!” Khương Trí Cao một chân đá bay cái bàn, ngã xồm trên mặt đất ôm đầu khóc rống.

Ngũ hành sinh khắc cùng phản khắc

Vạn Tổ Hân lại đi tới gặp Chu Ngọc Lang.

“Sur phó, ngài nói được không sai. Hắn thật đúng là có thể làm ra chuyện khôn nạn, hắn nói muốn giết tôi! Đầu nói nhất nhất phu thê bách nhật ân, nhưng phu thê một khi phản bội, quả thực so kẻ thù còn hơn kẻ thù!”

“haizz! Phu thê vốn là chim cùng rừng, tai vạ đến nơi từng người phi. cô nha, chính là đặt nặng tình cảm quá. Cô là người thiện lương, chẳng qua tìm lầm đối tượng.”

“Sur phó nói đúng lắm. Lúc trước ta gả cho hắn, là xem hắn..... Xem hắn lớn lên đẹp trai, lại biết ăn nói, ba anh ta là công nhân dãi khí kỳ cựu, anh ta cũng là công nhân chính thức, gia đình đi đầu kiện đầu không tãi, không nghĩ tới hiện giờ lại thành ra như này. Nếu là hắn sống chết không rời, kia làm sao bây giờ?”

Chu Ngọc Lang một lời: “Cô như thế nào lại đem chính mình hồ đồ rồi?”

Cô đã quên sao, cô nắm nhược điểm của hắn, hắn dám không rời sao?”

Vạn Tổ Hân sửng sốt, ngay sau đó tỉnh ngộ: “A..... Đúng đúng, hắn cùng người khác sinh con, tôi có thể uy hiếp hắn, hắn nếu không đồng ý ly hôn, ta liền đi tòa án cáo hắn!”

Đúng! Nhưng là giết người bất quá đầu chĩa xuống đất, mọi việc đừng làm quá, cô đừng chọc giận hắn, đã cho hắn lời nói nghe, làm hắn hiểu cái này lợi hại quan hệ, lại không thể bức cho thật chặt, cô có thể nói trước tách ra một đoạn thời gian thử xem, thật sự không được lại phục hôn. Đến nỗi tài

sản, làm hắn nhìn cấp lấy lui làm tiến, cô biểu hiện mềm yếu, hắn ngược lại sẽ khởi thương hại tâm.”

Vạn Tổ Hân vừa nghe, thật sâu gật đầu: “Sur phó, thật là làm ngài lo lắng.”

“Ai. Ta cũng là không có biện pháp. Nếu không phải xem cô thiên tính thiện lương, ta mới sẽ không bang nhân ra chủ ý ly hôn đâu, bọn ta làm việc có luật lệ, không thể hủy đi nhân gia đình, trừ phi là hai bên đều đồng ý ly hôn. Tội lỗi , tội lỗi .”

“Sur phó vất vả. Sur phó ngài đây là giúp ta làm việc thiện.”

“Cô có thể nghĩ như vậy, ta trấn an rất nhiều. Còn có, cô cũng không thể lộ ra ta ở sau lưng cô ra chủ ý, nếu không, người lão công còn chưa tới tìm ta tính sổ”

“Sur phó người yên tâm. Ta tuyệt không nói.”

Một tháng sau, Vạn Tổ Hân lại lần nữa tìm tới.

“Sur phó, ta ly hôn. Hoàn toàn sạch sẽ!” Vạn Tổ Hân vẻ mặt tươi cười.

“Ha ha. Đây liền đúng rồi, một cuộc sống hạnh phúc lập tức liền bắt đầu rồi.”

“Vâng. Ta dựa theo cách ngài chỉ cùng hắn thành thật với nhau mà nói chuyện, ta nói ta cái gì cũng không cần, ta chỉ cần một phần thanh tịnh, ta muốn sống một mình. Hắn nghe xong lại rơi lệ, hắn nói hắn thực xin lỗi ta, hy vọng ta suy nghĩ thật kỹ rồi đã quyết định. Ta nói ta đã suy nghĩ thật lâu, hơn nữa ta nói ta sinh không được con, thật sự thực xin lỗi hắn. Hắn nói hắn vĩnh viễn yêu ta, cuối cùng ném cho ta 30 vạn, còn nói về sau hy vọng ta còn có thể trở lại bên hắn.”

Nói đến đây, Vạn Tổ Hân ghen ngào, nàng đột nhiên nổi lên một tia thương cảm, nhiều năm trước phu thê ân ái hình ảnh bắt đầu ở trong óc xoay chuyển: “Ai oán..... Nhân sinh vô thường .”

Chu Ngọc Lang ánh mắt thực sự không nhìn ra cảnh này , đôi mắt liền liếc liếc rồi vội từ trong túi móc ra một cái khăn tay, đưa qua.

Vạn Tổ Hân nhận lấy, lau nước mắt, bỗng nhiên cảm thấy không thích hợp: “Sư phó, ngài như thế nào biết ta khóc?”

Chu Ngọc Lang lập tức cảm thấy chính mình vừa rồi quá lỗ mãng, đầu óc cấp tốc động não, ha hả cười nói: “Ta nói cho cô một bí mật, cô ngàn vạn không được nói với người khác.”

“Chuyện gì như vậy thế bí?”

“Con người của ta , từ nhỏ có cái đặc thù bản lĩnh, chính là khai thiên mục.”

“Khai thiên mục?”

“Đúng! Chẳng lẽ cô không nghe nói qua có thật nhiều luyện tập khí công người đầu khai thiên mục sao?”

“Cái này nhưng thật ra nghe nói qua, nhưng chưa từng gặp qua.”

Chu Ngọc Lang hữu hiệu lợi dụng tin đồn những năm 80 trong xã hội, khi đó cơn sốt khi công thịnh hành ở Trung Quốc, cái gì khai thiên mục, cái gì tẩm ngấm đoán vật, cái gì thần tiên ôm đồm, cái gì kỳ lân hiển thánh, cái gì lỗ tai có thể biết chữ, cái gì ý niệm trí động, ngay cả một bộ phận điện ảnh Hồng Công & Thượng Hải cũng thêm những tư liệu này vào phim như “Đồ Thần”; “Đánh Cuộc Hiệp” đầu có thể thấy bóng dáng các đại sư cao thủ siêu nhiên trong đó.

“Ta lúc 5 tuổi, đột nhiên có thể thấy chung quanh du đãng quỷ thần, đương nhiên không phải dùng mắt thường xem, ta mắt mù, nhưng bằng vào trong lòng thiên mục, luôn là có thể nhìn đến một ít hiện thực cùng hư ảo đồ vật, những việc này ta đối bất luận kẻ nào cũng chưa giảng quá.” Chu Ngọc Lang bổ sung nói.

“A? Sư phó còn có bản lĩnh này?”

Chu Ngọc Lang gật gật đầu: “Đây là một loại thống khổ, có thể thấy những thứ không nên thấy, cô nói xem có đáng sợ hay không.”

“Vâng. Ta xem báo chí thượng nói, nói khai thiên mục đích người, có thể nhìn thấu lục phủ ngũ tạng, có thể cho người xem bệnh, có phải hay không thật sự?”

“Đương nhiên là thật!”

“Kia..... Kia sư phó có thể hay không nhìn xem ta, nhìn xem ta thân thể có gì tật xấu?”

Đặc biệt là nhìn xem về vấn đề sinh con.”

Chu Ngọc Lang ngẩng cổ, xoay chuyển đầu, nói: “Ta giống nhau không tiết lộ bốn sự này. Cũng chính là cô, cô là người lương thiện, giúp người đi.”

“Đa tạ sư phó.” Vạn Tố Hân đứng dậy, “Ta..... Ta yêu cầu cởi ra áo ngoài sao?”

Chu Ngọc Lang chau mày, lạnh lùng nói: “Cởi quần áo làm gì! Khai thiên mục đích người cách tường đầu có thể nhìn thấu dự người cởi áo là lưu manh!”

Vạn tố hân cười nói: “Xem ngài nói thật quá nghiêm trọng. Ta đây như thế nào phối hợp ngài?”

“Cô tốt nhất đừng nhúc nhích.”

Chu Ngọc Lang đảo qua đảo lại, dùng dư quang đem Vạn Tố Hân trên dưới đánh giá, thầm nghĩ trong lòng: Đáng đẹp, dzú đẹp, quyến rũ. (trans: vcl dzú đẹp, có c ần phải tả kỹ vậy hong tác giả, cười)

“Phối cô không ổn.” Nhìn trong chốc lát, Chu Ngọc Lang nói.

“Đúng! Năm trước còn bệnh viêm phổi cấp tính.”

“Ừm, mặt khác, hệ tiêu hoá tựa hồ cũng không tốt lắm.....”

“Thật chuẩn, ta ăn uống không tốt. Sư phó nhìn xem ta gặp vấn đề gì mà không sinh được con.”

“Đừng nóng vội. Cô tử cung bình thường, rắn chắc, no đủ, chỉ là..... Chỉ là.....”

“Chỉ là cái gì?”

“Chỉ là..... Đây liền đúng rồi, đây liền đúng rồi.....” Chu Ngọc Lang nỗ lực nhướn mắt da nói.

“Cái gì?”

“Người ng ồi xuống đi. Nghe ta từ từ giải thích.”

Vạn Tổ Hân vội vàng ng ồi ở trên ghế.

“Còn nhớ rõ ta cho cô tính bất tự, nói cho cô con cái tinh nhập mộ đi.”

“Nhớ rõ, nhớ rõ.”

Chu Ngọc Lang hiện ra một bộ muốn nói lại thôi do dự: “ Thân thể này của cô đặc thù..... Vừa lúc ăn khớp bất tự đặc thù.....

“Có ý tứ gì? Sư phó nói rõ đi.” Vạn tổ hân nôn nóng chờ đợi.

“Ha hả..... Cái này..... Có chút lời nói..... Ta..... ta không tiện mở miệng.....”

“Sư phó a, ngài là Bồ Tát sống, người giúp ta nhiều như vậy vội, chuyện của ta ngài đều biết, có cái gì không có phương tiện nói? Sư phó nói thẳng đi.”

Chu Ngọc Lang mặt đỏ lên, dường như thẹn thùng thư sinh bị tán tỉnh, cắn cắn môi nói: “Cô cái kia..... nơi đó có điểm hẹp..... Khó trách bất tự biểu hiện, cần thiết phải xông xông, nếu không sinh không ra con.”

Vạn Tố Hân mặt đặng mà một chút cũng đỏ, nhưng nàng dù sao cũng là người trong giới kinh doanh, đi đâu chỉnh một phen sau, tự nhiên mà nói: “Sư phó người nói đúng. Kỳ thật chúng ta đều là người từng trải, không có gì không thể nói.”

Chu Ngọc Lang vội vàng nói: “Đừng đừng, người là người từng trải, ta còn không chưa....”

Vạn Tố Hân một trận xấu hổ: “Thực xin lỗi sư phó, ta không biết ngài còn chưa có kết hôn. Ha ha. Đại sư như ngài, ta cho rằng đã sớm kết hôn.”

“Không quan hệ, không quan hệ, người không biết không trách. Người không biết không trách.”

“Kia..... Ta tiếp theo nói. Ta nơi đó xác thật thực khẩn, ta làm trò trước mặt ngài, ngài là sư phó, ta cũng li ền không then thùng, ta cùng ta lão công cùng nhau sinh sống bảy năm, hẳn mỗi lần..... Mỗi lần lúc sau, đều nói ta giống xử nữ.....”

Chu Ngọc Lang nghe được quanh thân lửa nóng, vội vàng quấn lên chân bắt chéo, đùi phải đập bên trên đùi trái lấy che dấu huyệt cơ dưới háng(**trans: thua luôn** =))). Rồi sau đó nói: “Điểm đến mới thôi, điểm đến mới thôi. Cô hiểu là được. Ta không nói chuyện đê tài này.”

Vạn Tố Hân cười nói: “Không nghĩ tới sư phó như vậy then thùng.”

“Ha hả, nhi nữ tình trường sự tình ta không hiểu, không hiểu.”

Vạn Tố Hân lại lần nữa đánh giá người tiểu sinh đoán mệnh hơn hai mươi tuổi, bỗng nhiên trước mắt sáng ngời, người này ngũ quan đoan chính, mi đại ẩn tình, nếu không người mù, cũng thật là tuấn tú lịch sự, đáng tiếc, đáng tiếc.

“Đúng rồi, sư phó, hiện giờ ta ly hôn, ngài xem ta lại tìm dạng gì nam tương đối thích hợp?”

“Ừm.” Chu Ngọc Lang gật gật đầu, “Thứ ta nói thẳng, mệnh này của cô , là cái lão phu xứng thiếu thê mệnh.”

“Có ý tứ gì?”

“Ý tứ chính là nói, người đến tìm cái so người tuổi đại, mới có thể.”

“Đại? Lớn nhiều ít?”

“Không sai biệt lắm hai mươi tuổi.”

Vạn Tố Hân cả kinh thiếu chút nữa từ ghế trên lật qua đi: “20 tuổi? Đại 20 tuổi? Ta là tìm cha à, vẫn là tìm lão công à?”

Chu Ngọc Lang không nói chuyện.

Vạn Tố Hân cảm thấy chính mình thất thố, vội thu liễm một chút: “Sur phó, ngài không cùng ta nói giỡn chứ?”

“Đương nhiên là không!” Chu Ngọc Lang nghiêm túc mà nói, “Đây là mệnh. Ta nếu thấy được, nhất định phải đúng sự thật nói cho người, nếu không ta tính nhét để nghe nói, vậy không phải đoán mệnh, đó là tin khẩu nói bậy, đối với người có chỗ tốt gì?”

Vạn Tố Hân mồ hôi lạnh ứa ra: “Trời ơi, tìm một lão nhân hơn 50 tuổi, mệnh gì chứ, mệnh khổ sao?”

“Như thế nào khô? Như thế nào phúc? Có thể tìm được người yêu cả đời người, chính là hạnh phúc. Nam nhân 41 chi hoa, nữ nhân 40 bã đậu, cổ đại nhà giàu, cái nào không phải bốn năm chục còn ở nấp thiếp, sinh hoạt đến không làm theo khá tốt?”

“Trời ơi, tôi li ền không lối ra khác sao?”

“Đây là đường ra. Nhân sinh thất thập cổ lai hi, người ngấm lại hai mươi năm sau, người đầu 50, nhi nữ cũng trưởng thành, người cả đời này cũng li ền không sai biệt lắm, có thể cùng một người hạnh phúc mà quá hai mươi năm, này còn không phải là thiên luân chi nhạc sao?”

“haizz, chết tiệt. Ta là mệnh này sao!”

“Cô còn đừng không vui, cô muốn tìm, còn không nhất định có thể tìm được đâu. Người ngấm lại hơn 50 tuổi người, cơ bản đầu là nhi nữ thành hàng, muốn tìm một trường hợp ly hôn, còn không quá dễ dàng đâu.”

“Ta đây đời này thà rằng không tìm!”

“lời nói ngốc. Cô là nữ nhi, dưới gối không có con cái, tương lai làm sao bây giờ, cho dù người lại có nhiều tiền lại có tác dụng gì? Vẫn là muốn tìm một mối, rồi sinh cái hài tử, tương lai cũng hảo dưỡng lão.”

“Ai nha, đau đầu đã chết.”

Chu Ngọc Lang cười: “Cô đừng lo lắng, càng chuyện quan trọng còn chưa nói đâu.”

“Còn có chuyện gì a?”

“Trước khi kết hôn, người còn phải trước xung hỉ, giải khai mộ kho, mới có thể sinh con, nếu không một khi kết hôn, người vẫn là không sinh con được, đến lúc đó cũng là chuyện phiền toái!

“Hả? Không thể đợi đến lúc tôi lấy chồng sao? Chu Ngọc Lang bĩu môi: “Là ta chưa nói minh bạch hay vẫn là cô nghe không hiểu?”

Xung hỷ là gì, xung hỉ chính là trước khi chính thức kết hôn, tìm một cái bát tự hữu lực giúp cô hướng một hướng, như vậy cô mới có thể chính thức kết hôn, nếu đem kết hôn cùng xung hỉ nói nhập làm một, kia còn muốn xung hỉ làm gì!”

Vạn Tố Hân bất đắc dĩ mà cúi đầu: “Mệnh trời. ta tính xuất gia. Ta đời trước tạo cái gì nghiệt chứ....đây là.....”

Chu Ngọc Lang trong lòng cười thầm: Người đời trước thiếu ta.

Thất bát đầu đoạn thời gian đó cũng là mất hồn mất vía, thường xuyên hướng Chu Ngọc Lang mà chạy tới.

“Sư phụ, ta lại có tâm sự.”

“Nói cái gì, về nhà chờ đi thôi, duyên phận sang năm đầu xuân mới có thể tới đâu.” “Đừng, sư phụ, ta tâm sự, ta liền thích nghe ông nói chuyện.”

“Ha hả, ta nơi này nói về đoán mệnh suốt ngày đến khô cả cổ.”

“Kia kìa, sư phụ, ta mua chút rượu để ăn, chúng ta buổi tối nói chuyện.”

“Đừng, ngàn vạn đừng. Ta là người theo Đạo, cũng không uống rượu.”
Mỗi lần, Thất bá đầu đầu thất vọng mà trở về. Ta cùng Tứ bá đầu xem ở trong mắt, cấp ở trong lòng: “Như vậy đi xuống không được, ta phải cứu cứu lão Thất, hấn bị ma quỷ ám ảnh!”

“Chúng ta không thấy được tâm cơ của người mù họ Chu sao?” Tứ bá đầu nói. “Mẫu chốt là như thế nào mới sáng tỏ!” “Như vậy, không bằng mai để tới tìm hấn, xem một quẻ, thử đạo hạnh hấn tới đâu?”

Ta gật gật đầu, bỗng nhiên muốn cười: “Ta ‘giang tương phái’ hiện tại đây là làm sao vậy, 300 năm hành tẩu giang hồ lừa người, hiện giờ lại chạy vội cầu nhân gia đoán mệnh đi. Ha hả.” “Nhân quả, nhân quả. Tổ gia nói đúng, nhân quả.”

Tứ bá đầu cười ha ha. “Dao tướng Tổ Gia năm đó, oai hùng anh phát, quạt lông vũ phát phơ...?” Ta nói một nửa, cổ họng mắc kẹt.

Tứ bá đầu cười tiếu: “Quạt lông khăn chút đầu, đàm tiếu gian ‘đạo môn’/hôi phi yên diệt! Diễn lại trò cũ/đá tình ứng cười ta/sinh ra sớm tóc bạc/Đời người như giấc mộng/mộng như nhân sinh, lão Thất năm đó lợi dụng thể tử quan quân Quốc dân đảng tư phụ chi đầu, thiết cục hạ bộ, hiện giờ lại vì tình mà khó khăn, chẳng lẽ không phải báo ứng?”

Tứ bá đầu vài câu than thở, làm ta bụng đầy phiền muộn. Năm đó chúng ta gạt người khi có từng nghĩ đến người ta thống khổ, mấy phen thế lương? Thiên làm vậy hãy còn nhưng vì người làm vậy không thể sống, lão Thất thông minh một đời, hiện giờ hồ đồ nhất thời, khi cũng? Mệnh cũng đúng? Nhân quả cũng đúng.

Ngày hôm sau, đã từng Ngũ bá đầu của “Giang tương phái” gõ khai đại môn của Chu Ngọc Lang . “Chu sư phụ hảo!” V

ào cửa sau ta một tiếng cao kêu. “Vị nào?” “Ha hả ha hả, lâu nghe sư phó đại danh, hôm nay đặc tới bái phỏng.” Chu Ngọc Lang trợn trắng mắt: “Xin hỏi tôn tính đại danh?” “Lưu Hùng Đông.” “Ha hả ha hả, không quen biết.”

“Sư phụ, có nhận thức hay không không quan trọng, ta hôm nay là tới thỉnh giáo .” “Không biết Lưu tiên sinh thỉnh giáo cái gì?”

“Hướng Chu sư phụ thỉnh giáo huyền học thuật số.” “Không dám, không dám, ta tính toán mệnh người mù, du tẩu giang hồ, sống tạm mà thôi, sao dám gánh một từ thỉnh giáo !”

Ta cười nói: “Chu sư phụ khách khí. Mọi người đều là người đồng đạo lẫn nhau giao lưu cũng là nhân chi thường tình.”

“Ha hả, xin lỗi, xin lỗi, ân sư đã nói trước, đồng hành gian không được khoe khoang sở học, chỉ sợ Lưu tiên sinh hôm nay phải thất vọng. là không đáp ứng, ta đã có thể không đi nữa. Ngài còn phải quản ta cơm ăn, ha hả ha hả.”

Chu Ngọc Lang tròn mắt chuyển động, biết ta tới không có ý tốt, cười cười nói: “Nếu như vậy, vậy cung kính không bằng tuân mệnh! Mời vào!”

Ta mới vừa đi vào nhà, hắn đột nhiên nói: “Không được, người còn phải đi ra ngoài!” Ta sửng sốt: “A?” “Ha hả. Người lấy thẻ bài này đi ra ngoài, treo ở ta cửa, nói cho nhân gia ta hôm nay không tiếp khách, để tránh người khác tiến vào, quấy rầy người ta đàm kinh luận đạo!”

Hắn lấy ra một cái bài tử đưa cho ta. “Hảo.” Ta giúp hắn treo lên thẻ bài, xoay người trở lại trong phòng. “Lưu tiên sinh cũng thông huyền học thuật số?” Chu Ngọc Lang đặt câu hỏi.

“Thông tự chưa nói tới, chỉ là thích, bất đắc dĩ thiên tư ngu dốt, tuy nhìn không ít thư, trước sau không bắt được trọng điểm, cho nên mới tiến đến lãnh giáo.” Ta nói.

“Ha hả. Lưu tiên sinh khiêm tốn rồi. Có gì vấn đề, xin hỏi đi, nếu có thể trả lời, ta tất khuyh tận toàn lực.”

Ta nghĩ nghĩ, đột nhiên hỏi hắn: “Tiên sinh người ở nơi nào?”

Hắn sửng sốt, bởi vì ta hỏi vấn đề này cùng thuật số không quan hệ: “Này..... Ha ha ha ha, người giang hồ bốn biển là nhà, ta hiện tại cùng Lưu tiên sinh còn không phải là một chỗ người sao?”

“Người ở nơi nào?” Ta lạnh lùng mà nhìn hắn, lại hỏi một câu.

“Nguyên quán Thiên Tân.”

“Ừm, hảo địa phương. Kia như thế nào nói chuyện không có khẩu âm Thiên Tân đâu?”

“Ấu thất song thân, đi theo chú thím hồi hải ngược xuôi, đã sớm không có giọng nói quê hương.”

Tuy rằng hắn trả lời thật sự lưu loát, nhưng ta biết hắn đang nói dối, ta rất cuộc theo Tổ Gia nhiều năm như vậy, hắn vừa rồi nói chuyện khi, tay phải đột nhiên ở trên đùi chụp một chút, cái này theo bản năng, nhanh như tia chớp tự hỏi tự trả lời, nhưng Tổ Gia nói qua: “Chỉ cần có một cái không liên quan tứ chi động tác xuất hiện, đã tố cáo hắn đang nói dối.”

“Thì ra là thế, Thiên Tân là địa linh nhân kiệt, trách không được ra chu sư phụ là bậc đại tài.” Ta nói.

“Quá khen. Ta bản lĩnh đâu là ân sư cấp. Thầy trò như phụ tử, lão nhân gia đã tái sinh ta, ta coi như phụ mẫu.”

Ta đột nhiên cảm thấy trước mặt người này không phải giống nhau người, hắn đối đáp trôi chảy, thanh âm và tình cảm phong phú, loại này tình cảnh chỉ ở A Bảo của “Giang tương phái”, loại cảm giác này rất quen thuộc, quen thuộc đến làm ta da đầu tê dại, trong lòng phát run. Ta nói không nên lời loại cảm giác này, rất quái lạ, thực đáng sợ.

“Ta nghe người ta nói, mệnh sư luận mệnh, phù khắc tất ngôn hung, hay không thực sự có cái này cách nói?” Ta bắt đầu đặt câu hỏi.

Hắn tựa hồ cũng cảm giác được ta là tới đá bãi, hắn ngẩng đầu lên, không chút nào sợ hãi: “Phù khắc tất ngôn hung, đó là đồng gốc.”

Ta nói: “Nguyện nghe kỹ càng.”

Hắn nói: “Đoán mệnh chung quy là quy luật ngũ hành, sở hữu tính toán đều là ngũ hành sinh khắc, giống nhau thầy bói đều biết đạo lý ngũ hành tương khắc, cái gọi là kim khắc mộc, mộc khắc thổ, thổ khắc thủy, thủy khắc hỏa, hỏa khắc kim, cho nên một khi nhìn đến tương khắc ngũ hành, liền nói đây là hung biểu hiện. Tỷ như nam chính là kim mệnh, nữ chính là mộc mệnh, nếu hai người tới hỏi nhân duyên, thầy bói liền sẽ nói, kim mộc tương khắc, cái này hôn nhân chỉ sợ không tốt, như thế vân vân mà thôi.”

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Ta hỏi lại.

“Không phải không đúng, là mười phần sai! Cổ nhân vân: Kim vượng đến hỏa, phương thành dụng cụ mãnh; mộc vượng đến kim, phương thành lương đồng; Thủy vượng đến thổ, phương thành ao; hỏa vượng đến thủy, phương thành tương tế; thổ vượng đến mộc, phương đến khơi thông. Ngũ hành sinh khắc ở chỗ cân đối, nếu chẳng phân biệt vượng suy, vọng ngôn sinh khắc, kia không phải gốc tử, là cái gì?”

Người mù họ Chu lời này đích xác đem ta bất ngờ, những lời này đều là ngũ hành phương pháp tinh tú, năm đó Tổ Gia đưa bốn ngũ hành khi, từng đối mấy câu nói đó đại thêm tán dương. Lại còn có thông qua sinh động thông tục ví dụ giảng giải cho các huynh đệ.

Đây là ngũ hành biện chứng, là thuật số tâm linh.

Người thường chỉ biết kim sinh thủy, thủy sinh mộc, mộc sinh hỏa, hỏa sinh thổ, thổ sinh kim, kim khắc mộc, mộc khắc thổ, thổ khắc thủy, thủy khắc hỏa, hỏa khắc kim, đây là ngũ hành cơ bản sinh khắc nguyên lý. Người bình thường học được nơi này liền lướt qua liền ngừng, cho rằng

chỉ cần là “Sinh” chính là tốt, cát tường; chỉ cần là “Khắc” chính là hư, không tốt.

Như thế lý giải ngũ hành sinh khắc, kia thật là vào nhầm lạc lối. Ngũ hành vận dụng, chú ý chính là một loại cân đối, cân đối tắc hài hòa, hài hòa mới có thể viên mãn.

Kim sinh thủy, nhưng sinh nhiều vì khắc, tựa như mẫu thân yêu thương chính mình nhiều tựa giống nhau, nếu một mặt mà cứng chỉ ầu, vậy không phải ái, mà là huỷ hoại hẳn. Cho nên cổ nhân giảng, kim sinh thủy, kim nhiều lại thủy đục. Kim sinh lệ thủy là nói kim thủy hai loại vật chất ở năng lượng tương đương dưới tình huống, thủy lại kim sinh, kim đến thủy thanh, hai người hỗ trợ lẫn nhau, sinh sôi không thôi, mới có kim sinh lệ thủy, lệ thủy thao thao chi mỹ tượng. Nếu kim quá nhiều, mà thủy quá ít, tựa như một đồng phế liệu Thủy sinh mộc đạo lý giống nhau, thủy nhiều mộc phiêu. Số lượng vừa phải thủy có thể phụ trợ thực vật khỏe mạnh mà trưởng thành, nhưng nếu thủy lượng quá lớn, không ngừng nghỉ mà tưới, tắc cây cối căn bản ăn không tiêu, rễ cây đều bị lao tới, cuối cùng nhổ tận gốc, đầu gỗ phiêu phù ở trong nước, thành chết mộc.

Mộc sinh hỏa, mộc nhiều hỏa tắc. Đạo lý này thực dễ dàng đến chứng cùng lý giải, nhóm lửa khi, yêu cầu theo ngọn lửa chậm rãi biến vượng, chậm rãi tăng thêm bó củi, nếu không toàn bộ mà đôi qua đi, chẳng những không thể tăng lớn hỏa thế, ngược lại sẽ dẫn tới thiếu oxy, ngọn lửa nháy mắt tắt cồng chất ở bên nhau, thiết đôi phía dưới thủy liền sẽ vẫn đục biến xú.

Hỏa sinh thổ, hỏa nhiều thổ tiêu. Đốt lâm khai hoang, lửa lớn đốt sạch cây cối, hình thành than mộc hôi có thể hóa thành phì nhiêu thổ nhưỡng, nhưng nếu hỏa thế không ngừng, lửa lớn trước sau nướng nướng một khối thổ địa, này khối địa liền sẽ bị nướng tiêu, thổ nhưỡng chất dinh dưỡng tan hết, cũng liền trở thành phế thải, không thể tái sinh trường vạn vật. Thổ sinh kim, thổ nhiều kim chôn. Thổ quá dày trọng khi, kim ngọc liền sẽ bị mai một, vĩnh viễn không thấy thiên nhật. Đây là sinh nhiều vì khắc đạo lý. Cùng lý, ngũ hành tương khắc cũng là tuần hoàn cân đối đạo lý. Hỏa khắc kim, kim vượng đến hỏa, phương thành dụng cụ mãnh. Hỏa là khắc kim, nhưng nếu loại này khắc là một loại duy trì cân đối khắc, chính là một loại

trợ giúp, chẳng những không hại, ngược lại có chỗ lợi. Tựa như phụ thân đối nhi tử quản chế, loại này phụ đối tử giáo dục cùng khắc chế, là vì bính trừ nhi tử dã tính, làm hấn tri thư đạt lý, học được nhân nghĩa lễ trí tín, cuối cùng trưởng thành. Nếu phụ thân đối nhi tử chẳng quan tâm, mặc cho hấn sinh trưởng tốt, này liền giống như một thân cây, không cắt vụn vặt, không vòng vỏ cây, này cây liền sẽ hướng mọi nơi sinh trưởng tốt, bên dật nghiêng ra, loạn chi tạp diệt tiêu hao quá nhiều năng lượng, cuối cùng thân cây lại không thô tráng, trường không thành che trời đại thụ, thành không được lương đồng chi tài.

Cho nên, cổ nhân mới nói ra lời lẽ chí lý: Kim vượng đến hỏa, phương thành dụng cụ mãnh; mộc vượng đến kim, phương thành lương đồng; thủy vượng đến thổ, phương thành ao; hỏa vượng đến thủy, phương thành tương tể; thổ vượng đến mộc, phương đến khơi thông. Bởi vậy, thích hợp “Khắc” là một loại sinh, quá mức “Sinh” ngược lại là một loại khắc. Đây là ngũ hành biện chứng pháp.

Tổ Gia năm đó giảng đạo lý nào cho chúng ta, ta cùng các đồng bọn đều nghe choáng váng: Thật thần kỳ! Thật thần kỳ! Hiện giờ, đối mặt người mù họ Chu, hấn không chút do dự giảng ra này đó ngũ hành biện chứng chí lý, không thêm bất luận cái gì suy tư, càng làm cho ta đối cái này người mù lau mắt mà nhìn.

Ta lại suy nghĩ một vấn đề, hỏi hấn: “Nghe nói manh sư có một loại khẩu quyết, bằng vào loại này khẩu quyết có thể đoán người sinh tử, chuẩn xác không có lẫn?”

“Ha ha ha ha!” Chu Ngọc Lang ngửa mặt lên trời cười to, “Lưu tiên sinh tin sao?”

“Ta chưa thấy qua, cho nên mới hướng Chu sư phụ thỉnh giáo! Mong rằng không tiếc chỉ giáo!”

“Đây đều là trên giang hồ nghe nhàn đồn bậy! Trung Quốc hiện tại có 1 tỷ người, bát tự tổng cộng mới có nhiều ít loại? Mỗi cái bát tự đại biểu cho một ngàn nhiều người, nếu bằng một cái khẩu quyết liền đoán người nào

đó ngày nọ chết, kia chẳng phải là ý vị tương đồng bát tự này một ngàn nhiều người ngày đó đều động tác nhất trí mà đã chết?

Đạo lý này dùng ngón chân đầu ngấm lại đầu biết không khả năng! Đừng nói này đó đại, liền nói song bào thai, cũng không nhất định cùng một ngày chết, thậm chí sẽ kém thật nhiều năm. Cho nên, Lưu tiên sinh không cần mê tín cái gọi là manh sư khâu quyết, manh sư có thể tự thành nhất phái, cũng không phải vì cái gì đoán đầu trúng đó khâu quyết, mà là nó này bộ đẩy mệnh phương pháp cùng trên thị trường truyền lưu không quá giống nhau, nó đối nạp âm cùng thần sát vận dụng đến tương đối nhiều, mặt khác bởi vì người mù nhìn không thấy đồ vật, không vì ngoại vật sở ki, có thể tĩnh hạ tâm tới tổng kết kinh nghiệm, cho nên mới tạo thành manh sư phổ biến so người sáng suốt đoán mệnh tinh chuẩn hiện tượng. Ta như vậy trả lời, không biết Lưu tiên sinh vừa lòng không?”

Người thạo nghề đuổi đuổi tay, liền biết có hay không. “Tiểu tử này ngũ hành tạo nghệ rất cao.” Lòng ta hạ nói. “Thụ giáo, thụ giáo.” Ta ôm quyền thi lễ.

“Khách khí, khách khí. Lưu tiên sinh còn có gì vấn đề?” “Đã không có, đã không có, sư phụ lợi hại, lợi hại, lòng ta duyệt thần phục. Sư phụ có thể ở chỗ này tạo phúc một phương bá tánh, thật là nơi này bá tánh rất may.”

Ta muốn chạy trốn chết. “Kia hôm nay liền đến đây là ngăn?”

Chu Ngọc Lang khó nén thắng lợi vui sướng. “Hảo, hảo. Quấy rầy, quấy rầy.” Ta đứng dậy muốn đi. Chu Ngọc Lang cũng vượt ghế, lắc lư lay động mà đứng lên.

Ta vội nói: “Ngài dừng bước, ngài dừng bước.” “Không tiến, không tiến.” Hắc cười nói. Ta đột nhiên đem thân mình một oai, lấy sét đánh không kịp bưng tai chỉ thế làm cái té ngã động tác Chu Ngọc Lang không nghĩ tới ta sẽ đến này tay nhi, hắc thân mình một run run, đôi tay theo bản năng mà hướng lên trên một thác, nhưng lập tức lại khôi phục bình tĩnh. Liền này một động tác, một cái rất nhỏ đến cơ hồ không thể phát hiện động tác, ta bắt giữ tới rồi.

Ta ở trong lòng cất tiếng cười to: Tôn tử nha, người rớt cuộc lòì đuôi, gia gia ta năm đó chính là cải trang thành người mù! Kia một khắc, ta lần đầu tiên có một loại vì gia nhập “Giang tướng phái” mà cảm thấy cảm giác may mắn. Năm đó khi gia nhập “Giang tướng phái”, Tổ Gia an bài cho ta bước vào giang hồ chính là cải trang thành người mù lừa lão thái thái, vài thập niên tới, ta vẫn luôn vì thế sự cạnh tranh trong lòng, hôm nay thế nhưng đột nhiên tiêu tan(**trans: đoạn này nhắc đến Quyển 1 ae nhé**)

Sửng sốt giật mình nháy mắt, ta hiểu được, Chu Ngọc Lang cũng hiểu.

Ta hơi hơi mỉm cười nói: “Chu sư phụ, hảo hảo bảo trọng.”

Nghe ta lời nói có ẩn ý, hắn cũng không yếu thế: “Bằng bản lĩnh ăn cơm, giặc tới thì đánh, nước lên nâng nê.”

“Vâng! Cáo từ!” “Không tiễn!” Ta một thân thoải mái mà về đến nhà, gọi tới Tứ bá đầu cùng Thất bá đầu.

“Ha ha ha ha.” Ta đứng ở nhà ở trung ương cười cái không ngừng. Cười đến độ Tứ bá đầu, Thất bá đầu vẻ mặt mơ mơ màng màng: “Có ý tứ gì a?”

Chu Ngọc Lang là cái kẻ lừa đảo!” Ta lớn tiếng nói. “Mau nói.” Tứ bá đầu nhìn nhìn ta nói.

Ta đem chuyện đấu pháp cùng Chu Ngọc Lang kể lại.

Tứ bá đầu nghe xong cười ha ha: “Lão Thất, người nghe đi?”

“Ta còn là không quá tin tưởng.” Vương Gia Hiên gãi đầu nói,

“Nhiều người như vậy, nhiều như vậy thứ đoán đầu trúng đó, nếu là kẻ lừa đảo, không còn sớm liề lộ tẩy?”

Ta nói: “Người hồ đồ ấ, lão Thất, Tổ Gia mang theo chúng ta lừa nhiều năm như vậy, ông ấy lộ tẩy sao?” Vương Gia Hiên gật gật đầu: “Nhưng

hắn vì cái gì ? Cũng không cầu tài, cũng không cầu sắc, hắn không thu qua ta một phân tiền.”

“Lão Thất, ta xem ngươi thật là lão hồ đồ!” Tứ bá đầu cũng nóng nảy, “Cấp đánh chậm ngàn, chúng ta lão tổ tông khẩu quyết ngươi đã quên, hắn đây là phóng trường tuyến câu cá lớn đâu!”

“Chúng ta đây làm sao bây giờ? Điềm hắn?” Vương Gia Hiền nói.

“Điềm hắn!” Tứ bá đầu hung hăng mà nói.

“Đừng nóng vội!” Ta nghĩ nghĩ nói, “Ta cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy. Các ngươi ngẫm lại, ‘đạo môn’ từ 1952 năm diệt vong sau nhiều năm như vậy cơ hồ không ai gây sóng gió, Chu Ngọc Lang đột nhiên từ phương bắc chạy đến chỗ chúng ta, lại còn có bá Long Phụng vi sư, cố ý đánh ra danh khí, hiện tại lại đem lão Thất dắt lấy, nơi này có thể hay không có cái gì chúng ta không thể tưởng được sự tình.....”

“Ý của ngươi là nói.....” Tứ bá đầu lâm vào trầm tư.

“Ta chỉ là lo lắng.” Ta khẽ cắn môi nói.

Vương Gia Hiền cũng thanh tỉnh: “Không được! Ta phải chạy nhanh phục hôn đi! Lão bà của ta thực hảo, rời đi nàng mấy ngày này, nói thật, ta hụt hẫng.”

“Đừng nóng vội, đừng nóng vội. Mặc dù phục hôn, cũng đến ta cùng tứ ca đi cầu tình, nếu không ngươi li hôn môn còn không thể nào vào được.” Ta nói.

“Mẹ nó! Mẹ nó! Thượng bộ, thượng bộ! Mất mặt, mất mặt!” Vương Gia Hiền một trận mắng to.

Ta cùng Tứ bá đầu đều cười: “Hiện tại biết mất mặt còn không tính, nếu thật Chu Ngọc Lang cho ngươi tác hợp chông già vợ trẻ xứng, còn không biết ra cái gì đại sự đâu!”

“Ai nha, hai vị ca ca, cũng đừng làm xấu hổ ta. Ta không phải cũng là cầ tử sốt ruột sao!”

“Cầ tử sốt ruột, nhi tử không có tới, lại cầ tới cái tôn tử!” Ta cười nói.

“Thật là cái tôn tử! Chu tôn tử! Trang mù tôn tử!” Vương Gia Hiền lại là một hẫ mắng, rẫ sau đó nói, “Chẳng lẽ thật là hướng về phía ‘Giang Tướng phái’ tới?”

“Ta chỉ là lo lắng.” Ta nói. “Đầu là lão hoàng lịch, nhiều ít năm qua đi, chẳng lẽ còn có cái ân oán không có?” Vương Gia Hiền nói.

Tứ bá đầu chớp chớp mắt: “Cái này thật khó mà nói. Chúng ta đã từng đắc tội quá như vậy nhiều người, chưa chừng liền có cái nguyên lực lớn, vẫn luôn chờ cơ hội trả thù một chút chúng ta này bang lão gia hỏa.”

“Cái gì hận có thể liên tục lâu như vậy?” Ta lẩm bầm nói. “Mối thù giết cha, đoạt thê chi hận, đến chết bất diệt.” Tứ bá đầu nói. Chúng ta đầu trầ mặ

Đoán mệnh kẻ lừa đảo chọc phải huyết quang tai ương

Vạn Tố Hân lại một lần khẫu khai cửa phòng Chu Ngọc Lang . “Sur phụ, lần trước ngài nói làm ta tìm một cái bát tự thuầ âm người cho ta xung hỉ, nói thật, ta có mấy mối quan hệ thân mật, nhưng đầu không phải bát tự thuầ âm. Này nhưng như thế nào cho phải?” Vạn Tố Hân lo lắng sốt ruột mà nói.

Chu Ngọc Lang ha hả cười: “Người ha, đầu óc luôn là không chuyển biến, nếu người trước kia này đó thân mật có thể giúp người xung hỉ, người cùng người lão công không còn sớm liền có hài tử sao?”

Vạn Tố Hân sừng sốt: “Đúng vậy. ta nhất thời hồ đồ”

Chu Ngọc Lang trong lòng bật cười: Người không phải nhất thời hồ đồ, người là vẫn luôn hồ đồ “Chuyện này, ta liền giúp không được gì, này đến dựa duyên phận. Lập tức liền ăn tết, qua năm, lập xuân, người đời kế tiếp

trượng phu liền phải xuất hiện, người đến nắm chặt thời gian đem này hỉ vọt.” Chu Ngọc Lang nghiêm túc mà nói.

“tính sư phụ. Ta không tìm. Tưởng tượng đến ta tương lai muốn cùng một người 50 tuổi kết hôn, ta này trong lòng liền đổ hoảng hốt. Tính, tính, ta nhận mệnh, ta không tìm, một người quá khá tốt.” Vạn Tổ Hân nói.

Chu Ngọc Lang nhấp môi, trông mắt một trận loạn phiên, thật lâu sau, nói: “Kỳ thật..... Còn có một cái phương pháp, ta vốn không nên cùng người nói, bởi vì nói ra quá vô đức, nhưng cái này chủ ý đối với người có lợi...”

“Đừng, sư phụ. Ngài cứu người, đưa Phật đưa đến tây trúc. Đã có biện pháp, làm gì không nói?” Vạn Tổ Hân có chút cấp bách.

“Ai.....” Chu Ngọc Lang thở dài một tiếng, “Làm vậy a, làm vậy a, như thế nào làm đều là làm vậy. Không giúp người đi, làm vậy; giúp người đi, cũng là làm vậy. Đây một hàng thật không hảo làm.....”

“Ai nha, sư phụ, ngài mau nói đi.” Vạn Tổ Hân năn nỉ, “Sư phụ, sư phụ!” Nói, đuổi tay đang đưa cánh tay Chu Ngọc Lang. Làm nũng năn nỉ, nhẹ nhàng đẩy kéo, thanh hương khẩu khí, làm Chu Ngọc Lang cả người nóng lên, một cỗ năng lượng từ đan đi đến bạo dũng, nháy mắt bãi mãn toàn thân.

“Hảo đi, hảo đi. Người nghĩ xong, nghe ta nói.” Chu Ngọc Lang lại lần nữa quần lên chân bắt chéo, cưỡng chế dục hỏa, “Người không phải không muốn cùng 50 tuổi người sinh hoạt sao?”

“Chết đều không nghĩ.”

“Vậy người có nghĩ muốn cái hài tử?” “Đương nhiên! Ai không nghĩ muốn hài tử a? Nam hài nữ hài ta đều muốn, ta nằm mơ đều mơ thấy chính mình mang thai.”

Chu Ngọc Lang cười: “Đây liền dễ làm. Người xung hỉ lúc sau, nếu người 50 tuổi kia xuất hiện, nếu hắn cũng vừa ý người, người liền giả ý cùng hắn kết hôn, chờ sinh hài tử, người đem hắn đập không phải xong rồi sao? Trẻ con còn nhỏ tất sẽ do mẹ trông nom, như vậy người hài tử cũng có, cũng

không cần cùng hấn quá cả đời. Ly hôn sau, người cũng có thể tìm tình nhân, dù sao hài tử có, có người dưỡng lão, người lại có tiền, sợ cái gì?”

“Này..... Này.....” Vạn Tổ Hân một trận mê hoặc.

“Ta đương nhiên không mong người làm như vậy! Ta vốn không tính toán nói, người phi bức ta nói. Ta là xem người quá đáng thương, mới nghĩ vậy sao cái hạ sách, ra này hạ sách, tổn hại ta dương thọ! Đương nhiên, nếu đến lúc đó người nhìn thấy người 50 tuổi kia, không chuẩn người thật đúng là có thể vừa ý hấn, như vậy liền không cần hành hạ sách, các người bạch đầu giai lão, đây là hoàn mỹ nhất kết cục, cũng là ta nhất muốn nhìn đến. Chính người ngẫm lại đi.”

Vạn Tổ Hân sững sốt sau một lúc lâu, cuối cùng nói: “Nếu ta thật cùng một người 50 tuổi kết hôn, ta quyết không thể ly hôn, làm như vậy sẽ muốn đổi phương mệnh, cái nào qua tuổi nửa trăm người có thể chịu đựng đả kích lớn như vậy ?”

“Nói rất đúng! Hoặc là không kết, nếu kết, liền phải tương dưỡng đến lão! Đây mới là làm người chi đạo!” Chu Ngọc Lang nói.

“ Bất quá..... Ngài lời nói mới rồi nhưng thật ra dẫn dắt ta, ngài là thầy bói, có một số việc cũng lừa không được ngài, con người của ta đi, từ nhỏ đào hoa liền đặc biệt nhiều, nói thật, lớn như vậy, đến bất cứ địa phương luôn có một đám người theo đuổi ta.....” “Ai nha, người cùng ta nói này đó làm gì. Này đó đều là chính người việc tư.....” “Không không! Ngài nghe ta nói, thanh xuân liền này mười mấy năm, ngài nói..... Ngài nói..... Nếu về sau ta kết hôn xuất ngoại ngộ, lão công ta sẽ không phát hiện đi? Sẽ không đổi ta bất lợi đi?”

Chu Ngọc Lang trong lòng bật cười, hiện tại liền tưởng cấp tương lai lão công đội nón xanh(**trans: đội nón xanh nghĩa bóng tức là cảm ứng**).

Ngoài miệng lại lời lẽ chính nghĩa: “Ta khuyên người thiếu lòng việc này! Ta nhưng thật ra có giải tai phù chú, nhưng không thể làm như vậy, nếu giúp người, ta liền sẽ thiệt hại dương thọ.”

“Ha hả, ta cũng liền nói nói, ta không phải loại người như vậy. Nếu thật sự vừa ý tương lai lão công, ta nhất định sẽ thủ hần cả đời.”

“Như vậy tốt nhất.” Vạn Tổ Hân nghĩ thông suốt này hết thấy sau, lại bắt đầu sốt ruột: “Sư phụ, này bất tự thuần âm người đi đâu tìm?”

“Cái này thật sự dựa duyên phận. Ta thật sự giúp không được gì.” “Ngài nghĩ lại biện pháp, ngài khẳng định có biện pháp, có cái gì phù chú gì đó sao?”

“Cái này thật không có. Cần thiết chờ duyên phận, ta tổng không thể giúp người khắp nơi hỏi thăm người khác sinh thần bất tự đi?”

Vạn Tổ Hân một trận mất mát, bỗng nhiên nói: “Xung hỉ thật sự như vậy quan trọng sao? Một hai phải xung hỉ sao? Ta không xung hỉ, liền thật sự không thể mang thai?” .

Chu Ngọc Lang cau mày nói: “Dù sao sư phụ ta là như vậy dạy ta, đoán mệnh thư thượng cũng là như vậy viết. Tin hay không tùy người.”

“Ta..... Ta không phải không tin ngài, ta chỉ là cảm thấy chuyện này quá ly kỳ.”

“Ly kỳ? Thế gian cái nào sự không rời kỳ? Người tiển nhiệm lão công cùng người khác sinh hài tử, người có thể nghĩ đến sao?”

“Ta hiểu được! Ta tiếp theo đi tìm.”

Chu Ngọc Lang nói: “Còn có một chuyện, ta phải nhắc nhở người, tháng này người phạm tai sát.” “Cái gì tai sát?” “Hao tiển sát.”

“? Ta muốn hao tiển? Phá nhiều ít?” “Không nhiều lắm. Nhưng dù sao cũng phải phá điếm.”

“Như thế nào tránh né?” “Ta chỉ có thể cho người một đạo phù, tận lực tránh cho đi.” “Cảm ơn sư phụ.”

Mấy ngày sau một cái giữa trưa, Vạn Tổ Hân chạy trở về “Sư phụ, ứng nghiệm! Thật ứng nghiệm!” Chu Ngọc Lang nói: “Cái gì ứng nghiệm?”

“Hao tiền!”

“Phá nhiều ít?”

“300.”

“Nói nói.” “Ngày hôm qua buổi chiều, ta đi bằng hữu nơi đó chơi mặt chược. Thắng 200 đồng tiền, buổi tối trở về trên đường, bị người theo đuôi, ở một cái ngõ nhỏ, một cái tiểu tử cầm dao nhỏ chống ta phía sau lưng đòi tiền, ta lúc ấy sợ hãi, đem trong túi sở hữu tiền đào cho hắn, hắn cầm tiền liền chạy. Ta đã báo án, công an cơ quan đang tra. Ngài tính đến cũng thật chuẩn .”

Chu Ngọc Lang thở dài một tiếng: “Nghiêm đánh lợi hại như vậy, thế nhưng còn có người ngược gió gây án. Quả thực vô pháp vô thiên!”

“Đúng vậy, đánh đến vẫn là không đủ, đem này giúp đám lưu manh đầu giết mới hảo!” “Vẫn là chạy nhanh tìm bát tự thuần âm xung xung hỉ đi, mộ kho không hướng không phát, duyên phận không hướng không tới. Nếu không xui xẻo chuyện này luôn là không ngừng.”

Vạn Tổ Hân khuôn mặt u sầu đầy mặt: “Hướng nào đi tìm đâu?”

“Nhưng thật ra có một người, nhưng tuyệt đối không được.”

“Ai?” Chu Ngọc Lang bất đắc dĩ mà lắc đầu: “Tuyệt đối không được.”

Vạn Tổ Hân nôn nóng vạn phần: “Ngài nhưng thật ra nói a.”

“Ta.” “A?” Chu Ngọc Lang gật gật đầu: “Ta là tân hợi năm quý tị nguyệt Đinh Dậu ngày quý giờ Mão sinh ra. Bát tự thuần âm. Nhưng ta không thể làm như vậy, ân sư năm đó có ngôn, học nói người không thể được việc nam nữ.”

Vạn Tố Hân nhìn nhìn tiểu chính mình vài tuổi Chu Ngọc Lang, Chu Ngọc Lang ngày đó mặc một cái màu đỏ tim gà lãnh áo lông, tóc hợp lại đến chỉnh chỉnh tề tề, một bộ hào hoa phong nhã mà lại xuất chúng thoát tục bộ dáng. Vạn Tố Hân tâm đột nhiên phanh một chút: Chính mình ở sinh ý trong sân lẫn lộn nhiều năm như vậy, giá áo túi cơm quan viên chạm qua, đối trá xảo quyết nhà giàu mới nổi chạm qua, mới vừa xuống biển quốc xí công nhân chạm qua, duy độc loại này ngăn cách với thế nhân thầy bói lại chưa từng lây dính quá. Loại này ẩn với hương dã gian thầy bói, không có tao lạn hơi tiền khí, càng có rất nhiều không dính khói lửa phạm tục thần tiên khí, tư tưởng thuần, cảnh giới cao, thân mình sạch sẽ, có khác một phen phong vị. Vạn Tố Hân suy nghĩ bấy bậ. Đối với áo cơm sung túc nữ nhân, mới mẻ cảm vĩnh viễn là nàng đệ nhất theo đuổi. Nam truy nữ, một bức tường; nữ truy nam, một trương giấy. Huống chi đây đầu là Chu Ngọc Lang hạ bộ nhi.

Mấy ngày sau một buổi tối, Chu Ngọc Lang rút cuộc đánh “Ta không vào địa ngục ai vào địa ngục” lời thề từ bi mà trợ giúp Vạn Tố Hân “Xung hỉ”.

Vạn Tố Hân rất khó tưởng tượng một cái bảo trì xử nam chi thân tiểu người mù vì sao ở trên giường như thế mà không thầy dạy cũng hiểu, mây mưa quay cuồng, điên loạn đảo phượng, hai người phiêu phiêu dục tiên, muốn chết muốn sống. Hai người chính lẫn lộn, đột nhiên, ngoài phòng “Ầm” một tiếng, giống như có thứ gì trèo tường lại đây.

Chu Ngọc Lang cùng Vạn Tố Hân bất động, chỉ lỗ tai lắng nghe. Oanh một tiếng, môn bị đá văng,

Chờng cũ Vạn Tố Hân- Khương Trí Cao mang dao phay vọt tiến vào.

“A!” Chu Ngọc Lang cùng Vạn Tố Hân hét lên một tiếng.

“Tao hóa! Ta giết các ngươi!” Khương trí giờ lên cao đao bổ tới.

Chu Ngọc Lang đằng mà từ trên giường nhảy dựng lên, thân hình chột lóc, tránh thoát này một đao, tùy tay nắm lên trên giường đèn pin hoảng không chọn thả mà đầu hướng Khương Trí Cao.

Dưới cơn thịnh nộ Khương Trí Cao căn bản không né tránh, trực tiếp đón đi lên, Chu Ngọc Lang trăn trui thân mình nhảy thượng cửa sổ, nhanh chóng mở ra cửa sổ, chật vật mà phiên đi ra ngoài.

Vạn Tố Hân một trận buồn bực: “Hắn không mù.....”

“Là người mù!” Khương Trí Cao một đao bổ về phía cổ Vạn Tố Hân.

Vạn Tố Hân theo bản năng mà giơ tay một chắn, bốn căn ngón tay bị chém bay. Vạn Tố Hân đau đến a a thảng kêu: “Lão công, đừng giết ta, đừng giết ta, đừng giết ta.”

Một tiếng “Lão công”, làm Khương Trí Cao mềm lòng, hắn nhìn nhìn Vạn Tố Hân, cần đao đuổi theo.

Bên ngoài, Chu Ngọc Lang hoảng loạn mà rút ra then cài cửa, đẩy cửa chạy đi ra ngoài. Màn đêm hạ, kinh hồn mà xuất sắc một màn trình diễn. Dưới ánh trăng, đoán mệnh người mù mở to đại đại đôi mắt trăn trui mộng chạy như bay, mặt sau một người giơ dao phay điên cuồng đuổi theo không tha.

“Cứu mạng a, cứu mạng a!” “Ta bỏ người, ta bỏ người!” Trên đường cái, còn có mấy cái quây bán quà vặt đèn sáng, quây bán quà vặt người theo tiếng mà vọng. Hảo gia hỏa, này không phải người mù họ Chu sao? Hắn sao? “Không có mặc quần áo!” “Mặt sau còn có một người!” “Ta thao, giết người, mau báo cảnh sát!”

Hai người một trước một sau, dài đến 3 km trên đường phố kêu khóc mang suyễn, càng nhiều người bị hấp dẫn ra tới. “Mau xem, Chu người mù! Trăn trui đất chạy đâu!” “Hắn không mù, người xem chạy trốn nhanh như vậy, như vậy linh hoạt, còn nhìn đông nhìn tây, liên tiếp quay đầu lại xem!”

“Mau xem mặt sau người kia, cần đao đâu, mau báo cảnh sát!” Chu Ngọc Lang chạy mau bất động, Khương Trí Cao chửi bậy thanh đã gần sát bên tai, thậm chí có thể nghe được Khương Trí Cao tiếng hít thở, dưới tình thế cấp bách, Chu Ngọc Lang đột nhiên một cái hạ ngửa xồm, hai tay ôm đầu, súc thành một đoàn, Khương Trí Cao tốc vượt qua mau, căn bản không phản ứng lại đây, thế nhưng bị Chu Ngọc Lang vướng một chút, một cái

lảo đảo, từ Chu Ngọc Lang đỉnh đầu bay đi ra ngoài. Mấy cái quay cu ồng, khương trí cao ngưỡng mặt hướng lên trời, dao phay cũng bay ra thật xa. Chu Ngọc Lang lập tức nhào qua đi, nhặt lên dao phay, xoay người đối Khương Trí Cao nói: “Người đừng tới đây, là lão bà người câu dẫn ta, người dám lại đây, ta giết người!”

Khương trí cao đứng dậy, vỗ vỗ trên người thổ, lớn tiếng nói: “Láng giềng láng giềng đâu đến xem, người này không phải người mù, lại làm bộ người mù, câu dẫn lão bà của ta, hai người vừa rồi bị ta đổ ở trên giường.” “Lưu manh! Lưu manh!” Người chung quanh chỉ vào chu Ngọc Lang hô to. “Lưu manh tội” là cũ 《 Hình Pháp 》 là một tội danh, ở những năm 80 của thế kỷ 20 “Nghiêm đánh” trong lúc, rất nhiều làm không chính đáng quan hệ nam nữ người đầu bị khấu thượng cái này tội danh. Thậm chí ở trên đường cái mà tè bậy, nếu bị nữ nhân thấy, nàng cũng có thể cáo người lưu manh tội. 1997 năm tân 《 Hình Pháp 》 trung tướng này tội danh xóa bỏ.

Khương Trí Cao vỗ vỗ bộ ngực: “Tới! Người tri ều nơi này chém!” Nói đi bước một tới gần Chu Ngọc Lang. Chu Ngọc Lang hoang mang lo sợ, không ngừng lui về phía sau: “Người đừng tới đây.”

Bỗng nhiên Chu Ngọc Lang bị phía sau l ề đường vướng một chút, thân thể không trọng, Khương Trí Cao nhân cơ hội vọt qua đi, đột nhiên một quyền đánh vào mặt Chu Ngọc Lang ,

Chu Ngọc Lang “Bùm” ngã trên mặt đất. Khương Trí Cao đoạt được dao phay, cử lên. “Đừng! Đừng giết ta! Giết người phạm pháp!” Chu Ngọc Lang cầu xin.

“Đúng! Như vậy giết người quá tiện nghi người!” Khương Trí Cao nghĩ kỹ, ném xuống dao phay, thuận tay nhặt lên ven đường một khối gạch. “Người làm gì?” Chu Ngọc Lang hoảng sợ hỏi.

“Ta chụp chết người!” Khương Trí Cao giơ lên cao khởi gạch phách về phía mặt Chu Ngọc Lang, “Bang!” “Bang!”..... Một cái, hai cái, ba cái, “Ta lại làm người mù thật, ta lại làm người câu dẫn lão bà của ta!”

Liên tiếp mấy gạch, Chu Ngọc Lang cái mũi chặt đứt, xương cung mảy bị chụp bạo, cuối cùng liền trông mất đầu bị chấn ra tới, bạch hồ hồ mà ra bên ngoài. Chu người mù biến thành thật người mù thật.

“Cảnh sát tới!” Trong đám người có người hô to, mấy chiếc xe cảnh sát gào thét tới. Mấy tháng sau. Khương Trí Cao nhân cố ý đả thương người trí người trọng thương, bị phán xử ở tù chung thân

Chu Ngọc Lang nhân lừa dối tội, lưu manh tội, bị phán xử ở tù chung thân; Tôn đại cường nhân lừa dối tội, cướp bóc tội, bị phán xử mười hai năm tù có thời hạn; Vạn Tố Hân nhân lưu manh tội, phán xử ba năm tù có thời hạn.

Cơ quan công an phá được đại án, cũng từng tìm được chúng ta “Giang tướng phái” mấy cái lão gia hỏa lấy được bằng chứng. Ta cùng Tứ bá đầu, bảy bá đầu đồng thời nhận được thông tri đi công an cơ quan ngôn luận đến. Lúc ấy chúng ta không biết là chuyện như thế nào, dù sao mấy năm nay phạm là có cái gì án kiện, chúng ta này đó có án để người đầu sẽ bị bài tra một lần. Chúng ta cũng thói quen.

“Các vị lão tiên sinh đã từng đầu là người của phái Giang Tướng?” Một người tuổi trẻ cảnh sát hỏi chúng ta. “Là, là. Nhưng sau năm 1952, chúng ta liền rồi cuộc chưa làm qua chuyện xấu.”

“Ha hả. Các người đừng hoảng hốt, chưa nói các người làm chuyện xấu. Hôm nay là thỉnh các vị hỗ trợ.

“Hỗ trợ?” cảnh sát nhìn nhìn bốn phía, nhỏ giọng nói: “cháu là Triệu Nhất Long.”

“Hả.” Chúng ta ba người nhìn nhau, không rõ nguyên do.

“ba cháu là Triệu Định Hải.”

Một lời phủ ra, chúng ta ba người trong lòng lộp bộp một chút: “Triệu Định Hải?” Triệu Định Hải- lục bá đầu cuối cùng của “Giang Tướng phái”. Triệu Định Hải cùng Phàn Nhất Phi năm đó đầu là tay chân nhỏ của “Mộc

tử liên” , Tiểu Lục Tử bị Tiễn Diêu Lâm dùng thực sát bí phương giết chết sau, Tổ Gia tương kế tựu kế, mượn gió bẻ măng, đem cùng Tam bá đầu cùng một giuộc Phàn Nhất Phi dắt ra tới, sau lại, Tổ Gia chém Phàn Nhất Phi, 1951 sau đem võ nghệ cao cường Triệu Định Hải phong làm lục bá đầu cuối cùng. Chính phủ đả kích hội đạo môn qua đi, Triệu Định Hải lao động cải tạo mấy năm, liễn về quê quê quán. Từ đây lại bạch vô âm tín. Vài thập niên đi qua, không có tin tức Triệu Định Hải thế nhưng có một cái đương cảnh sát nhi tử, hơn nữa liễn ở trước mắt chúng ta .

Triệu Nhất Long cười nói: “Nếu ấn năm đó luận bối phận các vị bang phái , ta phải quản các vị kêu thúc thúc.” “Ha hả.” Chúng ta vui vẻ, “Thật muốn không đến, đã bao nhiêu năm, cha người có khỏe không?” “Hảo. Ăn gì cũng ngon, thân thể vô cùng bồng. Năm đó ba ba hối cải để làm người mới sau, liễn về quê kiên định nghề nông, sau lại cưới mù mù, cháu đứng hàng lão ngũ, mặt trên còn có hai cái tỷ tỷ hai cái ca ca. từ nhỏ ba đã dạy cháu học võ, sau lại thi đại học, cháu thi đậu cảnh giáo. Tốt nghiệp sau, cháu ba giúp ta tìm người làm ở cục an ninh về hưu Tăng Kính Võ thúc thúc, như vậy liễn đem cháu an bài vào cục cảnh sát.” Triệu một con rồng nói.

Nghe xong hắn nói, chúng ta một trận thốn thức, Tăng giáo đầu đối với chúng ta “Giang tướng phái” huynh đệ cũng thật không tệ, chớ nói Tổ Gia tồn tại khi hai người đối xử chân thành cộng đồng làm việc, Tổ Gia sau khi chết, ông ấy vẫn như cũ đối các huynh đệ chiếu cố có thêm. Năm đó “Cách mạng văn hóa” khi anh ta ở tự thân khó bảo toàn dưới tình huống, vẫn như cũ thay chúng ta nói chuyện qua: “Những người này không phải người xấu, bọn họ trước kia phạm sai lầm, nhưng trải qua chính phủ cải tạo, hiện tại đều là người tốt. Không thể bởi vì trước kia sai lầm, liễn phủ định bọn họ bần nông và trung nông thuộc tính, bọn họ cũng là cũ xã hội người bị hại.”

Nhiều năm như vậy, Tăng Kính Võ trước sau quan tâm “Giang tướng phái” hậu đại vận mệnh, không cho chúng ta lại đi đường tà đạo, không cho chúng ta tái phạm sai. Ông là hoàn chính chứng kiến “Giang tướng phái” từ hưng đến suy người, ông ấy hiểu Tổ Gia lấy chết đền tội dụng tâm lương khổ. Liễn ở phía trước không lâu, ta còn thu được một phong thư, tin trung kỹ càng tỉ mỉ dò hỏi ta sinh hoạt, gia đình của ta, con cái....

“Ba vị thúc thúc, các người vị nào là Vương Gia Hiền vương thúc thúc?”
Triệu Nhất Long hỏi.

Lão Thất nhìn nhìn ta, nói: “Ta là.” “Vương thúc thúc, năm đó các người bang phái nội đấu, có phải hay không người là Chu Thiên Lỗi?” “Có có, hẳn là bắc phái người, là bắc phái đệ tử của Tiễn Diệu Lâm.”

“Cái này thầy bói người mù chính là con tai Chu Thiên Lỗi.”

“Cái gì?” Ta cùng Tứ bá đầu cả kinh đứng lên.

Triệu Nhất Long nhìn chúng ta: “Thúc thúc nhóm đừng kích động. Năm đó các người bang phái nội đấu, nghe nói là Vương thúc thúc trung gian để lộ bí mật, các lão đại các người là Tổ Gia lúc này mới phát giác bắc phái liên hợp tây phái khởi sự sự tình, cuối cùng Tiễn Diệu Lâm và thủ hạ đầu bị Tổ Gia giết chết, có phải hay không có chuyện như vậy?”

Ta nghĩ nghĩ nói: “Cũng không được đầy đủ là. Năm đó tổ gia chính mình cũng có đi đầu phát hiện. Đương nhiên Vương thúc thúc người đại nghĩa cử chỉ càng thêm xác minh Tổ Gia suy đoán.”

Triệu Nhất Long nói: “Vấn đề liên ở chỗ này. Vương thúc thúc lúc trước chính là cùng đám người Tiễn Diệu Lâm người uống máu ăn thề, sau lại đột nhiên phản bội, cái này cử động đối Tổ Gia là chuyện tốt, lại làm Tiễn Diệu Lâm và đệ tử mất đi tính mạng.

Cái này Chu Ngọc Lang nghe nói là chu thiên lỗi cô nhi, bảo định người, lần này nam hạ đến chúng ta thị chính là báo thù tới.”

Ta một trận choáng váng đầu: “Đầu nói quân tử báo thù mười năm không muộn, nhưng này cũng quá dài đi, đầu qua đi hơn ba mươi năm. Huống hồ nếu ấn chu thiên lỗi đám người tử vong thời gian tính đến nay, hẳn đứa con trai này Chu Ngọc Lang ít nhất cũng đến mau 40 tuổi. Nhưng cái này chu người mù mới hơn hai mươi tuổi”

Triệu Nhất Long cười: “Hẳn thật là 40. Thân phận chứng là giả tạo. Nhưng người này lớn lên tuổi trẻ, nếu không có công an cơ quan đi đầu tra tư liệu

làm chứng, không ai sẽ nghĩ đến hắn đã năm gần bốn mươi. Người này mấy năm nay vẫn luôn làm mê tín lừa dối hoạt động, hắn một cái khác đờng mưu, cũng chính là phối hợp hắn cướp bóc Vạn Tổ Hân cái kia cướp bóc phạm, kêu Tôn Đại Cường, cũng là cái lừa dối phạm, hai người cộng sự hành lừa nhĩ ầu năm.

Thì ra là thế.” Chúng ta bưng tỉnh đại ngộ, “Trách không được tổng cảm giác Chu người mù không phải phạm nhân đâu. Rất có giang tướng di phong.”

Này hai người lần này đi vào chúng ta thị, chính là sớm đã nắm giữ các người vài vị bá đầu tình huống, hắn công đạo, từ năm trước bọn họ li ền bắt đầu tới chúng ta thị đi ầu nghiên địa hình. Đối Vương thúc thúc địa chỉ, gia đình tình huống sớm đã rõ như lòng bàn tay. Hắn cố ý bá long phượng vi sư, chính là muốn mượn long phượng danh hào nhanh chóng mở ra chính mình danh hào, như vậy mới có thể khiến cho các người chú ý, hắn biết rõ Vương thúc thúc c ầu tử sốt ruột, hắn li ền ra này ám chiêu, làm Vương thúc thúc ly hôn, sau đó đem Vạn Tổ Hân dẫn tiến cấp Vương thúc thúc, một khi Vương thúc thúc cùng Vạn Tổ Hân kết hôn, hắn li ền sẽ lấy thư nặc danh phương thức thông tri ch ờng Vạn Tổ Hân là Khương Trí Cao, làm Khương Trí Cao cái này m ăng hán giận chó đánh mèo với Vương thúc thúc, cái này kêu mượn đao giết người.” Chúng ta nghe xong, m ồ hôi như mưa hạ: “Hảo bàn tính a. Hiện giờ bất đ ờng với cũ xã hội, trực tiếp c ần đao chém người ở ‘ nghiêm đánh ’ nơi đ ầu sóng ngọn gió khẳng định sẽ đem chính mình thua ti ền, mượn đao giết người, chiêu này diệu a. Không hổ là A Bảo hậu đại.”

Triệu Nhất Long nói: “May mắn chính là, Khương Trí Cao đối với Vạn Tổ Hân khẳng định ly hôn cách làm để lại một cái tâm nhân, mặt ngoài cùng nàng ly hôn, sau lưng lại phái người theo dõi, kết quả trước tiên phát hiện gian tình. Lúc này mới có chúng ta thị năm nay số một đại án. Dựa theo kế hoạch Chu Ngọc Lang , đ ể hắn vì Vạn Tổ Hân tiến hành cái gọi là ‘ xung hỉ ’ sau, li ền sẽ ở sang năm mùa xuân đem nàng giới thiệu cho Vương thúc thúc, nói vậy, Vương thúc thúc li ền nguy hiểm.”

Vương gia hiên nghe được hải hùng khiếp vía: “Đủ độc a. Ta nếu cưới Vạn Tổ Hân, chẳng phải là ngay từ đầu liền mang lên nón xanh? Chu người mù đủ độc.” “Này không phải quan trọng nhất. Quan trọng nhất chính là, Chu Ngọc Lang biết rõ Khương Trí Cao đối Vạn Tổ Hân dư tình chưa xong, sớm muộn gì đầu sẽ đi tìm tới, không chuẩn lại cho ngài lộng cái lưu manh tội, người liền thật sự cửa nát nhà tan. ‘ nghiêm đánh ’ cao áp hạ, nam nữ việc dễ dàng nhất ra mồn tai hoạ.” Triệu Nhất Long nói.

Vương gia hiên ứa ra mồ hôi lạnh, liên tiếp gật đầu

“Còn có một vấn đề, ba vị thúc thúc nhận thức một người là Hoàng Pháp Dung sao?” Triệu Nhất Long hỏi.

Chúng ta ba người sững sốt, Tứ bá đầu nghi hoặc mà nói: “Nhận thức. Vợ trước của ta, đã chết vài thập niên.”

“Đã chết vài thập niên?” Triệu Nhất Long hỏi lại. “Đúng. Năm đó nàng hiệp trợ chúng ta bang phái lão đại làm cục cùng Nhật Bản người đấu pháp, sau lại ở 1937 năm bị Nhật Bản người giết chết.” Tứ bá đầu nặng nề mà nói.

Triệu Nhất Long lắc đầu: “Này liền không đúng rồi. Chu Ngọc Lang cùng Tôn Đại Cường công đạo, nói cho bọn họ hai người này đó ‘ giang tướng phái ’ ân ân oán oán chính là một người Hoàng Pháp Dung. Nếu không nói, Chu Ngọc Lang không có khả năng biết nhiều như vậy nội tình, hãn lão cha Chu Thiên Lỗi khi chết, hãn còn không hiểu chuyện.”

“Đúng!” Ta nói,

“Mặc dù hiểu chuyện, cũng không có khả năng biết nhiều như vậy nội tình. Năm đó Tổ Gia tiêu diệt phái Tiễn Diệu Lâm, tin tức kín không kể hở, mặc dù trên giang hồ người có thể đoán được Tiễn Diệu Lâm và đệ tử chết dưới tay Tổ Gia, này giữa chi tiết cũng không có khả năng làm rõ ràng, càng không thể biết lão Thất âm thâm mật báo sự. Nhiều năm như vậy, chúng ta mấy cái lão gia hỏa đầu đối việc này giữ kín như bưng.”

Triệu Nhất Long gật gật đầu: “Vấn đề liền ở chỗ này. Chu Ngọc Lang cùng Tôn Đại Cường chỉ là quân cò, bọn họ sau lưng người kia mới là sở hữu sự chủ mưu, chỉ tiếc, chúng ta không có bất luận cái gì manh mối. Chu Ngọc Lang chỉ biết người kia là cái nữ, ước chừng hơn ba mươi tuổi, tự xưng kêu ‘Hoàng Pháp Dung’, hành tung bất định, truyền thụ chu Ngọc Lang rất nhiều mảnh khoé bịp người.”

“Không có khả năng, không có khả năng!” Tứ bá đầu lớn tiếng nói, “Pháp dung so với ta còn đại một tuổi, năm nay ít nhất hơn 70 tuổi!”

Triệu Nhất Long nói: “Như vậy xem ra, cái này ‘hoàng pháp dung’ không phải lúc trước cái kia hoàng pháp dung.” “Nhưng nàng vì cái gì muốn đánh pháp dung cò hiệu đâu?” Tứ bá đầu hỏi. “Đây cũng là chúng ta muốn làm rõ.”

Triệu Nhất Long nói, “Phương nam tam tỉnh cảnh sát cũng phát tới hiệp tra thông báo, cái này kêu người tên Hoàng Pháp Dung cùng gần nhất Quảng Đông một trọng án lừa đảo tài chính có quan hệ, là số một người bị tình nghi.” “lừa đảo tài chính?” Ta kinh hô.

“Đúng. Ngân hàng tổn thất 300 vạn!”

“300..... Vạn?” Ở lúc ấy “Vạn tệ” liền có thể hoành hành quê nhà thập niên 80, nghe thấy cái này con số, chúng ta đầu cả kinh miệng há hốc. đại án lừa đảo cùng phong thuỷ cục “Như thế nào lừa? Dựa đoán mệnh? Đây chào giá cũng quá tối đi?” Ta hỏi

Triệu Nhất Long ha hả cười: “Đương nhiên không đơn giản như vậy, nhưng phong kiến mê tín là một loại thủ đoạn, hơn nữa một khi làm người thượng câu, không dễ dàng phát hiện.....” Triệu Nhất Long một đường nói tiếp, chúng ta lắng lắng mà nghe. Nguyên lai Quảng Đông mấy năm nay làm chiêu thương dẫn tư, mấy thương nhân Hềng Kông chạy tới. Một lão bản, một cái nữ bí thư, một người 50 tới tuổi Chu Dịch đại sư, tạo thành đầu tư đoàn, tới Quảng Đông mỗi thị đầu tư. Thị ủy tam bộ gánh hát chủ yếu nòng cốt tập thể ra mặt nghênh đón, thương nhân Hềng Kông, cũng không phải là đùa giỡn, âu phục cà vạt, bao da công văn, khoa khoa khí tiếng phổ thông, từ trong ra ngoài đầu lộ ra tư bản cùng thị trường chuyên

nghiệp cùng bác học. Nay nhóm người được xưng muốn nhận thầi thành phố một nhà khách chính phủ , dực đem nhà khách chế tạo thành tập ăn uống dùng chân với nhất thể tinh cấp khách sạn, nghe nói này hạng nhất đầu tư liền có thể sáng tạo 300 cái vào nghề cơ hội, mỗi năm nhưng cấp chính phủ nộp lên trên 40 vạn thuế phí. Chủ thảo kinh tế phó thị trưởng nhạc nở hoa: “Chính phủ toàn lực duy trì!” Trao đổi trong lúc, thương nhân Hồng Kông liên tiếp trưng cầu Chu Dịch đại sư ý kiến: “Nhìn xem cái này nhà khách chung quanh phong thủy như thế nào?” Chu Dịch đại sư cần la bàn xoay vài vòng, nói: “Chỉ cần đem nhà khách đại môn sửa ở phương nam, tấc đình nhâm ng ấi li cung, quá độ này tài!” Thương nhân Hồng Kông cười ha ha: “Này ta liền an tâm r ấi.” Phó thị trưởng cập các bí thư đầu xem choáng váng: “Lão bản còn tin phong thủy?” Thương nhân Hồng Kông lấy sứt sẹo tiếng phổ thông nói: “Đương nhiên r ấi, chúng ta Hong Kong người nặng nhất phong thủy lập, ta ở Singapore, Malaysia có đông đảo xích khách sạn, mỗi một chỗ đầu là đại sư cấp xem phong thủy, mỗi một chỗ đầu phát đại tài, người nói ta tin hay không.”

Giờ phút này lão bản bên người nữ bí thư nói: “Chúng ta vương tổng xuất thân thư hương dòng dõi, từ nhỏ đam mê quốc học, lễ hi ền các vị cao nhân, Lưu đại sư là chúng ta vương tổng tư nhân phong thủy cố vấn, ở Hong Kong rất có danh khí.” Phó thị trưởng nghe được bán tín bán nghi. Sự thật thắng với hùng biện, Vương lão bản lấy 20 vạn tệ nhận thầi nhà khách, đem nhà khách sửa chữa một phen, đại môn cũng từ tây hướng đổi thành nam hướng, kết quả sinh ý hỏa bạo, lui tới khách nhân nối li ền không dứt. Đồ ăn cũng tiện nghi đến làm người lú l ưỡi. Thị ủy liên can người ở cân nhắc: Đồ ăn giới như vậy tiện nghi, như thế nào kiểm ti ền? “Chúng ta cái này kêu tế thủy trường lưu lập, thà rằng một người ăn vạn lần, không cho vạn người ăn một lần, thanh danh mở ra, hết thấy đầu OK lập. Huống h ồ, ta có đại sư tọa trấn, sẽ không sai lệch!” Vương tổng tự tin mà nói. Quả nhiên, năm thứ hai, nhà khách điên cu ồng lợi nhuận, mọi người bắt đầu đỏ mắt.

Lúc này Vương lão bản lại bắt đầu phóng lời nói: “Ta tưởng đem nhà ăn đổi thành hình thức đầu tư cổ ph ần, có ti ền đại gia kiếm, ta một người kiếm nhi ều như vậy ti ền có ý tứ gì?”

“Như thế nào cái hình thức đầu tư cổ phần?” Phó thị trưởng hỏi. “Chính là bất luận kẻ nào có tiền đâu có thể quẳng vào đi, bất luận kẻ nào đâu có thể kiên giữ cổ phần, đến lúc đó chúng ta cùng nhau đưa ra thị trường, một đêm liền có thể kiếm nó mấy ngàn vạn, đến lúc đó mọi người đâu là trăm vạn phú ông.....”

Phó thị trưởng tâm động, động viên các cấp gánh hát, lấy chính phủ danh nghĩa gom góp tài chính tham cổ 50 vạn. Vương lão bản cười nói: “Các người đào 50 vạn, ta lại móc ra 300 vạn, chúng ta tranh thủ ba năm đưa ra thị trường!” 300 vạn, này khí phách, này bút tích, lập tức đem tất cả mọi người chấn. Ai cũng không dự đoán được cái này Vương lão bản chơi là tay không bộ bạch lang. Năm đó vừa mới làm cải cách mở ra khi, chính phủ vì kích hoạt thị trường, ngân hàng đã từng vì gây dựng sự nghiệp người cung cấp vô tức cho vay, thậm chí vô đảm bảo cho vay, loại này hiện tại xem ra không thể tưởng tượng sự tình, ở lúc ấy lại là chân thật phát sinh quá. Chính phủ muốn bàn sống ngân hàng chết tiền, nghĩ mọi cách cổ vũ mọi người cho vay gây dựng sự nghiệp. Một bộ phận gan lớn người, thật sự tay không lập nghiệp, càng nhiều người không cái kia lá gan, mặc dù ngân hàng bạch đưa tiền cũng không dám muốn.

Vương lão bản dùng chính phủ gom góp 50 vạn tài chính làm thế chấp, lập tức từ ngân hàng bộ ra 300 vạn, hướng trên mặt bàn một phóng: “Các vị lãnh đạo, ta 300 vạn đã tới rồi!” Mọi người nằm mơ cũng chưa nghĩ vậy 300 vạn là dùng chính mình 50 vạn làm thế chấp bộ tới, mỗi người giơ lên chén rượu: “Vương lão bản có khí phách, chúng ta cộng đồng làm giàu!”

“Không thành vấn đề lập, ta đại sư đâu xem trọng, chúng ta lập tức liền xây dựng thêm, ba năm chúng ta khẳng định sẽ kiếm nó mấy ngàn vạn tệ!” “Lợi hại, lợi hại.” Mọi người giơ lên ngón tay cái. Rượu nhập uống chưa đủ độ, Vương lão bản đột nhiên nói: “Muốn hay không làm đại sư cấp đang ngồi các vị lãnh đạo nhìn xem?”

Một bàn người đầu cười nói: “Không cần, không cần.” Nhưng mỗi người đều khát vọng bị đại sư nhìn xem.

Đại sư cười: “Các vị không cần khách khí, coi như trò chơi.” Nói, tiến đến phó thị trưởng trước mặt, “Nhìn xem thị trưởng tay tương?”

Phó thị trưởng ồm ờ: “Nhìn xem?” “Nhìn xem.”

Lưu đại sư cười cười, nắm lấy tay thị trưởng: “Thị trưởng là người hiểu tử.”

“Không t ấ. Ha hả.”

“Thị trưởng là cái cấp tính tình.”

“Cũng đúng. Ha hả.”

“Thị trưởng có hai cái nữ nhi.”

“Không sai!” “Thị trưởng có túi mật viêm!”

“Th ần! Đại sư đừng nói nữa, ha ha, nói được ta đều run sợ, ha hả.” Sau lại, hai người trộm đi vào ngoài phòng, đại sư đối phó thị trưởng nói: “Thị trưởng, ngài bát tự là gì?” Phó thị trưởng đúng sự thật bầm bầm. Đại sư bầm tay tính toán: “Thị trưởng, ngài nên gặp may.” “Gặp may?”

“Đúng. Nhân sinh mười năm một đại vận, 5 năm một tiểu vận, đại vận giao hảo, mười năm thuận lợi, tiểu vận giao hảo, 5 năm cát tường. Nếu giao không tốt, vọt vận khí, vậy không hảo.” “Như thế nào cái không hảo pháp?”

“Nhẹ thì ném quan, nặng thì có lao ngục tai ương.” Cổ đại mệnh lý, có gặp may vừa nói, một vận mười năm, gặp may thời điểm muốn đặc biệt chú ý vài món sự, không thể thấy cần tình tương hướng người, không thể cái ngũ hành tương khắc nhan sắc chán, không thể thấy hôn tang gả cưới từ từ. Nếu không nói, một khi vọt đại vận, mười năm không cát. Đương nhiên, từ xưa đến nay rất nhiều học dễ người đầu đời này đưa ra phê bình, bọn họ cho rằng đây là mê tín lý do thoái thác.

Xét thấy đại sư phía trước đoạn sự thần kỳ, phó thị trưởng tâm động: “Ta đương như thế nào gặp may?”

“Từ ngày mai giờ Thìn bắt đầu, liền không thể thấy người xa lạ, đãi ở nhà, không thể ăn thịt tanh, muốn ăn chay, mãi cho đến bảy ngày lúc sau, mới có thể ra tới.” Đại sư nói. “Như thế nào người xa lạ?” Phó thị trưởng hỏi. “Trực hệ quan hệ huyết thống ở ngoài, đầu là người xa lạ.”

“Kia..... Ta này tám ngày đầu ở nhà?”

“Gặp may sao, bảy ngày đôi mươi năm, ngài nói có đáng giá hay không?” “Có đạo lý.” Ngày hôm sau, phó thị trưởng cáo bệnh ở nhà. Thẳng đến năm ngày sau, thư ký thành ủy gọi điện thoại tới: “Người đầu chạy, người còn oa ở nhà làm gì!”

“Người nào chạy?” “Đầu tư thương nhân Hồng Kông toàn không thấy!” Vốn dĩ chủ trả hàng mục phó thị trưởng cơ hồ mỗi ngày đầu phải đi nhà khách nhìn một cái, bất đắc dĩ thượng đại sư “Gặp may” đương, ngành sinh sinh cấp này đàn kẻ lừa đảo dâng ra năm ngày chạy trốn thời gian. Cuối cùng vẫn là quần chúng cử báo, nói chính phủ nhà khách nhà ăn không tiếp tục kinh doanh, không ai nấu cơm, người đi nhà trống, địa phương chính phủ lúc này mới cảm giác sự tình không thật là khéo.

“Cái kia Vương lão bản bên người nữ bí thư, cũng gọi là Hoàng Pháp Dung.” Triệu Nhất Long cuối cùng nói. Chúng ta mấy bá đầu nghe được sồn tóc gáy: “Đây chính là danh tác, bắt được là muốn phán tử hình. Nay hỏa Hồng Kông người cũng thật lợi hại.”

“Theo chúng ta đi điều tra, mấy người này không phải người Hồng Kông, Hồng Kông thân phận là giả tạo, cung cấp cấp chính phủ tài liệu cũng đều là giả. Bọn họ là nội địa lừa dối đội. Nay án đã liệt vào tình cấp nhất hào đại án, công an cơ quan đang ở truy tra. Cho nên, ta mới thỉnh các vị thúc thúc tới hỗ trợ.”

Tứ bá đầu sau khi nghe xong nói: “Đệ nhất, ta dám xác định, nữ nhân này không phải hoàng pháp dung. Hoàng pháp dung là vợ trước ta, đang ngồi hai vị huynh đệ cũng biết, nàng đã sớm đã chết, mặc dù sống đến bây giờ,

cũng bảy tám chục tuổi, sẽ không như vậy tuổi trẻ; đệ nhị, nữ nhân này vì cái gì đánh pháp dung danh hào hành lừa, ta không biết, vì cái gì đem năm đó ‘ giang tướng phái ’ nội tình nói cho Chu Ngọc Lang, ta cũng không biết. Nhưng ta dám khẳng định chính là, cái này giả mạo hoàng pháp dung khẳng định cùng ‘ giang tướng phái ’ có rất sâu sâu xa.”

Triệu Nhất Long nói: “Ta cũng nghe phụ thân nói qua có quan hệ ‘ giang tướng phái ’ sự, nghe nói Tổ Gia năm đó thân thủ đem đông nam tây bắc tứ đại đường khẩu người đều đưa vào ngục giam, chẳng lẽ còn có cá lọt lưới?” Chúng ta lẫn nhau nhìn nhìn: “Không có. Tuyệt đối không có!” “Hảo đi, hôm nay tới trước nơi này đi. Phiền toái các vị. Về sau có chuyện gì, ta lại thông tri đại gia.

CHƯƠNG 6: TỔ GIA LIỆU CÓ CHẾT?

Hoa Nguyệt Dung và “Tâm Mệnh Ca”

Về đến nhà, cả ba người cảm khái vạn phần. Ban đêm, ôm một bầu rượu, ba anh em vừa ăn vừa nói chuyện.

“Cái này có thể hận cả đời sao? Đầu đã mới chục năm trôi qua? Huống hồ ta lúc ấy báo tin, Tổ Gia cũng đã phát hiện, mặc dù ta không báo tin, Tổ Gia cũng sẽ giết đám người Tiễn Diệu Lâm.” Vương gia hiên nói.

“Ha hả. Cái này thật đúng là khó mà nói. Người cùng người không giống nhau. Có người nhìn ra được, có người cũng không lường được. Các người có nhớ vụ án mạng của lão già 87 tuổi?” Ta nói.

“Nhớ rõ, nhớ rõ.” “87 tuổi, liền bởi vì 60 trước bị hàng xóm cướp vợ, hấn thế nhưng có thể đem một đoạn hận chôn giấu 60 năm, cần gây đánh chết một người dân làng 90 tuổi vì hận vợ, sự thù hận có thể lớn đến thế sao!” Ta nói.

Tứ bá đầu tiếp nhận lời nói tra nói: “Lão già này quá đơn giản. Năm kẻ cướp vợ ông ta có tiền, có quyền nên ông ta không dám báo thù, thậm chí còn quỳ lạy bên kia, tự mình đem tức phụ đưa cho đối phương. Sau Tân Trung Quốc thành lập, hấn vẫn là không dám báo thù, bởi vì đối phương sinh bốn đứa con trai thân thể khỏe mạnh, hấn lại sinh một đồng nha đầu, không có nhi tử liền không có lực lượng, cũng không có tiền tài. Nhưng báo thù ý niệm trước sau không diệt, đương hấn phát hiện chính mình phương diện kia đầu so ra kém đối phương, liền kiên cố cố niềm tin sống thật tốt, hấn chỉ có thể dùng sinh mệnh cùng đối phương chạy đua, mới có thể thắng ở cuối cùng. Đến năm trước, bốn đứa con trai của kẻ thù đã qua đời, cuối cùng chỉ còn 2 lão già này, lão nhân này mới tóm lại cỗ bộp chết kẻ thù đã đột quy não, sức tuy không bằng thanh tráng niên đại, nhưng gõ một ngàn nhieu côn, da thịt đầu bóc ra.” “Ai, oan oan tương báo khi nào dứt a.”

Ta một tiếng thở dài, “Hà tất đâu, bởi 60 năm thù hận, không mệt sao?”

“Chúng ta thật hấn là cảm tạ Tổ Gia.” Tứ bá đầu lại nói, “Ông ấy đem chúng ta đưa vào ngục giam, làm chúng ta trước tiên nếm trải trước sai lầm của mình khiến chúng ta kiếp này không bao giờ sẽ phạm sai lầm nữa. Mấu chốt..... Mấu chốt là kẻ lừa đảo vì cái gì tự xưng là Hoàng Pháp Dung đâu ra? Ta không nghĩ ra.”

Chúng ta đâu không nghĩ ra, chúng ta không biết ở đâu cái góc xó xỉnh còn có “Giang Tướng Phái” hoành hành, còn có không ngừng tình thù, còn có che giấu không biết bao nguy hiểm.

Ngày mộ tìm Phù Tang, người lão bi hoa năm. Chúng ta đâu là đã sáu bảy chục tuổi, chúng ta chỉ nghĩ bình tĩnh. Ta biết chuyện này lại gọi nhiều bi thương với Tứ bá đầu. Hắn yêu Hoàng Pháp Dung nhiều như vậy, một người cứ như vậy hư không tiêu thất, không có di ngôn, không có di vật, giống như người này chưa bao giờ ở trên đời này xuất hiện qua.

“Tứ ca, đừng nghĩ quá nhiều.” Ta vỗ vỗ Tứ bá đầu.

Tứ bá đầu một trận mê mang: “Ai, chúng ta những người này có mệnh khổ.”

Lòng ta hạ vô tận phiền muộn: Đúng vậy, thời trẻ cũng chưa cha mẹ, sau lại gia nhập bang phái, sống mơ mơ màng màng, nhất thời thống khoái, nhất thời mờ mịt, cuối cùng cái gì đâu không có, từ nhà tù ra tới lúc sau, mới quá thượng người bình thường nhật tử, ta rốt cuộc biết Tổ Gia vì cái gì theo đuổi một cái người bình thường nhật tử, bình an là phúc, bình thường là phúc. Những cái đó công danh hiển hách kiêu hùng sinh hoạt, bất quá là tuổi trẻ khí thịnh hư hoa bi ca, triêu khởi triêu lạc, mấy vòng luân hồi, cuối cùng đâu phải quy về yên lặng. Người, chính là một loại thống khổ động vật, ở trong tã lót là hạnh phúc nhất thời khắc, không cần tư tưởng, không cần tranh đấu, nhưng chính mình lại không biết, chờ trưởng thành, có tư tưởng liên có thống khổ, mãi cho đến chết. Chúng ta có tư tưởng khi đâu là thống khổ, chúng ta không đau khổ khi, hoặc là đã chết, hoặc là vô tri.

Ta lại nghĩ tới Tổ Gia, ông ấy có quá nhiều bất đắc dĩ cùng bi ai, ông ấy có thể nói với ai? Ta rốt cuộc cũng hiểu ông ấy vì cái gì luôn là từng đợt phát nổ.

“Đi gặp Long Phụng một chút?” Tứ bá đầu đột nhiên ngừng đầu nói.

“Vì cái gì?” Ta hỏi.

“Nhìn xem Chu Ngọc Lang hay không tiết lộ một chút nội tình phái Giang Tướng?”

“Không có khả năng. Long phụng là cái người thành thật, hắn bị lừa. Ân sâu nhiều năm manh phái khẩu quyết tiết lộ. Bất quá, ta nhưng thật ra muốn nghe xem hắn hiện tại cảm tưởng.”

Chúng ta cùng tới cửa hàng của Long Phụng. .

“Lão nhân gia.....” Chúng ta mới vừa mở miệng, đối phương rống to: “Ta một không đoán mệnh, hai không thu đồ.”

Ta cùng bốn bá đầu sừng sốt: “Sư phụ, chúng ta không phải tới đoán mệnh, cũng không phải bái sư.”

“VẬY các người tới làm gì?” “Chúng ta..... Chúng ta tới đi đầu tra một chút.....”

Ta cái khó ló cái khôn. “Đi đầu tra? Các người là cảnh sát?”

“Không..... Không, chúng ta là trị an phối hợp phòng ngự viên.”

“Đi đầu tra cái gì? Án tử không phải kết sao? Ta không phải đờng lỏa Chu Ngọc Lang!”

Ta vội nói: “Sư phụ già không cần kích động, chúng ta chính là thăm viếng một chút, nhìn xem ngài có hay không đã chịu cái gì thương tổn, cũng là vì ngài cùng người nhà an toàn suy xét.” “..... Thương tổn? Thương tổn chính là ta hiện tại không thể lại đoán mệnh, Cục Công An nói cho ta, không cho ta lại làm mê tín.”

“Ha hả, sư phụ già, đừng nóng giận, lãnh đạo cũng là vì người hảo, để tránh người cuốn tiến hình sự án kiện. Ta nghe nói chính phủ mỗi tháng đầu cho người goá bụa lão nhân trợ cấp, ngài hảo hảo dưỡng lão không khá tốt sao?” “Ai! Ta cả đời đoán mệnh, trừ “Cách mạng văn hóa” kia mười năm không tính, mặt khác thời gian đều dành cho đoán mệnh. Ta cũng tay làm hàm nhai thôi!. Các người..... Vào nhà ng ỡ xuống nói chuyện đi.” Long Phượng rốt cuộc cho chúng ta vào nhà. Chúng ta lần đầu tiên gần gũi mà tiếp xúc vị minh sư giới truyền kỳ này.

“Uống nước đi.” Long phượng thuận thực mà nắm lên phích nước nóng, cho chúng ta đỡ hai chén thủy.

“Cảm ơn, cảm ơn.” “Các người muốn hỏi cái gì, hỏi đi.”

“hmm.” Ta nhìn Tứ bá đầu liếc mắt một cái, nói, “Sư phụ già, cái này Chu Ngọc Lang đối ngài giảng quá hẩn thân thế sao?”

“Aaaa!” hơn tuổi 80 Long Phượng một tiếng thở dài, “Con người của ta mắt mù, tâm cũng mù, ta liên không thấy ra hẩn là kẻ mắt sáng lúc trước hẩn quỳ gối trước chúng ta , cần ta thu hẩn vì đồ đệ, nói hẩn là cô nhi, lòng ta mền, truyền thụ mọi thứ cho hẩn là đại sai lần thứ 2 trong đời ta.”

Ta cùng Tứ bá đầu sừng sốt: đại sai lần thứ 2?”

“Đúng vậy. Các người không biết, ta còn có một cái ca ca, 50 năm trước, ta khi đó 32 tuổi, ca ta 33 tuổi. Nhà của chúng ta khi đó nghèo, ta đâu, bởi vì mù, từ nhỏ liên đi theo một cái sư phụ học xem bói, cũng ăn khổ, học không được sư phụ liên lấy thước đánh, sau lại xuất sư sau, ta bắt đầu làm người đoán mệnh, tích cóp chút tiền, lúc ấy ca ca muốn cưới vợ, nhân gia

nhà gái muốn 200 đồng tiền lễ hỏi, cha mẹ lấy không ra, liền hướng ta muốn..... Ta lúc ấy a..... Trong lòng tưởng này đó tiền là cho chính mình tích cóp, ta là người mù, ca ca không mù, ta luyện tiếc lấy này đó tiền cấp ca ca, cha mẹ liền cùng ta nóng nảy, lại đánh ta lại mắng ta, ta dưới sự tức giận, đem chính mình tích cóp tiền toàn tiêu. Ca ca việc hôn nhân này cũng ngâm nước nóng, sau lại ca ca luẩn quẩn trong lòng, luẩn quẩn trong lòng vì cái gì một mẹ đẻ ra đệ đệ không giúp giúp hần, hần luẩn quẩn trong lòng, sau lại nhảy giếng.....” Nói đến nơi này, Long Phượng nghẹn ngào.

Ta cùng Tứ bá đầu một trận thổn thức: “Mỗi nhà đầu có câu kinh khó đọc thành lời.”

“Ta hiện tại cùng cháu trai đi xa, cũng chính là người mà các người nhìn thấy sống trước nhà đây là con cô cô ta Ai, người lão vô hậu, thê lương, bên người không có chính mình thân nhi thân nữ, như thế nào đầu không có phương tiện. Ban ngày người đến người đi, bạch thoại một ngày miệng khô lưỡi khô, buổi tối liền cái đoạn thủy người đầu không có. Lại nói ăn tết đi, người thường gia, 1 đến 8 nguyệt mười lăm loại này đại tiết, đầu là nữ nhi nhi tử cấp lão nhân mua đồ vật, ta đâu? Ta còn phải móc ra mấy chục đồng tiền hiếu kính cháu trai, làm nhân gia mua điểm thịt hảo hảo ăn tết..... Ai..... Chu Ngọc Lang tới sau, ta là đem hần đương như con nuôi đối đãi thật tốt, ta tưởng chúng ta đầu là lẻ loi hiu quạnh người, ta đem chính mình bản lĩnh toàn dạy cho hần, hy vọng hần về sau có thể cho ta dưỡng lão tổng chung..... Không nghĩ tới, không nghĩ tới, hần là bạch nhãn lang!” Long Phượng nói vành mắt đỏ.

Ta cùng Tứ bá đầu nghe xong trong lòng thực hụt hẫng: “Sự phụ, đừng khổ sở.” Chúng ta một an ủi hần, hần ngược lại càng chịu không nổi, nước mắt lạch cạch lạch cạch mà rơi xuống. Ta không biết nên nói cái gì, tự hỏi một trận, ta nói: “Sự phụ già, ngài yên tâm, nếu ngài cái này cháu trai tương lai mặc kệ ngài, chúng ta quản ngài, ta có một nhi một nữ, bên cạnh vị này có hai cái nhi tử, người tùy tiện chọn một đứa, làm hần nhận người đương cha nuôi, hần không dám bất hiếu kính ngài! Chúng ta nói được thì làm được!” Long Phượng xoa xoa nước mắt: “Cảm ơn, cảm ơn. Nhị vị có những lời này, ta nghe liền thoải mái. Nói trở về, ta cùng nhị vị không thân chẳng quen, này nhưng không được

Ai..... Cái gì dưỡng lão không dưỡng lão, người như thanh phong thịt tựa bùn, người chết vô tình hoa rơi đi, tiền tại chính là chịu tội, đã chết sạch sẽ,

tưởng khai cũng li ền không có việc gì.....”

Ta nghe xong một trận cảm khái, lại xem Tứ bá đầu đã là cả kinh trợn mắt há hốc m ồm. “Làm sao vậy?” Ta nhẹ nhàng mà hỏi Tứ bá đầu một câu. Tứ bá đầu miệng giật giật, hấn tựa hồ không nghĩ làm Long Phượng nghe được, chỉ là làm há m ồm không phát ra tiếng, cứ như vậy lặp lại vài l ần, ta còn là không thấy hiểu.

“Các người đang làm gì?” Long Phượng cảm giác được.

Tứ bá đầu nhin không được, rớt cuộc mở miệng: “Sư phụ già, ngài vừa r ồi nói ‘ người như thanh phong thit tựa bùn, người chết vô tình hoa rơi đi ’. Những lời này là ngài chính mình tưởng, vẫn là xem qua thứ gì?” Thiên tư ngu dốt ta rớt cuộc phản ứng lại đây, “Người như thanh phong thit tựa bùn, người chết vô tình hoa rơi đi.” Đây là năm đó Hoa Nguyệt Dung di thư một câu, trách không được Tứ bá đầu cả kinh trợn mắt há hốc m ồm. Ta hấn đầu xuống dưới, trái tim mang đến toàn bộ thân thể đầu run run. Chúng ta đem ánh mắt cùng đầu hướng Long Phượng.

Long phượng không biết Tứ bá đầu vì sao có này vừa hỏi, hấn ngơ ngác mà nói: “Những lời này là năm đó ta tiểu cô thường xuyên lải nhải.” Chúng ta hít hà một hơi: “Xin hỏi ngài tiểu cô là?” “Tiểu cô trước kia là hát tu ồng, tên thật kêu Hoa Dung, nghệ danh kêu Hoa Nguyệt Dung. Nhà của chúng ta khi đó đặc biệt nghèo, cô cô rất nhỏ khi đã bị bán cho rạp hát. Sau lại thành giác nhi lúc sau, cô cô tha thứ gia gia nãi nãi, dù sao cũng là thân sinh cha mẹ, còn thường xuyên về nhà vấn an bọn họ. Nàng tuy rằng là ta cô cô, nhưng tuổi so với ta nhỏ, bà ta sinh bảy hài tử, cô cô là nhỏ nhất một cái..... Sau lại sau 1940, không còn có tin tức cô cô, có người nói nàng đi theo một cái quan quân xuất ngoại, cũng có người nói nàng bệnh đã chết.....” Ta cùng Tứ bá đầu cả kinh cả người như điện giật giống nhau, thế giới này thật là thực kỳ lạ, chúng sinh muôn nghìn con kiến mà bôn ba ở trên địa c ầu, khi nào chia lìa, khi nào tương ngộ, tựa hồ đầu là thiên chú định.

“Các người hỏi cái này để làm gì?” Long Phượng đột nhiên phát hiện không thích hợp nhi.

“Hảo thơ từ, hảo thơ từ.” Tứ bá đầu giơ lên ngón tay cái, “Chúng ta là cảm thấy câu này thơ viết rất hay!”

“Cô cô là cái tài nữ, đặc thông minh. Cô cô đặc ái cười, ta hiện tại vẫn cứ có thể nhớ lại nàng cười.”

“Ngài cô cô năm đó kết hôn?” Ta hỏi một câu. “Không kết hôn, cùng một cái con hát tư sinh một cái hài tử, sau lại nghe nói cô cô bị một kẻ có tiền người bao dưỡng, hình như là một cái cái gì bang búa rìu.” Chúng ta hiểu. Hoa nguyệt dung đi theo Trương Ân Thụy đại sư, đã sinh quá hài tử, không ai biết nàng vì cái gì có thể nhẫn tâm ly chính mình trượng phu cùng hài tử mà đi, càng vô pháp phỏng đoán nàng vì sao sẽ cam tâm tình nguyện làm A Bảo, nàng bước lên từ từ giang hồ lộ, cuối cùng ở cùng từ hoài gần sinh ly biệt, ai không thể trong thống khổ buông tay nhân gian.

“Ngài bản lĩnh đầu là ngài cô cô giáo?” Ta lại hỏi. Long Phụng cười: “Cô cô không dạy ta đoán mệnh, nàng nào hiểu đoán mệnh, nhưng là nàng cho ta giới thiệu một cái người sư phụ mù. Lúc ấy là nàng thuyết phục ta cha mẹ làm ta học tập đoán mệnh, nàng nói ta học xong cửa này bản lĩnh, đời này liền có rơi xuống.”

“Sư phụ già, sắc trời không còn sớm, chúng ta có cái yêu cầu quá đáng.” Tứ bá đầu hướng ta sử một cái ánh mắt.

“Mời nói.”

“Chúng ta cùng ngài nơi này ăn bữa cơm. Chúng ta đi mua chút rượu và thức ăn tối, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện, người xem tốt không?” Tứ bá đầu nói.

“Hào! Hào! Ta nơi này là ban ngày người không ngừng, buổi tối không ai tới. Ha hả. Các người đến ta nơi này, như thế nào có thể cho các người tiêu tiền, ta mua.” Nói, long phụng từ trong tay áo móc ra một cái bố cuốn, mở ra sau lấy ra hai trương mười tệ. Ta thực kinh dị hắn thủ pháp, dùng tay vân vê, liền biết là bao lớn mặt giá trị. Chúng ta không ứng, hắn khẳng khẳng đưa cho chúng ta: “Đi thôi, đi thôi, mua chút rượu đồ ăn, khách nghe theo chủ.” Chúng ta không lay chuyển được hắn, ta cần tiền đi ra ngoài, quay đầu lại lại đối bốn bá đầu sử một cái ánh mắt. Bốn bá đầu gật gật đầu.

Ta khi trở về, Tứ bá đầu ý bảo ta hướng giường gác thượng xem, hắn đã một lần nữa lấy ra hai mươi tệ, nhét ở đầu giường Long Phụng. Long Phụng nhanh chóng từ tủ trung lấy ra ba cái cái ly, ta đem rượu ngã vào bầu rượu, vì đại gia mãn thượng.

“Sư phó làm nghề này vài chục niên rồi đúng không?” Ta hỏi.

“cả đời.”

“Tối, chúng ta kính sư phó một ly.” Ta cùng Tứ bá đầu giờ lên ly.

Long Phượng bung lên rượu, uống một hơi cạn sạch. Ta đem mâm hướng Long Phượng trước mặt đầy đầy, sợ hấn kẹp không đến. Hấn cười cười nói: “Không cần phải xen vào ta, cái này cái bàn bao lớn nhiều khoan, lòng ta hiểu rõ, các người không cần phải xen vào ta, các người ăn của các người.”

Sư phụ làm nghề bói toán nhiều năm như vậy, có cảm thấy như nào?” Ta lại hỏi.

“Cảm tưởng a..... thật nhiều cảm tưởng.thế gian sự đầy gian truân, công danh lợi lộc bốn bức tường, ta nơi này chính là địa phương cái tổ khổ, dạng người gì, chuyện gì lạ , ta đều gặp qua.”

“Ngài cảm thụ được điều gì nhất?”

“Mệnh tốt không bằng tâm tốt.”

Tứ bá đầu gật gật đầu: “Lời nói của lão sư phụ quả đúng. Mệnh tốt không bằng tâm tốt.”

Long Phượng độc uống một ly, rồi sau đó từ từ đọc diễn cảm ra một đoạn đầu “ tâm mệnh ca”:

Tâm hảo mệnh cũng hảo, phú quý thẳng đến lão.

Tâm hảo mệnh không tốt, thiên địa chung có bảo.

Mệnh hảo tâm không tốt, trên đường chết non.

Tâm mệnh đều không hảo, đảo thọ lại phiền não.

“tâm mệnh ca” là kết tinh trí tuệ thuật số Trung Hoa qua nhiều thế hệ thầy tướng số cuối cùng đều chứng kiến, minh bạch đạo lý này. Đây là vận mệnh cùng tâm địa biện chứng, là đẩy ra vận mệnh sương mù pháp bảo. Tổ Gia cũng từng trích dẫn bài thơ này trong “Âm Dương Chỉ Mê Lục” , nhà sư thời hiện đại là Sư Âm Quang từng nhận xét bài thơ này là: “Đây thơ với tâm mệnh nhị nghĩa, phát huy chu đáo. Quả có thể y hành trình, tắc

mệnh tự mình làm, phúc tự mình cầu, tạo hóa chi quyền không về với thiên địa quỷ thần rỗi.”

Đây là Tỉnh Thế Hằng Ngôn, cấp trẫm mê với đoán mệnh người lấy đôn cảnh tỉnh. Ít ỏi mấy ngữ chỉ ra vận mệnh chân lý: Cái gọi là mệnh được không cũng không quan trọng, tâm địa tốt xấu, tự thân tu vi mới là căn bản.

Đây là lời nói không ngừng để cảnh tỉnh thế giới, đưa ra cái đầu cho những kẻ nghiện bói toán. Vài lời đã chỉ ra ý nghĩa thực sự của số mệnh: cái gọi là số mệnh không quan trọng, là phẩm chất của tâm địa, tu dưỡng bản thân mới là căn bản. Nhân hậu, thiện lương, người như vậy có thể giàu có cả đời; người nhân hậu dù có gọi là số mệnh bẩm sinh không tốt cũng sẽ được thượng đế che chở, về già sẽ bình an vô sự; hãy nghĩ rằng số mệnh tốt thì ngỗ lại hưởng thụ, vô duyên thế này Người có tiền thường kiếm được tiền, tiêu cả đời không tiêu hết, người chết, tiền chưa tiêu, kinh khủng nhất là đợt cuối cùng xuất phát từ một đời cơ cực nhưng không nghĩ đến chí tiến thủ, nghèo khó, mất sớm. “Tâm Mệnh Ca” xưa nay bị vô số mệnh lý học gia sở tôn sùng, đây cũng là có lương tri thầy tướng số cần thiết đối cầu trắc giả nói, một lòng để đến quá hết thấy phù chú, phong thủy, danh hào, thành như lời của Lục Tổ Huệ Năng đại sư từng nói: Tự tâm thường sinh trí tuệ, không rời tự tính, tức là phúc điên.

Nội tâm chính là phúc điên, tâm cảnh chính là phong thủy, tổ gia thư trung lớn tiếng kêu gọi: “Điêu mười lần phong thủy không bằng làm một kiện việc thiện!” Tự là chân lý, lời nói không giả. Vừa với lời nói trong “ Kinh Dịch” trung nguyên : Tích thiện nhà tất có dư khánh, tích không tốt nhà tất có dư ương.

Nghe xong Long Phụng “tâm mệnh ca” , ta do dự vài lần, rốt cuộc hỏi ra vấn đề “Lão Sư phụ, nghe nói các người manh phái có một cái khẩu quyết, kêu ‘ mã đảo lộc nghiêng ’, nhưng trực tiếp đoạn người sinh tử, là thật vậy chăng?”

“Ha ha ha ha.” Hắc ngửa mặt lên trời cười to, “Có thể trực tiếp đoạn người sinh tử chỉ có Diêm Vương. “mã đảo lộc nghiêng” đơn giản là vận dụng ‘

thập can sinh vượng tử tuyệt biểu ' vượng suy quy luật, nào có trên giang hồ truyền đến như vậy thầ a."

“Thập can sinh vượng tử tuyệt biểu” lúc trước Tổ Gia cũng đã giảng qua cho chúng ta là miêu tả về về mười cái Thiên can ở mười hai tháng phân trung vượng suy biến hóa, nó bản thân cũng không mê tín, chỉ là cổ nhân đối ngũ hành lưu với bốn mùa quy luật giải thích.

Ngũ hành giả, kim mộc thủy hỏa thổ cũng. Năm loại nguyên tố ở một năm bốn mùa trung các có vượng suy, tựa như một cái hải đồng từ nhỏ biến đại, từ đại biến lão, tự thân năng lượng mạnh yếu biến hóa quá trình.

Chia làm trường sinh, tẩm gội, quan mang, lâm quan, đế vượng, suy, bệnh, chết, mộ, tuyệt, thai, dưỡng mười hai cái giai đoạn.

Tỷ như, giáp mộc, giáp mộc là che trời chi mộc, ở nông lịch tháng 10 (hợi nguyệt), Hợi ở mười hai địa chi trung thuộc thủy, thủy sinh mộc, cho nên giáp mộc ở cái này tháng trạng thái là “Trường sinh”, tựa như một cái tiểu hải tử mới vừa sinh hạ tới giống nhau.

Tới rồi tháng 11, tử nguyệt, thủy thế lớn hơn nữa, giáp mộc giờ phút này trạng thái chính là “Tẩm gội”, giống như tiểu hải tử hí thủy, tẩy đi quanh thân vết bẩn.

Tới tháng chạp, xấu nguyệt, xấu vì ướt thổ, ướt thổ bồi mộc, giáp mộc bắt đầu lớn lên, giờ phút này trạng thái là “Quan mang”, giống như một người dần dần thành niên, muốn hành “Quan mang” chi lễ

Lấy này loại suy, tới rồi tháng giêng, dần nguyệt, lập xuân, mộc khí bắt đầu tràn đầy, giờ phút này giáp mộc tiến vào “Lâm quan” trạng thái, giống như một người muốn đi vào con đường làm quan, bắt đầu có thành tựu.

Lại đến tháng 2, Mão nguyệt, đây là cây cối mọc thành cụm, bách thảo um tùm thời khắc, giáp mộc tiến vào tốt nhất trạng thái “Đế vượng”, giống như một người làm hoàng đế, đạt tới nhân sinh đỉnh.

Sau đó theo thời tiết biến âm, giữa hè cùng kim thu đã đến, giáp mộc cũng cần thiết tuần hoàn vượng cực tức suy âm dương định luật, dần dần tiến vào suy, bệnh, chết, mộ, tuyết, thai, dưỡng chờ trạng thái, năm này sang năm nọ, vòng đi vòng lại.

Mặt khác chín Thiên can đạo lý giống nhau. Đây là thuật số giới truyền đến vô cùng kì diệu “Thập can sinh vượng tử tuyệt biểu”. Toàn biểu như sau:

Cái này biểu là cổ nhân đối ngũ hành với bốn mùa trung năng lượng biến hóa kỹ càng tỉ mỉ miêu tả, là quy luật tự nhiên tổng kết, bản thân cũng không bất luận cái gì là thành phần mê tín, nhưng tới tay thuật sĩ, liên cùng người sinh tử liên hệ đến một khối.

Cái gì “Lão sợ đế vượng thiếu sợ suy, trung niên nhất kỵ tử tuyệt thai” từ từ khiếp người kết luận buột miệng thốt ra, không rõ người dễ dàng bị hù chết.

Người mù đoán mệnh, đơn giản là vận dụng loại ngũ hành này vượng suy biến hóa quy luật, chẳng qua bọn họ càng giỏi về tổng kết khâu quyết, khâu quyết áp vận, dễ bề ký ức người mù, đây mới là căn bản. Đến nỗi, há mồm đoán sinh tử, bất quá này đây tin vịt ngoa thần thoại thôi.

Nghe Long Phượng tiên sinh nói chuyện, hơn mười năm đọc sách dưới đèn.

Long Phượng tiên sinh tính mệnh cả đời, cuối cùng chỉ tôn sùng “tâm mệnh ca”, có thể thấy được cổ kim đại hiên cuối cùng ngộ đến đâu là một đạo lý, này cũng khó trách dân quốc Viên Thụ Sơn lão tiên sinh cuối cùng chậu vàng rửa tay.

Nửa đêm gần tới sáng. Ta cùng Tứ bá đầu tạ Long Phượng lão tiên sinh về, say khướt mà đi trên đường nhỏ ở nông thôn. Hàn khí bức người, chúng ta trong lòng lại dị thường lửa nóng.

Nhìn lên sao trời, chúng ta lớn tiếng kêu gọi: “A — — a — —”

Chúng ta không biết chính mình vì cái gì muốn kêu, cũng không biết muốn kêu ra cái gì, chỉ cảm thấy trong lòng nửa cái thế kỷ tích tụ ở cái này nguyệt thanh phong cao ban đêm đột nhiên mở ra.

Chúng ta liều mạng mà kêu, đối với ánh trăng, đối với ngân hà, đối với cuộn cuộn phía chân trời.

Kêu kêu, chúng ta rơi lệ, gắt gao ôm nhau...

“Ba ba, là ba sao?” Nữ nhi thanh âm truyền đến, thê tử ở nhà không yên tâm, mang theo nhi tử nữ nhi đánh đèn pin đi tìm tới.

Tứ tẩu cùng cháu trai nhóm cũng tới.

“Hai người các người sao lại thế này a? Như vậy vẫn còn không trở về nhà, ở chỗ này lại kêu lại kêu, làm gì đâu!” Tứ tẩu thở phì phì mà nói.

Ta cùng Tứ bá đầu cười ha ha, cho nhau vỗ vỗ bả vai: “Đi! Trở về”

Kế tiếp nhật tử, chính là chúng ta trợ giúp Thất bá đầu phục hôn nhật tử. Một phen nỗ lực sau, rốt cuộc ở đêm năm cũ, giúp hai vợ chồng già hòa hảo như lúc ban đầu.

Thất bá đầu trước sau không có sinh ra con trai, nhưng hắn lại vẫn như cũ cao hứng, đã trải qua nhiều như vậy sóng to gió lớn, hắn càng thêm yêu thương vợ mình cùng nữ nhi, hắn tiểu nữ nhi càng là không phụ sự mong đợi của mọi người, hữu hiệu mà kế thừa gien thông minh của lão Thất, vài năm sau lấy toàn thị đệ nhất thành tích khảo nhập đại học Bắc Kinh, làm một h ồi nữ Trạng Nguyên. Thi đại học đi đến chí nguyện khi, con trai và giá tôi cần mục lục đại học cần nhắc không chừng.

“Ba ba, con không biết nên học gì.” Nữ nhi bĩu môi nói.

Ta cười nói: “Báo cái gì đều được, nữ nhi của ta là thập toàn nhân tài.”

“Ba ba, ta tưởng thượng trường quân đội.” con trai nói.

“Thượng trường quân đội, con chịu khổ được sao?”

“Cha luôn là khinh thường con.” Nhi tử không vui mà nói.

“Vậy người li ền ghi danh trường quân đội, chỉ cần có thể trúng tuyển là được.....”

“Ba, lần trước tới nhà ta, Thượng Quan Nguyệt thúc thúc không phải cố vũ ta khảo trường quân đội sao? Ông ấy nói nam nhân phải tham gia quân ngũ, tham gia quân ngũ nam nhân mới là nam nhân.”

Ta bữu môi: “Ta cả đời không tham gia quân ngũ, ta li ền không phải nam nhân?”

Nhi tử mặt đỏ lên: “Ngài là không đương quá binh, nhưng ngài đương quá Ngũ gia a.....”

Vợ tôi vọt lại đây, dùng sức chọc đầu con trai : “Người lại muốn bị đánh hả?”

Nhi tử cười xấu xa một tiếng, chạy mất.

“Ba ba, người đừng động ca ca, người mau giúp ta nhìn xem.” Nữ nhi cần đại học danh lục nói.

Ta mang lên kính viễn thị, từng trang phiên, thật lâu sau nói: “Học pháp luật đi.”

“Pháp luật?”

“Đúng vậy, trừng ác dương thiện. con nguyện ý không?”

“con..... con nguyện ý. Kỳ thật nhất con muốn học y học, ba ba mù mù già rồi, thân thể càng ngày càng không tốt, ta học y học có thể cho các người xem bệnh.....”

“Nghe một chút!” Ta quay đầu đối thê tử nói, “Nghe một chút, đây mới là nữ nhi

của ta!”

Thê tử “Xi” cười, hạnh phúc chi tình bộc lộ ra ngoài.

Nhi nữ thật sự trưởng thành, lớn lên liền phải rời đi, bọn họ phải có chính mình sinh hoạt, bọn họ muốn đi vào xã hội, bọn họ muốn kết hôn sinh con, bọn họ muốn gây dựng gia đình cho mình, ta cùng thê tử cũng đem đi xong chính mình nhân sinh, cuối cùng ly nhi nữ mà đi. Nhân sinh chính là một hời gặp nhau, tự khi hoan thanh tiểu ngữ, tự bãi ai đi đường này

Ta luyện tiếc nhi nữ đi xa tha hương, nữ nhi vẫn luôn ta là chúng ta hai vợ chồng tâm đầu nhúc, nhi tử tuy nghịch ngợm, nhưng hẳn này vừa đi, lòng ta vẫn là trống trơn.

Hai người vào đại học ngày đó, ta cùng thê tử đem bọn họ đưa lên xe lửa, mỉm cười hướng bọn họ phất tay. Xe lửa thúc đẩy sau, ta vừa quay đầu lại, nước mắt liền xuống

dưới. Thê tử ở một bên kéo ta cánh tay nói: “Khóc cái gì, lại không phải không trở lại.”

Nói xong, nàng cũng khóc.

Nhi nữ đầu đi rồi, trong nhà bỗng nhiên quanh quẽ. Ta lại về tới lúc trước Tổ Gia đi rồi “Giang Tướng phái” một mảnh tiêu đi đầu cảm giác, cái loại này cô tịch cảm làm người khó chịu. Ban đêm, thê tử vì ta pha thượng một hời trà.

Ta ngờ ngác mà ngẫm, đột nhiên hỏi: “Nhi tử cùng nữ nhi đi rồi mấy ngày rồi?”

“Ngày hôm qua mới vừa đi, si ngốc.” Thê tử cười nói, “Mau uống trà đi, trong chốc lát lạnh.”

“Ta như thế nào cảm giác đi rồi đã lâu.”

Bốn năm sau, nữ nhi cùng nhi tử đều tốt nghiệp. Con trai được xưng chí tại tứ phương, một hai phải lưu tại Bắc Kinh không trở lại, con gái hiệu bố

mẹ, ngoan ngoãn trở lại với chúng ta ,nhậm chức ở thị nhân dân bệnh viện hô hấp khoa .

Ta đã 65 tuổi, hoa mắt, tai điếc. Tứ bá đầu thân mình càng kém, không trụ can đầu đi không được lộ. Lão Thất còn khỏe, thường xuyên đi Bắc Kinh, con gái hấn gả cho 1 tên Bắc Kinh vợ chồng son đối với hai vợ chồng già lão Thất thực sự tốt, mỗi lần trở về, lão Thất đầu sẽ mang mấy chỉ vịt nướng tử trở về, sau đó ba chúng ta cái lại là một phen chè chén.

Uống rượu thời điểm liên sẽ nghĩ đến qua đi, liên sẽ nghĩ đến Tổ Gia. Vài thập niên trước sự tựa hồ liên ở trước mắt, mỗi lần chúng ta đầu uống nhiều, uống nhiều quá liên khóc, các thế tử cũng lấy chúng ta không có biện pháp. Các nàng đầu biết, đây là chúng ta nhân sinh, muốn khóc liên khóc đi, còn có thể khóc bao lâu? Đầu là nửa thanh thân mình vào hoàng thổ người, khóc đi.

Tăng Kính Võ qua đời

1995 năm, con trai Tăng Kính Võ báo tới tang tin: Các vị thúc thúc, ba ba con đã qua đời.

Chúng ta nghe xong, lão lệ tung hoành. Người này xuất thân “Phủ Đầu Bang”, cả đời một thân chính khí, ở chúng ta “Mộc tử liên” khó nhất thời điểm nhiều lần vươn viện trợ tay. Nếu Nho gia là một loại “Hiệp” văn hóa, Tăng Kính Võ chính là hiệp nghĩa hóa thân, hấn tâm là nhất mềm, hấn xương cốt là nhất ngạnh, hấn đời này không hướng bất luận cái gì tà ác thấp quá mức, từ lúc đầu ở “Phủ Đầu Bang”, đến sau lại gia nhập Đảng Cộng Sản, hấn tâm huyết chưa bao giờ mất đi, cả đời đầu ở bênh vực kẻ yếu.

Hấn từng đối với Tổ Gia nói qua: “Ta không tin đoán mệnh, ta chỉ tin tưởng thủ hạ huynh đệ cùng trong tay thương.”

Hắc bang du côn không làm gì được hấn, Nhật Bản quỷ tử không làm gì được hấn, quốc dân đảng quân thống không làm gì được hấn, đầu trâu mặt ngựa không làm gì được hấn, hấn đứng thẳng thân hình, khơi mào một

lưng dân tộc, hẳn chính là kinh nghiệm khảo nghiệm chiến sĩ giai cấp vô sản — — Tăng Kính Võ.

Chúng ta tham gia lễ truy điệu Tăng Kính Võ.

Thân thuộc đáp tạ sẽ sau khi kết thúc, chúng ta mấy cái bá đầu đi vào hậu trường.

Con trai Tăng Kính Võ là Tăng Kiến Quốc nắm tay của ta nói: “Lưu thúc thúc, ba ba trước khi đi, vẫn luôn ôm một cây quạt, có phải hay không có cái gì chưa xong khúc mắc?”

Ta vội hỏi: “cây quạt?”

“Ngài chờ một lát.” Hắn trở lại trong phòng, thực mau cầm một phen quạt xếp đi ra,

“Chính là này.”

Ta tiếp nhận tới, chậm rãi mở ra, hít hà một hơi: “Can đảm nhân nghĩa!”

Đây là năm đó Vương Á Tiều đưa cho Tổ Gia một phen cây quạt, “Can đảm nhân nghĩa” bốn chữ là Vương Á Tiều tự tay viết, Tổ Gia sinh thời này phiến không rời tay, như thế nào lại trong tay Tăng Kính Võ?

“Này..... Từ đâu ra?” Tôi hỏi Tăng Kiến Quốc.

Tăng Kiến Quốc nói: “Con không biết. Ba ba thời điểm bệnh nặng, làm chúng ta mở ra một cái rương, tìm ra cây quạt này, mấy ngày cuối cùng, ông ấy vẫn luôn đang xem cây quạt này. Lưu thúc thúc biết đây là ai sao?”

Ta nói: “Đây là Tổ Gia.”

“Tổ gia? Đại sư bá đã chết năm 1952? Ba ba cùng con có nhắc tới quá.”

“Đúng là.

“cây quạt này là có ý tứ gì?”

Ta nghĩ nghĩ nói: “Đại khái là hoài niệm qua đi đi. Nay cây quạt tặng cho ta như thế nào?”

“Hảo đi, ngài cầ đi đi. Thu hảo là được.”

Về đến nhà, ta một trận cân nhắc: Tăng Kính Võ sắp chết còn nghĩ tới Tổ Gia.....

Kế tiếp mấy năm, sinh hoạt như cũ, nhật tử như cũ, duy nhất biến hóa chính là, chúng ta ba bá đầu đầu nhanh chóng già đi.

Lúc này đây tôi mới hiểu được câu thơ bi tình của Lý Bạch:

Bạch phát tam thiên trượng

Ly sầ tựa cá trường

Bất tri minh kinh lý

Hà xứ đắc thu sương.

Con trai kết hôn, ngay sau đó nữ nhi cũng kết hôn. Tôi có đích tôn cùng cháu ngoại. Ta lập tức liền phải vượt thế kỷ, ta cùng tứ bá đầu, thất bá đầu ước định, cần thiết phải sống đến một trăm tuổi, chúng ta đều làm thế kỷ lão nhân.

Tứ bá đầu rốt cuộc không có thể tuân thủ hứa hẹn, 1998 năm, hần không qua được. Không có trải qua nửa thế kỷ mưa mưa gió gió nên tình huynh đệ, liền sẽ không thể vị cái gì xem huynh đệ tình như thủ túc, không phải thân sinh hơn hần thân sinh, chúng ta đều từng cùng dưới trướng Tổ Gia hồi hải ngược xuôi, nam chinh bắc chiến, chúng ta đều từng cùng Tổ Gia ngã xuống kia một khắc rơi lệ đầy mặt, chúng ta cùng ng ẩ qua nhà lao, chúng ta cùng nhau đã khóc cười quá, chúng ta cưới vợ sinh con, chúng ta cùng già đi, hiện tại hần muốn trước một bước mà đi, có thể nào làm người không đau lòng! Hấp hối hết sức Tứ bá đầu rất thống khổ, hần tựa hồ có rất nhiều chuyện chưa xong tâm nguyện, cậu ta bảo con cái ra ngoài, lúc sau, hần lặng lẽ nói cho ta: “Pháp Dung không chết.....” Hần nói chưa nói

xong, liền hôn mê. Ở giữa nhiều lần hồi quang phản chiếu, hắn hô to khẩu quyết đã từng khổ tâm nghiên cứu “Trát phi mật bản” : “Trát phi tay, Lỗ Ban khâu, trát phi nắm Lỗ Ban đi, nắm đi, nắm đi, dắt ra lục thú đối khâu du.....”

Rồi sau đó, hắn lại giãy giụa giơ lên hai tay, giống như xô đẩy cái gì, tránh thoát cái gì. Tình cảnh của con người ta sắp lìa đời, ta đã thấy, người đầu nói một người sinh thời nếu đã làm ác sự, trước khi chết oan thân chủ nợ liền sẽ lại đây truy thảo, kia một khắc, nhân thể dương khí tiệt diệt, âm khí bao phủ, các loại ngày thường nhìn không thấy đồ vật liền sẽ hiện ra tới. Ta từng tiếp xúc một quốc học lão tiên bối, ông ta Phật học tạo nghệ rất sâu, ông ta từng nói cho ta là lúc người chết là thời điểm rất thống khổ, như “Sinh quy thoát xác, sống ngư lột da”.

Ta về đến nhà, lấy ra một thứ lão tiên bối đưa tặng ta là một cái niệm Phật cơ, ta đem nó đặt ở bên gối Tứ bá đầu , mở ra chốt mở, tường hòa âm luật vang lên: “Nam mô a di đà phật.....”

Tứ bá đầu biểu tình dần dần giãn ra, Phạn âm lãnh lớt trung, hắn phun ra cuối cùng một hơi, triệt triệt để để mà đi rồi. Tiễn Tứ bá đầu, ta cùng lão Thất khóc rống một hồi, từng người về nhà. Ta trong đầu hồi tưởng Tứ bá đầu đã từng lời nói, nửa ngủ nửa minh gian ta bỗng nhiên nghe được tiếng đập cửa, một mở cửa tổ gia thân ảnh xuất hiện ở trước mắt! Chợt lóe lóe qua, ta thậm chí hoài nghi chính mình xem hoa mắt. Nhiều năm như vậy, ta chưa bao giờ hoài nghi quá Tổ Gia chết, thẳng đến một kẻ tự xưng là con gái Hoàng Pháp Dung xuất hiện ở trước mặt ta.

Nàng rõ ràng chính xác mà nói cho ta: “Tổ gia không chết!”

Nàng thủ hạ mấy A Bảo còn lấy ra ảnh chụp Tổ Gia lúc tuổi già , làm ta cảm giác trời đất quay cuồng. “Tổ Gia thật sự không chết!”

Nữ nhi Hoàng Pháp Dung kiên định mà nói. Ta một trận nghi hoặc, ta tuy già rồi, nhưng ý nghĩ còn không có hư rớt, đối với sự đột nhiên xuất hiện nữ nhân trước sau có một phần cảnh giác.

Ta nghĩ nghĩ nói: “Trước đừng động tới chuyện Tổ Gia chết hay không chết, người nói người là con gái của tứ tẩu Hoàng Pháp Dung , nếu dựa theo người theo như lời, tứ tẩu ở 1945 năm li ền sinh hai nữ nhi, từ khi đó tính khởi, nàng nữ nhi ít nhất hơn 50 tuổi, nhưng..... Nhưng ta xem người nhi ều nhất hơn bốn mươi tuổi thôi!”

“Ha hả.” Nàng cười, “Lưu tiên sinh nhưng nhớ rõ Giang Phi Yến?”

“Nhớ rõ, làm sao vậy?” “Ở thời điểm trước đây, nàng ầ u có thể dựa hoá trang bảo trì dung nhan bất lão, hiện giờ ta hơn 50 tuổi người thoát nhìn giống hơn bốn mươi tuổi có cái gì kỳ quái sao?

Ta thật là con gái HoàngPháp Dung, ta tên H ồ Ái Hoa.”

Ta tưởng tượng, cũng là có chuyện như vậy, lại l ần nữa đánh giá nữ nhân này, khóe mắt chỗ đích xác có vài tia nếp nhăn nơi khoé mắt. “Người nói Tổ Gia không chết?” Ta hỏi. “Không chết.”

Ông ấy hiện tại ở nơi nào?” Ta truy vấn.

“Không biết.”

“Ha hả ha hả.” Ta cười, “Cô nương, việc này cũng không phải là nói giỡn, ta không biết người đến tột cùng là thân phận gì, cũng không biết người đi vào chúng ta nơi này muốn làm gì, nhưng nếu người có chủ ý đánh Tổ Gia cùng ‘ Giang Tướng Phái ’ , ta tưởng người là làm lỗi bài. Nếu người dám bịa đặt sinh sự, ta c ần phải báo nguy!”

Nàng hơi hơi mỉm cười, đôi mắt nhìn chăm chăm ta, nói: “Lưu tiên sinh còn nhớ rõ ‘ Cách mạng văn hóa không ’

“Đương nhiên nhớ rõ.”

“Có nhớ hay không Tăng Kính Võ đã từng ai phê đấu?”

“Nhớ rõ.”

“Có nhớ hay không năm đó hòng vệ binh từng chụp mũ Tăng Kính Võ là vì lý do gì?”

Ta một trận trâm tư còn nàng cần lấy cái ly, uống một ngụm thủy, thông thả ung dung mà nói: “Năm đó phê đấu hần tội trạng có một cái chính là ‘thông ngoại tặc, thế hội đạo môn đầu lĩnh đánh yểm trợ, li miêu đổi Thái Tử, tư phóng tử tù!’”

Ta trong lòng chấn động: “Loại lời nói này cũng có thể tin?. Năm đó những cái đó phê đấu Tăng giáo đầu người đầu là bí mật mang theo xuống suối vàng, nhưng những việc này sau lại đều đi đầu tra rõ, căn bản là giả dối hư ảo, tăng giáo đầu cũng bị sửa lại án xử sai. Hiện giờ Tăng giáo đầu đã qua đời, người lại dọn ra này đó chuyện cũ mèm, có ý tứ gì?”

“Ha hã. Ta đánh đáy lòng bội phục Tổ Gia của các người, hần thế nhưng có thể mai danh ẩn tích vài thập niên, càng bội phục các người này đó huynh đệ, đối với người lão đại thật là trung thành và tận tâm a.”

“Ha ha ha ha.” Ta một trận cuồn cuộn tiêu,

“Người nói như vậy là có thể làm ta tin tưởng người?”

“Tin hay không ta không quan hệ, quan trọng là Tổ Gia của các người không chết, có nghĩ nhìn thấy hần?” Nàng nháy đôi mắt, trong ánh mắt tràn ngập quỷ dị.

“Nếu người không đi, ta liền báo nguy. Người cùng người người ở chúng ta nơi này bày quán xem bói, bị nghi ngờ có liên quan lừa dối, ta tùy thời có thể cử báo người.” Ta lớn tiếng nói. Thê tử ở một bên chạy nhanh giảng hòa: “Nhìn xem anh, lại nóng nảy, luôn là này phó tính tình! Làm cô nương tốt đem nói cho hết lời, cô nương muốn thật là tứ tẩu nữ nhi, chúng ta vẫn là người một nhà. Động cái gì giận!”

Nàng kia gật đầu mỉm cười: “Vẫn là a di thông tình đạt lý. Ngài lão lúc này nếu tìm cảnh sát, liền vĩnh viễn tìm không thấy Tổ Gia!”

Ta một phách cái bàn: “Hảo! Chúng ta nói trắng ra, người là ai, người muốn làm gì?”

“Này quan trọng sao?”

“Này rất quan trọng “Ta chỉ có thể nói ta là con gái Hoàng Pháp Dung, đến nỗi ngài tin hay không, đó là ngài lão sự. Ta từ nước Mỹ xa như vậy đi vào Trung Quốc, chính là muốn tìm được Tổ Gia.”

“Tìm tổ gia làm cái gì?” Ta hỏi.

“Hạch tiêu một bút cũ nợ. Thuận tiện cũng viên các người này đó tồn tại lão bá đầu một giấc mộng.”

“Cái gì nợ?”

“Cảm tình nợ.”

“Cái gì cảm tình nợ?”

“Chờ chúng ta nhìn thấy hấn khi, ta sẽ tự làm rõ.”

“Ha hả.” Ta lại cười, “Cô nương, người quá có thể nói cười. Người nói, ta một câu cũng không tin, người đi đi, người đi đi.”

“Ngài đã tin. Ta yêu cầu người trợ giúp, chỉ có ngài tự mình rồi núi, mới có thể đem Tổ Gia bức ra tới. Ta cho người ba ngày thời gian tự hỏi, người tốt nhất cùng tên chưa chết Thất bá đầu thương lượng một chút, đây là các người duyên nợ xưa của ‘Giang Tướng Phái’, các người không được, không ai có thể lợi hại!”

“Cút ra ngoài!” Ta hét lớn một tiếng.

“Đừng! Đừng!” Thê tử đè lại ta, “Chuyện gì cũng từ từ.”

“Cúi chào, thúc thúc, a di.” Nàng kia nghịch ngợm mà làm một cái tái kiến thủ thế, đứng dậy đi r ồi. Ta mí mắt kịch liệt mà nháy lên, hô hấp bắt đầu suyễn cấp, ngực một trận đau nhức, ta che lại ngực, cả người run run.

“anh sao vậy, lão nhân?” Thê tử sợ tới mức hô to, tùy tay cầm lấy điện thoại gọi con gái, “Nữ nhi, mau về nhà, người ba ba thân thể không thoải mái!” Nữ nhi chạy xe đạp từ bệnh viện chạy như bay trở về “Ba! Mau, mau đi bệnh viện!”

Tổ Gia chưa chết chỉ mê. Trên giường bệnh, ta lẳng lẳng mà nằm. Vợ tôi thò qua tới: “tốt chút sao?”

Ta gật gật đầu.

“Mẹ, ba làm sao vậy? Như thế nào huyết áp đột nhiên như vậy cao?” Nữ nhi kinh ngạc hỏi.

“Không có việc gì, không có việc gì. Vừa rồi chúng ta sảo vài câu, không có việc gì.” Thê tử nhìn ta liếc mắt một cái nói.

“Con gái, đi gọi Vương thúc thúc tới. Ta có lời nói.” Ta phân phó nữ nhi. Nữ nhi lập tức đi tìm Vương Gia Hiên gia, chỉ chốc lát sau, lão Thất Vương gia hiên tới. “Làm sao vậy, Ngũ ca? Như thế nào còn lộng tới bệnh viện tới?” Lão Thất hỏi ta.

Ta hướng về phía thê tử đưa mắt ra hiệu, thê tử vỗ vỗ vai con gái nói: “Chúng ta đi ra ngoài đi, làm ba ba cùng thúc thúc tâm sự.” Nữ nhi nghi hoặc mà đi ra ngoài: “Làm sao vậy?”

“Nói đi, Ngũ ca, sao?” Lão Thất cúi người ngồi ở ta bên cạnh. Ta nâng lên tay, dùng sức đứng dậy: “Tới, kéo ta một phen.” Lão Thất đem ta nâng dậy, ta dựa vào đầu giường, một tiếng thở dài: “Người mang thuốc không?” Lão Thất khó hiểu mà sửng sốt: “Ngũ ca, người chính là chưa bao giờ hút thuốc.”

“Mang không?” “Mang theo.” Hắn móc ra hộp thuốc, rút ra hai căn, đặt ở trong miệng điếu, cho ta trong miệng tặc một cây, chính mình trầu một cây, rồi sau đó nói, “Nói đi, sao? Không phải là cùng ngũ tẩu nháo ly hôn?”

Ta mệt mỏi cười, lắc đầu, rồi sau đó đôi mắt thẳng lẳng lẳng nhìn chăm chăm hắn. Lão Thất bị ta xem mờ: “Rốt cuộc sao?”

“Tổ Gia còn sống!”

“Cái gì?” Hấn điện giật giống nhau nhảy dựng lên. “Tổ gia còn sống!” Ta lại b ỏ thêm một câu. Lão Thất động lại, hít sâu yên phun h ồi lâu phun không ra.

“Lão Thất? Lão Thất?” Ta hô to. Lão Thất đầu một oai, ngất qua đi. “Bác sĩ! Con gái!” Ta nhìn ra ngoài cửa hô to.

Nữ nhi chạy vào đầu xem choáng váng: “Sao lại thế này ạ! Như thế nào lại té xỉu một cái! Mau tới người!” Mười lăm phút sau, Thất bá đầu chậm rãi thức tỉnh, trên tay truyền dịch, cái mũi cắm thua oxy quản. Chúng ta nằm ở trên giường bệnh, hai hai tương vọng. Thất bá đầu chớp chớp mắt da, suy yếu mà nói: “Ngũ ca, không nên đem chuyện này ra đùa. Dễ dàng lấy mạng người.”

Ta bị hấn chọc cười: “Khụ khụ, lão Thất, ta cũng không nghĩ như vậy, hiện tại người biết ta vì cái gì tới bệnh viện đi.”

“Ngũ ca, chúng ta nói tốt, muốn nỗ lực sống đến 100 tuổi, người như vậy đùa hai ta đầu không thể vượt thế kỷ. Tứ ca mới vừa đi, ta buổi tối lão mơ thấy hấn mời ta qua đi, ta ở trong mộng giải thích qua cho hấn, ta nói ta hiện tại còn không nghĩ qua đi, hấn có phải hay không báo mộng cho huynh, gọi huynh mang theo ta cùng nhau qua đi?” Lão Thất luôn là như vậy hài hước.

“Ha hả ha hả.” Ta một trận cười to, “Lão Thất, ta sợ người lại hôn mê qua đi, ta còn là uyển chuyển điểm cùng người nói đi, có người nói Tổ Gia còn sống.”

“Khụ khụ!” Lão Thất lại là một trận ho khan, “Ai a? Rốt cuộc sao lại thế này a?” Ta nói: “Hôm nay ta lên phố đi bộ, nhìn đến mấy cái đoán mệnh, ta liền đi lên cho bọn hấn trộn lẫn một phen.”

“Việc này chúng ta không phải thường xuyên làm sao, người nhất trọng điểm nói.” Lão Thất có điểm chờ không kịp. Ta thanh thanh giọng nói:

“Này mấy cái đoán mệnh, đầu là kẻ lừa đảo, vận dụng đầu là khẩu quyết ‘phái Giang Tướng’”

“Ai nha, tứ ca, người quá la xúi. Khẩu quyết phái Giang Tướng đã sớm bị Tổ Gia huỷ hoại, “Âm Dương Chỉ mê lục” vừa ra, sở hữu khẩu quyết đầu không linh nghiệm. Hơn nữa Tổ Gia năm đó thân thủ huỷ hoại tứ đại sách quý của ‘phái giang tướng’, lại cố ý thả ra một ít giả sách quý nhiễu loạn giang hồ, hiện giờ xã hội thượng truyền những cái đó cái gọi là 《A Bảo thiên》 《quân mã thiên》 gì đó, đầu là Tổ Gia xóa giảm cải biến quá, thật đồ vật đã sớm đã không có, Tổ Gia lấy giả đánh tráo, chính là muốn lấy tuyệt hậu hoạn, hiện tại nếu ai còn dùng mấy thứ này hành lừa, không phải tìm tẩu chính là tìm chết.”

Ta hít sâu một hơi: “Rốt cuộc là người nghe ta nói, vẫn là ta nghe người nói?” “Vậy huynh mau nói a!” “Ta muốn nói, mấy người này dùng thật là khẩu quyết ‘phái Giang Tướng’, tuy rằng có điểm bỗn, nhưng vẫn như cũ có người mắc mưu, hơn nữa bọn họ đầu lĩnh là nữ nhi tứ tẩu!”

“Tứ tẩu? tứ tẩu nào? Cái kia thanh niên trí thức?” “Lão Thất người có phải hay không đầu óc cũng dọa mắc lỗi tới? Thanh niên trí thức sẽ đoán mệnh sao? Hoàng Pháp Dung!” Ta nói. “Khụ khụ khụ khụ!” Lão Thất một trận kịch khụ, “Hoàng pháp dung? Nàng còn sống?”

“Chẳng những tồn tại, nàng nữ nhi còn tìm đến ta, chính là nàng nữ nhi nói Tổ Gia còn sống!” Thất bá đầu một trận vò đầu: “Có điểm loạn, có điểm loạn.”

Bảy bá đầu lẳng lặng mà nghe, đột nhiên hần ánh mắt sáng lên: “Tứ ca, ta cảm thấy chuyện này có điểm kỳ quặc.....”

“Như thế nào giảng?”

Thất bá đầu tinh tế phân tích: “Tứ ca người hay không còn nhớ rõ, năm đó Chu Ngọc Lang làm cục hành lừa khi, Triệu Nhất Long còn nhắc tới phía sau màn sai sử người, nói là một người tên Hoàng Pháp Dung, người này còn ở Quảng Đông cùng nhau lừa đảo tài chính, này án đến nay chưa xong, cái kia kêu Hoàng Pháp Dung người vẫn như cũ là tội phạm bị truy nã số

một cả nước , hiện giờ lại nhảy ra một cái tự xưng con gái Hoàng Pháp Dung, này hai việc chi gian hay không có cái gì liên hệ?” Lão Thất lời này nhắc nhở ta, ta không cấm đánh rùng mình một cái: “Hồng r ồi, hồng r ồi, ta khả năng bị lừa! Tìm ta cái này nữ khả năng thật là cái kẻ lừa đảo, nàng căn bản không phải là con gái tứ tẩu, kia..... Kia nàng mục đích là cái gì? Nàng vì cái gì muốn bịa đặt Tổ Gia chưa chết ? nội tình ‘phái Giang tướng’ nàng là làm sao mà biết được? Nàng chính là nói được đạo lý rõ ràng.”

“Hỏi rất hay!” Cửa lòe ra một nữ nhân, ôm một cái quả rổ, cười khanh khách mà nhìn ta cùng Thất bá đầu. Bảy bá đầu ngây thơ hỏi: “Nàng là ai?” Ta run rẩy nói: “Chính là nàng! Nữ nhi Hoàng Pháp Dung!” Thất bá đầu một run run, lại hôn mê qua đi.....

CHƯƠNG 7: LƯỚI TRỜI LÔNG LỘNG TUY THỬA MÀ KHÓ THOÁT

Các bác sĩ một hồi lẫn lộn, Thất bá đầu chậm rãi thức tỉnh. Bác sĩ phần nộ mà kêu: “Vấn an người bệnh khi, đừng làm người bệnh quá mức kích động, các người hiểu hay không?” kẻ tự xưng là con gái Hoàng Pháp Dung kia hơi điềm hương cầm: “Xin lỗi, xin lỗi.”

Đại phu đi rồi, nàng kia ngồi ở ta cùng Thất bá đầu hai giường chi gian, vẻ mặt quỷ dị mà cười: “Thế nào, nhị vị bá đầu? Mấy năm nay quá đến còn sống tốt không?”

“Người lại hồ ngôn loạn ngữ, ta thật sự muốn báo nguy!” Ta rống to.

Nàng chớp chớp mắt, không hề sợ hãi, từ trong túi móc ra một cái “Đại ca đại”: “Muốn hay không dùng ta điện thoại? Trung Quốc là 110, nước Mỹ là 911.” Thất bá đầu ngờ ngác mà nhìn nhìn ta, ta đại não cấp tốc vận chuyển: Y không sợ chết, nê hà lấy chết sợ chi? Nhân gia căn bản không sợ!

Nàng kia lại lần nữa cười lạnh: “Còn có so trước khi chết thấy được nhìn thấy Tổ Gia, càng chuyện quan trọng hơn sao? Các người có thể báo nguy, nhưng các người rốt cuộc không chiếm được bất luận tin tức gì của Tổ Gia. Nếu các người ngoan ngoãn phối hợp, ta bảo đảm các người sinh thời có thể lại lần nữa nhìn thấy Tổ Gia!” Nàng nữ tử tin tưởng mười phần mà nói,

Ta cùng Thất bá đầu nghe được từng đợt mạo khí lạnh. “Người rốt cuộc là ai?” Ta hỏi nàng.

Nàng như cũ cười khanh khách: “Các người vẫn là nhanh đưa các người này nửa chết nửa sống thân mình dưỡng cho tốt đi, sau đó cùng ta cùng đi Quảng Châu.”

“Vì cái gì?”

“Tới, cười một cái.” Nàng không có trả lời ta, mà là trực tiếp từ trong túi móc ra một cái camera, không đợi chúng ta phản ứng lại đây, rắc rắc một tiếng ấn xuống màn trập. “Người làm gì?”

“Nhớ kỹ, bảo trọng hảo thân thể, ngàn vạn đừng có chết! Đã chết liền không thấy được Tổ Gia!” Nói xong, nàng quay đầu đi rồi.

Ta cùng Thất bá đầu nằm trên đầu giường, hai hai tương vọng, ngơ ngác phát ngốc, không biết vật ấy thần thánh phương nào, thế nhưng đối với nội tình “Giang tướng phái” hiểu biết thực sự kỹ càng, cho chúng ta chụp ảnh lại là chủ ý gì? Chúng ta vất hết óc tinh tế chải vuốt quá vãng giang hồ, từ ba mươi năm đại đến thập niên 90, nhiều thế hệ A Bảo, nhiều thế hệ kẻ lừa đảo, nhiều thế hệ ân oán, hai bình dịch thủy đầu thua hết, vẫn là không có thể đoán được nữ nhân này thân phận gì. Tổ Gia từng nói qua, đối thủ cường đại cũng không đáng sợ, hấn sợ dĩ cường đại là bởi vì người biết hấn cường đại, hấn uy mãnh cùng hư thật, hấn độc ác cùng xảo quyết, người đầu nhìn không sót gì, cho nên người có đối sách. Chân chính làm người cảm thấy sợ hãi chính là những cái đó không biết chi tiết đối thủ, hấn ở nơi tối tăm, người ở chỗ sáng, người đối thực lực của hấn cùng quá vãng hoàn toàn không biết gì cả, giống như hành giả trên đường đi gặp cục diện đáng buồn, không biết đàm thâm vài thước, không biết đàm hạ bàn long mấy phần. Chúng ta đầu bảy tám chục tuổi người, trí nhớ thể lực nghiêm trọng thoái hóa, không còn có tinh lực giống tuổi trẻ khi như vậy ngày đêm chẳng phân biệt mà tính kế, cân nhắc, bố cục, lão Thất có bệnh tim nghiêm trọng, ta bàng quang cũng không tốt, vừa đến buổi tối liền đầu không được nước tiểu, cuối cùng, ta thở dài một tiếng: “Lão Thất, chúng ta không đoán, hết thầy làm theo chính là!”

“Không báo nguy sao?”

“Người không nghĩ thấy Tổ Gia?”

Lão Thất bất đắc dĩ mà cười: “Ai biết cái này kẻ lừa đảo nói có phải hay không thật sự? Vạn nhất là lừa chúng ta, chúng ta đi Quảng Châu không biết có tai họa gì!”

Ta đứng dậy chụp bờ vai của hắn: “Yên tâm đi, người nợ đã còn xong rồi.” Ta biết hắn lần trước bị Chu Ngọc Lang lẫn lộn kia một hồi, đã rơi xuống di chứng. A bảo phái Giang Tướng, sinh không sợ chết, chết không sợ sinh, muôn sông nghìn núi từ đây quá, một đời ân tình một đời. Nếu sinh thời có thể lại lần nữa nhìn thấy Tổ Gia, mạng già này của ta đáng đến!” Ta lớn tiếng nói, “Người nếu sợ hãi, ta chính mình đi!” Lão Thất bị ta một kích, nháy mắt khôi phục bản sắc A Bảo: “Ngũ ca, ta là người nhất gan sao? Đừng liên lụy người nhà là được.”

“Sẽ không liên lụy người nhà, nhân gia là hướng về phía hai lão già chúng ta, cùng người nhà không quan hệ. Nếu không đem chúng ta bức nóng nẩy, chúng ta khẳng định báo nguy, người cho rằng nàng thật không sợ chúng ta báo nguy?”

“Vâng.” Thất bá đầu một trận gật đầu, mỉm cười nói, “Ngũ ca quả thực gươm quý không bao giờ cùn, phân tích đến có đạo lý!” Hai ngày sau, chúng ta thu được vé xe lửa cùng thư nặc danh. Ta cùng Thất bá đầu nói dối người nhà, nói bệnh nặng mới khỏi, đi ra ngoài chơi mấy ngày. Người nhà thấy chúng ta hai người đồng hành, cũng không lại ngăn trở. Bước lên đoàn tàu nam hạ, tâm tình lên xuống phập phồng. Ta nhớ tới năm đó cùng Tổ Gia lần đầu tiên ngồi xe lửa tình cảnh, nửa cái thế kỷ đi qua, chuyện cũ như cũ rõ ràng trước mắt. Đây có lẽ là “Giang Tướng phái” cuối cùng một đoạn ân oán, chuyện này một tất, “phái Giang Tướng” hoàn toàn tan thành mây khói.

Dọc theo đường đi, xe lửa lục tục xuyên qua các tỉnh, nhìn ngoài cửa sổ đồng ruộng, rừng rậm, đồi núi, ta cùng lão Thất cảm xúc hết đợt này đến đợt khác. Đây đó địa phương chúng ta đã từng đâu đã tới, năm đó đi theo Tổ Gia đi khắp đại giang nam bắc, phùng sơn quá sơn, phùng thủy quá thủy, cơ hồ mỗi một tác thổ địa đâu có dấu chân chúng ta. Khi đó các huynh đệ một đoàn, khi đó bằng hữu cùng địch nhân biến thiên hạ, khi đó huyết khí phương cương, khi đó hào hùng vạn trượng. Không biết sống chết nhất tử, say cũng vui sướng, nhạc cũng vui sướng, hiện giờ giấc mộng hoàng lương tỉnh, người xưa đã qua đời, tân nhân muốn xuất đầu, chúng ta này đó lão bất tử không thể không trên đỉnh đi, cởi bỏ “Giang Tướng phái” này cuối cùng một vòng ngạt thở. “Lão Thất, sợ sao?” Ta hỏi Thất bá đầu.

Thất bá đầu mệt mỏi cười: “Chúng ta đời này lo lắng hãi hùng sợ còn thiếu sao?” “Đây là Tổ Gia năm đó hỏi ta một câu. Năm đó ta cùng Tổ Gia đi Tây Xuyên khi, Tổ Gia hỏi ta có sợ không, ta nói không sợ, Tổ Gia liền cười.” “Ngũ ca, nói thật, năm đó ta là có điểm khinh thường người, người căn bản không phù hợp A Bảo đặc sắc, nhưng nhiều năm như vậy lại đây, ta cảm thấy Tổ Gia năm đó thu người là thu đúng rồi.”

“Không có đúng và sai, chỉ có duyên phận.” Hai ngày sau, chúng ta tới ga tàu hỏa Quảng Châu. Vừa xuống xe liền có mấy người chạy đi lên nghênh đón chúng ta. Ta vừa thấy là khoảng thời gian trước ở nhân dân công viên phụ cận ra vẽ tăng vẽ hành lừa kia mấy cái Tiểu A Bảo, cũng chính là được xưng đồ đệ con gái Hoàng Pháp Dung. Gọi một chiếc Santana, trực tiếp đem chúng ta đưa tới trong tiểu khu, vào nhà sau trong đó một cái A Bảo cười nói: “Hai vị đại sư bá trước nghỉ tạm một lát, nơi này có nước, có đồ ăn, không cần khắp nơi chạy loạn.” Nói xong, bốn người đi rồi, phòng trộm môn liền một tiếng đóng lại sau, lại truyền đến một tiếng khóa cửa.

Ta cùng Thất bá đầu đến cảm không ổn, tiến lên kéo cửa: cửa đã bị khóa!

Thất bá đầu cái trán bắt đầu đổ mồ hôi: “Sẽ không như vậy lộng chết chúng ta đi?”

“Là phúc không phải họa, là họa tránh không khỏi.” Ta ngược lại bình tĩnh lại, “Đã tới thì an tâm ở lại, lão Thất, chúng ta ăn mì gói, uống trà thủy!”

Lão Thất vẫn là có điểm lo âu bất an: “Lão ngũ, năm đó cũng thật không thấy ra người có to gan như vậy nhi, nếu không phải thời đại thay đổi, ta xem hiện tại người hoàn toàn có thể tiếp nhận đại kỳ Tổ Gia, dẫn dắt ‘phái Giang Tương’ tiếp tục đi tới!”

“Ha ha ha ha.” Ta một trận bật cười, “Cái gì gan không gan, chúng ta đều một đồng tuổi, đêm nay ngủ còn không biết ngày mai có thể hay không tỉnh lại, ta đều cẩn thận chặc chẽ cả đời, lần này vì Tổ Gia ta cái gì đều không sợ.”

Thất bá đầu nhìn nhìn ngoài cửa sổ, thở phào một hơi: “Ngũ ca nói đúng, sợ gì a, một phen tuổi, lão mà bất tử gọi chi tặc, ta cũng không tin chúng ta

hai cái tặc vương bát đẩu không lại này mấy cái binh tôm tướng cua!”

Ta ánh mắt một trận tỏa ánh sáng: “Đây mới là Thất bá đầu phái Giang Tướng. Lúc chàng vạng, cửa mở, một cái A Bảo đưa lại đây hai phân báo chí: “Hai vị đại sư ba chậm rãi xem, Tổ Gia sắp tới li ền sẽ xuất hiện!” Nói xong, lại khóa cửa cút đi. Đây là một phần địa phương nhật báo, văn học bản khối thượng có thứ nhất văn chương: “phái giang tướng năm xưa gặp nhau”. Văn chương bên trái còn phụ thượng ngày đó ở bệnh viện kia nữ tặc cho chúng ta chiếu ảnh chụp.

“Ha hả.” Ta cùng Thất bá đầu đối diện cười, “Vẫn là tay già đời pháp, tạo thanh thế, dẫn xà xuất động. Nếu Tổ Gia thật sự tồn tại, đây là gửi Tổ Gia xem.”

Sau lại mấy ngày, cái này bản khối dài dòng, ở giữa nhóm Tiểu A Bảo không ngừng cho chúng ta chụp ảnh, này đó ảnh chụp lục tục xuất hiện ở báo chí thượng. Thẳng đến ngày thứ bảy, tự xưng con gái Hoàng Pháp Dung người rốt cuộc hiện thân. “Hai vị ti ền bối, đi thôi?” “Đi chỗ nào?”

“Hong Kong.”

“Hả?” “Giấy thông hành đã làm tốt, đêm nay xuất quan.”

Chúng ta không biết nàng trong hồ lô muốn làm cái gì, nhưng vận mệnh chú định cảm giác phải có đại sự phát sinh. Không có biện pháp, đi theo đi thôi, ta từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên đi tới Hong Kong. 1998 năm Hong Kong so với đại lục vẫn là khí phái rất nhiều, nhưng ta vô tâm lưu luyến nơi này hiện đại hoá hơi thở, mãi đầu óc đầu là hình bóng Tổ Gia. Vịnh Đồn La, thanh phong phố cầu vượt phụ cận, chúng ta quải nhập một cái ngõ nhỏ. Một cái Tiểu A Bảo vui tươi hơn hử mà nói: “Hai vị ti ền bối, muốn xem qua yakuza không? Vịnh Đồn La đại ca Trần Hạo Nam cùng chúa tể này một khối!”

Ta khinh thường mà thoáng nhìn: “con trai ta có xem qua.”

Lão Thất cũng cười: “con gái ta cũng thường xuyên xem.”

Tiểu A Bảo mặt đỏ lên: “Gừng càng già càng cay, ngoài miệng đầu đầu không lại các người!” Giờ phút này, ta đột nhiên linh cơ vừa động, hô một câu: “Ái Hoa, chúng ta đi đâu?” Vài người đầu không theo tiếng, ta lại hô một câu: “Ái hoa!” kẻ tự xưng con gái Hoàng Pháp Dung phản ứng lại đây: “Ách..... Tới rồi người sẽ biết!” Trong lòng ta cuồn cuộn: Người căn bản không phải Hoàng Pháp Dung nữ nhi! Nào có nghe được chính mình tên phản ứng chậm như vậy? Hồ Ái Trung, Hồ Ái Hoa, đây là tên hai đứa con của Hoàng Pháp Dung, nàng tự xưng là nữ nhi Hoàng Pháp Dung, lại ở ta liên tiếp kêu hai tiếng lúc sau mới phản ứng lại đây, hoàn toàn là cái kẻ lừa đảo! Nhưng cái này kẻ lừa đảo nhưng không bình thường, nàng cơ hồ biết bí mật “phái Giang Tướng”, nàng khẳng khẳng muốn đem Tổ Gia bức ra tới, cứ việc hiện tại còn không biết nàng cuối cùng mục đích, nhưng nặng nề âm mưu, lạnh lùng sát khí đã lộ rõ. Ta trên mặt đặc ý biểu tình, không chạy thoát nàng đôi mắt, nàng đột nhiên nghỉ chân: “Việc đã đến nước này, nói cho các người cũng không sao, ta tên thật là Tần Phục, phục báo thù!”

“Tần cô nương muốn phục ai thù?” Ta hỏi.

“Thượng Quan Thành Minh, còn có các người này đàn tiếp tay cho giặc giả!”

“Tổ Gia cùng ngài có thù gì?”

“Đầu nói người già la xúi, người thật đúng là đủ la xúi, chờ lát nữa nhìn thấy cái kia càng lão lão tặc, các người cùng quy thiên khi, sẽ tự hiểu!” Ta sửng sốt, giờ phút này hai tiểu A Bảo đã đem hai cái ngạnh đồ vật nhọn sau eo ta cùng lão Thất,

“Cảm giác được sao?”

Ta cùng lão Thất khẽ gật đầu.

“Đây là thương, thành thành thật thật theo chúng ta đi, lại la xúi, vạn nhất đem tiểu gia chọc giận đi rồi hỏa đánh tới đại sư bá đã có thể ngưng ngưng lâu.” Tiểu A Bảo hung hăng mà nói.

Tần Phục cười lạnh một tiếng tiếp tra nói: “Muốn trách thì trách hai người sống được thời gian quá dài, nếu giống bá đầu khác như vậy sớm quy thiên, hôm nay cũng không cần phải làm phiếu thị! Các người tốt nhất cần nguyện hôm nay cái kia lão vương bát đản đứng hện ra tới, nếu không nói, sang năm hôm nay chính là ngày giỗ các người !”

Ta cùng lão Thất nháy mắt hiểu: Dem chúng ta lừa đến Hong Kong làm con tin, dẫn Tổ Gia ra tới. Kia một khắc, ta đã sợ hãi, lại hưng phấn, sợ hãi chính là sáng nay không biết sống hay chết, hưng phấn chính là tổ gia quả thực còn sống? Xuyên qua ngõ nhỏ, tới rồi một chỗ cư dân khu. Tiến vào hàng hiên, thượng một đồng đơn sơ thang máy, thang máy ở 8 lầu ngừng lại. Ta tâm đập bịch bịch, không phải dọa, là kích động. Ra thang máy hướng rẽ phải, ở 818 hào phòng trước cửa ngừng lại, mấy cái A Bảo đem viên đạn trên đỉnh thang, tất cả đều bức dựa vào môn hai sườn. Tần phục khẩu súng đỉnh ở chúng ta phía sau, thọc thọc chúng ta nói: “Mở cửa!”

Ta dùng tay đẩy, cửa không có khóa, kéo kẹt một tiếng khai. Bên cạnh mấy A Bảo nhanh chóng lách mình vào nhà, các góc một hồi kiểm tra: “Không có ai!” Ta cùng lão Thất nơm nớp lo sợ mà đi vào trong phòng, tiến phòng liền thấy đại sảnh cung phụng một chỗ bàn thờ Phật, bàn thờ Phật hai sườn là một bộ câu đối.

Vế trên: Cả đời công danh trần cùng thổ.

Vế dưới: Nửa lũ thanh phong nửa phiến bình.

Hoành phi: Quay đầu lại là bờ.

Ta tâm đều phải nhắc tới cổ họng, này rõ ràng là bút tích của Tổ Gia, tranh ngành cốt thể chữ Liễu. Ta nước mắt nháy mắt ngoại dũng. Tần phục cảnh giác mà nhìn chung quanh bốn phía: “Lão đông tây, xuất hiện đi!” Trong phòng cũng không người đáp thanh, lẳng lặng mà, chỉ có đại gia tiếng thờ dốc.

Đột nhiên Tần Phục khẩu súng đỉnh ở ta cái ót thượng: “Lại không ra, ta liền băng rồi hần!” Vẫn là không người tiếp lời. Tần Phục cười: “Như thế nào? Tổ Gia sợ? Nếu đem chúng ta ước đến nơi đây, như thế nào không

dám hiện thân đâu? Người đầu trốn rồi vài thập niên, người trốn đến không mệt ta tìm đến độ mệt mỏi! Ra tới! Lão tặc ra tới!” Nghe Tần Phục thanh thanh hò hét, ta tâm nhắc tới cỗ hòng, ta cảnh giác mà nhìn nhìn bốn phía, đột nhiên cỗ đủ dừng khí hô to:

“Tổ Gia! Nếu ngài thật sự tồn tại ngàn vạn đừng ra tới! Bọn họ trong tay có thương!”

Thất bá đầu cũng hô to: “Tổ Gia đừng ra tới! Bọn họ có thương!”

Tần Phục then quá hóa giận, một chân đạp ta té lăn trên mặt đất, hòng súng nhắm ngay ta: “Hảo cảm người! Người như vậy không sợ chết, ta liền thành toàn người!” Ta đôi mắt một bể, chờ đợi kia một tiếng súng vang. Đột nhiên lộc cộc lộc cộc vài tiếng vang, giống như có thứ gì từ ngoài cửa lăn tiến vào, ngay sau đó khói đặc phun ra, gay mũi khí vị sắc đến người không mở ra được đôi mắt, là bom cay!

Xuất phát từ tự bảo vệ mình thiên tính, ta kéo một phen Thất bá đầu, hai người đầu ôm đầu ghé vào trên sàn nhà.

“Cảnh sát! Cảnh sát!” Ngoài cửa một trận ồn ào thanh, một đội người vọt tiến vào, theo sau là vài tiếng thanh thúy tiếng súng, ta cùng lão Thất gắt gao ôm đầu, không dám nhúc nhích. Sương khói tan hết, ta cùng lão Thất chậm rãi từ trên sàn nhà bò dậy, chỉ thấy Tần phục cùng mấy bá đầu đầu trúng đạn ngã xuống đất. Cảnh sát Hong Kong gọi dưới lầu cứu hộ nhân viên, vài người đầu bị nâng đi rồi. Một cái cảnh sát vỗ vỗ ta cùng lão Thất bả vai nói: “cảnh sát Hong Kong, các người an toàn! Mời theo ta hãy cục cảnh sát ghi lời khai.” Ta ngây thơ mà ngẩng đầu: “Các người là làm sao mà biết được?”

Cảnh sát cũng ngạc nhiên: “Không phải các người nhậm vị báo cảnh sao?”

Ta cùng lão Thất đối diện cười, ngậm cười: “Đúng! Đúng! Chúng ta báo!”

“Ta có thể tại đây trong phòng nhiều dài trong chốc lát sao?” Ta hỏi.

“Vì cái gì?” Cảnh sát khó hiểu.

“Ta..... Ta đã lớn tuổi như vậy rồi, vừa rồi bị dọa đến tiêu phân tiêu nước tiểu, hiện tại trái tim còn nhảy không ngừng, huyết áp lên cao, ta tưởng nghĩ một lát.”

“Hảo đi.” Hắc phân phó mặt khác hai cảnh sát ở cửa gác, chính mình xuống lầu. Ta cùng lão Thất chậm rãi đánh giá cái này trong phòng hết thảy, câu đối, nghiên mực, bình hoa, đệm chần, lư hương, tất cả đồ vật bài trí đều cùng Tổ Gia lúc trước ở đường khẩu khi giống nhau như đúc. Ta không biết Tổ Gia có phải hay không thật sự tồn tại, vẫn là vị nào cùng Tổ Gia có liên lụy người tế điện thương nhớ chi tác, tóm lại, ta suy nghĩ lập tức liền về tới quá khứ. Ta vuốt ve trên tường câu đối, nước mắt gần không được đi xuống lần, Tổ Gia, nếu ngài còn ở, liền ra tới thấy một chút các huynh đệ đi!

Ta chỉ có thể ở trong lòng hò hét, nhất biến biến hò hét..... Hai ngày sau, ta cùng lão Thất bị trục xuất khỏi đại lục. cảnh sát đại lục tới đi tìm chúng ta vài lần, chúng ta đứng sự thật thuyết minh tình huống. Đương hết thảy tra ra manh mối sau, chúng ta rốt cuộc biết rõ nơi này hết thảy ân ân oán oán. Tần phục, là cháu gái lão đại tây phái Tần Bách Xuyên năm đó. Tần Bách Xuyên bị Tổ Gia thiết cục lộng chết khi, nàng còn không có sinh ra. Con trai Tần Bách Xuyên là Tần Đại Bảo chạy thoát, 1952 năm ở chính phủ đả kích “hội đạo môn” vận động bỏ tù hết. Tần Đại Bảo ngồi tám năm nhà giam, ra tới sau nhớ mãi không quên mối thù này, phụ thân hắn bị đại pháo oanh kia một màn trước sau ở hắn trong óc xoay chuyển không ngừng. Sau lại hắn bí mật ẩn núp ở Giang Hoài, khắp nơi tìm kiếm tin tức Tổ Gia, đương biết được Tổ Gia sớm đã bị bắn chết, hắn thống hận chính mình không thể chính tay đâm kẻ thù. Giờ phút này, năm đó bị Tổ Gia hợp nhất một nữ A bảo Tây phái tìm được rồi hắn, nói cho hắn Tổ Gia khả năng không chết, bởi vì người như Tổ Gia nhiều năm như vậy mọi việc đều lưu một tay tác phong, mọi người đều không tin hắn cứ như vậy chết mất. Tần Đại Bảo cùng nàng này kết hôn, sinh hạ một cái nữ nhi, cũng chính là Tần Phục. Tần gia lại làm nổi lên len lỏi gây án, hãm hại lừa gạt hoạt động. Ngay sau đó “Cách mạng văn hóa” bùng nổ, năm đó xử lý án Tổ Gia Tăng Kính Võ bị người cử báo, nói hắn lấy giả đánh tráo, tư phóng tử tù, này liền càng kiên định này toàn gia Tổ Gia chưa chết lý niệm. Nhiều năm như vậy, gia nhân này bí mật theo dõi giám thị chúng ta này đó chưa chết lão bá

đầu, muốn tìm ra có manh mối, nhưng chúng ta này đó bá đầu chúng ta căn bản không biết nơi này còn có nhiều chuyện xưa như vậy, bọn họ trừ bỏ phát hiện chúng ta mỗi năm thanh minh đi mộ thượng tế điện Tổ Gia, cái gì manh mối cũng không tìm được. Vì thế bọn họ bắt đầu khắp nơi gây án, đánh lấy danh nghĩa phái Giang Tướng giả danh lừa bịp, ý đồ đem Tổ Gia dẫn ra tới, bất đắc dĩ Tổ Gia như cũ không hề âm tín, thời gian lâu rồi, bọn họ cũng lần nữa hoài nghi, có lẽ Tổ Gia thật sự đã chết! Liền ở cả nhà sắp từ bỏ báo thù ý niệm thời khắc, đang ở nước Mỹ Hoàng Pháp Dung bệnh nguy kịch, biết rõ chính mình thời gian không nhiều lắm Hoàng Pháp Dung đối đã từng vợ chồng với Tứ bá đầu Trương Tự Triêm vẫn là tâm tìn ấy này, nàng không nghĩ khiến Trương Tự Triêm cả đời chẳng hay biết gì, tự hỏi luôn mãi, nàng phái con gái mình Hồ Ái Hoa đi vào đại lục, bí mật hội kiến Tứ bá đầu, đem đã từng chuyện cũ nhất nhất nói ra.

Những việc này, bị Tần đại bảo cùng Tần phục kế hết nắm giữ. Điểm chết người chính là, Hồ Ái Hoa theo di nguyện Hoàng Pháp Dung phản hồi nước Mỹ tiến đến một chuyến Hong Kong, trong đó nguyên do không ai biết.

“Đã chết lâu như vậy Hoàng Pháp Dung đâu sống? Tổ gia cái này lão tắc khang định không chết!” Gia nhân này bắt đầu chó cùng rứt giậu, một phương diện thừa dịp cải cách mở ra nên bước bốn phía tuyên dương đoán mệnh xem tướng thu nạp tín đồ, một phương diện bí mật giám thị chúng ta này đàn lão bá đầu, đồng thời phái ra đại lượng A Bảo ở Hong Kong, Quảng Châu mà vợ vết tin tức

1998 năm, Tứ bá đầu qua đời, bọn họ cảm giác không thể lại đợi, lại chờ đợi người phái Giang Tướng chết sạch, cũng liền lại không có bất luận cái gì nhược điểm nhưng trảo. Tần Phục phân tích, Tổ Gia nếu không chết, khang định liền giấu ở Hong Kong, bắt huynh đệ ông ấy, ở báo chí thượng đại tạo thanh thế, không tin hẳn không ra! Phát rồ Tần Phục bắt đầu bí quá hoá liều, giả mạo Hồ Ái Hoa cùng ta tiếp xúc, lừa gạt ta, đem ta cùng Thất bá đầu lừa đến Quảng Châu. Kỳ thật thẳng đến giờ khắc này, Tổ Gia đến tốt cùng sống hay chết, Tần Phục vẫn như cũ trong lòng không biết. Không ngờ Tần Phục ở Hong Kong tạo thanh thế trong khoảng thời gian này, quả thực có người cùng nàng liên hệ, làm nàng tới Hong Kong nợ cũ năm xưa.

Tần Phục mừng rỡ như điên, ngay sau đó mang chúng ta đi chỉ định địa điểm báo thù. Lúc này mới có Vịnh Đổng La bắn nhau, Tần Phục bị bắt một màn. Cải cách mở ra tới nay, lớn nhất mê tín lừa dối sa lưới, công an bộ truy nã mười mấy năm tội phạm quan trọng kẻ hết quy án. “Giang Tướng phái” ân oán cũng theo đó chấm dứt. 1999 năm thực mau cũng đi qua, tân thế kỷ bắt đầu rồi. Ta như cũ buổi tối pha thượng một h ô trà, nhìn tôn tử cùng cháu ngoại chạy tới chạy lui, ta chỉ có hạnh phúc mà cười. Ta trước sau không có nhìn thấy Tổ Gia, vẫn cứ không biết ông ấy sống hay chết, cũng không biết lúc trước cái kia gọi điện thoại cho Hong Kong cảnh sát người có phải hay không là ông, nhưng này đã không quan trọng. Tổ Gia, làm một cái ký hiệu, tung hoành toàn bộ thế kỷ 20, ông đã hoàn thành hần lịch sử sứ mệnh, “phái giang tướng” làm một hội đạo môn, 300 năm tang thương biến đổi lớn, cũng đã hoàn thành tự thân cứu rỗi. Tương lai trong thế giới, còn sẽ có đoán mệnh, còn sẽ có lừa dối, còn sẽ có các loại ân oán tình thù, nhưng này đều không phải chúng ta có khả năng cố kỵ sự, một thế hệ người có một thế hệ người sứ mệnh, chúng ta làm chúng ta nên làm, hậu nhân xong việc người sẽ tự có càng cao trí tuệ tới giải quyết.

Ta lão mà bất tử, sống tạm hậu thế, đại khái là trời cao làm ta nhìn đến đời người như giấc mộng vận mệnh bản chất. Ta đối với cháu tra (chính là tác giả tác giả) nói ra này đoạn giang hồ chuyện cũ, hần dốc lòng nghe giáo, ý muốn đem này đoạn chuyện cũ trọng bút nùng mặc dọn câu trên đàn, ta là tán đ ông, chẳng qua ta đối hần có một cái yêu cầu, không cần đem chúng ta thần hóa, muốn chân thật, muốn nguyên nước nguyên vị phản ánh này đoạn lịch sử. Hần sợ chính mình vô lực không chế lớn như vậy một cái đề tài, mỗi lần viết xong một đoạn đầu đọc cho ta nghe, đương chuyện cũ biến thành tiểu thuyết, hoặc nhiều hoặc ít vẫn là có chút xuất nhập, nhưng hần Tổ Gia, phách Tổ Gia, hần đều lấy nét chữ cứng cáp bút pháp phác họa ra tới, có này một cái như vậy đủ rồi. Cuối cùng, hần lại viết một thủ trường thơ, đọc cho ta nghe, trăm năm ân oán tẫn về dưới ngòi bút, lấy này làm toàn văn kết cục, chúng ta ông cháu hai đều thực tán đ ông.

Giang tương phú Khang Càn ngự vũ h ồng môn lập,

giang tương thủy phát tứ hải về

Nạp nhiếp diêm phù âm dương khí, giá suất lục đạo ngũ hành uy.

Phản Thanh phục Minh vân long chí, thay trời hành đạo Phong Vân Hội.

Bách gia hàm tập nhập quân mã, quân mã tê tê vạn người sát.

A Bảo lại sính trát phi sự, anh diêu nam truyền một cảnh hoa.

Một chi vịnh Hà quý nhân mỹ, bốn phiến cầm bình lạc thiên hạ. Thiên hạ thuật số loạn như ma, giang tương độc lãnh một phong hoa.

Quan sát động tĩnh xem vật xem tiếng vang, một tắc âm dương một bát quái.

Phú quý nghèo hèn phong lưu sự, nghèo thông tồn thọ thần quỷ sát.

Đột tử chết non chưa hết tình, trên cầu Nại Hà loại đào hoa.

Miêu đường thương nhân xương cánh tay chuyển, phấn mặt phấn hồng tặc đường gia.

Trời cao mà huỳnh kim vạn tàng, non xanh nước biếc hiện trung lương.

Cửu thiên bích lạc chuông đồng vang, địa phủ hoàng tuyền sáu hào đẳng.

Lúc nào cũng nơi chốn trong cục hành, nơi chốn lúc nào cũng tâm cơ sinh. Tay áo càn khôn lộng nhật nguyệt, lùm cỏ hồ gan đấu sói đối.

Tam giáo cửu lưu thành một đường, tài tử giai nhân phí cân nhắc

Chiếm thiên bạc mà sinh tử vận, uy phong nháy mắt hạ gục bọn lừa đảo.

Sinh thời lập hạ năm tổ nguyện, đâu thềm sau khi chết lãng ngáp trời.

Say càn khôn đồng một mau, thiên phụ địa mẫu ở trong tim.

Phương công hóa thành huê quân mã, triêu đình tám phủ tinh tế tra.

Huyền diệp mang cuốn Kinh Kim Cương, hóa thành thiển niệm ngộ kiếp này.

Nửa đời công danh trần cùng thổ, hai bàn tay trắng bạn cô đèn.

Từ đây lại vô hỷ phục thị lực chí, giang tương huy đao hướng chúng sinh.

Mấy đời mấy năm nhiều lần đấu, thiện ác giao tạp phí thời gian hành.

Khảm ly chấn đoái bốn đường khẩu, mấy phen hào kiệt mấy xưng hùng.

Một thân sợi tơ một thân oan, oan oan tương báo khi nào tán.

Kim sơn bạc độn tề cùng thiên, chông chắt bạch cốt lượng sát mắt.

Bạch Hồ phi nước mắt đối thiên khiêu, Thiên Lang chiến chiến mã không trước.

Như nước liêu tình thủy tấn nhiễm, ô sóng gợn sóng nước mắt lã chã.

Năm tổ địa hạ khủng có biết, xúc động đau khổ sao kham ngôn?

Quang Tự 28 năm thu, thượng quan một mạch ra đại sĩ.

Vốn là thanh nhân người một nhà, tai bay vạ gió húc đầu đến.

Thư sinh kiếm khách bốn vô duyên, thoát thai hoá cốt thành cự chuyên.

Từ đây hoành đao hướng thiên cười, thiết bản thân toán bạch chỉ phiến.

Xuất nhập kinh sử bách gia ngôn, tung hoành âm dương thiết toán bàn.

300 đệ tử vượt dân quốc, thiên kiêu bá mị như mây khói.

Giang sơn diệt diệt đẹp như họa, năm tháng từ từ mau như đao.

Họa trung lại vô phi yến cười, đao hạ đoạn trường nhậm tiêu dao.

Tựa người tựa quỷ thế gian hành, nhất thống giang tương từ bi sinh.

Thần hồn nát thần tính vô lượng nợ, ngàn năm huyết lệ một chén canh.

Sáng nay đã toại thẳng tới trời cao chí, gì sợ lấy chết đổi lấy sinh?

Âm Dương Chỉ mê thiên hạ sự, đúng sai thành bại phút thành không.

Nhìn thấu buông hã còn nhưng vì, phong nguyệt luân hồi áo cưới.

Lại sinh thời xong việc sự, hồsen mờ mịt một nén nhang.

Ngô sinh có nhai biết mệnh tiện, trà lâu quán rượu nhiều bâng hoàng.

Hạnh đến tổ gia thể hồ ẩn, nhân gian chính đạo là tang thương.

Gửi gắm chi trọng sinh chết lự, 50 xuân thu thước lượng.

Trăm năm một mộng công danh đốt, gà trống một kêu thiên hạ lượng.

Nhân gian lại vô giang tương phái, thiết bản thần toán thành tuyệt hưởng!

Table of Contents

CHƯƠNG 1: TIẾT LỘ TOÀN BỘ TỬ ĐẠI BÍ TỊCH TRONG BÓI TOÁN

CHƯƠNG 2: TỬ ĐẠI SỬ BÁ BÀN LUẬN VỀ HUYỀN CƠ TRONG
TƯỚNG SỐ

CHƯƠNG 3: VẠCH TRẦN QUY LUẬT QUỶ DỊ CỦA CÁC PHÉP
ĐOÁN MỆNH

CHƯƠNG 4: MỞ RA QUÁ KHỨ ĐẦY BỤI TRẦN

CHƯƠNG 5: GIANG HỒ ĐOÁN MỆNH TRONG THẬP NIÊN 80

CHƯƠNG 6: TỔ GIA LIỆU CÓ CHẾT?

CHƯƠNG 7: LƯỚI TRỜI LỒNG LỘNG TUY THỪA MÀ KHÓ THOÁT